

ГАБРИЕЛА МАГРИНИ

**ДИАМАНТЕНАТА
ЛЕЙДИ**

ИСТОРИЯТА
НА ЕДНА
ИЗКЛЮЧИТЕЛНА
ЖЕНА...

ГАБРИЕЛА МАГРИНИ ДИАМАНТЕНАТА ЛЕЙДИ

Превод: Екатерина Кузманова

chitanka.info

Пред вас е историята на една изключителна жена, която през дългия си живот изпитва две страсти — към успеха и към един мъж, който никога не ѝ е принадлежал изцяло.

Непоколебима и лишена от предразсъдъци, тя винаги е искала да властва над съдбата си, която я поставя пред поредното вълнуващо предизвикателство: да спечели на всяка цена, за да осмисли съществуването си. Но за да довърши играта до края, трябва да застане пред призраците от вчерашния ден и да обезвреди враговете си.

ГЛАВА 1

Условието беше: „Ти ще ме заместваш един месец в списанието, а аз ще ти платя пътуването до Мавриций“.

Двадесет и три годишната Клаудия Фредиаки — слаба, дребна, с кръгло лице с ненатрапчиви азиатски черти, облечена с джинси и огромна риза, обмисляше предложението на майка си. После с онази гримаса, смесица от равнодушие и ненавист, която бе наследила от баща си, заяви:

— Не ме интересува! Следващия път ще пътувам до Полинезия, преди ядрените изпитания на французите да съсипят всичко.

— Полинезия? Ще ми струва двойно, дори повече.

— Не се оплаквай, имаш богат съпруг.

— Остави Перикъл на мира! Сделката е между нас двете.

Беше ясно, че майка ѝ иска да я контролира. Това бе целта ѝ. Клаудия не разбираше защо, макар да имаше известни подозрения. „Момчетата ми харесват, а за мама пътешествията и момчетата — това е двоен порок.“

Всъщност по отношение на любовта Клаудия не беше толкова ентузиазизирана. Приемаше я като танц: „Харесва ми да се завъртим веднъж на дансинга и после ще видим“. Обикновено това „ще видим“ не довеждаше до нищо. Но майка ѝ обичаше прекалено много работата си и парите, за да ѝ позволи дори тези младежки флиртове.

— Върви в Полинезия — съгласи се майка ѝ. — Но тридесет дни няма да мърдаш от бюрото ми! Разбрахме ли се?

С изключение на това, че Магда Белини щеше да контролира Клаудия, да замества Алма Ленци — собственичка, директорка и главен редактор на двумесечното списание „Смарт“, бе съвсем формално. Летният брой бе вече готов. Трябваше само да се нанесат поправки върху коректурите, да се хвърли един поглед на макета, в случай че някоя снимка е обърната, и да се подпише разрешението за отпечатване на това издържано в бароков стил списание. То се

списваше на два езика и бе по-богато на реклама, отколкото на информация.

Всичко това би могла да направи и Магда — секретарка в редакцията. Та тя беше дори единственият редактор на „Смарт“. Познаваше всеки брой на списанието по-добре и от директорката. Алма Ленци си имаше принцип: „Никога не давай нещо, което не е спечелено с честен труд“. Дъщеря ѝ току-що бе завършила журналистика и от време на време работеше на свободна практика. Алма бе похарчила доста пари за ваканциите ѝ в Лондон, както и за двете години, когато посещаваше летните курсове в един американски университет. Като работеше за майка си, Клаудия печелеше парите за пътуванията си, вместо да се скрие на село при баща си, както обикновено правеше, когато оставаше без средства.

И така, Алма замина с куфарите си „Вюитон“ и с масивния си втори съпруг. Изпрати една картичка от водопадите Виктория и неочаквано се върна една седмица по-рано.

— Дължиш ми още една седмица...

— Мамо, от твоя страна това наистина е дребнаво!

— Мога обаче да ти дам друга възможност: искам материал за една прочута клиника за пластична хирургия.

— И къде?

— В Монте Карло. Всъщност малко по-далеч, в клиниката „Бел Еър“.

— Купиха си две страници реклама и ти веднага им обеща материал със снимки. Не е ли така?

— И какво от това?

— Луксозна обстановка, VIP клиентела, да не би да греша? И какво трябва да напиша?

— Върви, виж, поговори! Срещни се с хората... с прочути певици, актриси... не знам. Пълно е с такива, които се „ремонтират“ от главата до петите. А! За снимките вземи Силвия.

— На която ще платиш нищожна сума.

— Как така? Разходите и парите за бензина ще ви дам...

— Остава да кажеш, че ще се забавляваме.

— Преди всичко предупреди Силвия да не кара онази бълха — микрата, като че ли е състезател от Формула 1. Тръгвайте! Репортажът ми е нужен за понеделник!

Следобедът на първи юни в Милано бе топъл, но климатичната инсталация бе изключена, защото Магда се страхуваше да не настине, а Алма се отнасяше с уважение към деликатните ѝ шестдесетгодишни кости. В този миг зад гърба на Алма секретарката намигна на Клаудия и ѝ направи знак да я последва в кабинета ѝ.

— Кажи на Силвия, че аз ще ѝ платя добре за снимките — започна тя. — А ти хвърли един поглед на тази папка, може би ще намериш информация, която да ти е от полза. Клиниката „Бел Еър“ се ръководи от един специалист по пластична хирургия. Наричат го „новия Питангай“. Знаеш ли кой е той всъщност? Внук е на прочутата Саша Колмар...

— За пръв път чувам това име.

— Майка ти обаче я познава. Казват ѝ „последната господарка на красотата“, като се има предвид, че Хелена Рубинщайн и Елизабет Арден са на оня свят, а Есте Лаудер вече остави жезъла. Саша трябва да е на осемдесет години, а може би и повече, но все още е един от най-големите производители на козметика в Америка и Европа. Истинска империя! Живее във вила недалеч от клиниката.

— И трябва да я посетя?

— Бедничката ми... — засмя се Магда. — Точно теб чака тя! От години никой не я е виждал. Дори казват, че е умряла, но наследниците не го признават, за да поддържат жива легендата.

— Няма ли да се намери някоя снимка на тази костенурка затворничка?

Магда заслужаваше да я наричат и „живата история“, освен вече известното „вечната вярност“, спечелено заради обожанието ѝ към Алма Ленци, независимо от гневните ѝ изблици, сприхавия ѝ характер, смешното ѝ скъперничество и ненадейните ѝ прояви на щедрост. Магда знаеше всичко за всички, които кръжаха около планетата на красотата, фитнеса, козметиката и парфюмите. Много пъти бе помагала на Клаудия, когато ѝ се налагаше да пише материали за неизвестни за нея хора.

— Да, трябва да има някаква снимка, но е истинска антика. Гледай! От 1956 година е!

Жената на снимката беше висока, руса, със славянски скули и светли очи. Носеше затворена по врата рокля, без ръкави, с дълги

атлазени ръкавици. Изключително красива жена, с трудно определимо излъчване и жестокост в твърдия горящ поглед.

— Виж ти! Прилича на фатална жена.

— Ще видиш. Красива, богата... Мъжете бяха в краката ѝ. Струва ми се, четох някъде, че един бил политик, друг — сенатор с амбиции да стане президент на Съединените щати...

— Значи е властна. — Клаудия се загледа в лицето на снимката. — Почти преди половин век. Сега със сигурност е истинска костенурка.

Тя отмести фотографията и промени темата:

— А внукът? Как се казва „новият Питангай“?

Поговориха още известно време. Клаудия си записваше някои неща, а след това се обади на Силвия Силви. Двете една година бяха състудентки в университета, но после Силвия се записа да учи фотография, а Клаудия журналистика.

— Пригответи микрата, трябва да напълним резервоара и да изчезваме.

— Накъде?

— Монте Карло. За няколко дни.

— Довечера ли тръгваме? Добре тогава, в пет часа съм у вас. Разчитай на това.

— На какво трябва да разчитам? — запита Клаудия, като се смееше на приятелката си, докато излизаше с един сак в ръка.

— На това! — усмихна се Силвия и направи театрален жест. До тротоара бе паркиран невероятен автомобил: червен, открит, с емблемата на „Ягуар“.

— Специална поръчка! — възкликна Клаудия, която нищо не разбираше от коли, дори не умееше да шофира.

— От 1967 година е — заяви с гордост Силвия. — Убедих майка ми да ми даде ягуара на татко, който е в командировка. Но ще трябва да се върнем до вдругиден. — Тя удари с длан по колата.

— Като е толкова стара, няма ли да ни остави насред пътя?

— Хайде, качвай се! Ще ти покажа аз колко е стара!

В Монте Карло пристигнаха за по-малко от три часа. Клаудия беше разрошена, зашеметена от вятъра, със сгорещени от двигателя крака. Съжаляваше за малката микра — удобна и уютна, с която бяха прекосили половин Италия.

— Ще преспим в някой хубав хотел — заяви Силвия. — Трябва да приберем колата в гараж, иначе ще я откраднат. Но утре сутрин ще се държим като велики репортери.

Клиниката „Бел Еър“ приличаше повече на огромна вила, задрямала сред зеленината на хълма.

— Тези „ферми на красотата“ са като манастирите — изръмжа Силвия, докато се изкачваха нагоре. — Винаги докопват места с прекрасни изгледи.

По времето на Бел Епок вилата принадлежала на аристократ от Петербург, който прекарвал зимите тук. След това в неспокойните години бе минала през ръцете на неколцина американци. Последният ѝ собственик я бе продал, за да изплати натрупаните си дългове на комар. Саша Колмар я бе купила с намерението да я ремонтира и да я превърне в изолиран от света институт на красотата. Постройката бе огромна и тя отначало реши там да установи седалището на „Колмар Европа“, заедно с изследователската лаборатория, свързана с управлението на производството в Съединените щати. Там марката бе вече утвърдена, но за да се наложи и на европейския пазар, бе нужна съответната база.

По това време „Господарката на красотата“ бе четиридесет и седем годишна. Тя преживяваше деликатна промяна в живота си, която пазеше в строга тайна. Затова си бе намерила една по-малка къща към върха на хълма, където да прекарва самотните си ваканции. Вилата бе достатъчно голяма, за да приема гости, и доста стара, защото розовата боя на стените и на залез-слънце добиваше цвета, характерен за старите къщи. Сега Саша живееше постоянно там, но малцина го знаеха.

Силвия натисна спирачката и колелата изсвистяха по чакъла пред широкото стълбище на „Бел Еър“. Явно бяха забелязали театралната им поява, защото един прозорец, който отвориха, проблесна на слънцето. Някой огледа двете момичета, които слизаха от червения ягуар. Едното носеше джинси и риза, а другото — слабо като клечка, бе облечено в синьо от главата до петите. Наблюдателят не се зарадва на посещението им.

— Фасадата не изглежда зле! — Силвия оглеждаше двойните колони, които заобикаляха главния вход и подпираха отрупаната с цветя тераса на първия етаж. — Хайде да влизаме. После, докато провеждаш интервюто, ще се върна, за да я снимам и отвън.

Клаудия попита на рецепцията за доктор Вайнес. Двете приятелки бяха придружени до един леденостуден кабинет, където ги очакваше висока и елегантна брюнетка.

— Аз съм Инге Бахофен, отговарям за връзките с обществеността — представи се тя. — От отдела за реклама ми казаха, че трябвало да пристигнете утре — добави смутено.

— Дойдохме по-рано, защото работата е спешна — поясни Силвия, докато Клаудия, която стоеше встрани, преценяваше жената пред себе си. „На четиридесет години — а може би и повече, ъгловато лице, костюм на Армани, пръстен с диамант. Не е зле.“

— Аз съм Клаудия Фредиани — представи се тя. — А това е Силвия Силви — фотограф. Репортажът, както предполагам, че вече знаете, ще бъде публикуван в „Смарт“. Бихме искали да ни покажете „Бюти Фарм“^[1], а после, докато Силвия се занимава със снимките, бих искала да интервюирам доктор Вайнес.

— В момента оперира — отвърна хубавата жена, която от време на време нервно пригладжаше тъмната си коса. — Но може би като привърши...

Започнаха обиколката без повече формалности. Разгледаха елегантните стаи, козметичните кабинети в бяло и синьо, специалното отделение за хидромасажи, душовете с кръстосващи се струи и басейна за водна гимнастика. Надникнаха и в гимнастическия салон с обичайните „тичащи пътечки“, оборудване за боди билдинг, вибрационни колани за хълбоците и бедрата, уреди за пасивна гимнастика, легла за отпускане в кабинети с озон, рогозки от вида татами^[2] за шиаци и тибетска гимнастика. Междувременно Бахофен говореше и превъзнасяше, показваше и величаше.

Клаудия нямаше намерение да изрежда в материала си цялото това оборудване. Раздразнението, което я обзе, докато слушаше двусмислените обещания за вероятни, но не и сигурни резултати, я накара да премине в атака. Започна да задава въпроси.

— Кажете ми, мадам Бахофен, това истинска клиника ли е, или просто център за разкрасяване? Колко лекари са включени в екипа,

ръководен от доктор Вайнес? Вярно ли е, че за някои процедури, свързани с подмладяването, използвате органи на животни, отгледани и убити от вас? Доктор Вайнес само пластичен хирург ли е, или е и вълшебник, който прави еликсирите на младостта? Знам, че клиентите ви са известни личности — аристократи, артисти и така нататък... но вярно ли е, че виконтеса Дьо Бланк си е поправяла бюста, корема и задните части едновременно? И как сядаше след толкова шев и кройка?

— Уместен въпрос! — чу се мъжки глас зад гърба ѝ. — Как сядаше? Не седеше. Висеше като рокля на закачалка, и то в продължение на двадесет дни.

Силвия първа се извърна, Бахофен се ядоса, щом разпозна гласа. Накрая се обърна и Клаудия и свъси вежди, като видя някакъв човек в бял спортен екип. Той току-що бе излязъл от мъжкия гимнастически салон.

Беше висок, с гъсти разрошени коси, бели зъби и бронзов тен. Не беше красив. У него имаше нещо неопределено, което бе трудно да се разгадае. „Не ми харесва“ — Клаудия отклони погледа си.

„По дяволите! Хубав е!“ — каза си Силвия. Всеки мъж, който я надвишаваше с една педя, ѝ причиняваше мъка.

— Доктор Вайнес — представи го Инге Бахофен.

— О! — намигна Клаудия. — Очаквахме да се появите от операционната.

— Когато спортувам, винаги казват, че оперирам — намигна ѝ той на свой ред и изгледа Бахофен с неприкрито желание да се освободи от присъствието ѝ. — Добре, Инге, сигурна ли си, че разгледаха всичко? Тогава можем да поговорим в кабинета ми.

— Един момент! — спря го Клаудия. — Може ли колежката ми да се движи свободно и да прави снимки?

— Разбира се!

— Добре тогава. — Силвия нагласи обектива. — Вие сте пръв, докторе. Намирам, че сте неустоим в спортен екип...

Преди да успее да ѝ възрази, тя му направи две-три снимки в близък план, а след това се отдалечи, за да го хване целия.

— Благодаря. Другите навярно ще направя след това, дано да сте с риза...

— Винаги ли действа така светкавично? — попита Вайнес смутено. — Като истинските папараци?

— Не се притеснявайте — успокои го Клаудия. — Ако снимките не съответстват на положението ви, няма да ги публикуваме.

— Какво положение?

— Ами... на славата, че сте „новият Питангай“ и на...

— Продължавайте.

— Предпочитам да ви задавам конкретни въпроси, отколкото да се доверявам на непотвърдени светски клюки — пошегува се Клаудия.

Бяха стигнали до една врата, която доктор Вайнес отвори и направи път на Клаудия да влезе, но спря Бахофен на прага.

— Предпочитам сам да се справя с интервюто — заяви той.

Клаудия сложи касетофона върху бюрото и натисна два от бутоните. Върнън се настани срещу нея.

— Какво искате да научите?

Тогава, за пръв път откакто се бяха срещнали, тя се усмихна. Притвори блестящите си тъмни очи. Някаква светлина, сякаш отблясък от слънцето, озари лицето ѝ.

В настъпилата тишина той си даде сметка, че започваха отначало разговора си. В този миг тя каза:

— Разкажете ми нещо за себе си. Как се влюбихте в красотата?

Въпросът ѝ го изненада. Замисли се. Очите му с цвят на светъл лешник се бяха приковали в една точка. Не виждаше събеседничката си. Клаудия имаше усещането, че пред нея стои човек, който не се опитва да се скрие. „Колко ли е годишен? Тридесетина или повече? Дали е женен...“

— Не смятам, че някога съм бил влюбен в красотата, възприемана като отвлечено понятие. — Той внезапно се върна в действителността. — Красотата не е нещо, в което човек може да се влюби. Тя е просто стойността на една ценност, от която се нуждаем, за да живеем. Опитайте се да си представите какво би станало, ако всичко около нас тръгне към упадък, към дисхармония, а светът е населен от същества, които отново са се превърнали във варвари...

— Не е ли така?

— Отчасти. Но помислете какво би станало, ако проблемът стане глобален. За съжаление не е нужно много: един тъмен и опустял свят като някои от предградията на големия град. Без дървета, без чиста

вода, населяван само от грубияни и досадници... Не смятате ли, че животът ще стане непоносим?

— Баща ми казва същото — леко се усмихна Клаудия. — Но това не обяснява решението ви да се посветите на пластичната хирургия.

— Просто исках да уча медицина — отвърна той. — Но в семейство като нашето не е лесно сам да взимаш решения. Всички от рода Вайнес живеят с легендата за красотата, и с право! Тя ни донесе богатство и власт. Ние произвеждаме красотата, продаваме я, учим жените как да я ценят и да я съхраняват. Не е ли всъщност това целта на козметиката?

— Освен големите печалби — отбеляза младата жена.

— „Ес Кей“... Извинете, назоваваме фирмата съкратено, по американски, но не звучи зле — „Ес Кей“. Исках да кажа, че нашата фирма е семейна. Всички имат дялове и в нея всеки има своето място. Баба ми не би ми простила една измяна.

— Саша Колмар? Тя е легенда.

— Наричат я „Последната господарка на красотата“. — Той се засмя. — Би трябвало да ѝ казват „желязната лейди“.

— Като Тачър? Между другото, и тя ли не управлява вече?

— Как мислите?

Клаудия бе тук, за да задава въпроси.

— Сигурно ли е, че още е жива? — Стори ѝ се, че провокацията ѝ бе пресилена и безполезна, затова се върна към предишната тема и добави: — И така, значи, за да доставите удоволствие на тираничната си баба, трябваше да станете поне един известен хирург...

— Не е точно така. Да кажем, че търсех пресечната точка между избора ми да стана лекар и семейния култ към красотата.

— И кога разбрахте, че сте я намерили?

— Първия път, когато свалих превръзките от лицето на една жена, която бях оперирал. Тя бе обезобразена при един нещастен случай. Тогава тя се погледна в огледалото и въпреки че още имаше видими следи от операцията, възкликна: „Но това все пак съм аз!“.

— Това звучи почти патетично. Веднага бих го написала, ако е вярно. — Клаудия се усмихна и поклати глава.

— Ако не ми вярвате, защо ми задавате въпроси? — спокойно я прекъсна той.

— За да разбере как изграждате облика си.

— Ако е така — хладно заяви Върнън, — мога да ви предоставя професионалната си биография. И за да не губим повече време, започнете моля, с въпросите си за високопоставените ми клиенти. Готов съм да ви отговоря, без да споменавам имена, естествено.

Клаудия въздъхна и изключи касетофона.

— Извинете ме. Вие наистина сте много докачлив.

— Много! — Той я гледаше разгневено. — Има неща, които приемам зле. Например навика на журналистите да задават недискретни въпроси за известни личности, да разказват евтини анекдоти, които са интересни единствено за читателите на „Франс Соар“ и „Кой кой е“. Изпитвате удоволствие да манипулирате. Пишете ли нещо истинско?

— Какво искате да кажете с това „истинско“, което да ви засяга? — избухна Клаудия, която се ядоса на себе си за внезапно обзелата я несигурност.

— Например фактът, че аз съм специалист по възстановителна хирургия. Пластичната хирургия е последица от първата — отвърна доктор Вайнес. — Минах сериозен курс на обучение в един център в Калифорния. Моят учител не беше Питангай, с цялото уважение, което той заслужава, а Доналд Уая — не толкова известен, но невероятен специалист по възстановителна хирургия. Бих могъл да добавя, че опитът ми се обогатява и защото веднъж седмично оперирам в болницата на кантона в Женева пострадали по време на работа, деца, родени с малформации на устата, хора с изгаряния, които се надяват да добият по-приемлив вид...

Благотворителност! Клаудия бе побесняла, толкова неудобно се чувстваше.

— Но забравете тези подробности — заяви Вайнес. — Те едва ли са от значение за вас.

— Доктор Вайнес, смятам, че това интервю е най-зле обмисленото в цялата ми кариера. — Клаудия рязко се изправи.

— Която вероятно е много кратка, като виждам колко сте млада — усмихна ѝ се той примирително.

— Искате ли да ви изпратя по факса текста, преди да го публикуваме?

Вайнес също се изправи.

— Не, ще ви се доверя. Струва ми се, че вашето списание е двуезично, тъй като се разпространява в Швейцария и във Франция. Вие ли пишете текста на английски?

— Да, това е мое задължение. Майка ми инвестира в мен, като ме изпрати отначало в Лондон, а после и за две години в един американски университет. И всичко това заради „Смарт“, нейното любимо списание! Посещавах и курсове по творческо писане. Достатъчно ли ви е това?

— Каква ще станете — журналистка или писателка?

— Кой знае? Ще ви доверя една тайна. — Тя се усмихна. — Мечтая да пиша психологически трилъри. Като Патриша Хайсмит. Впрочем мога ли да ви помоля за нещо?

— Да, ако и аз на свой ред мога да ви задам още един въпрос.

— Съгласна съм. Бих искала да се запозная със Саша Колмар. Тя къде живее?

— Тръгвате по пътя, който води навътре в парка, после завивате вдясно. Там се намира вила „Палма“. Но се съмнявам, че ще успеете.

— Защо? Бодигардове ли има?

— Не. Баба ми не приема никого.

— Не искате ли да ми помогнете? — въздъхна Клаудия. — Статията може да стане много интересна.

— Да. Баба е загадъчна личност. Но преди да си тръгнете, бих искал да... — Не се доизказа, защото вратата се отвори и се появи Бахофен.

— Навреме се появяваш, Инге — каза той. — Защо не придружиш журналистката и фотографката до вила „Палма“?

— Защото мадам Саша е уморена и вече не приема никого. — Усмивката на Инге застина.

— Не смяташ ли, че баба трябва да реши това?

— Ако е в състояние да го направи — отвърна тя.

Красивата жена, чиято усмивка бе изчезнала в миг, със сигурност притежаваше повече власт от една обикновена служителка, отговаряща за връзките с обществеността. Но непредпазливо бе изрекла една фраза и съществуващото напрежение между двамата бе излязло наяве.

„Или старата има склероза, или тази Бахофен я държи заключена“ — помисли си Клаудия.

— Предполагам, че приключихте с интервюто — каза Инге и тръгна пред нея към централното фоайе. — Кога ще бъде отпечатана статията?

— След седмица.

— Добре.

Нямаше търпение да си тръгнат. Това момиче с бадемовите очи и леко замаян вид виждаше прекалено много, а онази другата — фотографката — бе по-лоша и от ураган.

Излязоха на площадката. Силвия прибра фотоапаратите, обективите и резервните филми в чантата си. Приблужи се и се сбогува, след това се опря на вратата на колата, прескочи я и се настани на мястото на шофьора.

— Ваш ли е този стар жребец? — попита доктор Вайнес, който преценяваше ягуара с очите на любител и познавач.

— На баща ми е — щастливо се усмихна Силвия. — Взех го тайно, за да прескочим дотук. Страхотен е.

— Как шофирате? По същия начин, по който правите и снимките ли? — Той се забавляваше.

В този миг Клаудия си спомни, че Вайнес се канеше да я попита нещо, когато ги прекъснаха.

— Докато бяхме в кабинета ви, искахте да ме попитате нещо?

Той кимна, приведе се към нея и прошепна:

— Защо се криете в тези огромни ризи?

Клаудия го изгледа стъписана, после отвърна с усмивка:

— Ще го споделя с вас следващия път, доктор Вайнес.

— Значи той каза: пътя, който води навътре. Вила „Палма“! Може би се нарича така, защото в градината ѝ растат палми.

— Какво си намислила?

— Поне един опит или малко разузнаване. Тази Бахофен не е убедителна.

Продължиха още три километра, после Силвия спря и бързо върна колата назад. Бавно потегли по пращен път, ограден с типичната за Средиземноморието гъста гора. Пътят криволичеше и следваше извивките на хълма. На едно място вдясно дърветата се разреждаха. В далечината се виждаше морето.

— Тук трябва да е. — Силвия намали. Отвъд пътя бе забелязала покрита с чакъл пътека. — Виж там — има вход.

Слязоха от колата и изминаха пеша десетината метра до вратата, на която имаше месингова табела с надпис „Вила Палма“.

— Ти виж дали няма някой, а аз ще разузная. — Силвия взе чантата с фотоапарата „Никон“ с телеобектив и тръгна да обикаля отвън. След няколко метра започваше стена, която в горната си част бе покрита с натрошени стъкла. Обаче по-нататък от склона, от който се разкриваше морето, вилата се виждаше добре. Тук-там около стената и кулата с тераса на горния етаж се полюляваха палми.

В това време Клаудия се оглеждаше за звънец. Изглежда вилата бе затворена и изоставена. Обаче градината зад желязната ограда не бе занемарена. Тревните лехи не бяха изсъхнали, както и бегониите по края им. В основата на пиниите се виеха зелени растения, а край пътеката, която вероятно водеше до къщата, се редяха храсти касис, отрупани с плод. „Колко жалко — помисли си Клаудия, обзета от желание да си откъсне от плодовете, — за пръв път в живота си виждам плет от френско грозде. И сигурно никой не го яде.“

— Имаш ли две кърпички? — Силвия бе запъхтяна. — Помогни ми, превържи ми ръцете.

— Какво си направила?

— Още нищо. Искам да предпазя ръцете си от стъклата, има едно място, по което човек може да се качи на стената.

Наистина бе открила място в стената, където два камъка се бяха измъкнали от хоросана. Там имаше дупки, в които бе възможно човек да пхне крака си, за да се покатери.

— Да не си полудяла?! Как ще се върнеш?

— После ще му мисля. — Силвия бързо се покатери и преди да се прехвърли от другата страна, каза: — Чакай ме в ягуара.

След това пъргаво скочи в една леха.

Продължи да се движи внимателно към по-откритото пространство в градината, откъдето се виждаше морето. Все още бе под дърветата, когато внезапно спря. Застана неподвижно и дочу шумолене в тревата. Беше само вятърът, но мисълта, че е нахлула в чужда собственост, я караше да стои нащрек. Приклезна, сви се зад един храст и погледна напред. Фасадата на къщата гледаше на юг. Слънцето я огряваше само от едната страна.

„Най-неподходящата светлина оттук — помисли си, докато нагласяваше обектива. — Трябва да се обърна натам.“

Щорите на трите стъклени врати бяха пуснати. Застланият с чакъл път стигаше до стълбите и тази част на градината приличаше на тераса. Оттам хълмът стръмно се снижаваше и се виждаше хоризонтът. „Няма път за отстъпление от тази страна...“ Под голям чадър бяха разположени два фотойла от ракета. До каменната маса на една поставка бе кацнал необикновен сив папагал с червена опашка.

Навън нямаше никого... Внезапно странната птица се оживи, изду перата си и нададе дрезгав вик. Силвия, която го наблюдаваше във визьора на фотоапарата си, бе почти сигурна, че той я забеляза. Приведе се още, за да се прикрие. Побиха я тръпки: тази птица... В този миг някой се размърда в един от фотойлите. Силвия стаи дъх.

Ето я! Беше с гръб към нея, но виждаше как подава побелялата си глава над фотойла. Тя е! Старата!

Силвия пропълзя по-напред, като се укриваше зад един храст. След това се просна на земята и намести пред себе си фотоапарата „Никон“ с дългия телеобектив. „А сега се обърни, обърни се, направи ми това удоволствие...“ Беше уплашена и възбудена. „Искам я, искам я тази снимка! Представям си физиономията на баща ми при вида й!“ Баща й бе прочут фотограф и тя бе в непрестанна надпревара с него.

Приклепна ниско в тревата, защото някой излезе от къщата — едно момиче носеше поднос с кана плодов сок и чаша.

— Мадам, искате ли да завъртя чадъра? — попита момичето и постави подноса върху каменната маса.

Възрастната жена рязко махна с ръка и се изправи отегчена. Взе семки от една купа, разтвори дланта си и папагалът внимателно започна да ги кълве...

Това беше идеална възможност за Силвия да снима. Възрастната дама галеше папагала и се усмихваше.

Ветрецът леко рошеше косите й, които бяха съвсем бели. Сигурно бе стогодишна, но изглеждаше много здрава!

По-късно Силвия подробно разказваше колко снимки е направила, като се е прикривала между храстите и се промъквала все по-напред, за да снима старицата и в близък план. Спускаха се по завоите към магистралата.

— Това е първата снимка в живота ми, която наистина откраднах!

Силвия описа как се е промъкнала до главния вход, за да излезе. Между виещите се растения бе зърнала една колонка с бутона, отварящ вратата.

— Изнизах се незабелязано. Като насън! И ето тук — в апарата ми е дъртата костенурка. Това се казва удар, Клаудия! Ние сме победителите!

Клаудия мълчеше. Вятърът я принуждаваше да държи очите си затворени. Не бе много уверена, че наистина е победителка.

— Сложи ги една до друга и виж! Половин век дели двете снимки. Би могло да се постави и за заглавие — заяви Силвия.

— Да — потвърди Клаудия, като сравняваше снимката на Саша Колмар във вечерна рокля, и другата, направена предната вечер в градината. — Те казват всичко. Коментар не е нужен.

Материалът за клиниката „Бел Еър“ беше готов. Обслужването бе описано с пълни подробности. Беше добавила също така едно кратко и сериозно интервю с доктор Вайнес (поместено точно под смешната му снимка със спортен екип). Бе убедена, че е направила банална и скучна статия. Но тези снимки...

— Слушай! — обърна се тя към художника. — Ще съкратя уводната част. Махни снимките от гимнастическия салон и ми остави повече място за тези две снимки. Ето текста, едно заглавие...

Клаудия седна пред компютъра. Силвия надничаше зад гърба ѝ да прочете написаното.

— Започваме с текстовете под снимките: „Спомняте ли си Саша Колмар? През петдесетте години бе смятана за най-младата кралица на козметиката и вече бе създавала цяла империя. Ето я! На снимката вляво, облечена с вечерна рокля. Очарователна е, прилича на двете големи звезди на онова време — Рита Хейуърт и Лорийн Бакол. Днес е кралица и затворничка. Живее в усамотена вила на Лазурния бряг, сама, само с една прислужничка, един папагал и спомените за отминалите години. Снимката вдясно е изключителна.“

— А сега статията — решително изрече Клаудия.

— Според мен рискуваш пътуването в Полинезия. — Силвия бе смутена. — Не съм убедена, че майка ти ще одобри този кисело-сладък колаж...

— Хайде де! Та това е единственият начин този скучен материал да стане по-пикантен. Освен това...

— Освен това?

— Никога не се притеснявам за последствията.

Клаудия редактира материала. Отпечата го и докато го странираха наново, написа текста и на английски. Никога не превеждаше. Двата езика бяха толкова различни, че не допускаха простото им пренасяне.

— Магда, първите два броя на „Смарт“ да бъдат изпратени лично на доктор Върнън Вайнес в клиниката „Бел Еър“. Незабавно — поръча тя на секретарката на Алма.

Имаше усещането, че е хвърлила камък в блато.

[1] Бюти Фарм (Beauty Farm) (англ.) — ферма на красотата. — Б.пр. ↑

[2] Татами — рогозка, изплетена от оризова слама. Традиционно се използва в японските домове. Върху тези рогозки хората седят, докато се хранят. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Клаудия не обичаше да спортува, но се оставяше Силвия да я мъкне със себе си на разни приключения, като курса за управление на платноходки в Сардиния. Повечето бяха свършено неподходящи за нея — нетърпелива и разумна едновременно. А за да спортуваш, се иска търпение.

— Трябва да си упорита — порицаваше я приятелката ѝ. — Не бива веднага да се отказваш.

През първия ден на курса Клаудия си ожули ръцете и изпусна въжетата, когато трябваше да ги държи. На втория ден не се приведе навреме и гикът я перна по главата, а на третия изгоря след безкрайните часове под слънцето. Затова на четвъртия остана на сушата. Още преди да се свечери, откри, че има директен ферибот до Пиомбино, и се измъкна, като остави една трогателна бележка: „Силвия, кожата ми почти се възстанови. Не ми се сърди! Отивам в ашината“.

Ашината^[1], както я произнасяха в Тоскана, беше оазисът на баща ѝ. На следващия ден той я видя как пристига — разрошена, с раница на гърба си, вкопчила се в човека, който с мотоциклета си два пъти седмично разнасяше пощата във от селото.

Да, наистина ашината бе разположена сред полето, в началото на долината Киана, откъдето започваха първите възвишения и наоколо все още можеха да се видят диви пространства. Къщата на Лудовико Фредиаани не беше толкова ценна като онези, които през последните двадесет години бяха купени от чужденци. Неговата бе изградена от камък и тухли с една изящна типично селска конструкция, която той бе запазил непокътната. Беше къща, каквато мнозина мечтаеха да притежават като надеждно убежище, пасторално и отдалечено, без да имат представа обаче дали биха могли да живеят там. Лудовико Фредиаани знаеше как да живее в нея.

— Прекарах три дни на яхта — обясни Клаудия и слезе от мотора, като масажираше задните си части.

— Можеше да ми се обадиш, щях да дойда на гарата в Арецо.

— Опитвах. Толкова пъти ти звънях по телефона. Сигурно съм събудила всички щурци. Намерих превоз до селото и отидох в магазина на Елена. Тя ми каза, че си навън и ми даде ключовете от къщата. След това пощаджията ми предложи да ме докара.

— Така е! — Той се плесна по челото. — Тази сутрин ходих до Флоренция. — Баща ѝ сърдечно я прегърна. — Как ти хрумна тази идея с лодките? Нали знаеш, че и ти си земна като мен.

Лудовико Фредиани с ореола от бели коси около загорялото му лице и с къдравата си прошарена брада приличаше повече на патриарх, отколкото на баща. Почти шестдесет и две годишен, той беше слаб, с атлетична фигура. Сякаш бе селянин, който работи, колкото да не се прегърби. До петдесетгодишна възраст бе изключително способен художник. Работеше в областта на рекламата. Истински майстор на изкуството, а в същото време — нетърпелив и нещастен съпруг на красива, амбициозна и доста по-млада жена, която го ощастливи само с това, че му даде една дъщеря — Клаудия.

През едно лято, прекарано в Тоскана, животът му се промени. Купи си на безценица запусната селска къща. Постепенно я превърна в спартански, но удобен дом. Запозна се и с едно момиче, което имаше магазин в селото и между многото продукти продаваше и вкусни зеленчукови консерви и конфитюри, които приготвяше сама. Естествено — без химически добавки, както повеляваха модата и здравият разум.

Щом се разведе с Алма, Лудовико стана „екологичният“ баща за дъщеря си. Земята около къщата му позволяваше да поддържа зеленчукова градина, а плодовете от овощните дървета използваха за консервите на Елена — новата му приятелка. Освен това Лудовико бе сътрудник на една от най-прочутите рекламни агенции във Флоренция. Мотото му „Разделяй и владей“ в действителност означаваше: „Разпределяй времето си между различни дейности. Така те няма да имат власт над теб“. Тридесетте години стрес в областта на рекламата го бяха научили, че единственият изход е да се направи „салтомортале“ — или умираш, или вършиш глупости. Ашината, според бившата му съпруга, беше лудост.

После там беше и Елена — тридесетгодишна жена, здрава и набита, с необикновени златисти коси, дълги до талията. Беше

истинска, каквито бяха и консервите ѝ, питките ѝ, магазинът ѝ, препълнен със стари завеси, старинни дантели и дреболии, подбрани с вкус.

— А майка ти? — попита дъщеря си Лудовико. След развода Алма бе излязла от живота му. Остана да съществува само в един малък недосегаем кръг като майка на Клаудия.

— Заведе Перикъл на пътешествие в Африка. Нали знаеш, той ѝ угажда за всичко.

— Не е възможно да се държи по друг начин.

— Обаче не ми се видя много ентузиасирана от пътуването — отбеляза Клаудия. — Доволна е само когато се занимава със своя „Смарт“.

— Това е детето им! Той даде парите, а тя го управлява.

За благородника Поджи — заможен строител на къщи за богатите — да подари на съпругата си стотина милиона, бе все едно да ѝ припише апартамент. Още повече че тя бе амбициозна и способна и като оглави това печелившо списание, тя утрои капитала. А Перикъл бе изпълнен с възхищение от това и от нея.

— Знаеш ли — продължи Лудовико — рядко съм виждал двойка, така сплотена като Алма и съпруга ѝ.

— Както ти и Елена. Ясно е, че вторите бракове са по-успешни.

— Обаче ти струва скъпо, докато стигнеш до тях. Би трябвало да не внимаващ първия път.

Елена се върна с велосипеда си, а лятната вечер бе прохладна. Тя веднага приготви стаята за гости за Клаудия, нарязва питка с шунка и поднесе пенливо младо вино.

— А сега ме извинете, но преди вечерята трябва да свърша една работа.

До портата имаше плет от боровинки. Сутринта Елена ги бе обрала. Сложи плодовете в един казан със захар.

— Трябва да врят само няколко минути. Така запазват вкуса си.

— Конфитюрът не се ли разваля?

— Достатъчно е да се прибави винена киселина. Рецептата на бабите!

— По колко ги продаваш тези буркани с екологичен конфитюр?

— Е, който ги цени, той е готов и да плаща. От друга страна, приготвянето им изисква време и труд.

— Сама ли правиш всичко?

— Вико ми помага. И на него му харесва да върши нещо с ръцете си.

Толкова бяха погълнати от разговора си, че чуха телефона едва на третото или четвъртото позвъняване.

— Току-що дойде и вече те търсят — отбеляза Лудовико.

Беше Магда Белини.

— Търсих те в Сардиния, но Силвия ми каза, че мога да те намеря при баща ти. Всичко наред ли е? Запиши си един номер: 0034/93275665. Търсиха те спешно три пъти, но на майка ти не съм казала.

— Гениална си! Кой ме търси? — попита Клаудия. Бе познала кода на Монте Карло.

— Не си каза името.

— А гласа?

— Сериозен глас... говореше английски.

— Благодаря. — Клаудия повтори номера. — Веднага ще позвъня.

Замисли се кой би могъл да бъде — доктор Вайнес или неприятната Бахофен?! Но номерът не бе на клиниката.

Навярно бе личен телефон. Клаудия веднага реши да се обади.

— На телефона е Клаудия Фредиани. Някой от този телефон ме е търсил.

Прозвуча сериозният глас, но не бе на Върнън, нито на Бахофен.

— Вие ли написахте онзи материал за Саша Колмар? — попитаха я на чист английски.

— Да. Извинете, мадам, коя сте вие?

— Аз съм Саша Колмар. Преди няколко дни внукът ми донесе списанието и прочетох материала. Написали сте го така, сякаш сте топили писалката си в оцет.

Тишина. Дъхът на Клаудия спря. Дори по телефона се усещаше властността на тази жена. Точната преценка на нейната статия я порази.

— Нима ви хареса? — Гли илиласът й трепна от изненада.

— Защо се чудите? Убедена съм, че имате вроден дар да откривате истината по малко знаци. Умело сте забъркали оскъдните

факти, които сте открили, с многото измислици, писани за мен. Истински талант на разказвач!

— Подигравате ми се.

— Нямам време за шеги. На колко години сте, госпожице Фредиани?

— Почти на двадесет и четири.

— Подходяща възраст — отбеляза властният глас. — Елате тук, госпожице Фредиани, ако искате да напишете нещо значимо. Може би това е вашият шанс. Гледайте да не го пропилиете. Вече знаете пътя. Давам ви три дни, за да дойдете във вила „Палма“. И не казвайте на никого.

— Защо искате да се срещнем? — попита Клаудия.

— За да разбера дали все още имам добър нюх. Елате! Мога да ви направя предложение, на което е невъзможно да се устои.

— Какво означава „предложение, на което е невъзможно да се устои“?

— Опитайте да отгатнете. Или елате да го чуете.

— Как така се интересуваш от тази стара кариатида? — попита Лудовико, когато след вечерята Клаудия му разказа всичко. — Или зад това се крие някой друг?

— Не говори като мама. Според нея аз като че ли не правя нищо друго, освен да тичам след мъжете...

— Това невинаги е грешка. И Елена ме плени, като слагаше свежи цветя и буркани с туршии на масата ми, когато живеех като монах.

— Но аз не срещнах на Лазурния бряг човек, който да ми харесва колкото теб — поласка го тя. — А възрастната дама изобщо не съм виждала.

— Неустоимите предложения могат да се окажат много опасни, но придават и вкус на живота.

— Точно от това имам нужда — замислено отбеляза тя.

Поседяха около масата. Елена бе разтребила и донесе кошница с плодове. Старата ацетиленова лампа, превърната в електрическа, разпръскваше златиста светлина върху лицето на Клаудия. Лудовико загрижено наблюдаваше дъщеря си. Изглеждаше по-млада от възрастта

си — един незрял плод, растение, недокоснато от ножиците на живота. Жената, която виждаше в нея, бе непоковарена и жизнена. Би било жалко някой глупав или властен мъж да я съсипе. И у тази непозната жена имаше нещо от него. То не беше само формата на очите ѝ и слабото тяло, което се забелязваше под широката риза. Тя притежаваше жаждата да опознае света. От майка си бе наследила деликатната кожа с цвят на праскова. Алма бе голяма красавица, струваха си двадесетте години от живота му, които ѝ бе дал.

— Каквото и да е предложението — посъветва я Лудовико, тъй като добре знаеше, че дъщеря му ще замине за Монте Карло, — дай си поне дванадесет часа да си помислиш. — Бе убеден, че мирише на пари, а той не знаеше как би реагирала дъщеря му на едно богатство. Кой знае дали не бе наследила алчността на майка си? — Както и да е, тази нощ ще спиш тук.

На другия ден Лудовико придружи Клаудия до летището във Флоренция и я качи на самолета за Ница. Докато летяха над морето между бреговете на Лигурия и Сардиния, Клаудия изпита усещането, че се движи по път, маркиран със странни съвпадения: репортажа в „Бел Еър“, снимките на Саша Колмар, телефонния разговор от ашината. Какво ли я очакваше? Нищо не бе случайно, всяко събитие се пораждаше от друго. Но всички те бяха свързани със здрав и гъвкав пръстен — нейните решения, каквито и да бяха те. Не беше ли точно това определението за авантюра?

На летището в Ница я чакаше изненада. Клаудия едва не се сблъска с него, а той веднага я забеляза.

— Доктор Вайнес, откъде знаете, че пристигам?

Той се усмихна, взе сака от ръката ѝ, измъкна от джоба си съобщение, получено по факса, и ѝ го подаде.

Дъщеря ми пристига в Ница със самолет в 18:40.

Лудовико Фредиаани

Клаудия бе дала на баща си телефонния номер на вила „Палма“ и той веднага се бе възползвал от това.

— Не се ядосвайте — каза доктор Вайнес. — Баща ви има право да ви закриля.

Отправиха се към една кола на паркинга.

— А сега ще ви откарам веднага на гарата. Ще успеете да хванете експреса за Милано — заяви той.

— И дума да не става! Трябва да видя...

— Послушайте ме. Вземете първия влак, ако не искате да се озовете в гнездо на пепелянки.

— Момент! — Клаудия намръщено го изгледа. — Знаете ли защо Саша Колмар иска да ме види?

— Да.

— Е, добре, чуйте! — Клаудия не отделяше очи от него, дори го предизвикваше. — Искам да го разбера и аз.

И тя тръгна към паркираните наблизко таксита.

— Убедена ли сте?

— А вие какво си мислите?

— Тогава ще ви придружа. Но запомнете! Вие го пожелайте!

Възрастната дама седеше начело на масата, облечена в копринена рокля с цвят екрю, а върху плисираната си яка бе сложила двоен гердан от кехлибар. На безименния ѝ пръст имаше тънка златна халка и пръстен с голям диамант. Но това, което поразяваше у нея, бяха косите ѝ — къси и снежнобели. „По-красива е, отколкото изглежда на снимките на Силвия“ — помисли си Клаудия, докато я наблюдаваше.

— Съжалявам, че не съм подходящо облечена за тази вечеря — поднесе извиненията си младата жена.

Дори и Върнън бе облечен официално.

— На твоята възраст — мило отбеляза Саша — човек е винаги облечен в младостта си.

От мига, в който влезе във вила „Палма“, Клаудия изпита леко неудобство, като си припомни текста под една от снимките: „Живее в усамотена вила на Лазурния бряг, сама, само с една прислужничка, един папагал и спомените от изминалите години“. Не знаеше на колко години е тази жена с високомерието на кралица, но със сигурност бяха много и всички изживени в блясък. А и вила „Палма“ бе малък дворец. Всъщност немного малък, като се имаше предвид, че се простираше над хълма. Навярно бе достатъчно да има икономка, готвач, шофьор и

още три прислужници, освен градинаря. Толкова бе забелязала Клаудия. На Алма, която обичаше да живее нашироко, тук би й харесало. Сакът на Клаудия веднага бе отнесен в стая за гости, към която имаше малък хол. Тя не бе планирала да ноцува там.

Изненадите следваха една след друга. Сега вечеряха в малка трапезария, облицована с ламперия от светло дърво. Освен овалната маса, в центъра на която бе поставена ваза с богородички и малки гергини, и леките столове в стил Тонет, в стаята нямаше други мебели. Саша Колмар не говореше много. Върнън попита Клаудия за ваканцията.

— Яхтите не са работа за мен — отвърна тя. — Не изпитвам страх от морето, но се чувствам неспокойна. Вероятно баща ми има право. Също като него и аз съм земен човек.

— На село ли живее?

— Да, с новата си съпруга, която е много по-млада от него, но...
— Защо ли бе така резервирана, когато ставаше дума за Елена и баща й? — Родителите ми са разведени и имат втори бракове — добави Клаудия.

Може би не беше резервирана, а по-скоро изпитваше съжаление?

— Понякога разводът е наложителен — отбеляза Върнън Вайнес.

— Така е. Но винаги ти струва скъпо — призна тя, като повтори думите на баща си.

След кафето доктор Вайнес си тръгна.

— Трябва да направя обичайната визитация в клиниката и да проверя как са оперираните тази сутрин — каза той.

Саша и Клаудия останаха сами.

— Ако искаш да пушиш, и аз не се отказвам от една цигара след вечеря, дори и след инфаркта.

— Аз съм абсолютна въздържателка — усмихна се Клаудия, която вече изгаряше от любопитство.

— Да поговорим тогава. Обичам да разговарям по работа на масата. Когато Върнън ми показа онзи брой на „Смарт“, си казах: „Тези момичета са много способни“. Как успяхте да ме издебнете за снимката?

— Прескочихме оградата на градината. Всъщност Силвия, не аз.

— А тези глупости за мен?

— Само това имаше в архива ни. Останалото е... малко фантазия.

— Ето! За това става дума. Ти пишеш с едва доловима агресивност, която ми харесва.

— Възможно е.

— Накратко, струва ми се, че си достатъчно язвителна, за да напишеш биографията на противна жена като мен.

— Биография?

— По-точно — моите спомени, така както ще ти ги разкажа. Знаеш ли, от доста време мисля да възстановя истината за моето минало и не желая да публикуват за мене онези сладникави разкази, които могат да послужат единствено за реклама.

— Искате да диктувате, а аз да записвам? — слиса се Клаудия. — Защо в такъв случай не си вземете някоя свършена секретарка, чийто роден език е английският, за да не пропусне нито един нюанс в думите ви?

— Защото аз не искам да диктувам, а да разказвам. — Саша поклати глава. — Освен това прекрасно знам каква е разликата между един обикновен препис и творческото писане.

Сега Клаудия поклати глава, сякаш бе изправена пред невъзможна задача.

— Нима смятате, че владее езика ви до такава степен, че да предам съвсем точно разсъжденията ви?

— Греша ли, или наистина си прекарала дълго време в Щатите? Не си ли посещавала и курсове по творческо писане?

— Не грешите. Откъде знаете? — попита Клаудия.

— Самата ти го каза. Залагам на теб. Освен това ще ти се помага, обещавам ти. Но искам да бъдеш откровена. Харесва ли ти идеята за тази книга?

— Невероятно! Струва ми се, че вече виждам корицата. Заглавието: „Прекрасната лейди“. Името ви, изписано с големи букви, а под него с малки букви „Както бе разказано на Клаудия Фредиани“.

— А ако изпишеш името си като автор?

— Предполагам, че няма да се продаде и една десета от тиража — сви рамене тя.

— Виждам, че имаш верен поглед за нещата — отбеляза възрастната дама. — Да минем отгатък, да пийнем по една глътка и да

поговорим за парите.

Поведе Клаудия към хола, от който се излизаше навън през стъклена врата. В дъното имаше камина от бял мрамор. Фотьойлите и канапетата бяха покрити с плат на бели и жълти квадрати. Имаше и няколко по-малки фотьойла. Атлазената им тапицерия с цвят на слонова кост бледнееше под меките лъчи, процеждащи се през абажурите. Помещението бе уютно, създадено така, че да поглъща зимното слънце, но едва забележимият колониален стил му придаваше приятен вид и през лятото.

Клаудия отбелязваше детайлите в тази луксозна обстановка, в която старинните конзоли минаваха на втори план зад саксиите с жълти цветя и акварелите, окачени на стените, покрити с коприна. Винаги бе живяла в елегантна къща, защото майка ѝ обичаше старинните предмети и имаше изискан вкус, но въпреки това се спря плахо на прага на този великолепен и семпъл хол.

— Влизай — покани я Саша. — Искаш ли едно драмбуе с лед?

Триста хиляди долара. Почти половин милион! Невероятно! Клаудия не бе в състояние да възприеме казаното. Не знаеше дали е огромна или нереална тази сума.

— Имай предвид, че няма да ги спечелиш лесно — уточни Саша Колмар. — Аз съм много възискателна. Ще трябва да се съобразяваш с времето ми, да слушаш и да записваш, а после отново да слушаш, за да разбереш всичко напълно, да можеш да ме видиш такава, каквата съм била в детството и в младостта си, да разбереш и трудностите, които трябваше да преодолявам и да не съдиш строго и сурово авантюристичните и спорни решения, които са ми позволявали да се измъкна. Аз съм една жена, която съумя да постигне онова, което други правят несъзнателно или увлечени от емоциите си.

— Дълго ще се работи — колебливо каза Клаудия, но не се осмели да покаже тревогата си.

— Три-четири месеца. Но не е само това. Има и друго условие. Всичко трябва да остане в тайна!

— Тайна? Доктор Вайнес знае, че съм тук.

— На внука си имам доверие. Той знае за моя проект. Ако го помоля, ще ти помогне. Би могъл да прочита с теб всяка глава, за да я

обработиш.

Клаудия мълчеше. Гледаше тази величествена жена, лицето ѝ, белязано с половин век власт. Долавяше блясъка на сиво-сините ѝ очи, който сякаш се промъкваше под притворените клепачи и придаваше острота на погледа ѝ. Не би било лесно да ѝ откаже.

— Смятате ли, че доктор Вайнес е съгласен? — попита младата жена, за да спечели време.

— Не се притеснявай. Винаги обмислям всичко, обмислила съм даже и опасностите, с които може да се сблъскаш.

— Кой? — попита удивено Клаудия.

— Да бъдеш заплашвана или да бъдеш съблазнена с много пари. Затова сумата е голяма, а да се удвоят триста хиляди долара, може да бъде обезкуражаващо.

Не, това бе невъзможно. Сигурно бе някаква клопка или примамка, за да провери как ще реагира.

— Знаете ли, мадам Саша, точно сега ми се струва, че пресъздавам първата глава на някой трилър — саркастично отбеляза Клаудия.

— Ами тогава стъпи здраво на краката си, защото е истина!

— Трябва да помисля — внезапно се сети за думите на Лудовико: „Остави си дванадесет часа“.

Погледна стенния часовник — показваше десет и половина.

— Трябва да си помисля — повтори тя. — Утре сутрин отново ще говорим.

— Ще те придружа до твоята стая. Лека нощ.

— Лека нощ, мадам. — Клаудия се изправи с усещането, че греши. Преди да стигне вратата, се обърна. Двете жени, разделени от половин век и повече, мълчаливо се изгледаха.

— Във всеки случай ви благодаря — бавно добави Клаудия. — Независимо от решението ми, независимо от сумата. Вашето предложение ме ласкае. Дори ми прави чест.

Когато се озова в стаята, запали всички лампи. За да спи спокойно, ѝ бе нужно да опознае добре мястото. Приблужи се до големия прозорец и дръпна завесите, за да го отвори, и внезапно проумя, че е затворен херметически. Стъклото заемаше почти половината от стената и навярно се отваряше с плъзгане, но имаше ключалка, която блокираше движението. „Тази къща е като крепост:

затворени порти, вратите — залостени, а прозорците — блокирани“ — помисли си тя. Погледна в хола и видя прозорче, което се отваряше, но имаше желязна решетка. „От кого ли се страхуват?“

В този миг иззвъня телефонът на бюрото — един весел звук, но Клаудия се стресна и се поколеба дали да отговори. Вдигна слушалката.

— Надявам се, че не спите! — чу глас, който вече познаваше.

— Не, доктор Вайнес, още не.

— Защо не излезете в градината за глътка свеж въздух? Ще се почувствате добре.

— Бих излязла, ако можех да отворя вратата. Заключена съм тук вътре. — Гласът ѝ трепереше.

— Не! Излезте в коридора и идете чак до края му. Аз ще ви отворя една врата.

„Защо трябва да отивам?“ — запита се тя, като тихо излезе в коридора, покрит с мокет. Вратите бяха затворени. Направи два завоя, едва осветени от лампи с матови абажури, и застана пред затворен служебен вход с желязна решетка, която бе отворена.

— Елате, елате! Нарочно не съм включил осветлението в градината, за да се виждат звездите. Човек рядко може да види небето със звезди, не мислите ли?

— Изпитвате невероятен страх от крадци... никога не съм виждала такава къща, затворена като стрида.

Той не отговори и направи няколко крачки към терасата. Клаудия мигновено различи силуетите на дърветата, пространството до стълбите и хоризонта, осеян ниско долу със светлините на селото и брега.

— Нямах представа, че сме толкова нависоко — каза тя. Въздухът бе прохладен. Младата жена дълбоко си пое дъх. — Престорихте се, че си тръгвате, докторе, а всъщност сте останали. Може би, за да ни шпионирате?!

— Да ви шпионирам?! Защо? Имах достатъчно време, за да отида до „Бел Еър“ и да се върна. Вижте... — протегна ръка и посочи отвъд дърветата. — Живея там, в онази малка вила, точно в другия край на градината.

— Е, и?

— Чаках ви, за да разбера дали ви харесва предложението на баба ми. Предполагам, че то ви допада. Познавам добре дамата, която вежливо наричате „Прекрасната дама“, и знам, че ако тя пожелае нещо, няма скрупули да го получи от този, когото намира за най-подходящ. Разберете, че като напишете мемоарите ѝ, ще научите тайните на семейството, а също и на предприятието. По този начин ще се изложите на опасност; ще се озовете сред враждебността на контролиращите фирмата и богатство от стотици милиарди. В подобна ситуация е възможно да започнат верижни реакции. Може дори да се стигне до убийство. А аз не съм убеден, че ще съм в състояние да ви защитавам, както ме помоли Саша.

Клаудия онемя, но бе поразена не от думите му, а от самия него. Може би този мъж лъжеше или бе искрен, но това почти нямаше значение. Друго я тревожеше — способността му да я довежда до състояние на несигурност и в резултат на това да предизвиква импулсивни реакции от нейна страна.

— Нямам представа как са спечелени милиардите — отвърна тя иронично. — Но съм убедена, че триста хиляди долара е една астрономическа сума.

— И какво ще направите?

— Ами... например... за една година ще направя околосветско пътешествие и ще се усъвършенствам.

— С вашата приятелка — фотографката, нали? — усмихна се той.

— Може би.

— Разбирам. Светът си струва едно рисковано приключение.

— Още не съм решила.

— Тогава помислете си и утре сутринта си вървете у дома. — Върнън се обърна, навярно разочарован. Явно имаше намерение да се прибере.

Тя се поколеба. Жалко за всички тези звезди и омайния въздух.

— Почакайте! — Хвана го за лакътя. — От вас ли трябва да се пазя, или от другиго?

— Помислете! — Доктор Вайнес се усмихна. — Убеден съм, че имате добра интуиция.

Понякога ѝ се случваше да сънува нещо, което ѝ бе от полза, но тази нощ Клаудия нищо не сънува, а на сутринта се пробуди с ясна мисъл, която занимаваше непрестанно ума ѝ: „Как да разбере от кого да се пазя, като още не познавам гнездото на пепелянките?“.

Заразглежда стаята, в която бе спала. Всичко бе изпипано докрай — от тапетите с рози в английски стил чак до фотьойлите с дълги ресни от XIX век, голямото легло, застлано с чаршафи с изящния цвят на съомга, и завивката на цветя като тапетите. „Ще ми бъде приятно, ако остана няколко дни, за да проуча цялата къща. Освен че е голяма, има и по-малка вила и много прислуга.“

Внезапно осъзна какъв е отговорът на многобройните ѝ въпроси.

— Да опитаме да порботим заедно, да направим една пробна глава — каза тя на Саша още щом се срещнаха.

— Разумно предложение.

— Обаче не ми допада да живея в нелегалност — побърза да добави Клаудия. — По-просто е да обявим присъствието ми. Можем да кажем, че доктор Вайнес ми е поръчал една книга върху пластичната хирургия, и така ще обясним сътрудничеството ми с него. Освен това... вие със сигурност можете да обясните защо сте се спрели на мен. Можем да подпишем и официален договор за една измислена книга за хирургията и един друг — за другата книга, тази с мемоарите ви. Всичко ще се уреди между мен и доктор Вайнес, а вие, мадам, ще останете встрани от всякакво разследване.

— От кого си наследила тази прозорливост и хитрина?

— От баща ми — адвокат, който обаче се занимаваше с реклама, а сега отглежда екологично чисти зеленчуци.

— А майка ти?

— Прилича на вас, мадам. Обича парите и властта. Затова съм имунизирана и освен това знам какво представляват скелетите в гардеробите на едно семейство.

Младата жена помоли да ѝ позволят да изпрати факс на Лудовико Фредиани: „Оставам тук заради една интересна работа. Всичко е наред. Кажи на мама“. По-добре е още да не забърква Алма и да не пробужда инстинкта ѝ на инквизитор в това неясно приключение. Началото му бе поставено същата сутрин в библиотеката на вила „Палма“.

— През последните две години — поде Саша — отделих време, за да пренаредя планината от снимки, правени ми през целия ми живот. Преди не живеях постоянно във вила „Палма“. Идвах за някоя и друга седмица и се връщах в Ню Йорк. А после — отново тук, а през пролетта отсядах за месец в къщата в Париж. Когато човек се движи, не отделя много време за размисли над миналото — докато говореше, тя измъкна от един голям шкаф два внушителни и подвързани албума със снимки. — След инфаркта вече нямах желание да пътувам и хоризонтът ми се стесни до това, което може да се види от градината. Тогава наистина остарях.

Клаудия я наблюдаваше и внимателно я слушаше. Струваше ѝ се странно, че това осемдесетгодишно същество не произхожда от някоя чужда планета, а е само една възрастна екстравагантна дама, облечена в сиво-синьо кадифе със спомени, свързани с почти цял век!

„Възрастните не са интересни за двадесетгодишните — мислеше Саша, сякаш отгатнала чувствата на Клаудия, — но възрастните имат нужда от присъствието на млади хора около себе си. Иначе губят вкуса към живота.“

Тя отвори първия албум. Надяваше се, че в образите ще долови подходящата атмосфера за контакт с тази двадесетгодишна. Отчаяно се нуждаеше от млад човек до себе си. А това момиче с азиатски очи беше язвително, интелигентно и с прекрасна интуиция. Добър противник.

Снимките на Саша Колмар я връщаха назад във времето, когато тя се казваше Саша Кинзачек и заедно с родителите си — емигрирали от Чехословакия през двадесетте години, живееше в Нюпорт.

— Родена съм в Прага по време на Първата световна война — каза Саша. — Семейството ми обаче е от унгарски произход, както и името ми. Трудно е за изписване и произнасяне. В училище най-напред трябваше да се науча да го произнасям буква по буква. — Тя се усмихна на спомените си. — Ненавиждах това трудно и чуждестранно име. Нито една от приятелките ми в училище не го запомни. Казвах ми Саша и толкова. Ето... това са родителите ми, а това съм аз на шест години.

Седеше пред големия албум и продължаваше да говори, а касетофонът на Клаудия записваше думите ѝ.

— Ходила ли си някога в Нюпорт, на Западния бряг на Съединените щати? Би трябвало да отидеш! Сега градът е много променен, но тогава бе градче с редица вили по брега — къщи на хора от Бостън и милиардери от Ню Йорк, с луксозни имоти от завидното си богатство, натрупано през миналия век. Но в квартала, където живеехме, имаше и мизерни постройки. Възможно ли е дете, което още няма десет години, да може да проумее, че дълбока пропаст отделя бедните от всички останали? От богатите и от много богатите? Е, аз бях наясно — къщите, дрехите, храната — всичко беше различно. Когато гледах децата, които играеха в градините на богатите или по частните плажове пред домовете им, побеснявах. Ненавиждах белите им чорапи, но същевременно копнеех за тях, за лачените им обувки, за сатенените панделки в плитките им. Изпитвах изпепеляваща завист и исках да ги набия. Не харесвах и зле облечените си съученички, не исках да дружа и с тях. Майка ми беше шивачка, но нямаше време да ми шие хубави дрехи. Виж тази снимка. Облечена съм като за празник, но бедността личи от дрехите ми.

Клаудия измъкна снимката с размер на пощенска картичка: една жена с тъжно и развълнувано лице и намусено момиченце.

— На тази стара снимка имате същото изражение, каквото имате и днес, мадам.

— Добре си спомням този ден. Бях сърдита. — Тя се усмихна. — Майка ми ме бе облякла в тази рокля с глупавата дантелена яка, голяма колкото хавлиена кърпа. На девет години вече водех битки с нея, защото ме заставяше да шия подгъвите на дрехите. Тази работа ме нервираше. Дразнеше ме не по-малко и прекалената любезност на майка ми към богатите ѝ клиентки. Според нея те винаги имаха право — тези богати старици, а ѝ плащаха всъщност съвсем малко.

— Греша ли, или наистина сте презирали любезността на майка си?

— Не беше любезност, а раболепие — замислено кимна Саша и добави: — Да, презирах я. Съжалявах баща си, че няма до себе си силна и здрава жена като майката на Бети — единствената ми приятелка от детството. А всъщност мама надживя татко и когато той умря, ние изпаднахме в мизерия. Баща ми работеше като търговски пътник. Продаваше козметични продукти — сапуни, брилянтин, ножчета и пяна за бръснене. Некачествена и евтина стока. Обаче

печелеше и правеше планове. Една настилка, на която не обърна внимание, се превърна в пневмония и го отнесе. Тогава майка ми взе решение: „От утре започваш работа в дома на едни богаташи. Ще се храниш добре и през зимата няма да си на студено“. Но аз тропнах с крака. Никога! Бях на четиринадесет години и бях висока почти колкото съм сега. Отидох в един хотел и ме взеха за камериерка по етажите. Беше тежка, а понякога и унижителна работа. Въпреки нежеланието си приемах бакшишите. Още тогава бях горда, но съзнавах значението на парите.

Зад тях вратата на библиотеката безшумно се отвори.

— Виждам, че вече сте започнали — отбеляза Върнън от прага.

Клаудия веднага изключи касетофона.

— Решихме да направим един опит — заяви Саша, като гледаше втренчено внука си.

Той ги изучаваше със странен поглед. Седяха пред един албум със стари снимки и вече бяха свързани с тънката нишка на току-що появилото се чувство за съучастие, а и на все още несподелени тайни.

[1] Nascina — извънградско имение. Названието е типично за областта Тоскана и се произнася в съответствие с тамошния диалект. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Нюпорт, 1934 г.

Саша Кинзачек привършваше работата си в сладкарницата половин час след затварянето ѝ. През това време почистваше до блясък стъклените поставки, проверяваше списъка с поръчаните сладкиши за следващия ден и този с продадените пралини и фондани. Преобличаше се в килера и там окачваше черната си престилка с огромна яка от батиста — униформа, в която продавачките от „Бедфорд Чоколит Шоп“ приличаха на кукли.

— Това момиче е твърде сериозно, упорито и хубаво — отбеляза собственичката, която я наблюдаваше от касата. Когато я прие на работа, изпитваше известни съмнения. Саша бе различна от повечето красиви момичета. Говореше винаги тихо, а ръцете ѝ бяха похабени. Но само след няколко дни с помощта на мед и професионалния маникюр, който ѝ правеше Бети, ръцете на камериерката станаха меки и чисти, подходящи да опаковат сладкиши.

Независимо че не им плащаха много, момичетата предпочитаха да работят като продавачки — особено в сладкарниците и магазините за цигари, защото имаха възможност да се срещат с хора. Едно от най-предпочитаните места бе „Бедфорд Чоколит Шоп“ със салона си за чай. Магазинът се намиреше в центъра на града и затова за мнозина бе задължителна спирка по време на пазаруване, дори и за мъжете, които нерядко купуваха сладкиши и се заглеждаха по продавачките. Те бяха млади и грациозни. Саша беше най-красивата не само заради това, че ръстът ѝ бе над средния, но и престилката не прикриваше предизвикателните извивки на тялото ѝ. Майка ѝ не ѝ разреши да си отреже косите, които тя сплиташе на една страна като Марта Егерт, европейската актриса и певица, която от известно време оспорваше успеха на американката Джийнет Макдоналд. Саша малко приличаше на Марта Егерт.

Когато излизаше, Саша носеше старомодно палто. Майка ѝ го бе купила от своя бивша клиентка, която бе останала без пари по време на

кризата от 1929 г. и бе разпродаде гардероба си. Не ѝ допаднаше никак тази бежова дреха, но не разполагаше с нищо по-добро. Няколко години след тази съкрушителна криза, която бе объркала американската икономика, всички се стараеха да забравят пораженията, макар че елегантният светски живот в Нюпорт — известен курортен център на Атлантическия бряг, вече продължаваше само два месеца през лятото. През тези години градът се промени. Немалко от останалите без работа жители бяха заминали за Ню Йорк или Бостън, където момичетата си намираха работа за няколко долара на седмица като машинописки. Онези, които останаха, трябваше да се задоволят със зле платена работа в хотелите. Младите мъже можеха да си намерят работа единствено на туристическото пристанище, където плавателните съдове увеличаваха броя си. Големите вили — затворени или продадени поради загубата на наследствените богатства, се купуваха от нови собственици, а в местните вестници отново се появиха обяви за работа за гувернантки и градинари.

Нов финансов елит заменяше старите имена, които обаче не бяха съвсем забравени. Имаше и консервативни семейства, които водеха спартански живот благодарение на някакви останки от доходите си. Те бяха запазили къщите си, като ги бяха преустроили в малки хотели с обзаведени жилища. Всъщност в Нюпорт парите никога не бяха секвали, нито пък красивите жени бяха престанали да преследват богати мъже. Саша бе понаучила нещо по отношение на богатите жени през трите години работа като камериерка в хотел. То щеше да ѝ бъде полезно в бъдещето.

— Те са арогантни и неуверени — неведнъж бе споделяла с майка си. — Биха направили всичко, за да задържат някой мъж. Цялото им високомерие се основава на факта, че притежават съпрузи.

— Да, съпруг и пари — незабавно отвърщаше тя, съсипана повече от стаената злоба, отколкото от бедността. — Ако не беше баща ти, никога нямаше да дойда в тази страна. Все казваше: Америка, Америка... Но тази Америка е като торта, която хора като нас дори не могат да опитат.

— Аз ще си хапна от нея — смееше се Саша. — Ще си взема голямо, голямо парче!

Междувременно майка ѝ упорито продължаваше да я буди сутрин, за да стигне навреме на работа, а Саша би могла да споделя

стаите на последния етаж на „Гран Хотел Роуд Айланд“ с другите камериерки. Те бяха весели и жизнени момичета, с които се смееше и говореше за секс. Те ѝ оставяха по някое парче торта, изостанало в кухнята, канеха я на танци или на кино. Но Саша рядко си позволяваше по някое отклонение. Катерина Кинзачек бе по-скоро престорено набожна, отколкото вярваща. Искаше дъщеря ѝ да остане девствена до сватбата и всяка вечер да прекарва у дома си. Единствените празници, на които Саша бе присъствала в хотела, бяха Нова година и Марди Гра^[1], когато събираше и малко бакшиши, помагайки на гардероба. Гледаше очаровано как дамите, които пристигаха от Бостън и Ню Йорк, свалят кожените си палта и остават в роклите от тънък сатен, гримирани и с изкуствени мигли като звездите от Холивуд.

Годините след смъртта на баща ѝ минаваха бавно. Ден след ден мълчаливата ѝ съпротива се засилваше. След работа Саша вече не се прибираще направо вкъщи, а посвещаваше част от времето си на своите проекти. Вървеше бавно по улиците с луксозни магазини и си отбелязваше какво би си купила, когато забогатее. Много често желанията ѝ надвишаваха качеството на изложеното по витрините. Искаше да има дрехи от висшата мода, като представяните във „Вог“ и „Фешън“, а бижута — от прочутите фирми „Ван Клееф“ и „Арпел“ — диаманти — съвършени и чисти в безсмъртното си сияние!

Правеше впечатление на мъжете. Някои дори тръгваха след нея, но безразличието ѝ ги обезкуражаваше. Саша не знаеше какво би могла да прави с контетата, които ухажваха Бети и приятелките ѝ, с емигрантите от Германия или Ирландия, които ги канеха на пикник на плажа и се опитваха да се възползват и от неизбежната покана за леглото. На осемнадесет години Саша бе убедена в едно: трябва да си намери достатъчно богат съпруг — американец. После щеше да се впусне във вихъра на американската надпревара да се правят пари, да се правят пари и пак пари. Саша Кинзачек имаше повече проекти, отколкото любовни мечти.

„Не искам повече да завиждам на момичетата с бели чорапки и панделки в косите, нито на жените, които сутрин захвърлят върху леглото си копринена нощница.“ Скътаните през трите години пари от бакшиши, които старателно криеше от майка си, ѝ послужиха да заплати уроците си при мадам Фелисия. Две вечери през седмицата

Саша пресичаше една отдалечена улица, където бяха къщата и магазинът на мадам Фелисия. На първия етаж от една година работеше приятелката ѝ Бети и бе изучила методите на мадам Фелисия за поддържане на красотата и за гримиране, прилагани според каноните на Елизабет Арден, както го правеха в „Порта Роса“ на Пето Авеню в Ню Йорк. Всъщност магазинът на мадам Фелисия бе за улеснение смесица от бизнес и услуги за жените. Не беше точно място за прикриване на нелегални, но там се оставяха пощенски и телефонни съобщения, които не можеха по друг начин да достигнат частни адреси. На партера се продаваха парфюми и козметика, купени на черно. На първия етаж бе холът на мадам и две стаи за козметични процедури. Мадам Фелисия и Бети работеха с пълна пара, а два пъти седмично Саша плащаше по три долара за два часа обучение — масаж и нанасяне на грим, но преди всичко слушаше как Бети и мадам си бърбят и разкриват психологията на клиентите и как жените просто се отпускат в ръцете, които се грижат за тях.

Тази вечер Саша пристигна набързо, защото нямаше час и не можеше да закъснява, за да не събужда съмненията на майка си.

— И така, пристигнаха ли? — попита тя нетърпеливо.

— Да, прекрасни са. Истинска коприна, дори крепдешин. Виж какви цветове!

Парчетата коприна наистина бяха прекрасни. Безсмислено бе да се разпитва за произхода им, стига цената да бе поносима, а тя бе по-малко от половината на тази в магазините. Бети разгъна едно имприме с три цвята, един многоцветен кашмир, едно яркочервено парче и тъмносиня коприна.

— Тази — решително посочи Саша и разгъна коприната, за да я провери. — Има изпуснатата нишка. Трябва да ми направите още едно намаление.

— Този толкова тъмен цвят?! — прогърмя гласът на мадам Фелисия. — Защо не си вземеш прекрасното червено, което стои добре и на блондинките? Или пъстрия кашмир, толкова фин и сексапилен?!

Без да отговори, Саша отби от цената.

— Да не би Ротшилд да те е поканил на чай? — усмихна се Бети.

— След време може би — отвърна на шегата Саша, без да се обижда.

— А твоят адвокат? Размърда ли се?

— Трябва му време — отново се усмихна Саша.

От няколко месеца сред посетителите бе забелязала, че един мъж на средна възраст — елегантен и сериозен, предпочиташе да бъде обслужван от нея. Обикновено всяка неделна сутрин я молеше да му приготви кутия с пралини и „дамски целувки“. Тя подбираше сладкишите един по един, подреждаше ги изкусно в кутията, обточена със златиста хартиена дантела, като подреждаше фигура на звезда, на цвете или спирала с различни нюанси в цвета на шоколада. После го поглеждаше, усмихваше се, сякаш тази скромна творба ѝ доставяше огромно задоволство.

Той също ѝ се усмихваше в отговор. Поръчваше други сладки — миниатюрни пасти, които можеха да се намерят само в тази сладкарница в Нюпорт.

— Изберете ги вие — казваше ѝ.

А Саша отново се усмихваше, щастлива да бъде наблюдавана без арогантността и безочието, с които мнозина я гледаха.

— Той е един от най-добрите адвокати в града — ѝ каза собственичката. — Толкова е изтънчен и е силно привързан към майка си. Всяка неделя ѝ носи сладки. Понякога и тя идва тук. Голяма дама!

Саша още не знаеше името на този човек. Предполагаше, че той е възрастен ерген, напълно подчинен на майка си, но не можеше да попита дали е женен, без да прояви недопустимо любопитство. Предната неделя бе поръчал торта „Сахер“.

— Изпратете ми я вкъщи — бе казал той.

— Мога ли да попитам за името ви? — попита тя шепнешком, почти интимно.

— Томас Вайнес. А вашето?

— Моето?! — Тя внезапно се изчерви. — Казвам се Саша. Фамилията ми е прекалено трудна, за да се запомни. — Вече се усмихваше, свързала се от изненадата.

— Добре, Саша. Адресът е... — Той ѝ подаде една визитна картичка.

— Чудесно.

Да, адресът беше в жилищната зона на града, където къщите и кооперациите не надвишаваха височината на дърветата по улиците и в градините.

След няколко дни, когато се прибра, майка ѝ посочи една кошница с цветя върху масата. Не бяха обичайните орхидеи, а малки рози, фрезии и нарциси — истински пролетен букет. Майка ѝ вече бе прочела бележката, която гласеше: „Фамилията ви наистина е трудна за произнасяне, но вие сте прекрасна. Ваш Томас Вайнес“.

— Кой е той?

— Един от клиентите на сладкарницата. Всяка седмица му приготвям сладкиши за майка му.

— Но кой е той?

— Адвокат. Така ми каза собственичката. Възрастен господин.

— По-добре възрастен и богат, отколкото някой млад голтак, нали? — отбеляза майка ѝ, която се бе омъжила по любов и цял живот бе страдала.

— Е, и какво от това? — ядоса се Саша.

— Безсърдечна си, мила моя. Когато човек е млад, понякога мисли за любов, но ти... — изрече майка ѝ презрително с тон, който си позволяваше да държи само на нея.

— Но ти си била щастлива и влюбена в татко и така те е довел тук, в прекрасната Америка.

— Не говори за баща си! Ако беше жив, той щеше да те напътства. А тези цветя утре ще занеса в църквата.

— Нали знаеш, това все още не са цветовете на греха — отвърна Саша, която умееше да я дразни. Не обичаше майка си, но я съжаляваше.

Мария Катерина почти не излизаше от къщи, никога не се смееше, не пееше. Избягваше да се вижда с близките си, сякаш подозрителната ѝ самота беше добродетел. Особено старателно отбягваше съседката си, за която говореха, че приемала мъже у дома си. Ограничена бе в малко стаи. Най-голямата от тях бе потъналата в безредие нейна работилница — с конци и карфици по земята и с дървения тапициран манекен в един ъгъл. Хранеше се в кухничката на маса, покрита с мушама. Всяка вечер, докато Саша се хранеше в този тесен и мизерен ъгъл, си спомняше, че когато баща ѝ беше жив, се хранеха на истинска маса.

Когато няколко дни, след като ѝ бе изпратил цветята, видя Томас Вайнес да влиза в сладкарницата, Саша се изчерви от вълнение.

— Цветята ви бяха прекрасни — прошепна тя. — За да ме накаже за лошотията ми, майка ми ги занесе в църквата.

Той се усмихна развеселен, като мислеше, че това е лъжа. Няколко дни не се появи в сладкарницата и Саша, обзета от нетърпение, реши да предизвика късмета си, като си ушие нова рокля, която да облече, когато той я покани да излязат.

— Искам да ми ушиеш рокля. — Показа синята коприна на майка си. — Ще ти платя. Все едно съм ти клиентка, така няма да ми кажеш, че не можеш да губиш време и пари. — Сложи на масата двадесет и пет долара.

— От тази коприна? Как я купи?

— С парите, спечелени от мен. А сега чуй какво искам. Една семпла разкроена рокля, тип „принцес“. — Тя разгърна страниците на един от моделите, който бе привлякъл погледа ѝ. — Ето, като тази. — Беше с кръгла яка от бяла коприна и гардения вместо копче. — Да кажем... в стила на Шанел.

— И кого искаш да омаеш? Твоят адвокат? — Майка ѝ бе удивена от безупречния вкус на Саша и от увереността ѝ, докато в същото време нейните връстнички се покриваха с дантели и деколтета.

— Е? — Саша погали майка си с онази странна обичливост, с която умееше в миг да променя нейната грубост. — Ти си най-добрата. Защо да търся друга шивачка? Моите пари не са ли като тези на другите? Но искам роклята да бъде готова след три дни, готова съм да платя и като за бърза поръчка.

От нежността, а и от обидата Мария Катерина Кинзачек се разплака.

— Ще ми плати за бърза поръчка! Сякаш не съм в състояние да направя някаква жертва за дъщеря си... това безсърдечно момиче ще ми плаща за бърза поръчка!

Скрои роклята и я уши старателно. Обточи я с бели ленти и приши малки копчета, облечени в коприна. Когато Саша я облече, изглеждаше така, сякаш роклята е свалена от някоя от витрините за милиардери, а не е изработена по модел в някакво модно списание.

Следващата събота Томас Вайнес я попита:

— Свободна ли сте да закусите с мен? Утре... в клуба за голф.

Майка ѝ й зае бяла лисица, която ѝ бе оставила една клиентка, за да я продаде.

— Сложи я! — каза ѝ. — Може да ти е студено.

Саша погледна удивено хитрата муцунка на животното и очите ѝ, изработени от синьо стъкло.

— Не е ли малко префърцунено? — Сложи кожата върху раменете си като шал. Слезе по стълбите на двуетажната къща, където живееше. Една мрачна къща в един не по-малко мрачен квартал. Срамуваше се от това, което щеше да види Томас, когато дойде да я вземе. Между редиците ниски къщи улиците бяха тесни. Носеха имена на цветя — „Розова градина“, „Алеята на зюмбюла“, но дори не бяха асфалтирани, а само павирани с настилка, която блестеше между локвите.

Томас Вайнес бе спрял колата си — стар форд с лъскава боя, пред трите стъпала на входа. Носеше спортно карирано сако и изглеждаше по-млад.

„Може би роклята ми не е подходяща за закуска в клуба за голф? — притесни се Саша. Може би трябваше да облека кашмирената пола с копчета.“ Погледна очите му и се успокои — гледаше я с обожание.

— Имаш хубава кола — усмихна се тя. Внезапно се почувства притеснена и очите ѝ се наляха със сълзи.

— Какво има? — попита той.

— Баща ми. — Саша седна в колата. — Имаше мечта, която така и не успя да осъществи — да притежава форд и с него да ходи при клиентите си. До последния си ден се надяваше, че ще може да си купи... някога...

— Разбирам.

Без да добави друго, Томас включи двигателя. Бе сдържан. Не бе повърхностен човек, не бързаше да докосне елегантната млада жена до себе си. Намираще я за извънредно сексапилна, макар да приличаше на възпитаничка на девически пансион, а може би точно заради това. Беше четиридесетгодишен ерген и знаеше, че е желана плячка за едно момиче без средства и неясно бъдеще, но в присъствието на жени той винаги се чувстваше несигурен. По време на тази първа среща Саша не направи нищо, за да се представи като момиче, което всеки мъж би пожелал за своя съпруга — красива, мила и отстъпчива. Напротив, Томас имаше странното усещане, че е упорита — твърда и прозрачна като диамант. Малко го плашеше и затова го и завладя. Беше предизвикателство за него.

Закусваха на верандата на клуба. Зад прозорците се виждаше зеленото игрище. Играчите се движеха като фигурки в макет. Той ѝ каза, че предпочитаният от него спорт е голфът, и всъщност е и единственият, с който се занимава. Саша се усмихна, без да му отговори. Играта, макар и елегантна, ѝ се струваше съвършено безсмислена. Всички привилегировани се движеха из кадифените ливади с прекрасни растения, съсредоточени единствено върху топката, която трябваше да запратят в някаква си дупка.

С чаша аперитив в ръка Томас разказваше за себе си, обърнат към очарователното лице — розово и бяло като раковина. Виждаше копринената ѝ кожа и вече му се искаше да я докосне. Разказваше ѝ за семейството си, за працядо си — шотландски капитан, пристигнал в Америка миналия век, когато в Нюпорт е имало престижни докове. От тях излизали най-бързите клипери — прекрасни платноходни кораби, които сновели напред-назад между бреговете на Атлантическия океан. Дядо му — първият от семейството, роден в Америка, станал адвокат, какъвто бил и баща му. Томас живееше с майка си, но двамата му по-големи братя бяха напуснали Нюпорт и се бяха установили в Сан Франциско. Те бяха наследили неспокойния дух на працядо си, а той имаше характера на майка си — истинска американка от изискано семейство. Допадаше му усещането за стабилност и познатата околна среда.

— Идвам тук да играя голф, защото обичам ритуала на играта и се срещам с хора, които познавам — заключи Томас. — Знам кои са и какво мислят.

Зад думите му Саша долови ограничение и невероятна самота. Натъжи се и се разгневи. И той се страхуваше да живее. Инстинктивно и с ожесточение му разказа за своето бедно детство, за баща си — човек, който винаги бе изпълнен с надежда.

— Виж докъде го доведоха надеждите, казва майка ми, която го обожаваше, но никога не проумя що за човек беше той. Но може би и вашият працядо, господин Вайнес, е дошъл тук от Шотландия, изпълнен с подобни надежди. По свой си начин всеки носи у себе си американската мечта. Затова усещам, че в съдбата ми има нещо мистериозно и положително. Не си спомням Европа, баща ми ме е довел тук и се чувствам така, сякаш тук съм родена, това е родината

ми, страната, която обичам, страната, където всеки има своя шанс да разкрие възможностите си.

— Или своето нещастие — отбеляза той. — Още изплащаме илюзиите, с които живеехме преди 1929 г.

— Винаги съм била бедна — замислено рече Саша. — За мен кризата дори не е съществувала. Но има хора, които загубиха всичко и се застреляха, обаче има и други, които успяха да преодолеят бедата.

Томас Вайнес вече не говореше. Това момиче, което още нямаше двадесет години, го плашеше. Бе завършена и дръзка личност, каквато рядко се бе случвало да срещне. Тя не трепкаше с мигли, не писукаше. Гласът ѝ бе на възрастен човек — мек и дълбок, глас, който го караше да я чувства близка; глас, който можеше да изрича дръзки слова, без да издава собствените си тайни. Какви тайни? Тази розова кожа вероятно ухаеше поразително и навярно други вече познаваха аромата ѝ.

— Сгодена ли сте? — попита рязко Томас.

— Ако бях, нима щях да бъда тук?

Тези думи се превърнаха в център на срещата им, сякаш всичко изречено преди бе само прелюдия към тази стъпка. Томас се взираше в очарователното ѝ лице, в сведените очи и устните, които още блестяха от шерито.

— Вероятно не ви липсват обожатели.

— Обожатели? Да. — Сивите очи се взираха в него — сериозни и пронизителни. — Ако са бедняци, единственото им желание се свежда до пикник на плажа. Ако са богати — те ти предлагат само да се оттеглите в някоя хотелска стая. Три години бях камериерка и съм ги виждала.

— Вие май нямате добро мнение за мъжете, а може би греша?

— Обикновено са самонадеяни, неверни и арогантни. Повечето имат мускули, но невинаги и ум в главите си. — Саша се усмихваше, но изражението ѝ беше напрегнато. — Колкото до чувствата им... нямам опит и затова се надявам да срещна някого, който има.

— Ще съумеете ли да го разпознаете?

— Един чувствителен мъж? Да, надявам се.

— А ако не го намерите, какво очаквате?

— Господин Вайнес — Саша несприлюдено се усмихна, — провокирайте ме! Нима мислите, че едно благоразумно и неглупаво

момиче, което печели малко, не е в състояние да го види и да го разпознае?

Разговорът замря, когато келнерът донесе коктейл от раци в купа, поставена в лед, и не се поднови, докато не сервираха десерта.

— Били ли сте женен, господин Вайнес? — попита Саша на свой ред, като ровеше с лъжичка из сладоледа си.

— Не! — изгледа я дяволито той. — Може би и аз търся някоя чувствителна жена.

Тя се престори, че не разбира намека. Замислено преценяваше мъжа пред себе си. Добре облечен, с отмерени жестове, кръглите очила леко смаляваха тъмните му очи, над недобре оформените устни имаше мустачки. Едно лице, което лесно се забравяше. Опита се да си го представи близо до себе си, питаше се дали ако целуне тези устни, ще ѝ бъде приятно. Саша не бе толкова студена, както си мислеше майка ѝ. Имаше своите тайни и необуздани фантазии, а историите, които си измисляше нощем, преди да заспи и в които тя винаги бе в ролята на могъща жена — една кралица, за чиято любов молеше мъж без лице. Кой мъж? Този ли?

Внезапно осъзна, че мълчи поне от минута. Без видима причина я обзе физическо безпокойство.

— Можем ли да се поразходим по тези красиви поляни? — попита тя.

— Да, но по края, за да не стъпчем тревата.

— Значи можем да отидем... после? След като си изпием кафето, ако нямате нещо против — обзе я нетърпение, сякаш бе дете, което не може да остане повече на масата. — Следващия път — добави усмихнато, — ако пак ме поканите тук, ще облека плисирана пола и ниски обувки.

— Искате ли да се научите да играете голф?

— Не, достатъчно ми е да ходя по тревата.

Щом се изправиха и прекосиха залата, която междуременно се бе изпълнила с хора, Томас Вайнес остро изпита едно непознато усещане — гордостта и ревността на мъж, до когото върви много красива жена.

Всички оглеждаха Саша. Тя спря за миг на прага да изчака Томас, който бе поизостанал. Заедно стъпиха на чакъла, а после — на тревата. Вървяха един до друг. Дочуха как някой, който ги бе

проследил с поглед, изрече: „Съвършена двойка са, той е богат, а тя е красива“.

„Би могла да е моя днес, утре и вдругиден“ — въодушевено си казваше Томас. Не се запита дали тя е чувствителна жена. Бе завладян от Саша, от жестовете ѝ, от кожата, от топлото ѝ ухание. Ухание на жена! Със затворени очи се потопи в това усещане и неочаквано попита:

— Ще се омъжиш ли за мен, Саша?

Видя я, че спира. Белите ѝ обувки се открояваха сред зелената трева, ръцете ѝ стискаха чантата, а лисицата се плъзгаше по рамото ѝ.

— Когато ме попитате за трети път, господин адвокат, ще ви повярвам — отвърна тя. Гласът ѝ бе напрегнат и едва се чуваше.

— И така реших да не се омъжвам в дълга рокля — каза Саша на приятелката си Бети. — Няма смисъл да хвърлям парите на вятъра и да не мога да си направя изискан вечерен тоалет. Спрях се на един бял костюм и лека кръгла сламена шапка. Ще се оженим в тесен кръг в църквата на Томас... Ти ще ми бъдеш кума и си единствената поканена от моя страна.

— А майка ти?

— Ще дойде. — Саша вдигна рамене. — Макар да повтаря, че сватбата ми ще прилича повече на вдовишка — рано сутринта. Вместо сватбен подарък собственичката на сладкарницата реши да уреди в наша чест малък прием със студен бюфет.

Бети замислено я наблюдаваше. Познаваха се от деца, но изненадите на Саша нямаха край.

— Майка ти има право. Млада си и можеше да поискаш и по-весела церемония.

— По-традиционна, искаш да кажеш. Не искам нищо. Никой не може да решава вместо мен!

— А твоят адвокат? И той ли не желае по-романтична сватба?

— Веднага след церемонията заминаваме на сватбено пътешествие. Първо отиваме в Бостън, а после — на Ниагарския водопад.

— Казват, че е на мода да се ходи там през медения месец. А свекърва ти?

— Лъска английските си мебели, за да направи удар със своите вехтории — иронично отбеляза Саша.

Не бяха английските мебели причината, поради която къщата на Вайнес изглеждаше мрачна. Човек се задушаваше от завеси, възглавници, дамаски, витринки, столчета и табуретки, колонки, лампи, дрънкулки. Всички те бяха в различен стил. Бяха се появявали в различни моменти през дългата викторианска епоха. Имаше и картини, графики и други предмети, които изпълваха цялото пространство върху стените и мебелите. Да навлезеш в царството на Елиза Вайнес, бе доста рисковано начинание. Тя бе дребна и закръглена женица с цяла тълпа приятелки, които ѝ съчувстваха за внезапната поява на снаха. Томас бе последното ѝ дете, родено, когато тя бе почти четиридесетгодишна. Бе го оставила да се справя сам като имаше предвид, че другите ѝ двама сина я възнаграждаха само с изображенията си от снимките. Освен това решението за женитбата на Томас бе взето с такава бързина, че се бяха породили съмнения за внук, който е на път, а Елиза за съжаление не бе успяла да предупреди сина си и да му внуши факта, че младата му годеница навярно крие под кадифе окървавените нокти на човек, който иска на всяка цена да издрапа нагоре.

За голямо нейно съжаление ноктите продължаваха да стоят прикрити в своите кадифени ръкавици. От сватбеното пътешествие съпрузите се върнаха, придобили приятни навици. Саша бе много нежна и бе открила, че правенето на любов е гимнастика, която ѝ харесва. Независимо от срамежливостта и притеснителността на съпруга си тя търсеше нови забавления. Това все повече ги сближаваше. Тя игриво го провокираше в строгата спалня на дядото капитан далечно плаване, като си обличаше гащеризони и прозрачни копринени пликчета, които Томас намираше за шокиращи, но прекрасни, и я молеше той да съблича онези деколтирани нощници, които толкова често бе виждала захвърлени между чаршафите на леглата, които оправяше.

Тяхната любов бе започнала в малък хотел до Ниагарския водопад — в един малък процъфтяващ град, където новобрачните двойки мигом се разпознаваха — разхождаха се и се спираха в магазините за дребни украшения или в сладкарниците след прекарания в леглото следобед. Саша внимателно бе започнала да привлича Томас,

за да не би той да реши, че сексът е нещо, което се прави и се забравя, а като нещо, към което човек се връща с намеци или безобидни шеги. Така денят им се превръщаше в игрива прелюдия на нощта. Галеше го, но само когато бяха насаме, защото инстинктивно усещаше, че любовта е като споделената тайна. Томас бе покорен от нейната чувственост, която се проявяваше като безсрамна наивност. Естествено никога не би допуснал, че цялото усърдие на Саша по време на медения им месец няма нищо общо с неговата привлекателност. Още повече че младата му съпруга го галеше и шепнеше: „Томас, имаш прекрасно тяло...“, сякаш никой друг, освен нея не го е виждал гол. А може би беше и точно така. Но дори и тя не осъзнаваше напълно играта. Току-що бе открила, че сексът оказва неустойливо влияние върху мъжа и че бракът има свое тайно развитие, което би могло да ѝ даде власт в деня, който още бе само в мечтите ѝ.

— Задоволиш ли мъжа в леглото, ще го направиш свой роб — бе споделила с нея Бети, чийто любовник бе ирландец.

Саша направи всичко възможно, за да се увери, че Томас Вайнес се чувства като неин роб. Бе доволна от себе си и се зае с благоразумие и хитрост да предаде на съпруга си своите собствени намерения и решения. Веднага си даде сметка, че осъдителният и хладен поглед на Елиза я проучва и преценява като неприятел в неизбежна битка. След това решително отказа да се занимава с домакинството, като изтъкна, че има още много да учи, докато стане истинска господарка на къщата.

— Апартаментът е като гробница — довери Саша на Бети, след като бе разкрила едва една десета от своите намерения. — Дори балдахинът на спалнята ми тежи. Но няма значение. Когато имам собствен дом, ще бъде напълно различен. Ще си купя модерни мебели от Ню Йорк от Мейсис или Уонамейкър... нали се сещаш, от тези мебели, които се проектират в Европа — светли и леки.

Мрачната обстановка в къщата на Вайнес бе поносима за момента. Тя нямаше никакво намерение да съперничи на Елиза в управлението на тази претрупана колиба, затова започна да си измисля причини, които да я задържат вън от дома. В началото се зае поусърдно с уроците на мадам Фелисия, но всъщност вече бе научила всичко за масажа и кремове, когато Томас деликатно ѝ подметна, че посещенията в този бордей, разположен в уличка близо до пристанището, не подхождат на съпругата на един уважаван адвокат.

Тя му предложи да му помага в работата. За броени седмици би могла да получи диплома по машинопис, а на останалото щеше да я научи той.

— Но аз вече си имам секретарка — отвърна ѝ той. — Не бих могъл да те взема да работиш при мен и да те поставя в по-ниско положение.

И като виждаше как Елиза се гневи от всяка нейна инициатива и че изпитва задоволство от всеки отказ на сина си, Саша Кинзачек Вайнес реши да се посвети на подготовката за нещо, което самата още тя не можеше да определи. Не знаеше, че стои на прага на една съдбоносна година.

„Който иска да се научи да плува, трябва да се хвърли в морето“ — припомни си тя една поговорка, която баща ѝ често повтаряше, и се отправи към библиотеката „Редуд“. Тържествената фасада на сградата в неокласически стил с величествени колони и седем стъпала към входа предизвика у нея страхопочитание. Това чувство стана по-силно, когато влезе в залата, където нямаше любопитни като нея, а студенти и прилежни ученици. Помоли управителя на библиотеката за разговор. Озова се пред един възрастен плешив и недорасъл мъж и се окуражи. Това, че носеше папийонка показваше, че човекът не е бюрократ, а възрастно момче, изпълнено с любознателност към света. Той изобщо не се удиви на молбата ѝ.

— Бих искала да ми препоръчате някоя добра учителка по английски.

— Литература ли?

— Не... Трябва да се науча как се пише правилно писмо.

— Мога ли да попитам, госпожо, къде сте учила?

На този въпрос Саша реагира болезнено като на физически удар.

— Посещавала съм училище само до десетгодишна възраст.

— Тогава сигурно ще ви допадне госпожа Гулд. Тя е много опитна учителка — пенсионерка.

Госпожа Гулд стана първата ѝ истинска приятелка. Не бе нейна довереница, но бе единственият човек, който поддържаше нейния стремеж към знания. Беше на седемдесет години с буден ум и толкова проникателна, че нито веднъж не попита тази необикновена жена от буржоазията какво я кара да взема уроци по английски език и да желае да научи „всичко онова, което богатите момичета научават в училище“.

Стигаше ѝ да обяснява и да оказва благотворно влияние върху Сашиния буден ум и способността ѝ да възприема.

Започнаха с езиковата подготовка — четяха на глас книги и вестници, за да се запознае Саша с новите думи, правеха диктовки, за да коригират грешките в правописа ѝ.

— Нашият език е изразителен и динамичен, той ще се наложи над другите езици — казваше госпожа Гулд на Саша. — Вече половината свят говори английски. Но една изискана госпожа трябва да научи и френски.

Докато Саша се опитваше да говори с британски акцент, за да задоволи желанието си да стане по-изискана, учителката ѝ предложи списък на списания, за които да се абонира: от „Харпърс Базар“ до „Сатърдей Ривю ъф Литъръч“, от „Нешънъл Джографик“ до „Кънтри Лайф“ и „Венити Феър“ и „Тиътър Артс Мънтли“. И не спираше само дотук.

Когато Елиза Вайнес започна да вижда в къщата онова, което ѝ се струваше безполезен куп хартии, тя ги посочи на сина си като доказателство за вина или поне за умствено разстройство.

— Какво възнамерява да прави? Превръща се в сноб...

— Е, предполагам, че иска да бъде в течение на новините.

— Или е решила да става интелектуалка като тебе. Сега ѝ е хрумнало да покани на обяд колегите ти със съпругите им. Поне това известно ли ти е?

— Спомена ми. И не греша, като казва, че винаги съм живял като мечка. Освен това тя е млада, има нужда да се среща с различни хора.

Понякога Саша ходеше в клуба за голф, но само за да се среща със съпругите на другите съдружници. Бе сдържана и предимно слушаше, бе забелязал Томас. Веднага ѝ се разнесе славата на изискана и непринудена жена.

Елиза временно се оттегли от битката, за да не настройва срещу себе си сина си, но не изпускате от очи снаха си, която бе непредсказуема като вятъра. Започна да си води бележки за отсъствията ѝ от дома и посещенията на Бети, която не бе по-добра и също беше от предградията. Саша я бе помолила да се запише вместо нея на задочен курс по козметика и Бети ѝ носеше лекциите.

— За какво ти е? Вече имаш всичко, което искаш.

— Едва съм започнала.

Животът на Томас се променяше, но навиците му си оставаха същите. След вечеря той се затваряше в кабинета си, а в това време Саша четеше или слушаше радио — друг неизчерпаем източник на информация. Два следобеда седмично Томас посвещаваше на голфа и съпругата му се възползваше от отсъствието му, за да излиза. Това изостряше до крайност любопитството на свекърва ѝ. Един ден, след като бяха пили кафе и Саша бе излязла набързо, Елиза отново атакува сина си.

— Открих кой помага на съпругата ти в интелектуалните ѝ прищевки.

Томас търпеливо се приготви да слуша. Усещаше непреодолимата враждебност на майка си, но си казваше: „Ревност, това е само ревност“. Но наистина щеше да се разочарова, ако съпругата му се превърнеше в интелектуалка, губейки своята свежест.

— И какво от това? — окуражи той майка си.

— Щом отидеш да играеш голф, тя ходи на уроци при една възрастна учителка, една от онези кариатиди, които набързо ще ти напълнят главата с поезия и политика. С нея ходи и на концерти, била е дори в Провидънс да разгледа изложба на мебели. След това забелязах, че внимателно оглежда моите мебели — направи презрителна гримаса Елиза. — Сигурно се чудеше дали са бидермайер или чипъндейл. Освен това я чух да казва на невестата си приятелка, че леглото на прадядо ти е неоготически сандък. Как ти се струва?

— А ти откъде знаеш тези неща? — не можа да сдържи усмивката си Томас. — Шпионираш ли я?

— Знам, защото накарах да я следят — спокойно отвърна Елиза.

— Какво?! — Той пребледня от обида.

— За тази работа има професионалисти. Този съвет ми даде викарият от нашата църква. Каза ми: „Преди да съдиш, трябва да разбереш истината“.

— Даваш ли си сметка, че това е непристойно?

— Ти си сляп! — невъзмутимо отвърна майка му. — И защо? Защото не знаеш какво прави съпругата ти, нали? Не знаеш дори, че приятелката ѝ Бети, която работи в онзи бордей, идва тук два пъти седмично, за да я обучава.

— Какво искаш да кажеш? — извика Томас, възбуден от разговора.

— Масаж и всички неща, които се правят в козметичните салони, които в повечето случаи са публични домове. Можеш ли да си представиш? Сигурна съм, че тя...

— Ама какво говориш?!

— Накарай я да ти обясни. Попитай я. И ѝ кажи, че аз съм ти отворила очите.

Същата вечер, преди да седнат на масата, Саша бе подложена на разпит. Отначало тя като че ли не разбираше какво става. След това проумя, че е била следена, с усилие запази хладнокръвие и отговори на въпросите, не реагира на провокациите на Елиза, разкри искреното си желание да учи, предложи да покани у дома им госпожа Гулд, за да се запознаят с нея, и накрая с горчивина и сълзи в очите засипа свекърва си с въпроси:

— Какво лошо има в това, че искам да се развивам? Да бъда в течение на събитията? Да чета вестник всеки ден? Да се науча как се пише писмо, без да допускам грешки? Накратко — какво лошо има в това, че се стремя да се издигна до нивото на съпруга си, който е умен човек? Искам да знае, че утре може да покани колегите си и техните съпруги и аз няма да се изложя. Аз не съм глупава и не желая да остана невежа.

— На какво се надяваш? — присмя ѝ се свекърва ѝ. — Че ще те вземат за госпожица, завършила колеж?

— Не, няма да сметнат, че съм завършила Браун в Провидънс, но синът ми ще учи там и аз ще съм на висотата на тези стари традиции.

— Синът ти?

За Елиза Вайнес това бе решителен и жесток удар.

— Да — разгневено потвърди Саша. — Бременна съм. Исках да ти го съобщя тази вечер — обърна се тя към съпруга си, — да се наслажда на миг интимност, радост... а вместо това... — Обърна гръб и на двамата и се затвори в стаята си да поплаче от яд.

След няколко минути Томас отиде при нея и внимателно затвори вратата.

— Сигурна ли си? — Гласът му трепереше от вълнение.

— Разбира се. Днес бях при една лекарка — гинеколог.

— Жена?

— Да, доктор Стийл. Тя е изключителна. Има кабинет и в Бостън. Каза ми, че моята възраст е най-добрата, за да родя здраво и

жизнено дете.

— И ти каза да си почиваш...

— Напротив. Предписа ми диета, за да не напълнея много. Остаряло е схващането, че бременната трябва да се храни за двама. Необходимо е да се движа и всеки ден да се разхождам на чист въздух.

Томас бе развълнуван. Бе на повече от четиридесет години и щеше да има дете. Ето какво означава да имаш млада съпруга!

— Мама ще бъде толкова щастлива... всичко ще ти прости.

— Да ми прости? Защо? Защото съществувам?

— Тя просто ревнува, разбираш ли? — отвърна той.

В този момент Томас за пръв път почувства, че и двете го обичат.

Нямаше представа как е протекла срещата между двете жени на следващата сутрин. Елиза Вайнес правеше кафе, когато някой просъска зад гърба ѝ:

— Чуй ме добре, Елиза!

Тя се обърна и остана като прикована от жестоката светлина на сивите очи, втренчени в нея. Очи на убийца, потрепери тя и гърлото ѝ се сви.

Саша отчетливо произнасяше думите с глас, който прорязваше въздуха:

— Не се опитвай да ме шпионираш или да воюваш с мен. Аз притежавам твърдостта на диаманта, никога няма да успееш да ме пречупиш.

Ето че и ноктите се бяха подали от кадифената ръкавица.

Саша взе от ръцете ѝ кафеника и нанесе последния си удар:

— Убедена съм, че първото ми дете ще бъде момче.

[1] Последният ден на карнавала преди Великите пости. — Б. пр.

ГЛАВА 4

— Майка ти е бясна! — нападна я Силвия. — Изчезваш ей така, без обяснения. Остави само някакъв телефон, и то не на нея, а на баща ти. Повече от две седмици не съм те чувала.

— И какво от това? Става дума за моята отпуска, мога да я прекарам както си искам!

— Не се прави, че не разбираш! — Гласът на приятелката ѝ прозвуча гневно по телефона. — Опитах се да я успокоя, но не ще и да чуе.

— Откъде се обаждаш? От Милано?

— Толкова се притесних, че взех микрата и пристигнах.

— Но не си в клиниката, нали?

— Да не съм луда?! Сега какво?

— Почакай ме в хотела, където спяхме предния път — бързо отвърна Клаудия. — Щом успея да се измъкна, идвам веднага.

Обаждането на Силвия прекъсна спомените на Саша в една критична точка и за да не я разсейва, Клаудия бе излязла от библиотеката и говореше от друг апарат. Вече цяла седмица бе във вила „Палма“ и си даваше сметка, че работата с Прекрасната лейди върви бавно, разговаряха само по няколко часа сутрин. Саша непрестанно се връщаше към младостта си, разлистваше албуми със снимки, понякога неочаквано съобщаваше случки и спомени от следващ период, без да се съобразява с хронологията на събитията. Всъщност това засилваше очарованието на монолога ѝ. Понякога внезапно прекъсваше, навярно от умора, ставаше мрачна и по лицето ѝ пробягваха сенки — тайнствени врати, които не можеха да се откренат само с добри намерения.

Както и в този миг. Седеше във фотьойла с притворени очи.

— Докъде бяхме стигнали? А, да, Томас знаеше, че се омъжих за него, защото бях бедна, но бе така влюбен в мен, че се остави да го убедя в любовта си, която бе истинска, изпълнена с благодарност, обмислена и благочестива.

— Как е възможно любовта да бъде обмислена? — Клаудия бе и изненадана, и развеселена.

Саша Колмар поклати глава.

— Още си много млада, мила — заяви тя, сякаш установяваше някаква заслуга. — Сигурно затова още не си разбрала, че любовта може да бъде обмислена, когато човек разпознава сходството и различието. И ги превъзмогва. Аз се омъжих за Томас, защото беше американец от английски произход, заможен, адвокат, който бе в състояние да ми осигури социално положение, за да не бъда повече възприемана като емигрантка от Източна Европа. И когато той ме остави сама, бях млада, но не се омъжих повторно.

— Кога се случи?

— Още не бях навършила тридесет години, когато овдовях, но по това време бях вече предназначила пътя си и имах един син. За съжаление той не прилича на баща си, нито на мен.

„Кой знае? — мислеше си Клаудия, изпълнена със съмнение. — А всички онези мъже, за които говореше Магда Белини? Предполагам, че са се появили по-късно.“

Саша внезапно се изправи и кимна, за да я накара да изключи касетофона.

— Изморих се, а трябва да се разпоредя за утре вечер, когато ще бъде тържеството по случай рождения ми ден. Ще ти бъде забавно.

Тя позвъни енергично и в очакване на прислужницата се приближи до трикраката стойка на папагала. Върху дланта си му предложи няколко шамфъстъка без черупките. Фриц я гледаше с кръглите си очи и доволно кълвеше.

— Никога не се опитвай да се доближиш до него! — предупреди я Саша. — В състояние е да ти извади очите.

Клаудия се отдръпна уплашено. Тази пищна птица с пера в цвета на перлата и огненочервена опашка стоеше сгушена и неподвижна по време на дългите часове на техните разговори, а на нея не ѝ бе приятно да я усеща зад гърба си. След това Саша откачаше дългата верижка, закачена за един пръстен на крака му, и го преместваше на друга стойка в хола или в градината. Сякаш бе божество и неин ангел хранител.

— Щом като вече е тук, защо не поканиш своята фотографика да дойде? — предложи Прекрасната лейди. — Ще ми бъде приятно да се

запозная с тази представителка на папараците, която ме снима тайно.

Клаудия пребледня и се смути. Със Силвия бе разговаряла от верандата, и то шепнешком.

— Изненадана ли си, че подслушвах? Трябваше да го направя! Къщата е огромна и за съжаление не е достатъчно добре защитена. Затова е много важно да знам кой иска да се свърже с теб.

— Но вие... винаги ли се държите така? — осмели се да попита Клаудия.

— О, не. Преди не го правех. По-рано вярвах в късмета си. Но преди година се случи нещо странно — опитаха се да ме убият — изрече го съвсем равнодушно, сякаш фактът не я засягаше лично.

— Тук?!

— Да, тук! Възстановявах се от инфаркта и на някого това май не се хареса.

— Но как... как е могло да се случи? — Клаудия си даваше сметка, че не вярва много на тази история. Сигурно възрастната жена се боеше от мисълта за смъртта, която виждаше навсякъде.

— Бяха сменили лекарството ми — уверено отвърна Саша. — И ако не беше внукът ми Върнън, който незабавно го изхвърли, вече нямаше да съм тук. Изпитвам дълбоки подозрения.

— Открихте ли кой...

Саша клатеше глава, развеселена от наивния въпрос. А Клаудия си спомни думите на Бахофен: „Ако е в състояние да взема решения“. Дали затова разсъдъкът бе поставен под съмнение? Но това е нелепо, Саша не страдаше от склероза.

— А знаете ли защо са се опитали да...

— Заради богатството ми! — уверено отговори възрастната дама и вдигна длани. — Все още всичко е в ръцете ми. Но ако бях пила от онези отровни капки, след петнадесет дни щях да се превърна в зомби и то без да възникнат съмнения. „Както стана с майката на Върнън — каза си Саша, — но това още не мога да изрека, защото нямам доказателства.“

Време, нуждаеше се от време. И от енергия. Присъствието на Клаудия повдигаше духа ѝ, вливаше ѝ отново сила.

— Хайде, обади се на фотографката си и ѝ кажи да дойде. Нали знае пътя? И щом е тук, би могла да остане няколко дни. — Саша се усмихна, въодушевена от някаква забавна идея. — Искам да ѝ възложа

работа. Кажй й, че ще й платя добре. Ама, разбира се! За утре вечер бих могла да ви подготвя едно прекрасно шоу.

— Харесва ти. Заела си се с тази старческа история, защото го харесваш.

— А не мислиш, че го правя за пари? Все пак триста хиляди долара не са малко! Силвия, та аз дори не го виждам, той не знае, че съществувам.

Не бе точно така и приятелката й го разбра от изражението на лицето й.

— Лъжкиня! Не ти вярвам!

— Отивай да се къпеш и побързай! — Клаудия я плесна по момчешкия задник. — Тук, ако закъснееш за обяд или вечеря, не те гледат с добро око. Освен това следобед трябва да слезем до града и да накупим някои неща. Все пак трябва да се преоблечеш.

— Нямам намерение да се задържам толкова дълго.

— Поне няколко дни! — Клаудия се вмъкна в банята заедно със Силвия, пусна душа и й заговори: — Нуждая се от теб. Тук има цял куп мистерии и изобщо не се чувствам в безопасност. Тази къща е като крепост — стъклата на прозорците са дебели по пет сантиметра и навсякъде има решетки. Освен това непрекъснато ме шпионират. Ясно ли ти е? Затова внимавай какво говориш!

Силвия я изгледа ужасено и бързо се пъкна под душа. Подаде глава. Късата й коса бе полепнала по главата, веждите й бяха свъсени.

— Обзела те е параноя — промърмори тя. — От осем дни си тук и вече виждам страха, изписан по лицето ти. Трябва да ми кажеш нещо повече. — Избърса се с хавлията и се облече.

— Не тук. В Монте Карло — обеща Клаудия.

— Какво все пак знаеш за тази дърта костенурка, която според мен те е вързала с двойна верига?

— Много неща, но все още не знам най-важното.

— Чуй ме. Тази жена си има някакъв план и ти си част от него.

Клаудия бе принудена да си признае, че Силвия има нюх, макар че изпитваше отвращение да се отнася с подозрение към Прекрасната лейди, която й бе засвидетелствала доверието си. Но не й ли бе казал и

той — нейният внук, че Саша няма скрупули да се възползва от хората, за да постигне целта си? Всъщност какво целеше тя?

На масата си даде сметка, че Саша гледа Силвия със симпатия. Смееше се на закачките ѝ, а лицето ѝ бе по-ведро, открито и съвсем различно от застиналата маска, когато изрече: „Опитаха се да ме убият“. Онова, което бе разказала за себе си, бе разкрило тъгата и неудовлетворението, които бе изпитвала през детството и младостта си. Саша Колмар имаше всички основания да чувства, че животът ѝ е длъжник, и може би затова бе живяла така, че да си уреди сметките с него.

— Утре вечер — заяви тя — ще се събере цялото ми семейство. Имам рожден ден. Освен това преодолявам и бариера, която малцина достигат — навършвам осемдесет години. Затова искам ти, Силвия, да документиращ цялата вечер.

— Готово! — веднага се съгласи момичето. — Черно-бели или цветни?

— Рожденият ѝ ден — промърмори Клаудия. „Какво може да подари човек на една самотна и нещастна кралица?“

— Утре вечер — Саша се обърна към нея — ще видиш на живо повечето важни герои, които ще включим в нашата книга и когато пишеш ще познаваш лицата и гласовете им. А утре сутринта в библиотеката ще ти дам точни сведения за всеки от тях.

„Може пък да не е нещастна — помисли си Клаудия. — Може би единственото, което тя желае, вече ѝ го подарявам.“

— Утре вечер всички ще узнаят, че съм тук — отвърна смутено.

— Вече го знаят — увери я Саша, като повдигна вежди. — Аз съм под надзор в собствената си къща. На два пъти смених прислужниците, но каквото и да стане във вила „Палма“, то незабавно се съобщава в „Бел Еър“. Знам добре на кого. Внукът ми отказва да ми повярва, но е така.

Силвия бе удивена, но мълчеше и гледаше ту Клаудия, ту възрастната дама.

— Започвам да разбирам защо ти предложи триста хиляди долара — каза тя по-късно, когато бяха на сигурно място в малката микра. — Наистина си попаднала в гнездо на пепелянки.

— Не предполагах, че ще ми потрябва елегантен тоалет! — възкликна Клаудия и се пъкна в тясната и много къса пола от черна коприна, която си бе купила същия следобед от един бутик. — По време на вечерята ние двете ще бъдем пепеляшки.

Силвия вдигаше ципа на сините си панталони. Над тях облече една копринена блуза в същия цвят. Това бе обичайната ѝ униформа, когато трябваше да снима по време на коктейл или изискана вечеря. Позволяваше ѝ да се чувства удобно, докато работи.

— Първо искам да снимам подредената маса. Видя ли чиниите? От Версай са!

— Ела тук, щурецо, дай да начупя малко тези коси... — С намазани с гел за коса пръсти Клаудия хвана късите светлокестеняви кичури на Силвия и ги бухна в смешен облак в стил „пънк“ около одухотвореното ѝ лице. Клаудия нямаше братя и сестри, но Силвия запълваше тази празнина с присъствието си на момче и момиче едновременно, грубовата и чувствителна, внимателна и силна.

— Внимавай кой се отдалечава от трапезарията и си пъха носа навсякъде! — нареди ѝ отново Клаудия. — Трябва да се държат под око и прислужниците. Възможно е някой от тях да е „къртицата“.

— Знаеш ли какво ми каза твоята Прекрасна лейди? — подсмихна се приятелката ѝ, докато подреждаше резервните филми в чантичката, която носеше на кръста си. — Препоръча ми да правя и „гадни“ снимки, да изненадам всеки гостенин, когато той най-малко очаква. Ще видиш как ще се забавлявам самата аз...

Масата бе подредена в една трапезария, специално отворена за случая. В дъното стената бе стъклена и сякаш пресъздаваше пейзаж в зелено — градина с камъни, цветя, пълзящи растения и малък безшумен водопад. Това, което се виждаше от прозореца, навярно бе един усамотен кът от градината. Насочените надолу светлини докосваха всяко растение, всяко цвете в едно нереално изображение.

Трапезарията бе обзаведена с две старинни маси до стената и една овална със светлосиня покривка, сребърни подноси, снежнобял порцелан и букет от малки виолетови орхидеи и папрат. Огледалата по стените удвояваха кристалните чаши, сребърните съдове и свещите. Бе сервирано за дванадесет души. Но когато сътрапезниците влязоха в залата, бяха само единадесет.

Саша не седна начело на масата, а по средата на най-дългата ѝ страна и сякаш следвайки установен протокол, заяви:

— Искам Бруно Танц, който за пръв път е мой гост, да седне от лявата ми страна, до него да се настани Клаудия, а вляво от нея — внукът ми Върнън. Пред мен ще се настани Базил Андрос, който дойде чак от Америка, за да ме поздрави. Всички други могат да се разположат, където желаят.

Странно, но мястото вдясно от нея остана празно и сякаш никой друг, освен Клаудия и Силвия не забеляза това.

Саша бе прекрасна. Държеше се с достойнството на кралица. Светлината блестеше в меките ѝ коси, в дългите огърлици, в колието от перли, високо и неподвижно в стила на кралица Елизабет. То нежно обвиваше шията ѝ. На лицето ѝ нямаше никакъв грим, сякаш възрастта ѝ бе ценност, която следва да се подчертае. Преди да започне вечерята, Силвия я бе снимала в дългата вечерна рокля. На раменете ѝ бяха прикрепени цветя.

„Защо ли поиска Бруно Танц да седне до нея?“ — питаше се Клаудия, седнала до огромния немец. Същата сутрин, докато работеха в библиотеката, Саша бе информирала накратко за всеки един от поканените на вечерята. Притежаваше изключителна способност за точна преценка. За Бруно беше говорила с ирония.

— И така — той е ръководителят, изпратен от „Ес Кей“ в Германия, филиалът, който ни носи най-малко печалби. Той е нищожество, което заслужи доверието на сина ми Ленард само защото играе добре голф, а и е обвързан здраво с Инге Бахофен. О, не, не си въобразявай, че става дума за някаква страстна история. Тези двамата познават само алчността и амбицията. Съюзиха се зад гърба ми.

Срещу Клаудия бе Ленард Вайнес — плешив и слаб дървенияк с упорито изражение на лицето. С малко думи Саша го бе характеризирала така:

— Синът ми не пропуска състезанията по голф из целия свят. В този спорт е шампион. За съжаление това не му пречи да се смята за гений в работата, но, слава богу, страстта му към голфа е много по-силна от тази, която изпитва към бизнеса. В крайна сметка така нанася по-малко щети.

Инге Бахофен — втората съпруга на Ленард, седеше до него и дискретно наблюдаваше Клаудия, Върнън и Силвия, която бе седнала

до Стюарт Вайнес. Красивите ѝ рамене с бронзов тен бяха голи, тънка верижка проблясваше около врата ѝ.

— Мисли се за благородничка — бе казала Саша за нея. — Опитвах се да ѝ подрежа крилата, но синът ми е на нейна страна, а той е слаб и смята, че е хитър. Инге крие тъмни тайни. Познавам я, а и тя го знае.

Не стана ясно за какви тайни става дума. Саша до съвършенство владееше изкуството да прекъсва разговора си и да държи в напрежение слушателя си.

До Инге седеше възрастен мъж с типично за Средиземноморието лице, може би по-млад, отколкото изглеждаше заради почти побелелите си коси. На два или три пъти Клаудия бе срещнала ястребовия му поглед. Съзнаваше, че е обект на наблюдение.

Базил Андрос, както и другите, също бе облечен в смокинг, но му липсваше елегантността на Ленард и непринудеността на Върнън. Официалната дреха бе толкова необичайна за него, че караше човек да съжалява за карираната риза и рибарските ботуши, които носеше на една от снимките в албума на Саша.

— Той е единственият истински приятел, който ми остана — бе отбелязала тя развълнувано. — Базил е богат. Той е собственик на верига хотели и ресторанти в Съединените щати и Канада, както и на други фирми, които повери в ръцете на синовете си. Той преуспява и е единственият извън семейството, който притежава дял в „Ес Кей“. Всички се боят от него, защото знаят, че гледа и слуша вместо мен. Нищо не му убягва. Приятелството ни продължава повече от половин век.

В другия край на масата, откъм по-късата страна, се чуваше смехът на Силвия, която разговаряше със Стюарт Вайнес.

— Вторият ми внук не притежава дарбите на Върнън, но има невероятен усет за бизнес — с усмивка бе отбелязала Саша. — Завърши химия и под ръководството на Алфред Танц, който от самото начало е нашият гениален химик, започна работа в лабораторията. За съжаление старостта те лишава от приятелите преди смъртта. Алфред Танц умря миналата година, но паметта му изневери много отдавна.

„И така — помисли си Клаудия, като си припомняше всичко, което Саша ѝ бе доверила, — на тази маса, с изключение на Базил

Андрос, седи второто поколение на нейното предприятие. А нейната трагедия е, че иска да контролира и него.“

— Почти нищо не хапна — отбеляза Върнън, като се приведе към нея. — Да не би да се опитваш да запомниш лицата и историите на всеки един от нас? Мислиш ли, че ще ти е от полза да се разкриваш по този начин?

Тя преглътна и сведе поглед към баварския крем с малинов сироп, който дори не бе докоснала. Защо Върнън бе решил да ѝ говори с такъв доверителен тон?

— Липсват ми данни за двама от персонажа — отвърна тя на закачката му. — Двамата по-млади вляво.

— Този е помощникът ми. Казва се Бергер. Виенчанин е като Инге. Той е най-мълчаливият човек, когото познавам. А момичето е Беате — дъщеря на баща ми от втория му брак.

— Какво странно лице... Колко е годишна?

— На дванадесет. Много е красива.

— Прилича ми на марсианка — задоволи се да каже Клаудия, макар че в действителност момичето с тънкия врат, невероятно бледото лице и с почти прозрачни руси коси приличаше на извънземно същество — тъжно и отегчено.

— Тя е талантива музикантка! — допълни Върнън. — За съжаление майка ѝ я кара да се показва само от суета, а тя е много стеснителна. Бедната Беа, отегчава се, тя не се чувства на мястото си, никой не ѝ говори.

— Дори и баба ти ли?

— В това семейство всички сме проклети егоисти — потвърди той.

— Така е — измърмори Клаудия. — И затова не е лесно да ви разбере човек.

Млъкнаха, защото Саша плесна с ръце. Бе моментът на тостовете. Ленард Вайнес се изправи и произнесе хубава реч за красотата на осемдесетте години на майка си и завърши с пожелание за още много рождени дни. Може би беше искрен. Тя благодари, усмихна се и с няколко думи представи Клаудия и Силвия като съавторки на доктор Вайнес на книгата за пластичната хирургия, която той отдавна мечтаел да напише.

— Ще бъде книга с богат снимков материал и информация, анекдоти, случки и някои недискретни факти. Ще се запитате защо избрахме Клаудия Фредиа̀ни. Тя написа прекрасен репортаж за „Бел Еър“. След това узнах, че е учила във Филаделфия, а е и дъщеря на една журналистка, с която преди много време се запознах в Милано. Колко непредвидими са пътищата на съдбата...

Клаудия остана изумена. Какво замисляше Прекрасната лейди? Кога се бе виждала с майка ѝ? Върнъ̀н развеселено ѝ прошепна:

— Изненада след изненада, а? Никога не подценявай баба ми.

— А дали е вярно?

— Всички вярват.

— И така, книгата ще се публикува едновременно във Франция, в Америка и в Италия — завърши Саша.

— На кого, а и защо е нужно това представление — обърна се Клаудия към единствения си слушател.

— За да оправдае присъствието ти, както и за да те предпази.

— От кого?

— От всички. От всички и от никой.

— Между другото, кой не дойде на вечерята? Мястото вдясно от рожденичката остана празно.

— Никой не липсва. Това място е винаги празно на рождениците дни. Запазено е за дядо ми Томас.

— Съпругът ѝ? След толкова време?

— Да. Саша не иска да бъде забравен.

— Струва ми се малко... театрално.

В този момент Саша се изправи и всички се преместиха в хола, където роялът вече бе готов.

— Горката Беате, сигурен съм, че умира от страх — въздъхна Върнъ̀н. — Майка ѝ не ѝ спестява нищо.

Беате изсвири един валс от Шопен. Техниката ѝ бе удивителна.

— Много е напрегната, това не е най-доброто ѝ изпълнение — отбеляза той. — Когато свири при мен, е по-отпусната и звукът е съвсем различен.

— Нарочно ли я прослушваш?

— Да. Имам у дома едно пиано, което навремето бе на майка ми. Беате много държи на преценката ми.

Празненството не продължи до късно. Беше ясно, че възрастната дама обича да си ляга рано. Силвия се чувстваше така свободна, сякаш бе представител на папараците и непрестанно заслепяваше със светкавиците си някой от гостите, когато най-малко очакваше. Снима също Клаудия и Върнън, докато си шепнеха като двама съзаклятници. Особено внимание обаче отдели на Стюарт, който ѝ се струваше обект, достоен за уважение. Накрая всички се скупчиха около Прекрасната лейди, за да се снимат за спомен — светкавици и усмивки, по-широки след произнасянето на думата „зеле“.

Силвия се оттегли, за да презареди фотоапарата си и забележа някой да се отдалечава отвъд арката между хола и музикалния салон. За съжаление трябваше да бърза, защото Саша вече проявяваше нетърпение. Трябваше да приключи със снимките. По-късно, когато всички си тръгнаха, Саша прибираше бижутата си в касата. Чува я да говори на папагала, който се бе пробудил от светлината и се бе накокошинил.

— Не ми казвай, че е папагал пазач! — изсмя се Силвия и прибра и последната лента. — Утре ще дам да ги промият и ще видим пробните снимки. Ще ти харесат.

Клаудия бе замислена.

— Върнън бе прав, като ми говореше за гнездо на пепелянки. Бедата е, че всички изглеждат безобидни, а навярно са много опасни.

— Дори и Стю? — Силвия вече наричаше последния Вайнес с галеното му име. — Не съм сигурна. Видя ли колко е мил? Рус, малко по-дребен, но все пак е по-висок от мен. И да благодарим на Бога, че е чудесен събеседник.

— Значи ти харесва.

— И още как! Но аз гледам него, той гледа теб, а ти гледаш твоя неотразим хирург.

— Само той може да ми помогне да разбере нещата.

— Е, междувременно Стю ме покани да посетя колибата му... личната му лаборатория и градината на... впрочем, какви са тези лековити билки?

— Става дума за билки, които се използват за...

Влязоха в стаята на Клаудия, която имаше обща врата с по-малката стая, в която Силвия спеше на един мек диван. Лампите светеха, а муселинените завеси помръдваха.

— Кой е тук? Влизал ли е някой?

Силвия изтича и дръпна завесите, но прозорецът зад тях бе херметически затворен.

— Сигурно е от течението между моята стая и хола.

„Наредихме се!“ Клаудия бързо се приближи до писалището. Касетите със записите бяха изчезнали!

— Сигурно са се възползвали от шума в хола и са влезли от градината — каза тя. — Невероятно е, защото вечер вратата в дъното на коридора се заключва. Преровили са навсякъде.

— Сигурна ли си? — Силвия несъзнателно включи и останалите лампи.

— Касетките бяха тук. Взели са и тази, която бе в касетофона.

— Трябва незабавно да уведомим...

— Не, остави я да си почива. Ще ѝ кажем утре сутринта. Така или иначе, загубиха първия рунд. Бях заменила касетките със записите с нови, като ги номерирах, сякаш са използвани. Истинските са на сигурно място.

— Къде?

— При бижутата на мадам — в касата.

Силвия се излегна върху килимчето до леглото.

— Значи... ти си го очаквала? Защо?

Клаудия притвори очи и прехапа устни като децата, когато усилено размишляват.

— Усещам го — прошепна. — Дори няма да казваме веднага на мадам, скоро ще се случи още нещо.

— Притесняваш ме, превръщаш се в Касандра.

Тази нощ и двете спаха в голямото легла на Клаудия. На сутринта Силвия размести завивките на дивана, сякаш току-що бе станала.

Призори се бе разразила буря, а на сутринта въздухът бе по-свеж, а облаците — все още ниски. Саша остана в стаята си, за да се съвземе от напрегнатата вечер.

— Ще слеза до града и ще занеса филмите, за да направят пробните снимки — заяви Силвия. — После отивам в „Бел Еър“, за да видя мишките на Стюарт.

— Оставам тук! — Клаудия имаше нужда от тишина, за да се съсредоточи и да подреди мислите си. Кой бе влязъл в стаята ѝ, за да вземе записите? Малко вероятно бе това да е човек, дошъл отвън, като се има предвид, че зад портала бяха паркирани колите на гостите, а шофьорите им ги пазеха. Може би някой е излязъл от къщата на доктор Вайнес. Някоя прислужничка, която не се набива в очи, вероятно се е промъкнала във вилата през вратата в коридора, от която има ключ! Върнън със сигурност не бе сред заподозрените, не бе толкова неблагоприятен, та да се довери на някого, за да се добере до записите на баба си. И защо да бърза, след като само след няколко дни щеше да прочете написаното? Ето защо тя не се съмняваше в него, обаче непрекъснато мислеше за този мъж. Изведнъж си даде сметка, че откакто е дошла, Върнън Вайнес винаги присъства в мислите ѝ. Във всеки миг!

Нищо не знаеше за него, нищо. Може би неговата любезност и съпричастието му, изразено с няколко думи по време на вечерята, бяха само външната му страна — пред нея се представяше като човек, който я закриля, а пред Саша се представяше в ролята на предпочитания внук, а може би се прикриваше в сянката на другите?! Господи, какво семейство! Нямаше човек, в когото да не се съмнява. Освен това съществуваше и един въпрос, който ѝ се струваше почти забавен и би желала да намери отговора му — кога са се запознали Алма Ленци и Прекрасната лейди? И защо майка ѝ не бе споменавала за това?

Незабавно позвъни в Милано и попадна на майка си, която говореше с типичния дрезгав глас на пушачка.

— Ще ми кажеш ли кога, по дяволите, си се запознала със Саша Колмар?

— А, ти ли си? Можеше да ми се обадиш и по-рано. Баща ти се задоволи само да ми каже — ако искаш да научиш нещо, ето ти номера.

— И тогава ти ѝ се обади.

— Разбира се, веднага. Разговарях с нея. Представяш ли си, след цели двадесет и пет години Саша Колмар си спомни за мен! Макар че не знаеше името ми.

— Има изключителна памет. Обясни ми по-добре. Кога се запознахте?

— Това е една смешна история. Имаш ли малко време?

— Колкото искаш. Вали дъжд, а мадам Саша спи.

— Къщата ѝ хубава ли е?

— Уединена, но би ти харесала. С много антики, обаче са подбрани с вкус.

— Има ли и басейн?

— О, боже... може би. Не знам. Градината е толкова голяма, че още не съм я обиколила.

— А аз още не знам с какво се занимаваш. Когато разговаряхме, тя бе уклончива.

— Тайна. А сега ми разкажи къде и кога се срещнахте.

— Преди повече от двадесет и пет години бяхме в „Савини“. Още не бях омъжена за баща ти. Тя обикаляше европейските си филиали и представяше някакъв козметичен продукт. Беше поканила на закуска журналистите, които се занимаваха с мода и козметика. Беше прекрасна жена, около петдесетгодишна или повече, но не изглеждаше на повече от четиридесет. След десерта внезапно ѝ хрумна да гримира някоя от нас. Хвана ме за ръката, навярно защото бях най-младата. Накрая ме да седна на един козметичен стол и се зае да маже лицето ми с някаква сива каша, която миришеше на терпентин. Това беше маска, която премахваше следите от умората и... вонеше. Нещастното ми лице се превърна в бойно поле. След това сложи розов фон дьо тен, сини и виолетови сенки върху клепачите, туш на миглите и постави руж върху бузите ми. И всичко това — в промишлени количества. Накрая ме намаза с някакво червило. По-червено от него не съм виждала... — Алма се засмя, доволна от образния си език на журналист. — Накратко казано, след като бях гримирана, приличах на една от онези американки, които слизат от автобусите пред Колизеума. Оставаше обаче проблемът с излизането. Не бях в състояние да се срещна с никого в галерията с това току-що гримирано лице. Затова влязох в една от тоалетните на „Савини“ на първия етаж и се опитах да измия грима със сапун. Вдигам очи и кого мислиш виждам в огледалото? Нея! Гледаше ме осъдително. Докато заеквах смутено: „Sorry... but it was too much... too much“^[1], тя избухна в смях, така че лицето ѝ се покри с ветрилообразни снопчета бръчки, това си го спомням прекрасно, смееше се доволно и накрая изхълца: „You are right, you are right!“^[2].

— Всъщност никак не се е променила — отбеляза Клаудия. — Дори и бръчките.

Замълчаха.

— И кога смяташ да се прибереш?

— След известно време. Не се безпокой, щом разбере, ще ти кажа.

— Не ме лъжи! Изобщо не съм спокойна.

— Но тук е и Силвия!

— За нея после. Кажи истината — има някой, от когото се интересува. Познавам те.

— Както обикновено. Дочуване, мамо.

Затвори и отново се озова сред тишината и ромона на дъжда. Къщата изглеждаше по-скоро пуста, не просто задрямала, а тишината бе почти заплашителна. Как успяваше майка ѝ винаги да предизвика у нея усещане за несигурност?

В гардероба до вратата намери един дъждобран, облече го и излезе в градината. Зае се да търси басейна. Зад гърба ѝ остана покритото с чакъл пространство, откъдето морето едва се виждаше в далечината. Пое по една пътечка, която вървеше покрай стената отвъд балкона. Ръмеше. Дъждовните капки върху листата на дърветата блестяха. Средиземноморската гъста гора, която заемаше по-голямата част от градината, издаваше свеж и тръпчив аромат.

След един завой се разкри тухлената фасада на едноетажна малка вила, полускрита между дърветата. Изглеждаше затворена. Прозорците бяха малки и защитени с железни решетки на ромбове. Вратата бе от обковано с желязо дърво. „Ето къщата. Той живее тук, поне така каза, но навярно не е у дома. Предполагам, че сутрин излиза много рано.“ Приблужи се безшумно. Струваше ѝ се невъзможно един млад, прекрасен, богат и много известен мъж да живее в толкова обикновена и уединена къща. Една самотна, дори тъжна къща. Тя надзърна през железните решетки и видя бели фотьойли и кожа, просната пред камината. Приличаше на хола на планинска хижа.

„Навярно тук води жените си — помисли си тя, — огън в камината, кожа пред нея, никаква опасност от изненади. Това е неговото тайно убежище. Но какво толкова мисля? Какво ме интересува? Момент... за да се стигне дотук, не трябва ли да се мине пред вилата, или съществува и друг вход?“

Имаше. Откри го лесно, докато обикаляше къщичката — точно отзад имаше дълъг полегат мост, който водеше към гаражите. Тежка порта с електронно заключване свързваше моста с друга пътека, която сякаш водеше право към зелената гора на хълма. „Значи има и друг път към вила «Палма», не е само този, по който идваме ние.“ Вратата на един от гаражите бе вдигната; той беше празен. Другият гараж сякаш не бе заключен. Клаудия бързо стигна до края на моста и вдигна вратата.

„А, ето я! Сигурно това е голямата му любов!“ Този луксозен автомобил. Клаудия не разпозна марката, но цветът я впечатли — син металик. Не обърна внимание и на номера, освен на двете букви, изписани след цифрите „СД“. Затвори вратата и завърши обиколката си около къщата. Нямахше нищо интересно. В крайна сметка това бе просто идеалното жилище за един плейбой. Едно убежище в гората с огън в камината, тиха музика и напитки, и луксозна кола, за да се стигне дотук. Кой знае колко жени бяха идвали. Сигурно и в този момент имаше някоя.

— Брат ти обеща на онази фотографка да снима различните фази на следващата му операция на нос — заяви Инге, когато същата сутрин влезе в изследователската лаборатория на „Бел Еър“.

— И аз ѝ обещах да ѝ разреша да снима лабораторията и градината с лечебните билки — отвърна Стюарт. — Какъв е проблемът?

— Аз отговарям за връзките с обществеността, затова разрешенията би трябвало да се дават по моя преценка.

Козметичната лаборатория се помещаваше в ниска и дълга сграда, разположена пред кучкарника, където се отглеждаха опитните животни за проверка на токсичността на продуктите. Имаше много стаи; асептични, бели, обзаведени с маси, покрити с пластмасов ламинат и претъпкани с уреди и компютри. Смесители и сложни апарати за измерване на еластичността и влажността на кожата стояха до класическите дестилатори, редици с епруветки и контейнери за проверка в сушилните.

Стюарт проверяваше току-що отпечатана серия от данни.

— Не се безпокой — каза той, без да отделя очи от числата. — Момичето може да снима, колкото си иска. От снимките никой не може да разбере прочутата техника на доктор Вайнес при извайването на върха на носа.

Стюарт се забавляваше. Не се доверяваше на Инге, но бе похитър от Върнън и не показваше своята резервираност. Нещо повече. Точно тези иронични закачки по отношение на Върнън предизвикваха у жената увереност, че открива прикритата злоба в изречените думи, която тя би могла да използва.

Всъщност злобата на Стюарт бе истинска, но това чувство не засягаше брат му. Бе насочено срещу деспотичната му баба, която предпочиташе Върнън и му осигуряваше пространството, предназначено за другите. „За сина ѝ например, или за мен“ — мислеше често Стюарт. И ако Ленард Вайнес сякаш не се интересуваше от друго, освен от издръжката, която майка му му определяше, то той имаше всички основания да се чувства равен с Върнън. Стюарт се занимаваше с изследователската работа. Вече три години екипът му формулираше новите козметични продукти, от които зависеха огромните печалби на „Ес Кей“ и мястото ѝ в първата редица. Освен това той имаше силен търговски нюх, който поне до този момент не бе оценен и използван.

— Това е, което съм наследил от баба си — убедено твърдеше. — От новото поколение аз съм човекът, който знае как се правят пари. Върнън пък е наследил артистичния дух на майка ни. Ако го бяха насърчавали, щеше да стане истински доктор Швайцер^[3], който свири на пиано вместо на орган.

Беше истина — Върнън не се интересуваше, нито пък имаше никакви амбиции към клиниката, нито по отношение на пластичната хирургия. Разрастването на фирмата бе в ръцете на други. „Засега“ — обещаваха си Стюарт.

— Журналистката и фотографката играят в комбина със Саша — подметна Инге. — Историята за тази книга за хирургията изобщо не е убедителна.

— Защо? Смятам, че идеята принадлежи точно на брат ми. Преди време ми бе споменал, но се оплакваше, че няма време.

— Ох! Остави книгата и хирургията! За друга игра става дума! Още нямам доказателства, но съм убедена, че между Върнън и Саша

съществува мълчаливо споразумение да отстранят всички от властта. Включително и теб. Продължавай да се занимаваш с кучетата и с мишките си и ще видиш!

— Дай ми само едно доказателство и ще ти повярвам.

Инге бе интригантка, но имаше и нюх. Трябваше предпазливо да прецени хипотезите ѝ, но откажеше ли да я изслуша, веднага щеше да стане „неприятел“ и да изпадне в беда.

— И Ленард е притеснен — продължи тя.

— Откакто се помня, в нашето семейство винаги е имало разприавии, които засягат всички ни.

— Ти си уплашен и не искаш да го признаеш — настояваше Инге. — Не искаш нито да видиш, нито да чуеш. Не забеляза ли на вечерята как Върнън и журналистката си гукаха, а Саша не ги изпускаше от очи?

— И какво от това? Аз пък гледах фотографката, която ми харесва. А мъжът ти кого гледаше? Може би Базил Андрос, който вече има надмощие?

— И това! — Инге ядосано размаха ръка. — Само заради един рожден ден премина разстоянието от Ню Йорк до Париж и после до Ница.

— Ама какъв рожден ден! — Стюарт се забавляваше.

— Смей се, смей се. Ти не знаеш.

— Какво би трябвало да знам?

— Баба ти, моята свекърва, старата, накратко деспотът, който държи всички ни, е изготвила ново завещание. И не е само това. Тя разказва семейните истории на онази журналистка, даже и най-деликатните, най-тайните и естествено ги представя по своя си начин.

— Наистина ли? — Стюарт отново се засмя, но вече бе заинтригуван. — Ти откъде научи?

— Ленард ми каза — излъга Инге, но Стюарт не ѝ повярва. Баща му бе свършено безразличен и толкова влюбен в себе си, че не би могъл да измисли и една интрига. — Освен историите за пластичната хирургия...

— Какво още? Ключи? Скандали? Открила си скелетите и смяташ, че те не бива да видят бял свят? Ако е така, разказвай! — Гласът му звучеше безгрижно, но очите му гледаха внимателно.

Инге забеляза това, приближи се към него и заговори тихо, за да не се чува отвън.

— Ти не знаеш как баба ти е натрупала богатството си. Но аз знам. Направих някои проучвания и открих неприятни истини. За нея, разбира се. Истини, които не бива да се споменават. Дори трябва да бъдат забравени.

Тя замълча, сякаш се канеше да съобщи кой знае какво, но само отбеляза:

— Не разбираш ли? Не може да ѝ се вярва. Смята, че е безсмъртна и е в състояние да разкаже всичко, само и само да задоволи желанието си да е в центъра на вниманието, както е било и навремето. Знам, че диктува спомените си. Това ти стига.

— Внимавай! Фотографката обикаля наоколо. Снима лекарствените растения. — Стюарт се обърна и замислено се загледа през прозореца. — Колко е мила, прилича на син щурец.

Инге мълчеше. Вече бе посяла семената на подозрението, а и не си струваше да продължава и да рискува той да я попита: „Кой от прислужниците във вила «Палма» е шпионинът ти?“

И Стюарт мълчеше. Не му харесваше, че мащехата му познаваше по-добре от него тайните на семейството. „Може би този син щурец знае повече, отколкото предполагам. Трябва да я държа под око.“

С рязък жест отвори прозореца, който гледаше към лехите в градината.

— Не! — извика той, сякаш я бе спипал на местопрестъплението. — Не снимай това растение! То е изключително.

— Но това е обикновен копър.

Той се засмя, опря се на перваза и го прескочи.

— Не това, другото. Валериана.

— Тези листа майка ми ги слага в салатата — подигра му се Силвия и вдигна фотоапарата на нивото на очите си. — Стой, не мърдай! Светлината е прекрасна... добре, сега тръгни към мен и ме гледай...

Снимаше, но същевременно проучваше стаята и забеляза вероломната Инге, както я наричаше. „Вие двамата май си говорехте, а? На чия страна сте? На същата ли?“ Снимките, които бе направила

по време на вечерята, ѝ бяха достатъчни, за да долови кои са на една страна.

[1] Съжалявам, но беше твърде много... твърде много. — Б.пр. ↑

[2] Права сте, права сте! — Б.пр. ↑

[3] Швайцер, Албер (1875 — 1965) — елзаски лекар — мисионер, теолог и музикант, работил в Африка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Саша Колмар бе уморена, но не можеше да спре. Спокойно трябваше да продължи да следва нишките на спомените си, без да се страхува. Празникът по случай осемдесетгодишнината ѝ преди два дни бе предизвикал обратна реакция. Тя не се чувстваше добре — боеше се, че времето, с което разполага, е оскъдно. „Щом е така, Саша, побързай, ако искаш да събереш спомените си и своята истина в тази книга. Преди да се обърне страницата, трябва да се сложи ред!“ Трябваше да преоткрие почти тридесет хиляди дни живот, да ги стисне в ръце и да ги остави да си отидат, защото те бяха безвъзвратно отминали. Само бъдещето още имаше стойност.

Взе касетофона и излезе от стаята. Беше ранна утрин. Прекоси партера на вилата и се отправи към къщичката на внука си. Тази нощ не бе чула колата му, нито шума от затварянето на вратата на гаража. Бе напълно възможно да е останал в „Бел Еър“ или в малкия си апартамент в Монте Карло. Къщата наистина бе затворена и тиха. Тя извади един ключ от чантата, влезе и тръгна направо към кухнята. Направи си кафе и нагласи касетофона така, че да може да записва, без да се налага да говори с отчетлив глас. Чувстваше се по-добре — сама със себе си и разголена пред самата себе си, без прислужници или приятели като свидетели, защитена от анонимност, която ѝ даваше сили да влезе в бой.

Бе почти сигурна, че във вилата, особено в нейната стая, има подслушватели, скрити в някоя лампа или в някой обикновен предмет. Навярно ги бяха инсталирали по време на дългия ѝ престой в болницата. Знаеше също, че у дома ѝ имаше доносник на Инге Бахофен. Бе се опитала да предотврати това, като симулираше сенилни приумици и смени цялата прислуга, с изключение на шофьора Никос, който бе нейната надеждна връзка със света. Слушаше и рядко казваше по някоя дума.

До този ден бе разказала на Клаудия спомените си от детството и младостта си, както и за срещата с Томас. Сега обаче приближаваше

периодът, който тя наричаше „годината на бурите“. И макар че досега никога не се бе отказвала от каквото и да е средство, за да постигне целта си, в момента нямаше сили да разкаже на висок глас случилото се преди двадесет и пет години. Клаудия щеше да прослуша записите — бе неизбежно, но това травмираше Саша по-малко, отколкото ако ѝ го разказва направо.

„От нея ли се боя, или от самата себе си? — питаше се тя разчувствана, докато отпиваше от кафето си. — Може би е по-лесно да се справиш с някои трудности, отколкото да говориш за тях.“ Сянката, ужасната сянка в живота ѝ. Трябваше да съживи тези призраци, да застане лице в лице с тях и след това да се освободи. Дали това бе възможно? Натисна бутоните на касетофона и заговори бавно и тихо: „Омъжих се за Томас Вайнес, без да го обичам, но жените често прибъгват до това, когато женитбата се оказва единственият начин да променят живота си. Той отчаяно ме обичаше, още от първия миг, когато ме видя, до последния си дъх. Бях неговата съдба, единствената му радост, но и неговото нещастие.“

Саша си пое дълбоко дъх, за да се окуражи, и продължи: Вярно е, че не го обичах, но дълги години му бях предана, бях привързана към него и му показвах дълбоката си признателност. Не аз бях приела живота му, а той прие моя. Не бях предвидимата и задоволена съпруга на един почтен американски адвокат, с хубава къща, красиви дрехи, която изпитва удоволствие от живота на средната буржоазия, към който се стремяха връстничките ми през тридесетте години. Оставих всичко това в ръцете на майка му, първо, водена от надеждата, че няма да ме ненавижда, а след това заради безразличието, което изпитвах към всичко, което не можех да превърна в средство, за да се издигна. Когато се роди Ленард, толкова приличаше на баща си, че пробуди обичта на Елиза. Ревнуваше ме дори за това, че го кърмя и направи така, че внукът ѝ да свикне с биберона и храната, която тя му приготвяше. Не беше лесно дете. Елиза се превърна в робиня на капризите му, докато аз се стараех да сложа някакъв ред в програмата му и в претенциите му. Не успях. Двамата със сина ми не се обичахме. Всъщност той не бе мой син, а по-скоро дете на Томас и Елиза. Аз бях само средството, което му позволи да се появи на бял свят, да запълни семейството им и да продължи името Вайнес. Ленард не се отделяше от баба си. Сърдеше се, когато с баща му се опитвахме да отвлечем

вниманието му от нея и избухваше в ридания. Елиза го оправдаваше: „С мен се държи като ангел, а с вас — като демон“.

Тогава Арчи Дейвисън — изтъкнат бостънски адвокат, предложи на съпруга ми да му стане съдружник. Бяха му нужни познанията на Томас в областта на финансовото право, за да допълнят неговите в наказателното. Но Томас се колебаеше. Необходимостта да се намира в позната обстановка и сред познати хора го накара да предпочете ограничената и сигурна дейност в Нюпорт.

Дадох си сметка, че идва и моят ред — Ленард растеше, не исках повече деца и мислех съсредоточено върху себе си, както ме беше научила доктор Стийл. Нямах повече време за губене. Признавам си, че ласкаех суетата на Томас, като подчертавах, че предложението на Арчи е награда за професионализма му. Казах му, че още вярвам в него и винаги съм била убедена, че Нюпорт му пречи да разкрие своите възможности. А в Бостън щеше най-сетне да получи признанието, което заслужава. „Освен това — добавих аз — ще имаме наша собствена къща.“

— Но тази къща е и твоя — учудено ме изгледа той. — А мама? Не можем да ѝ вземем внучето!

— Можем да ѝ го оставим, докато е малък. Аз не съм егоистка, Томас. Пък и Бостън е само на стотина километра оттук.

Изиграх решаващата си карта една нощ, след като страстно се бяхме любили. Разкрих му проекта си: исках да отворя елегантен козметичен център, предназначен единствено за богатите бостънчанки. Добавих: „И Елизабет Арден и Хелена Рубинщайн са започнали така...“. Като че ли техният пример не можеше да бъде поставян под съмнение.

— Кой са тези дами?

— Скъпи, те са като Ротшилд в областта на козметиката. Милиардерки.

— И аз трябва да финансирам тази твоя безумна мечта — въздъхна той.

— Не е мечта. Това е проект, върху който мисля от години.

— Кажи ми сумата.

Не исках да го уплаша.

— Първо трябва да се установиш в Бостън, в новата кантора, после аз ще се огледам, ще потърся подходящо помещение — трябва

да е на централно място, но и да не е много малко, за да започна и...

За да намери парите, Томас продаде някаква собственост на семейството, която се намираще в запустял район, който след време щеше да стане индустриален. Майка му никога не ми прости това. Елиза мълчаливо предяви претенциите си към внука си като компенсация за самотата си, а аз като използвах трудностите около преместването, търсенето и обзавеждането на къщата, изоставих сина си във вампирските прегръдки на баба му. Другата му баба, моята майка, го виждаше рядко. Тя продължаваше да шие на старите си клиентки и приемаше с неудоволствие малките суми, които ѝ давах с най-добри чувства.

В живота на едно семейство има ужасни и несъзнателни отмъщения и до известна степен Ленард заплати за амбициите ми. Всички платиха, включително и аз. Но другите никак не се интересуваха от целите ми, нито получаваха нещо в замяна. Със сигурност не и любовта ми.

И така, открих първия си козметичен салон в Бостън. В началото можех да си позволя да наема само едно момиче, което чистеше и отваряше вратите на клиентките. После в живота ми се появиха Розали Лучера и Базил Андрос. Дори съпругът ми си даде сметка, макар и изпълнен с недоверие, че вятърът бе започнал да духа в правилната посока — аз бях щастлива. Розали произхождаше от скромно италианско семейство. Беше кротка и хитра. За кратко време усвои занаята и стана моята дясна ръка. Колкото до Базил Андрос... е, думите не ми стигат, за да го опиша как изглеждаше, когато една сутрин позвъни в салона, за да ми продаде козметични продукти. Лицето му бе гладко и мургаво, очите му — тъмни и дълбоки и винаги беше готов да се усмихне.

— Аз съм грък от островите — каза ми по-късно, докато излагаше на показ стоката си. — Но семейството ми е от Македония.

За мен Македония бе толкова непозната, колкото и Калифорния, но той бе човек, когото разпознах, макар да не го бях виждала преди това. Имаше кестеняви коси, които контрастираха на мургавото му лице. Беше висок и слаб, строен като испански танцър. И сега, когато го погледна, виждам го същия, макар че косите му са побелели и тежи поне с двадесет килограма повече. Базил никога не загуби дързостта си на вълк. Веднага се влюбих в нея... и в него.

Бе няколко години по-млад от мен. Не беше момче, а мъж, издръжлив и гъвкав като дивите животни, чиято способност да оцеляват поражда възхищение. Беше търговски пътник. Продаваше парфюми и козметика от известни марки, закупени на черно, а също така кремове и лосиони, произведени от малки фабрики, които бяха от достатъчно добро качество и не много скъпи. Продаваше ми всичко необходимо за процедурите, но за витрините ми настояваше да взимам стока от най-добрите марки, която продавах с добра печалба. Той ми представи Розали Лучера, като ми каза: „Ако я научиш на занаята, баща ѝ ще ѝ позволи да работи тук, тъй като мястото е пълно с жени. Нали знаеш, гръцките и италианските бащи са мнителни“.

По онова време бях много красива, а Томас ми създаваше голяма сигурност. Бях омъжена за адвокат, майка на момче, притежавах козметичен салон, малък като бонбоньера, но и елегантен в същото време. Това бе бизнес, който започваше да се изплаща. Всеки друг на мое място би почувствал, че е постигнал целта си, аз обаче знаех, че това е само началото.

Базилеус Андропулос, който в Америка бе опростил името си до Базил Андрос, все ми разказваше за острова си: „Той е един от първите, които се виждат, като се тръгне на север от пристанището в Атина. Местността е планинска, има няколко плажа, по които минават единствено овчарите със стадата си. Има един-единствен път. Той води от пристана на ферибота към главното селище. Всички млади мъже нарамват по една торба и тръгват по море. Често се връщат след години. Овчарите и селяните са много малко“.

— И ти ли тръгна по море?

— Как не? Бях момче, товарният кораб пътува цели три месеца до Америка.

— А как ти дойде наум да продаваш кремове и парфюми?

— Бързо разбрах, че в тази страна красотата е монета, с която можеш да си осигуриш пари. Дори момичета, които имат оскъдни средства, са готови да си купят парфюм. Освен това търговията е занаят, при който срещаш море от хора. А в морето има и пирати.

— Пирати ли? — смеех се аз и се забавлявах от начина, по който описваше действителността.

— Да, тези, които си присвояват богатствата на другите. Човек трябва да ги познава и да знае, че са важни.

Незабравимите му игри на думи. Понякога ми бе нужно време, за да ги осмисля напълно. Базил доби навика да ме посещава рано сутрин. Носеше ми почистващи млека, кремове и тонизиращи препарати. Правех му кафе и му плащах на части. Говорехме си. Понякога ме гледаше с неизречено, но силно желание. Не направи никакъв жест. Един ден ме попита: „Защо не започнеш сама да произвеждаш козметика? Знам на кого можеш да се довериш. Ще сложиш името си и ще ги продаваш като алтернатива на продуктите на Арден и Рубинщайн. Опитай“.

— Но как ще сложа върху етикета името си... Кинзачек? Никой не е успял да го произнесе — питах аз.

— Постъпи като мен — съкрати го. Или го смени. Но остави Саша, прекрасно име е.

Мислих няколко дни, после ми попадна списание със снимки от един европейски град Колмар. Порази ме едно гнездо на щъркели. Щъркелите са символ на плодовитост, продуктивност и щастие. Хареса ми това име Колмар, присвоих си го цялото, като оставих първата буква „К“ — последен знак от славянското ми име. Така се роди Саша Колмар.

Базил накара да нарисуват женски силует с дълга рокля, който се удължаваше като чаша с високо столче. „Това си ти“ — каза ми той и ме гледаше с тъмните си блестящи очи, които ме хипнотизираха.

Хвърлих се в прегръдките му и признах: „Базил, когато се любя със съпруга си, мисля само за теб“.

Той мълчаливо ме положи на канапето, заключи вратата и ме целуна така, че трябваше да го помоля да се любим.

Ако не бях се любила с него, ако не бях се отдала на тази страст, щях да предам собственото си тяло. Томас ми бе дал сигурност и един син, а Базил ми показа коя съм аз. Върна младостта ми. Но това не бяха бурните времена. Родих се отново. Обичах Базил, не се страхувах и нямах скрупули. Това бяха дните на виното и розите и въпреки че покъсно, когато се чувствах потисната от трагедията и чувството си за вина, се опитвах да ги забравя, те пак останаха в спомените ми. А когато оставах без сили и без средства, се връщах назад. Казвах си, че и аз съм изпитвала любов, невинаги съм действала единствено водена от амбиции, че и аз имах сърце и тяло, а не само блестящ ум, който смисля числата. Тогава се сецах как с Базил изчезвахме в Провиданс,

Портланд, Уоруич и в други елегантни места по крайбрежието, дори прекарахме края на една седмица в планината във Върмонт. За отсъствията си от къщи имах добро алиби — представях продуктите си в дрогериите и организирах срещи в хотелите. Разговарях с продавачите в парфюмериите и с поканените дами, които винаги се завръщаха по домовете си с малък подарък от моята козметика. Базил ме напътстваше, подготвяше срещите, сякаш аз имах цял рояк помощници. Той ме представяше на своите клиенти. След като сключехме някоя сделка, търсехме малък усамотен хотел, в който отсядахме като госпожа и господин Андрос. В любовта Базил бе нежен и властен, а аз бях изпълнена с желанието да почувствам мъжа в себе си.

Ако някога е съществувала връзка, основаваща се единствено на страст, без илюзии или надежди, това бе връзката ми с Базил. Харесвах ми тялото му, жестовете му, нежната му грубост и свободата, с която се отдавахме един на друг, без всякакви задръжки. Измисляхме различни любовни игри, които ни възбуждаха, а след това — задоволени и успокоени — крояхме планове. Всички мечти и планове за бъдещето на „Ес Кей“ се раждаха в леглото. Ще обичам Базил, докато съм жива, така както не съм обичала никого друго!

Саша замълча за миг, обзета от силни чувства. За пръв път тези спомени излизаха на бял свят и това бе само началото. Приближаваха трудните дни. Дните на болка и решения. Наближаваше бурята. Налице бяха всички признаци. Трябваше да се примири с годините и с куража си. Чувстваше се неспокойна и разтревожена.

С възрастта слухът на Саша бе отслабнал, но не и способността ѝ да долавя нечие присъствие. А наоколо имаше някой.

Тя тихо се изправи и веднага скри касетофона във филцовия калъф. Погледна навън и забеляза една сянка, която я изпълни със съмнения. След това чу кратък звук, сякаш някой бе докоснал клавиатурата на пианото. Остана неподвижна, без да издава присъствието си. След миг от пианото се разнесе прекрасна и дълбока мелодия, сякаш инструментът свиреше сам.

Не можа да познае сонатата. Тя бе едно меланхолично, разтапящо адажио, което изпълваше пространството, сякаш молеше за любов. Кой свиреше? Невъзможно бе да е Върнън. Той имаше по-енергичен удар. И освен това — защо свиреше по това време и с такава

предпазливост? Хрумна ѝ, че може да е някое от момичетата. Реши да провери. Надникна и видя малката фигура, почти скрита зад пианото — Беате. Свиреше със затворени очи.

Саша не се запита защо момичето е там. Трепетът, предизвикан от самотата и тъгата на това дете, които то пресъздаваше с музиката, бе по-силен. „Също като Едуина“ — каза си тя и сърцето ѝ се сви при спомена за обичаната и загубена снаха. Но защо Беате, която имаше пиано в дома си, идваше чак тук да свири? Нима очакваше някой да я чуе, след като в собствения ѝ дом единственият човек, който ѝ обръщаше внимание, бе нейната учителка, на която плащаха за това? И тя като Ленард навремето, а след това и Едуина, бе човешко същество, на което хората, които обичаше, не обръщаха внимание. И тя се сблъскваше с амбициите и арогантността на майка си и с безразличието на баща си. Саша имаше в семейството си доста самотници.

Изчака Беате да свърши, влезе и мълчаливо седна.

— Беате! — изрече ѝ тихо. — Колко хубаво свириш!

Детето се стресна и Саша отново забеляза онова, което я притесняваше — неспокойният поглед, който понякога ставаше наивен и чист като небесносин порцелан.

— Искан да накарам чичо Върнън да чуе тази соната.

— Нали знаеш, че сутрин той е в клиниката.

— Понякога идвам тук и когато го няма — призна детето. — Той казва, че звуците и нотите остават във въздуха и след това той чува същата музика. — Беате стана от табуретката. — Трябва да си тръгвам. Дойдох, за да взема и това. — Посочи партитурата, по която току-що бе свирила.

— Почакай! — Саша протегна ръката си към нея. — Ела, искам да те целуна.

Беате се приближи и Саша усети слаб аромат на парфюм, рядка и позната ориенталска есенция, с която Инге обилно се мажеше и предаваше миризмата на хората около себе си.

— Кой те доведе дотук?

— Пепе — шофьорът.

— А как влезе?

— От гаражите. Има една врата, която чичо Върнън ми показва.

— Разбрах... А сега върви. — Саша се усмихна снизходително като човек, който не иска да бъде лъган. — Иначе ще накараш майка ти да те чака. И не си слагай повече от нейния парфюм. Аз ще ти изпратя един специално за тебе.

Това бе достатъчно, за да увери Инге, че не се опитва да я излъже. Струваше ѝ се отвратително снаха ѝ да замесва и дъщеря си в интригите си. Какво търсеше Беате в дома на Върнън? Може би записите, след като е разбрала, че откраднатите касетки са празни. Или пък Беате наистина идваше да свири за Върнън дори и когато той отсъстваше.

„Всичко това ме уморява като че ли държа целия свят на плещите си“ — въздъхна Саша. Прекоси градината, като се стараеше да държи главата и гърба си изправени. Мечтаеше за фотьойла на верандата сред растенията, които цъфтяха през цялата година и които гледаше, за да се разтовари.

— Отидете до морето — каза на момичетата, които закусваха. — Или направете една обиколка на Корниш. Вземете си един ден почивка.

— Не трябва ли да работим? — учуди се Клаудия.

— Аз вече се потрудох. — Саша посочи касетофона, но не ѝ даде записа. Трябваше да завърши докрай изповедта си и да се освободи от нея в забрава и прошка. Като от престъпление, вече ненаказуемо поради давност.

Силвия и Клаудия веднага се заеха да правят планове, като си подвикваха през стаите.

— Искам да отида на плаж, да хапна една салата, а после да обиколя Корниш.

— Първо ще минем през „Бел Еър“. Трябва да предупредя Стюарт, че днес няма да снимам неговите морски свинчета.

Втурнаха се към микрата, за да отидат до брега. Отидоха на плаж във Вилафранка. След това ядоха в ресторант край морето и накрая, като натиснаха докрай газта на колата, заизкачваха завоите на Корниш.

— Спри за малко! — извика Клаудия. — Никога не съм виждала брега от високо.

— Да, прекрасен е. Виж долу лентата на автомагистралата. На един дъх можеш да стигнеш до Италия. Мисля си, че след няколко дни трябва да се връщам. Татко ми обеща да ме вземе със себе си за някакви изключителни снимки. От един хеликоптер, който се спуска почти до земята, за да снимаме. Сигурно ще е вълнуващо.

Качиха се отново в микрата и потеглиха по-спокойно по завоите. Само след миг в огледалото за обратно виждане Силвия забеляза спортна кола, която навярно искаше да ѝ направят място, за да мине. Не беше възможно. Завоите не свършваха и Силвия ускори, отчасти от инат и отчасти, за да намери място, което би позволило на другия да се размине с тяхната кола.

— Виж го тоя кретен, залепил се е за мен, за малко да ме удари... мислиш ли, че е възможно? Подгонил ме е, като че ли и моята кола е толкова мощна като неговата...

— Пусни го да мине...

— Как, като няма къде да спра? Ако намаля, ще ме блъсне, ако ускоря, се залепва за мен. Какво иска, по дяволите? — Силвия започна да се нервира. — Тази буболечка — микрата — има и автоматична скорост и ако можеш да превключи... ех, ако бях с ягуара, щях да ти дам да се разбереш, глупако! А, ето, най-после няколко метра прав път. Хайде! Минавай! Давай, давай! — Тя удари с ръце волана. — Не минава! Какво иска! Изблъсква ме към банкета на пътя...

— Ей, тук има пропаст! — извика Клаудия, като гледаше вдясно.

Силвия ядосано стисна волана.

— А сега аз ще те сложа на мястото ти! — Започна бързо да се движи на зигзаг по цялата ширина на пътя, а Клаудия беше ужасена и се бе вкопчила в седалката.

— Луда ли си? — викаше ѝ тя. — Какво правиш? Престани! Да умра ли искаш?

— Искам това копеле да ме заобиколи и да видя кой е.

— Силвия, страх ме е!

— Извади фотоапарата от жабката и се обърни назад. Щом успея да се отдалеча, направи няколко снимки. Трябва ми номерът на колата!

Гласът ѝ даде кураж на Клаудия. Тя хвана апарата, сви се, обърна се и снима през задното стъкло.

— Като променя посоката, се извий встрани и снимай! — отново ѝ извика Силвия.

Маневрата бе много опасна. За щастие в насрещното платно нямаше кола. Силвия рязко смени посоката, като направи завой, а болидът, който ги преследваше, повлечен от собствената си инерция, продължи вдясно. В това време с треперещи пръсти Клаудия снимаше. Успяха да видят, че зад волана седи мъж, чието лице бе скрито под каска, и след този подвиг, който запрати микрата в банкета на насрещното платно, преследващата ги кола изчезна.

— Беше някой луд... — Клаудия се задъхваше. — Тоя искаше да ни бутне долу!

— Не! — поклати глава Силвия, все още възбудена от рискованата маневра. — Ако искаше да ни прати в пропастта... можеше да го постигне с един лек удар и тая бълха щеше да лети чак до Ница. — Превключи на задна, върна колата на пътя и спря. — Ама и тази червена буболечка с десетте си конски сили се справи добре. — Внезапно тя се почувства изтощена, изпоти се, но се усмихна и потупа приятелката си по гърба. — Този човек искаше да ни изплаши и... представи си — успя!

Силвия се гордееше със себе си, с хладнокръвието си и със способността си да управлява малката кола, като че ли е спортна и луксозна.

— Само да бях с ягуара на баща ми! — повтори. — Да вървим да видим кое е това копеле. Веднага се връщаме в Монте Карло и даваме да проявят филма.

Клаудия се замисли. Прегърна приятелката си и каза:

— Благодаря. Вече виждах как летим в пропастта.

— И още как! Със сигурност можеше да ни накара да полетим. Повярвай ми, този човек в действителност искаше само да ни уплаши.

— Мислиш ли? — Клаудия съвсем не бе убедена. — А защо сме сигурни, че е мъж? И кой може да иска да ни плаши?

— Ако си успяла да снимаш номера, аз ще го уплаша до смърт.

— Аха! Какво ще направиш?

— Ще вдигна шум. Ще видиш.

— Ти разпознаваш марката на колите от пръв поглед. Успя ли да видиш тази каква беше?

— Порше, син металик — уверено отвърна Силвия.

„Има много спортни коли син металик“ — помисли Клаудия.

На следващата сутрин имаше нещо неестествено, почти заплашително в тишината на вила „Палма“. „Може би аз не издържам повече на това абсолютно спокойствие“ — мислеше Саша и се опитваше да прочете вестника. Клаудия бе в хола, слушаше записите и си водеше бележки. Силвия бе отишла до Монте Карло, за да вземе проявените филми от вечерта на рождения ден. Прислужниците както обикновено се движеха безшумно. Саша бе вече облечена, защото ненавиждаше да стои с пенъоар. Отново се бе сгушила в креслото на верандата и бе протегнала краката си. В сутрин като тази, когато слънцето блести и въздухът е сух, нейните осемдесет години ѝ се струваха като някаква обида.

Бе неспокойна. Изправи се и даде на папагала Фриц, който беше върху стойката си, да клъвне няколко шамфъстъка. Фриц беше неин приятел и пазач, най-сигурният сейф в света. Но Саша трябваше да се пребори с безпокойството и предчувствието за надвиснала опасност, обзели я в мига, когато започна да диктува спомените си. Трябваше да изпълни това задължение, независимо от неприятностите, независимо от страха, че непредвидена сърдечна атака ще ѝ попречи да стигне до една предварително определена дата — единствената, която още очакваше.

По-късно забеляза, че Клаудия е излязла и се е изтегнала на слънце, и когато Силвия пристигна и шумно премина през чакъла, Саша също излезе в градината, облечена в бежов ленен костюм и чадърче, с което прикриваше лицето си.

— Снимките са изобличаващи — шепнеше Силвия на приятелката си и ги нареждаше върху каменната маса.

Саша разгледа с интерес някои снимки от лабораторията и се усмихна при вида на Стюарт, който изскача през прозореца.

— Хубав е вторият ми внук, нали? Винаги е готов да се забавлява. При това много си приличаме в някои неща.

— В кои? — попита изненадано Силвия.

— Той е истински мениджър. Умен е и трупа пари, защото му харесва да го прави, а не от алчност. Пълна противоположност на Върнън, който не се интересува от парите.

— Защото ги има — отбеляза усмихнато момичето.

— Вярно е. Но има толкова различни начини да не се оставиш във властта на парите. — Саша взе голямата снимка с цялото семейство и се загледа в нея — тя бе застанала като кралица сред другите със своите диаманти и своите осемдесет години. — Добре. Не всеки ще доживее тази възраст! — бодро призна тя и огледа лицата на снимката. — Липсва Беате.

— Да, детето го няма. Но само тук, на последната снимка. На другите стои до майка си.

— И тази снимка на Беате до пианото е хубава. — Саша подаде снимката на Клаудия, която потърси погледа на Силвия с неизречен въпрос: „А снимките на колата? Не станаха ли?“.

Бяха решили да не споменават пред никого за случилото се, преди да разберат кой е човекът, когото Силвия наричаше копеле и който ги бе уплашил. По-късно, когато бяха сами в стаята на Клаудия, тя измъкна от чантата още един плик.

— Ето я колата. Снимките не са много ясни.

— Лицето не се вижда, каската има тъмна козирка. — Клаудия се втренчи в силуета зад волана. — По раменете обаче съдя, че е мъж.

— Можеш ли да различиш номера?

— Не изцяло, последните три цифри, дори буквите... Господи! — Тя пребледня от възмущение. — Тези две букви „СМ“! Това е номерът на Върнън, числата не помня, но буквите ми направиха впечатление. И колата има същия цвят.

— Тогава е бил той — въздъхна Силвия.

Клаудия мълчеше.

— Трябва да вървя, мадам ме чака — изрече бързо, след като се съвзе. — А ти не казвай на никого. Завърти се около къщата на Върнън и хвърли един поглед на гаражите. А аз междувременно... А! Защо ми каза, че снимките са изобличаващи?

— Защото на последната липсва малката. Измъкнала се е, без да се усетим. Значи е напълно възможно тя да е взела записите.

— Така ли мислиш?

— Не ми харесва тази позъорка.

— Но тя е много красива — възпротиви се Клаудия. — Сигурно е едно нещастно дете.

— Красива, нещастна... пак си остава позъорка — не отстъпваше Силвия.

След това излезе в градината и започна да обикаля насам-натам, преди да се промъкне през плета, който ограждаше едната страна от къщата на Върнън. Не й отне много време да се добере до гаражите, които бяха широко отворени. И празни.

— Бях започнала да разказвам за женитбата си — поде Саша. — Бе един добър брак, чак до последната година преди трагичната смърт на Томас.

— Защо трагична? Катастрофа?

— Самоуби се — безстрастно отвърна Саша. — Нямах и петдесет години.

Клаудия преглътна новината и хладния, безразличен тон, с който бе съобщена. „Когато си спомня нещо, което още я разстройва, думите й падат като камъни“ — заключи тя.

— Но сега не ми се говори за Томас. Искам да ти разкажа за най-съзидателния период от живота ми, когато произведох първите си козметични препарати и създадох основата на богатството си — неочаквано тя се усмихна на някакъв щастлив спомен. — Първите ми продукти „Дю Дю“ и „Алабастър“ — хидратантен крем за лице — същинска роса, и крем за ръце, който придаваше прозрачна бледност на кожата, защото съдържаха каолин. Искях да бъдат луксозни. И двете бяха сложени в кутийка, обвита със син атлаз — в китайско синьо, което след това нарекоха „синьо Колмар“. За представянето им наех една зала в най-елегантния хотел в Бостън. Не беше много голяма, може би защото се страхувах, че няма да има достатъчно хора или пък защото исках да постигна някаква близост с клиентите си. Дойдоха толкова много хора, че залата се оказа малка. Това беше първият ми истински успех и той откри пътя на моята козметика, защото при представянето на продуктите инстинктивно говорих за красотата и любовта. Почувствах как лека-полека атмосферата се насища с чувственост и задоволство. Казвах неизричани дотогава неща. Обяснявах как и защо една жена трябва да обича сама себе си,

ако иска да бъде красива. Само по този начин, като се обича и се грижи за себе си като за най-ценното нещо на този свят, може да бъде сигурна, че ще бъде харесвана и обичана. Днес всички психолози — истински и самозвани — описват тези прости истини, сякаш са ги открили самите те. Но тогава всичко бе ново. Хората тогава бяха прекалено морални. Аз не подхождах директно към красотата, любовта и секса, но същевременно повишавах температурата, женското задоволство, желанието да прелъстяваш и да бъдеш прелъстявана. Моите кремове подхранваха тези наслади и се оказаха недостатъчни за всички заявки. Събирах адресите и имената, за да ги изпратя след това по пощата. И така, аз поставих началото на една традиция, която разработвах и обогатявах през годините, като изпращах мостри, писма, новини и покани. Бях открила, че сексът и любовта са коловозите, по които моята козметика ще стигне далеч.

— Интуиция за маркетинг — усмихна се Клаудия.

— Тогава тази дума не беше на мода — вдигна рамене Саша. — Веднага обаче се появи проблемът за производството и инвестициите. Ако исках големи печалби, аз трябваше да произвеждам. Нужен ми беше химик, способен да разработва оригинални формули, трябваше да създам една фабрика и ми трябваша капитали. И тогава открих Базил Андрос.

— Базил Андрос? Онзи хубав грък, който бе на празника ви?

— Точно той. Беше моят Меркурий с жезъл и криле. Може би някой ден ще ме разбереш.

— Защо не мога да разбера веднага? — засмя се Клаудия.

Саша не отвърна на усмивката ѝ.

— Защото признанията, дори и желани, имат своето време. И своята интимност. — Изглежда строго момичето, сякаш за да го смъмри, че я прекъсва. — Онова, което направи Базил, бе безразсъдно и дръзко. Но аз никога не съм се разкайвала, защото след това разполагах с повече от един милион долара.

— Каква сума! — възкликна Клаудия. — Колко милиона щяха да са днес?

— Няма да ги броим. — Саша сви рамене. — Започнах с една малка фабрика, която вече не съществува, в индустриалната зона на Бостън. Канцелариите също бяха там — над лабораторията, и аз разделях времето си между козметичния салон в центъра и

производството. На практика почти не се прибирах у дома. Не спях, не си разрешавах развлечения. Непрекъснато работех. Бях обсебена от необходимостта да „правя пари“. Бяха героични години. Години, които ми се иска да преживея отново. След това Розали, която беше дясната ми ръка, се омъжи за Базил и двамата се преместиха във Флорида. — Саша замълча и помръкна.

— Базил Андрос се е оженил за вашата сътрудничка?

— Да. Родиха им се четири деца, а той натрупа несметно богатство — усмихна се тя, сякаш случилото се е било неизбежно. — Четири деца.

— А вашият син, мадам Саша? По това време Ленард трябва да е бил вече голямо момче. Не говорите много за него, мадам.

Възрастната дама забеляза, че когато Клаудия ѝ казваше „мадам Саша“, проявяваше може би нещо повече от обикновена резервираност.

— След смъртта на баща му изпратих Ленард в специален колеж, далеч от дома. Аз вече не живеях в Бостън, град, който никога не ми е харесвал. Беше елитарен град, но аз имах нужда от пространство, от движение и от анонимност. Тогава се преместих в Ню Йорк и наех малък апартамент в Манхатън, на Четиридесет и четвърта улица. Спомням си, че пред нас имаше хотел, посещаван от бизнесмени и журналисти, а в близката кооперация имаше танцова школа. През прозорците виждах учениците, които усвояваха първите стъпки на бостън и латиноамерикански танци. Една вечер забелязах една мулатка, която се кълчеше в странен танц. Беше се появила и самбата.

— През коя година?

— Никога няма да я забравя — 1941. В Европа вече се водеше война. Ние преживявахме години на възход, докато над вашите къщи се сипеха бомби и Хитлер крещеше речите си. Производството на оръжия ни извади от депресията. Парите отново се завъртяха. Аз представих новия си крем „Вечна младост“ и това обещание не бе рекламен блъф. Тогава Управлението за контрол над храните и лекарствените средства не ни спираше с толкова правила, затова във формулата бе включена и малка доза хормони. Бурканчето беше синьо, а на кутията имаше женска глава с тюрбан. Дизайнът на епохата. Днес тези бурканчета и кутии се търсят от колекционерите. След Пърл Харбър войната засенчи слънцето и за американските жени и те се

утешаваха с козметика и парфюми. Роди се идеята за първия ми парфюм „Безкрайност“. Много американци си го спомнят като парфюма на жената, която ги очаква и слага по една капка от него в любовните си писма.

Праистория. Клаудия слушаше очаровано разказа за отминали години, за една война, толкова далеч във времето, колкото са и пуническите войни, и за която не си спомняше да е гледала дори филми по телевизията, защото тези спомени не ѝ принадлежаха. Дори майка ѝ бе родена след това, в епохата, когато Италия бе възвърнала благоденствието си (така казваше Алма) и стоеше на прага на икономическия си подъем. За тях войната беше история, измислена за телевизията.

— Слушаш ли ме?

— Да, увлекателно е. Вие сте живяла през целия век, а за мен времето до 1968 година е само една легенда.

— Човек трябва да остарее, за да проумее, че историята непрекъснато се повтаря. — Саша сведе глава. — Това е привилегия, за която се плаща. — Естествено, през петдесетте години моята фабрика се разрасна. Тогаваш имаш усещането, че светът е мой. Мой! Можех да изнасям продуктите си в Европа, в Близкия изток, в Азия... Само синът ми да притежаваше една десета от ентузиазма ми! По онова време бе двадесетгодишен. Учеше в един колеж във Филаделфия, но единственото, която му се отдаваше, бе голфът. Беше невероятен, съгласна съм. Вече се отличаваше в младежките турнири, но само толкова. — Саша млъкна, сякаш разколебана. — Спечели и турнира „Медал“, Норт Плей и оттогава е шампион, но когато го питах какво смята да прави, той ми заяви с удоволствието и тона на баба си — онази глупачка, която бе сноб като повечето от бостънчанките, които толкова обожаваше: „Достатъчно е, че в семейството има един, който прави пари“. Никога не ми е харесвал, защото не обичам нищожествата.

— Дори и когато нищожеството е ваш син?

— Не ме затруднявай повече, отколкото трябва, за да кажа истината — свъси вежди старата жена. — Човек трябва да се предпазва от болките. — Тя притвори очи и се отпусна във фотьойла. — Навярно по-голямата част от вината е моя — добави с измъчен глас, който сякаш не бе неин. — Колко пъти съм си го повтаряла. Ленард

беше мързелив и капризен, враждебно настроен към мене още от дете. Баба му го настрои срещу мен! Но и аз не го обичах достатъчно. Бе прекалено различен от мен, у него нямаше и следа от щедростта на Томас. Имаше всичко — специални училища, колеж, елегантни спортове. Приятелите му произхождаха от най-богатите семейства. Но аз нямах време за него и не се интересувах от спортните му успехи, с които той се гордееше. Единственият му правилен избор в живота одобрих незабавно — женитбата му с Едуина Шурер, момиче от буржоазно семейство. Не беше богата, но бе независима, роден музикант. Освен това беше много красива. Притежаваше всички качества, които ми липсваха — майчинско чувство, нежност, щедрост... Моля те, Клаудия, върви да вземеш втория от албумите в библиотеката. Искам да ти покажа майката на Върнън.

Наистина бе красива в булчинската си рокля от атлаз в стила на шестдесетте години. Косите ѝ бяха вдигнати на кок под облака на воала. Синът ѝ приличаше на нея: същите дълбоки и блестящи очи, същите меки и сериозни, почти строги устни.

— Да, единственото добро решение, взето от Ленард, е това, към което самата аз го подтикнах — да се ожени за първата си съпруга. И после да ме дари с внуци. Върнън е копие на майка си. Знам, че съм пристрастна, и го обичам повече от другите. Но във всяко семейство има някой, който е номер едно.

— Обаче Стюарт прилича на вас — отбеляза Клаудия. — Както по външен вид, така също и по ум.

— Да, но любовта е ирационална, нали? — Саша отново се вгледа в снимката. — Много обичах Едуина. Свиреше на пиано като ангел, беше изключително чувствителна. Спомням си, че венчавката не бе много тържествена. Ленард бе в отпуск само за една седмица.

Всъщност младоженецът бе в униформа.

— Синът ми бе успял да се уреди с помощта на препоръки, но не от моя страна, а благодарение на собствените си спортни заслуги да служи само няколко месеца.

Саша обърна страницата и спря поглед на снимка, на която бе тя, облечена в бански костюм. Наблизо бе отбелязано: „Андрос, лятото на 1963 г.“. Образът не бе на фокус. Саша излизаше от водата, дългите ѝ коси бяха мокри.

— Да, това бе една много важна година — поясни тя. — Отидох в Европа, за да представя новия си парфюм. „Ес Кей“ вече бе международна фирма и трябваше да пътувам — присъствието ми бе гаранция за рекламата.

Саша затвори албума и се замисли.

— Сега трябва да се върнем няколко години назад — предложи Клаудия, която до този момент не задаваше въпроси, за да не попречи на спонтанния ход на спомените. — Откъде намерихте пари за първата си фабрика?

— А, това е дълга история. — Възрастната дама махна отегчено с ръка, озовала се отново в действителността. Изглежда се разгневи, защото тонът ѝ стана остър и агресивен. — Мила моя, не е лесно да създадеш едно предприятие — трябва да издържаш и да се развиваш, в противен случай другите ще те унищожат. Пазарът е бойно поле за гладиатори. Не е достатъчно само да имаш идеи, опора и пари. Ще поговорим друг път, сега съм уморена.

Мадам винаги бе уморена, когато се стигнеше до някой неразплетен възел.

ГЛАВА 6

И петимата стояха около операционната маса. Хирургът и операционната сестра бяха близо един до друг. Анестезиологът беше застанал зад главата на пациентката, а до него бяха подредени уредите, които наблюдаваше. Силвия обикаляше операционната маса, като търсеше различно разстояние и различни точки. Клаудия бе по-далеч, държеше резервните филми, които подаваше на Силвия.

Всички бяха облечени в зелени ризи, носеха маски и стерилни пластмасови ботуши. Доктор Вайнес бе забранил да се снима лицето му и затова Силвия следеше прецизните движения на ръцете му, защитени от латексови ръкавици. Тези умели ръце местеха извънредно острите закривени бистури вътре в носа. Тази кървава интервенция до известна степен бе ужасяваща. В резултат от нея се отделяха тънки ивици хрущял и лека-полека се извайваше носът на пациентката, който преди операцията бе огромен, а след осем дни щеше да я накара да се смее от радост.

Клаудия протегна ръка към Силвия с последната лента.

— Свършихме — обяви и доктор Вайнес. — Новата форма вече може да се забележи.

И наистина, масивният крив нос на пациентката вече изглеждаше по-къс и изострен в края.

След като операцията приключи, всички излязоха в предоперационната зала и се заеха да свалят маските и ботушите си.

— Доволна ли сте? — обърна се доктор Вайнес към Силвия. — Запомнете, че искам аз да избира снимките.

— Ще скъсяваш ли още някой нос днес? — прошепна Клаудия, като се приближи до лекаря.

— Не.

— Значи можем да отидем в кабинета ти. Искам да ти покажа и едни други, много по-интересни снимки.

Върху опушеното стъкло на бюрото тя подреди снимките на автомобила, който ги бе преследвал по Корниш. На най-видно място

сложи онези, върху които се виждаше част от номера.

— Познаваш ли тази кола?

— Трябва да е моята. — Върнън разсеяно погледна снимките. — Дори като гледам номера, бих казал — да, тя е.

— Аз видях колата и мога да потвърдя, че е син металик.

— Къде я видя?

— Преди няколко дни в твоя гараж, а онзи ден следобед — по Корниш.

— Е, и?

— И ние бяхме тогава по пътя на Корниш, в най-високата му част, където има много завои. Това чудовище ни проследи. Залепи се за нас и се опита да ни изтласка в пропастта. За щастие Силвия е страхотен шофьор — започна да се движи на зигзаг и накрая го принуди да ни задмине. В този момент имах късмета да направя снимките — постави пред Върнън снимката с масивния и неясен силует на шофьора. — Колата е твоя. Сега те питам — ти ли беше зад волана?

Преди да ѝ отговори, двамата се изгледаха, сякаш всеки преценяваше другия.

— Аз?! — попита накрая той тихо. — Помислила си, че аз съм бил този луд? Това, че колата е моя, не означава непременно, че съм бил зад волана.

— Лицето не се вижда заради каската. Но бих казала, че е мъж.

— Възможно е, но това не ни говори нищо повече.

— Добре тогава. Кой има ключове от колата и от гаража ти? Някой, когото познаваш?

— Нямам представа. Преди три дни закарах колата в сервиза и онзи ден ми я върнаха.

— Искаш да кажеш, че е възможно някой от механиците да я е взел, за да направи едно кръгче?

— Възможно е. Може би, за да я провери, след като са я поправили. И се е пошегувал с вас.

— Наричаш го шегата?! Не разбираш ли? Това копеле искаше да ни изблъска от пътя или поне да ни уплаши до смърт.

— Успя ли?

— Не!

— Става ясно, че не ви познава. Никога не бих прибягнал до подобно идиотско средство, за да се забавлявам или да ви уплаша. — Той се бе втренчил в Клаудия. — И точно по тази причина не бих и помислил...

— Че се съмняваме в теб?

— И двете грешите.

— Силвия не мисли като мен. Но тя не знае колко пъти си ме убеждавал да си вървя. Сигурно в семейството ви има ужасни скелети, които искате да скриете на всяка цена. Не правете повече опити. Не помагат.

— Няма да помогне и ако ти кажа, че не знам нищо, нали? — печално я изгледа Върнън.

— Твоята дума срещу доказателствата? Ще я имам предвид. Само че ми посочи доказателства, доктор Вайнес. И не се заблуждавай! Ще остана тук, докато не завърша работата си. Трябваше да се досетя, че баба ти въплъщава Цирцея^[1] и Медея^[2] едновременно.

— Какво каза?

— Разбра ме добре: Цирцея и Медея. Не е за препоръчване да приличаш на тях. Едната превръщала мъжете в свине, а другата убивала синовете си.

— Боя се, че познавам друга жена от този вид — подсмихна се Върнън.

— Която е... — Клаудия бе още по-ядосана, защото ѝ се струваше, че думите ѝ го забавляват.

— Никакви лични обвинения. От своя страна аз очаквам малко повече доверие. В моята родина заподозреният е невинен до доказване на противното.

Тя не отвърна. Събра снимките, обърна му гръб и излезе, без да му каже „довиждане“.

Същата вечер двете момичета тъкмо бяха седнали да вечерят със Саша в трапезарията, когато се чуха забързани стъпки. Доктор Вайнес се появи на вратата.

— Ще се намери ли едно място и за мен? — усмихна се той.

— От доста време не си ме изненадвал — отвърна баба му и позвъни на прислугата. — Прибори за доктора! Искаш ли яхния с патладжани, тиквички, домати и лук? Зеленчуците са от моята градина.

— Прегладнял съм.

Гърлото на Клаудия бе така свито, че тя престана да се храни. Силвия забеляза това и повдигна вежди.

— Следобед поработихме добре — обяви Саша със задоволство и изпи половин чаша вино, колкото Върнън ѝ позволяваше. — Ако продължаваме така, книгата ще бъде готова преди края на годината.

Шест месеца! Клаудия широко отвори очи. След последните случки вила „Палма“ ѝ се струваше твърде опасна.

— Още не съм видял първата глава — каза Върнън.

— За да работя добре, се нуждая от компютъра си — прекъсна го Клаудия. — Ще завърша първата глава и после възнамерявам да си отида у дома за няколко седмици и да подготвя материала поне до сватбата на мадам. Последвалият период обаче трябва още да се проучва задълбочено.

— Задълбочено?! — попита Прекрасната лейди.

— Да. Имам чувството, че липсва връзката между отделните събития. Или греша?

Саша мълча в продължение на няколко минути.

— Ще получиш други касетки, които записвам сама. Ще разбереш всичко.

Като изпи плодovия си чай, Саша се оттегли. Така направи и Силвия. Беше ясно, че доктор Вайнес не е тук заради тях двете. Когато останаха сами, Клаудия замълча в очакване. От време на време поглеждаше този мъж, който едновременно я привличаше и тревожеше и още по-остро усещаше неудобството, дори терзанието, което я владееше заради недоверието ѝ към него. Смело срещна погледа му. После отмести очи към ръцете му, които си играеха с чашката за кафе — крехка черупка от бял порцелан. Не знаеше дали недоверието ѝ бе оправдано, или бе само предпазлива — инстинктивна защита от собствената ѝ нежност и уязвимост, от готовността ѝ да се оттегли. Клаудия веднага разпознаваше кога един мъж ѝ харесва — тогава сетивата ѝ бяха готови да реагират, а тя страстно пожелаваше тялото му. В миналото болезнено бе преживяла една раздяла и сърцето ѝ бе наранено.

— И така — внезапно заговори Върнън, — ти ми поиска доказателства. Нямам друг начин да спечеля отново доверието ти, което ти ми отказваш, или поне да се опитам... освен да ти разясня

същността на враждебността, която се появи в нашето семейство преди две години.

— Преди две години?

— Когато Саша се разболя — уточни той, като се приближи до Клаудия и заговори тихо. — Страхувахме се, че няма да оздравее напълно... няма да възвърне способността си да разбира и да властва. Както за щастие е днес. Но на нейната възраст...

— Инфаркт ли беше?

— Да кажем, че беше инфаркт с усложнения. Можеше да се превърне в развалина. Накратко, докато беше в болница, баща ми и Инге бяха сложили ръка на личните ѝ документи. Инге откри едно ръчно написано завещание, в което Саша отменяше предишните си разпореждания. Беше решила да раздели фирмата между Стюарт и мен, а на Ленард оставяше само десет процента от цялата собственост и други десет процента на Беате, но когато стане пълнолетна. Дотогава имуществото щеше да бъде управлявано не от баща ѝ, а от мен. Това разкритие вбеси Инге. Баща ми се задоволи да каже: „Това завещание е делириумът на една склеротичка и няма никаква стойност. Достатъчно е да се скъса“. И наистина, повече не го видяхме. Но историята не завършва с това — продължи Върнън с безстрастен глас. Той сякаш не разказваше за своето, а за някое друго семейство. — Не завършва с това, защото баща ми и Инге потърсиха консултация с един лекар, с цел да се установи, че баба ми не знае какво прави и какво иска. Болестта, слабостта, годините... бяха достатъчни, но ние със Стюарт се противопоставихме. От този миг между двата лагера на семейството избухна война. Тайна, но безмилостна! Инге и нейният покорен съпруг, от една страна, Стюарт и аз — от друга, в качеството ни на бодигардове на баба ни.

— В такъв случай мащехата ти е тази, която иска да си тръгна, а не ти — измърмори Клаудия.

— И аз, Клаудия, и аз. — Той сведе глава. — Когато те видях да идваш, така стремителна, импулсивна, честна... Ти беше така далеч от всички тези интриги и аз се надявах да откажеш парите, които ти предложи баба ми, и да си тръгнеш веднага.

— Ти би ли го направил? — смръщи се тя. — Не, не вярвам. Освен това ти си привилегирован — имаш пари, добро положение, способен специалист си. Обаче всичко това ти е паднало от небето.

— А на теб досега какво ти е липсвало? — веднага попита Върнън. — Може би си била гладна, студувала си, имаш осуетени планове, а не семейство, образование, което си желала, и професия, която обичаш? Не съди прибързано, Клаудия. — Той бе развълнуван. — Нещо повече. Изобщо недей да съдиш, в противен случай ще бъда принуден да ти кажа, че понякога дори и богатите плащат, без да имат вина.

След това Върнън продължи да говори бавно, но непоколебимо, сякаш неговата реакция бе отрицала реката на спомените.

— И баща ми е станал жертва на Саша. Как би могъл да се изгради като личност, ако майка му е била такава? Майка, която не ти помага? А Саша, знаеш ли, наричам я така, защото не съм в състояние да я нарека „бабо“, никога не е помогнала на сина си, дори го е пренебрегвала и естествено, е живяла така, сякаш той не съществува.

— От малкото, което знам, смятам, че това е вярно — промълви Клаудия, която като че ли бе разбрала, че не бива да съди прибързано.

— Разбира се, Саша е много способна да намери убедителни оправдания, но остава фактът, че е двойствена личност. Нейните тъмни, егоистични, а дори и жестоки черти са факт. Мнозина, когато говорят за времето на нейния блясък, я наричат dark lady^[3], но аз знам, че освен това е една ериния^[4], която не разкъсва за отмъщение. Тя е и добър фехтовач, който нанася удара, още преди да бъде нападнат...

Клаудия слушаше внимателно този блестящ и жесток анализ.

— Много я обичам — призна той. — Саша е направила много, натрупала е огромно богатство за всички нас. Но самотата и страданието, липсата на емоционално равновесие в живота ѝ са оставили следи. Както се случи с мен, макар че тя нямаше вина. Когато бях на осемнадесет години, загубих майка си. Видях я как става лека и безплътна, преди да умре, покосена от дълга и трагична болест, каквато не можеш да си представиш. Междувременно, докато беше още жива, баща ми се свърза с красивата ѝ медицинска сестра — виенчанка. Ще разбереш. Инге, за която той незабавно се ожени и я въведе в семейството и фирмата, поддържаше неговите цели и правеше интриги. Сякаш това бе компенсация за липсващите му амбиции. А сега Инге изгаря от нетърпение. Тя иска властта, която винаги е принадлежала на Саша, на Прекрасната лейди.

— Разбрах го, усетих го веднага — призна Клаудия. — И когато ти говориш за гнездо на пепелянки, виждам нея.

— Това е семейство Вайнес — възкликна Върнън. — Семейство за пример. То, както сама видя, се събира на всички рождени дни на шефката и пее „Честит рожден ден!“, фотографира се и се усмихва. Едно семейство, което се бои от спомените на Саша, защото има прекалено много сенки, които могат да изплуват от миналото.

Дълго време Клаудия не продума.

— А какво е това, което знаеш ти, но другите не знаят? — Внезапно тя си даде сметка, че въпросът ѝ е недискретен, дори интимен, и побърза да добави: — За втори път не ми остава нищо друго, освен да те помоля за извинение. Дори и за днес сутринта. Много те бива да ме караш да се чувствам виновна.

Върнън се изправи, приближи се към остъклената врата и се загледа в градината.

— Върви си, Клаудия, вземи си бележките и касетите, и върви да работиш някъде надалеч — каза ѝ, без да се обръща.

— Ако остана, какво рискувам? — Тя също се изправи и се приближи до него.

Върнън се обърна, вгледа се в лицето ѝ, в тъмните очи с азиатска форма, чийто блясък го бе поразил още при първата им среща.

— Какво рискувам? — повтори тя. — Отговори ми: живота си ли залагам? Спокойствието? Парите ми?

— О, веднага бих наредил на банката да ти ги изпрати, където искаш — увери я веднага той.

— Каква глупост! — въздъхна тя гневно. — Не това рискувам! — Тя му пожела лека нощ и му обърна гръб, без да изчака отговора му.

Коридорът бе почти тъмен, дори от стаята на Силвия не се виждаше светлина. Нямахше желание да разговаря. Изпитваше онази добре позната умора, която се поражда от чувството на безсилие и непреодолима тревога. Замислено отвори вратата на стаята си и бе почти заслепена от светлините на лампите и аплиците по стените. „Какво трябва да забележа?“ — запита се тя, като се спря на прага. Всички тези светлини, музиката... Струваше ѝ се, че някой нетърпеливо я очаква. Дали имаше някой в хола?

Очакваше да чуе звъна на телефона както през нощта, когато пристигна, но това бе абсурдно. Или нейният поздрав бе твърде хладен

и враждебен? Влезе, изпълнена с подозрение. От радиото се носеше весела музика — едно ноктюрно. Холът бе празен. Леглото бе оправено, а върху възглавницата бе оставено руло с листове, привързано с атлазена панделка.

Приблужи се, но се поколеба да протегне ръка, сякаш това руло бе змия. След миг обаче развърза панделката. Листовете се измъкнаха като че ли бяха обзети от нетърпение да се освободят и да й предоставят съдържанието си. Бяха фотокопия от вестници на английски език. Виждаха се огромни заглавия: „Съпруга убийца?“, „Една майка е под обвинение“. И още: „Фаталната славянка убива?“. Навсякъде бе поместена снимката на Саша Колмар като млада — руса, красива... облечена в траур. Копията бяха десетина, от ежедневници и седмичници от 1941 година.

Беше истинска сензация. Клаудия бе поразена. Това ли бяха пропуските в разказа на Саша? Подреди листовете в хронологичен ред. Първият от „Бостън Дейли“ бе една статия, доста по-кратка от заглавието: „Трагична смърт: самоубийство?“.

17 април 1941 г.

Известният и уважаван адвокат от нашия град Томас Вайнес вчера сутринта бе намерен мъртъв в кабинета си с куршум в дясното слепоочие. Оръжието — собственост на жертвата, било паднало на килима до бюрото, където седял адвокатът.

Изглежда, че от няколко месеца адвокатът е страдал от нервно изтощение. Трупът е открит от майка му, която твърди, че не е чула изстрел. Адвокатът Вайнес оставя майка, млада съпруга и един син на шест години.

А след три дни тонът на заглавието се променя: „Съпругата — убийца?“.

20 април 1941 г.

Неочаквано доказателство поставя под съмнение хипотезата, че смъртта на адвоката Томас Вайнес е

настъпила в резултат на самоубийство. Днес Саша Кинзачек — вдовицата на Томас Вайнес, отново е била разпитвана от полицията, за да се установят някои подробности, свързани с откриването на тялото. Разследването е започнало по настояване на Елиза Вайнес — майка на Томас, която откри тялото на сина си и не се поколеба да обвини снаха си. Нейните твърдения не съвпадат с тези на последната: „Когато отидох в стаята ѝ, ужасена от това, че открих тялото на мъртвия си син, тя бе вече будна. Едва пристъпи прага на кабинета и с хладен тон, който няма никога да забравя, ми каза: «Не пипай нищо. Трябва да извикаме полицията».“

И Клаудия се удиви на това невероятно хладнокръвие. На свекърва ѝ, която вече я е ненавиждала, тя вероятно е приличала на безчувствено чудовище. Но като размисли, си каза, че шокът променя реакциите на по-голямата част от хората. При някои може да потисне чувствата и да остави активно действаща само рационалността, която лесно може да се сбърка с хладнокръвие и дори с чувство за вина. Сигурно точно това се бе случило със Саша, а нейното поведение за съжаление в очите на другите е било доказателство за вината ѝ.

Списание „Бостън Ривю“ подемаше отново цялата история през следващата седмица. На убийството бяха посветени четири страници, в които упорито се говореше за тъмните ѝ страни и превръщаха Саша — красивата славянска емигрантка, в герой на трилъра. Имаше няколко нейни снимки. Една от тях бе направена по време на погребението на съпруга ѝ, друга — на излизане от полицията и една огромна на корицата. Със сигурност снимката бе открита у някой от градските фотографи. Саша бе прекрасна със синчето си. Коментарът на снимката бе коварен: „Лишила ли е това дете от баща му?“.

— Журналисти! И в Америка са същите гадове — възмути се Клаудия при вида на тази груба и непристойна манипулация.

Имаше много въпросителни знаци в заглавията на тази хроника. В текста се преразказваше историята на Саша Кинзачек, която още като дете емигрирала в щедрата Америка — страната, която на никого не отказва нищо. Беше си проправила пътя според класическите

американски стандарти: унизителна работа, заможен и уважаван съпруг, малка фирма, която прогресираше, типична за жена като нея — това можеше да бъде и козметичен салон, където понякога се крият и съмнителни трафици.

Не бяха пропуснали да разпитат някои от клиентките на салона, които се бяха опитали да се измъкнат, като твърдяха, че са се отбивали там само за някои покупки. „Мадам е много любезна и държи добри цени.“

Нямаше друг коментар, забеляза Клаудия, с изключение на онези на няколко бърбивки, които със сигурност бяха лентяйствали в кабините на салона, споделяйки с Розали Лучера и Саша клюки за самите себе си.

На четвъртия лист бе изписано гръмко заглавие: „Фаталната славянка убива?“. Имаше и по-конкретно и тревожно подзаглавие: „Разследването разкри възможния мотив за убийството — застраховка за петстотин хиляди долара, от които тя ще се облагодетелства“.

— И това ми било страна, в която заподозреният е невинен до доказване на противното... — промърмори Клаудия, поразена още преди да започне да чете. Естествено, ситуацията не бе в полза на Саша. Авторът на статията вероятно бе съдебен репортер, свикнал да се справя като адвокат със законите и хипотезите на обвинението. Беше се подсигурил с достатъчно документи. Вероятно бе ходил да търси информация чак в Нюпорт, а аргументите му звучаха обективно и точно, така че биха могли да заковат с карфица предполагаемата невинна като пеперуда.

„Саша Кинзачек, се казваше в статията, е позната като Саша Колмар, измислено име, за да се подобри представата за нея.“ Свекърва ѝ бе предоставила сериозни причини за враждебността и озлоблението между нея и съпруга ѝ заради финансови загуби, причинени от инвестициите на Томас Вайнес. За съжаление спекулациите на борсата се бяха оказали отрицателни, но не по вина на адвоката Вайнес, който бе добър професионалист. След това той бе ипотекирал къщата, която от три поколения принадлежеше на семейството му, за да възстанови на съпругата си загубената сума, която бе част от печалбата ѝ. Той имаше и застраховка „Живот“ за петстотин хиляди долара, направена в полза на Саша. За съжаление въз основа на това се изграждаше хипотезата на обвинението — знае

ли тя за застраховката или не? Саша твърдеше, че не знае, но свекърва ѝ бе на противното мнение, уверена, че синът ѝ не е криел нищо от съпругата си, на която се подчинявал напълно и в която бил влюбен. Бе трудно да се докажат обвиненията на отчаяната майка, но в морален план оказваха своето влияние: „Снаха ми е преструвана, лъже с такава лекота, с каквато диша. Тя манипулираше сина ми, редуваше кавгите с фалшиви прояви на нежност. Скъпо ми излезе да му отворям очите. За съжаление Томас се затвори в себе си и ставаше все по-меланхоличен. Сигурна съм, че тя го е убила и дори да не бъдат открити доказателства, аз ще продължавам да викам до последния си дъх, че тя е убийцата!“.

Обвиненията ѝ не се основаваха на никакви доказателства. Журналистът пишеше, че разследването обмисля и други възможности — дали Саша е имала съучастник. „Уместен въпрос, единственото допустимо“ — помисли си Клаудия, но не откри следи от това съмнение в другите материали. Струваше ѝ се много странно.

Остави върху покривката на леглото току-що прочетените листа. Бе поразена от тази история и въпреки всичко съзнаваше, че не се е докоснала до истината. Приличаше ѝ на трилър, видян по телевизията. Може би се дължеше на отминалото време — повече от петдесет години. За Клаудия това сякаш се бе случило в друг век. Да, възможно бе тези факти да са верни, но може би те всъщност бяха измислени или изопачени. Три-четири копия от стари вестници не бяха достатъчни като доказателство за автентичност.

Клаудия знаеше много добре, че е възможно да се пренареди страницата на някой вестник, като се подправят текстовете. Една страница съдържа заглавия, подзаглавия, колони с олово — които се странират в печатницата. Толкова пъти бе виждала как се прави, когато тя и съучениците ѝ отпечатваха вестника на училището. „Преди да се появят компютрите, се работеше с олово“ — казваше един от преподавателите им, който бе в професията повече от четиридесет години. Но ако тези страници бяха фалшифицирани, кой си бе направил труда да го направи и защо? Само за да я уплаши и да я накара да помисли, че работи за една убийца? Или по-вероятното — каква ужасяваща тайна би могла да изскочи от спомените на Саша Колмар, за да оправдае положените усилия да се сложи край на писането?

„Може би трябва да взема тези листове и да ѝ ги покажа. А може би точно това се очаква да направя.“

Клаудия бе сигурна, че това бяха празнините в разказа на Прекрасната лейди.

— В такъв случай вярвам ли ѝ? — запита се тя на глас и се учуди. „Всъщност признавам, че е възможно да е убила съпруга си. Да, възможно е. Но като оставим това, този, който ми е изпратил копията от вестниците, се опитва да ме накара да се усъмня, че тя е потенциална убийца. А аз спя под нейния покрив.“

Инстинктивно се изправи и тръгна към стаята на Силвия. Спря се и се върна назад. „Остави я да си почива. Веднъж вече я изложи на опасност на Корниш“ — каза си Клаудия. Беше сигурна, че както преследването, така и появата на тези листове бе работа на един и същи човек. Но на кого?

И ако сега прекосеше градината и отидеше с документите при доктор Вайнес, вече знаеше какво ще ѝ каже: че е много лесно да я накарат да повярва на каквото и да е. Освен това се предполага, че Саша е невинна. Макар че самият той да бе признал, че има много призраци и сенки, които могат да изплуват от миналото.

Клаудия събра всички листове и видя, че към последния има още един. Отдели го и едва не подскочи, като видя върху бялото поле червен надпис с печатни букви: „ПРОДАДЕ СЕ!“. Една стрелка отправяше това обвинение към едно име, което бе изписано в кратката статия в лявата страна на листа — съдията Пиърс.

18 юни 1941 г.

Саша Кинзачек бе оправдана по отправените към нея обвинения от страна на госпожа Вайнес за предполагаемото ѝ участие в убийството на сина ѝ — адвокатът Томас Вайнес, намерен мъртъв в кабинета му рано сутринта на 17 януари. По време на следствието не бяха открити доказателства, които да оборят хипотезата, че смъртта е настъпила в резултат на самоубийство. Според свидетелските показания на доктор Линдън адвокатът Вайнес е страдал от остра депресия с повтарящи се кризи. Това бе прието като определящо от водещия следствието

съдия Пиърс и той реши да го прекрати. Вдовицата на адвокатата Вайнес напусна града, без да направи коментар.

— Каква ирония!... Те са я разкъсали — промърмори Клаудия.

А малко преди това дори и тя бе готова да приеме прочетеното за чиста монета. Опасното и ужасяващо въздействие на отпечатаните думи! Отвъд злонамерените коментари и тенденциозната интерпретация фактите навярно бяха тези, но каква беше истината?

Зави отново на руло листовете, прихвана ги с ластик и ги захвърли върху писалището. Чувстваше се безсилна и отвратена.

— Откъдето и да се погледнеш си в... лайна! — възкликна тя и даде изблик на чувствата си. — Тук не се диша, човек дори не може да помисли...

„Остави си дванадесет часа да размислиш“ — бе казал баща ѝ. „Добре. А после? И защо трябва да отсъждам за нещо, за което засега знам само, че някой държи да науча? Със сигурност е така — някой се надява, че няма да мога да заспя.“

Освен това тези призраци от далечното минало, които сякаш нямаха нищо общо с настоящето, се появяваха отново като загадки. Те поставяха много въпроси. Затова Клаудия заспа едва на разсъмване, а когато се събуди, стаята бе залята в светлина и из къщата се чуваха обичайните шумове. Стана и веднага надникна в стаята на Силвия. Леглото ѝ бе празно. Излезе в коридора и се отправи към верандата, където обикновено закусваха.

— Колко е часът?

— Пий! Ще се събудиш. — Силвия ѝ наля кафе. — Ако беше станала една минута по-рано, щеше да ѝ кажеш „довиждане“.

— На кого?

— На нея — на Прекрасната лейди. Елегантна, изправена и непоколебима, сякаш е с десет години по-млада.

— Къде отиде?

— Кой знае? Каза ми да ти предам, че е оставила някакво съобщение в библиотеката.

Внезапно, без дори да осъзнава какво прави, Клаудия погледна телефонния апарат върху масата на верандата. Светеше контролната лампичка. Някой говореше по централния апарат в библиотеката,

единственият, който не можеше да бъде подслушван. Тя безшумно се изправи и сложи пръст на устните си, за да даде знак на Силвия да мълчи. Измъкна се в коридора, който водеше към библиотеката, и спря пред вратата.

Чу женски глас. Не се разбираше какво казва, но тонът бе спокоен, сякаш се водеше личен телефонен разговор.

„Кой говори?... Или слуша съобщението, оставено за мен?“

Леко завъртя бравата и през пролуката вече чуваше ясно гласа.

— Не знам нищо друго. Само това, което вече ви казах. Тази сутрин някой позвъни на мадам в стаята, тя изслуша всичко и каза само: „Всичко готово ли е? Добре, ще дойда“. Нищо повече. После повика шофьора и след няколко минути тръгна. Да, сама. Двете госпожици са тук, в къщата. Почакайте... — Гласът замлъкна.

Клаудия светкавично се отдръпна от вратата и тръгна към верандата. Малко след това се появи една прислужничка, за да прибере чашите. Клаудия помоли за още кафе.

— Какво стана снощи, Флорет? — усмихна ѝ се тя. — Чух някакъв шум, сякаш някой вървеше из градината...

— Не знам, мадмоазел. Аз спя от другата страна, в една стая близо до спалнята на мадам. В случай че ѝ потрябвам през нощта.

— Аха...

Гласът, същият глас! Стая до тази на Саша, вратата е винаги притворена, за да чуе евентуалното повикване на възрастната дама. Това е доносницата. Беше сигурна. Клаудия се усмихна и се прозя.

Същата сутрин лимузината на Саша Колмар премина кръстопътя, водещ към „Бел Еър“, и се отправи в посока към Ница.

— Направи няколко обиколки из стария град — нареди Саша на шофьора Никос. — Както преди. Приятно ми е да погледам хората.

— Вече е пешеходна зона, кирия^[5], не може да се мине с кола.

— А, и откога? Тогава се завърти наоколо. Видя ли дали някой не ни преследва?

— Гледах внимателно още откакто тръгнахме — никой.

По-голямата част от старата Ница бе затворена за коли, а вътрешният периметър бе така многолюден, че Саша развълнувано си даде сметка колко ѝ липсваха хората. Всякакви хора, които живеят,

движат се по своите разписания, срещат се, поздравяват се или не си обръщат внимание. Въпреки всичко се усещаше присъствието на другите, което дори и да бяха сами, им даваше усещането за съпричастие. Хората стояха пред магазините, помитаха тротоарите пред тях, мъжете четяха вестници, жените купуваха хляб и питки, а децата тичаха натам-насам по улиците. Вече носеха платнени шапчици на главите си, а в ръцете си държаха пластмасови кофички. Беше лято. „Две години, загубих почти две години от живота!“ — каза си Саша. Обърнеше ли се назад, струваше ѝ се, че времето от мига, когато я спасиха от инфаркта, до преди няколко седмици, е като бездна. Един дълъг застои сред мъглата, един безмълвен и неприятен разговор със смъртта! „Как можах до такава степен да престана да обичам живота, че да не си дам сметка, че си отивам?“ Всеки ден бе като леко спускане надолу, едно потъване в загубата на самата себе си. Срамуваше се от това. Срамуваше се тя, която е била винаги силна и бдителна. Разхищение, истинско разхищение!

Върнън я спаси, както се постъпва с човек, който е на път да се удави и го измъкваш, като го хванеш за единия крак...

— Тези приспивателни капки... в клиниката ли ти ги предписаха? — беше я попитал.

— Да, защото не спях. Но от известно време, щом ги взема, ме обзема летаргия. Нямам сили да вдигна дори ръцете си, нито да подреда мислите си. Само чакам да умра.

— Да умреш? — Той четеше състава и предписанието на лекарството. — По колко капки взимаш?

— Не знам. Двайсет. Трийсет. Понякога имам чувството, че са сложили повече в чашата ми. И вкусът е друг.

— Въобразяваш си. Но край на лекарствата!

— А ако не мога да спя? Нощите са безкрайни, задъхвам се и имам пристъпи на страх. Капките ме успокояват, но после съм така изтощена, че почти не мога да говоря...

— Трудно е да те лекува човек, бабо. Не се храниш, не искаш медицинска сестра, нито денем, нито нощем...

— При майка ти имаше сестра, помниш ли? Само ѝ помогна да умре по-бързо.

— Все пак остави това приспивателно. Аз ще ти предпиша нещо по-подходящо. Щом не желаш, няма да имаш сестра. Нощем ще стоя

при теб, докато не заспиш.

Върнън не искаше да слуша подозренията ѝ, не подкрепяше измислиците, не желаше да се говори за миналото и правеше приятно настоящето с ясните си и спокойни решения.

„Изцери ме с любовта си — говореше ми, хранеше се с мен, караше ме да чувствам, че още съм жива. Другото го прави Клаудия.“

Саша се възраждаше, всичко се връщаше на мястото си, сякаш времето по скандален начин бе обърнало пясъчния часовник и дните на здравето, на силата и на живота бяха възкръснали в тази прекрасна утрин. „Както някога, както някога, когато усещах живота, надеждата, когато очаквах следващия ден!“ Енергично изправи гръб. Потръпна, очите ѝ потъмняха, чертите на лицето ѝ станаха по-твърди. Сякаш се появяваше друга Саша. „Сега ще разберат, ще се досетят, че приближава денят на разплатата!“

Погледна часовника си.

— Заведи ме до гръцката черква и се връщай у дома — каза тя на Никос. — Ще те уведомя кога да дойдеш да ме вземеш.

Нямаше нужда да му препоръчва да бъде дискретен.

Кап Фера — между Ница и Монте Карло, е така наситен със зеленина, че те кара веднага да предположиш, че там могат да се сгушат само скъпи къщи. Между тях имаше една немного голяма, но с невероятна архитектура. Тя показваше между дърветата светлата си фасада с двойна стълба, която правеше две извивки до балкона на входа. Покривът от теракота бе облекчен от триъгълен фронтон, а върху белия мрамор на колоните се изливаше зеленината на пълзящите растения. Къщата бе проектирана за един мъж, който обичаше средиземноморската светлина. Бе заобиколена от градина, засенчена от морски пинии. Базил Андрос бе накарал един гръцки архитект с усет за италианския и френския вкус да построи и да обзаведе къщата. Откъм морето имаше голяма тераса, която гледаше към басейна — син квадрат, закрит от сламен навес, поддържан от дорийски колони. Понататък се виждаха покривите на разположените по-ниско къщи и малко пристанище с редицата плавателни съдове. Оттам морето изглеждаше близо, но необятно и приветливо, каквото е винаги по време на лятното безветрие.

В библиотеката разговаряха четирима души. Атмосферата бе напрегната.

— И така, вашите проучвания ми дават основание да направя заключението, че не допринасят с нищо конкретно. — Саша изгледа с огорчение адвоката си Джеф Дейвисън и седящия до него детектив Старк.

— Не бяха безполезни, мадам — отвърна детективът — бледен и дребничък човек, с невероятно живи очи. — От смъртта на госпожа Едуина минаха много години. Не беше лесно да се проследят медицинската сестра Холмс и икономът.

Саша не обърна внимание на забележката.

— Джеф, двамата с теб се познаваме от половин век, така ли е? — попита тя стария си адвокат. — Ти имаше куража да ми помогнеш в едно много по-драматично положение от това, а сега ми казваш, че срещу снаха си имам само някакви изхабени оръжия?

Джеф Дейвисън свали очилата си за далекогледство, за да може да види добре лицето на Саша.

— Така е. Или по-точно — ако искаш да обвиниш Инге и да предизвикаш скандал, разполагаш с необходимите средства и основания. Но ако ги представиш в съда, тя ще успее да се защити. Така е! Съпругът ѝ я подкрепя и не съм сигурен, че ще я победиш.

— Накратко — разгневено каза Саша, — стигнахме там, където бяхме и преди петнадесет години, когато направих всичко възможно, за да изясня истината за смъртта на Едуина. До задънена улица. За какво са ми тогава свидетелските показания, които сте взели от сестра Холмс и икономата?

Базил Андрос стоеше прав зад фотьойла. Той сложи ръка върху рамото ѝ. Бе познат жест, останал от миналото, който водеше началото си от трудностите, които срещаша, когато се опитваша да успокоят холеричните си темпераменти. Беше и жест на защита и нежност.

— Могат да ти послужат — каза ѝ той. — Слушай.

Този успокоителен глас укроти гнева ѝ. От мига, когато сутринта се бяха срещнали в гръцката черква в Ница, Саша се чувстваше така силна, както не се бе чувствала дълго време. От плещите ѝ бяха паднали двадесет години... Тя отново бе започнала да гледа напред в живота, който продължаваше в безкрайността и вече не се вираше ужасена в края, в мига на пропадането в нищото. Гръцката църква в

Ница дълги години бе мястото на тайните им срещи. Оттам тръгнаха към летището и отлетяха за Гърция, за да си осигурят място, в което да поживеят необезпокоявани от никого. И тази сутрин след две години отново се бяха срещнали пред блестящата в злато и сребро икона на Панагия — една мадона с черно лице, отрупана с бижута под тежестта на стар обет, мистериозна и царствена, каквито могат да бъдат само византийските изображения.

— Добре дошла, Саша — бе казал Базил. — Онази вечер на рождения ти ден не можах дори да те прегърна.

— О, милият ми Базилеус! — промълви тя, като ласкаво доближи лицето си до неговото.

Излязоха и той я доведе в тази къща, която тя още не бе виждала. Знаеше се, че още преди години Базил е купил земята и е възложил проекта на един гръцки архитект. Фактът, че Базил Андрос — собственик на верига хотели и ресторанти, си строеше къща на Лазурния бряг, не изненада никого. Той имаше къщи в Гърция и във Флорида, където живееше многочленното му американско семейство.

— Това обаче е нашата къща — бе заявил той.

Саша изпитваше желание този разговор с Джеф и детектива, пристигнали специално от Ню Йорк, да приключи бързо, за да остане целият ден само за тях двамата, за тази къща и за техните планове.

— Тогава разкажете ми подробно как се свързахте с медицинската сестра Холмс и с иконома Карсън — обърна се Саша към Старк. — Надявам се, че носите записите.

— Разбира се, те са съвършено ясни, оригинални и нямат дубликати. Естествено, поръчах да ги препишат и накарах двамата заинтересовани да се подпишат. — Старк смяташе, че е важно да докладва и за най-малките подробности в разследването. — Първо открих Холмс. Това се оказа изключително благоприятно, защото нейните показания ми помогнаха да убедя и Карсън, който много се колебаеше дали да наруши мълчанието и да говори за господарите си отпреди двадесет години, но когато му представихме показанията на медицинската сестра, която дълги години се грижи за госпожа Едуина и изчезна точно в деня, преди да умре, се съгласи да говори.

— Къде живее сега Карсън? — попита Базил. — В Съединените щати ли е?

— Да, той живее в Кънектикът. От десетина години се е установил на село, където животът е по-евтин, но околната среда не е селска, защото много заможни хора са си купили къщи там — интелектуалци, бивши актьори, писатели и... — нетърпеливият жест на Саша го накара да продължи по същество: — Да открия Холмс обаче ми бе много трудно. Сега живее в Канада с дъщеря си. Тя затрудни много задачата ми, като съветваше майка си да не се рови в миналото. Но може би угризенията на съвестта ѝ и това, че не живее в Съединените щати, накараха Холмс да бъде по-откровена. Ето нейните показания.

Старк включи касетофона. Разнесе се гласът на Доти Холмс, развълнуван и малко несигурен в началото, като постепенно укрепваше.

Искам веднага да заявя, че това е истината за смъртта на Едуина, която навремето разкрих. Обслужвах я в продължение на две години. Имаше рак на гърдата. Когато състоянието ѝ се влоши, нощната смяна бе поверена на една млада медицинска сестра — Инге Бахофен, доведена лично от Ленард Вайнес. Спомням си добре тези факти: няколко седмици преди смъртта на госпожа Едуина забелязах, че когато сутрин сменям Бахофен, болната беше много изтощена. Един ден пристигнах много по-рано от обичайното и я намерих изоставена, дишаше трудно и не можеше да произнесе и една дума. В кошчето обаче имаше една ампула от мощно приспивателно. То, заедно с морфина, който се даваше изключително внимателно на пациентката, беше опасна комбинация и можеше в един или друг момент да предизвика смърт. Това приспивателно не бе предписано от лекар. Веднага надникнах в съблекалнята, където държахме престилките си. В чантата на Бахофен намерих кутия със същите ампули. Бяха останали само две. В този момент тя ме изненада, като влезе в съблекалнята по нощница и пенъоар. Косите ѝ бяха

разрошени и бе ясно, че идваше от нечия спалня. Грабна всичко от ръцете ми и се оправда, като каза, че нощта е била много тежка и се наложило да даде на болната от това приспивателно, за да я успокои. Веднага ѝ заявих: „Нямате право да давате лекарство, което не е предписано от лекар. Не за пръв път сте ѝ направили такава инжекция“. Отвърна ми, че тя нямала нищо общо, господин Ленард я помолил да сложи край на тези мъки. Сви рамене и добави: „Защо да я оставям да живее ден след ден в това състояние? Защо да страда и да кара и другите да страдат?“.

„О, за да заемете по-бързо мястото — отвърнах незабавно аз. — Освен това ще уведомя лекаря. Не желая да ви бъда съучастник.“ Същият ден бях уволнена от господин Ленард Вайнес, който ми каза, че вече съм много изморена, за да върша работата си. Даде ми десет хиляди долара като награда за верността ми. След два дни госпожа Едуина умря. Заявявам, че това е цялата истина, и съм готова да я потвърдя пред съдиите.

Саша бе пребледняла от вълнение. Спомняше си, че на погребението на снаха си не бе видяла вярната медицинска сестра, а Ленард ѝ бе обяснил, че си била тръгнала, защото повече не издържала на стреса да се грижи за неизлечимо болна жена. И икономът Карсън бе изчезнал след два месеца и сега свидетелстваше в показанията си, че от дълго време знаел за любовната връзка между господаря и красивата медицинска сестра, но не споменал за това пред никого. Ленард и Инге се бяха оженили, без да се съобразяват с времето на траура. Саша добре си спомняше своето негодувание и болката, която изпита заради бягството на сина си с виенчанката. Когато се върнаха, Инге незабавно се превърна от прислужничка в ненаситна господарка. Като си давал сметка, че госпожата търси повод, за да го уволни, Карсън се оттеглил, като получил от Ленард Вайнес добри препоръки и щедра премия за службата си.

— За съжаление доказателствата са косвени — отбеляза Джеф Дейвисън. — Никой не би могъл да изгради обвинение срещу Инге, нито за съучастничество срещу Ленард.

Саша седеше неподвижно и обмисляше чутото. Косвените доказателства са недостатъчни, но не и пред съда на семейството.

— Добра работа сте свършили — каза накрая. — Сега е мой ред да вземам решения. Ще имам нужда от теб, Джеф, на тридесет и първи август, отбележи си го в програмата — добави тя, преди двамата да излязат и да се отправят към летището.

Никой никога не поставяше под въпрос желанията ѝ, най-малко Базил Андрос, който се усмихваше лукаво, защото отново бе открил в тази дръзка властност жизнеността на Саша.

— Ела — направо ѝ нареди той. — Не бива да се преуморяваш.

[1] Цирцея — героиня от творбата на Омир „Одисея“ — прелъстителка, която превръщала мъжете в свине. — Б.пр. ↑

[2] Медея — магьосница от гръцката митология, която помогнала на аргонавта Язон да намери Златното руно. Когато той я изоставил, тя убила децата им, за да му отмъсти. — Б.пр. ↑

[3] Dark Lady (англ.) — тъмна, загадъчна жена; фатална жена. — Б.пр. ↑

[4] Еринии (древногръцка митология) — богини отмъстителки, които преследват и измъчват извършилите престъпление. — Б.пр. ↑

[5] Кирия (гр.) — госпожо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

„Ако си бях взела моя «Буз», моя портативен компютър с черен екран и думи, жълти като фарове за мъгла... така, като пиша на ръка, ми се струва, че пиша с гъше перо.“ Клаудия бе прослушвала многократно първите записи на Саша, за да проучи начина ѝ на изразяване, да определи употребата на думите, проявите на несигурност, приятните и остроумни шеги, както и саркастичните, гневните. Нейната цел бе да се въплъти в героинята, като създаде разказ, възможно най-близък до оригиналния. Беше невероятно трудно да пише на език, който владее добре, но все пак не ѝ е роден. Затова след като бе направила първата редакция на главата, тя се опитваше да се доближи до начина на изразяване на Саша.

Листовете бяха разпръснати по масата. Слънцето залязваше. Фриц непрестанно разтърсваше перата си и пърпореше, като звукът се придружаваше от подрънкването на верижката и някакво сподавено къркорене. Този папагал бе божество — пазител на библиотеката. Клаудия остави писалката и го попита:

— Какво ще правим? Да го извикам ли?

Птицата отговори с едно „грр“ и помахаше с огненочервената си опашка. Клаудия събра листовете и ги сложи в една папка заедно с фотокопията. Бяха оставени в стаята ѝ от една ръка, която вече не бе непозната, след като бе разбрала коя е доносницата. Но изпращачът бе непознат и след много размисли Клаудия реши да не споменава пред никого. Беше уверена, че мълчанието ѝ ще постави в шах неприятеля. Защото правеше излишна неговата провокация; тя щеше да го принуди да потърси нова тайна врата.

Но дали изпращачът бе жена или мъж? Баща ѝ би казал: „Не изключвай никой“. Затова Клаудия подреди всички в редица, като притвори очи: Инге, Ленард, Върнън, Стюарт и кой още — може би някой непознат?

В пет ѝ сервираха чая. Малко след това Клаудия се обади на доктор Вайнес на личния му телефон:

— И така, готова съм с първа глава. Саша ми остави съобщение, което звучи като заповед — да те накарам да я прочетеш, преди да се върне.

— Заминала ли е? — Той бе изненадан. — Кога?

— Рано сутринта. В съобщението си казва, че ще се върне утре сутринта и иска първата глава да е готова.

— Ще изпълня заповедите. Но не тази вечер.

Клаудия нищо не каза. След малко той шеговито попита:

— Как се постъпва, когато човек иска да покани на вечеря момиче, което е докачливо, недоверчиво и...

— С отвратителен характер? — добави тя.

— Ти го каза. Има още един въпрос. Искаш ли да се повозиш на чудовището, което те изплаши?

— Това е покана за Силвия, не за мен.

— Дори и ако чудовището мърка като котка?

— Съгласна съм. Тогава — предложи тя, като загатна за известните романтични стихове — можем да се видим в „часа на нощните пеперуди“!

— Не е много късно, когато слънцето залязва, защото целта... е, не искам да уточнявам — добави той. — Ще я научиш.

— Тогава в седем? У вас?

— Предпочиташ да не излизаш през главния вход?

— Каква интуиция! — засмя се тя.

И така, той я видя как крадешком пресича градината между вила „Палма“ и неговата къща. Носеше бледорозова рокля с висока талия, а полите стигаха малко над коленете. На раменете си бе наметнала шал. На прага Клаудия усети погледа му и веднага спря.

— Тази рокля взех на заем — каза тя с известно смущение. — Намерих я в гардероба в стаята ми. Малко е смешна, сигурно е от времето, когато не са се носели миниполи.

Клаудия приличаше на цвете с високо стъбло. Беше съвсем различна от момичето, което се криеше в джинси и огромни ризи, имаше хубав бюст, а косите ѝ бяха прави като копринен шал. Мъжът я съзерцаваше, без да може да прикрие нито изненадата си, нито удивлението си и още не знаеше, че в този миг той — Върнън Вайнес, европеизиран американец от поне петнадесет години, толкова известен специалист в пластичната хирургия, че нямаше от какво да се

притеснява, по-богат, отколкото му бе нужно, и с не особено щастливо минало, се влюбва в това непредвидимо и мистериозно видение — Клаудия Фредиаки, двадесет и четири годишна, за която освен това не знаеше абсолютно нищо.

— Роклята ти стои много добре — отбеляза той и я поведе по една стълбичка към долния етаж и гаражите.

Спуснаха се по хълма с откритата кола, която се движеше плавно и почти безшумно, сякаш двигателят задвижваше въздушни колела. Не излязоха на магистралата, а пътуваха почти по второстепенни пътища с малко движение, докато след две или три бързи задминавания не видяха отново вляво морето, а вдясно — стръмни скали, агави и жълтуги.

— Къде отиваме? — разсеяно попита Клаудия.

— На едно прекрасно място, с тераса над морето.

По пътя към Роче Росе имаше риф. До него бе разположен един ресторант. За да се стигне до него, трябваше да оставят колата и да се изкачат по стръмните стълби, които заобикаляха неравностите между жълтугите, мушкатата и ниските светлини, които обозначаваха стъпалата и завоите. Ресторантът бе построен върху скалите.

— Познаваш подходящите места за издигнати особи по този бряг — възкликна Клаудия, която непрестанно се удивляваше. Загледана в чайките, скалите и гората, въздъхна: — Толкова е хубаво тук, че изглежда нереално.

Докато пътуваха, почти не разговаряха. Той бе зает да шофира, отпуснат, сякаш тази кола, която подскачаше като подлудял кон, в действителност беше покорна и можеше да се управлява с една ръка. Клаудия мълчеше. От време на време се вглеждаше в мъжа до нея. Той беше с бяло ленено поло и изглеждаше още по-загорял. Забеляза, че косата му е леко прошарена, а около очите му има бръчици. По всяка вероятност доктор Вайнес бе по-възрастен, отколкото изглеждаше.

По време на една среща съществуват моменти, когато възможностите са обвити в облаци от тайнство, а ритуалите правят естествени разговорите и минутите мълчание. Като аперитив поръчаха бяло вино, а в това време рибата съскаше на скарата. Върнън бе избрал раци и риба.

— Печените риби са по-вкусни. Тук ги пекат на дърва с тим и майоран — изглеждаше много уверен в избора си. — А сега с

аперитива да опитаме тези хапки хляб с кимион и семена от копър.

— Гладна съм — каза Клаудия. — Бях сама и не съм обядвала.

— А Силвия?

— Отиде до Монте Карло, за да види аквариума.

— Аха... в колко часа замина Саша?

Клаудия замълча за миг, запита се дали Флорет не е разговаряла с него от библиотеката. При това предположение лицето ѝ помръкна. Защо изпитваше недоверие към този мъж, който толкова ѝ харесваше?

— Какво има? — Върнън бе поразен от внезапната промяна в изражението ѝ.

— Не видях баба ти, преди да замине, но... — Поколеба се.

Той отново я погледна.

— Случайно изненадах една от прислужничките, докато телефонираше от библиотеката и докладваше на някого. От думите ѝ ставаше ясно, че някой се е обадил на баба ти рано сутринта и тя неочаквано е заминала. Но не знам с кого разговаряше прислужницата.

— Спомена ли накъде се е отправила?

— Не, предполагам, че Саша не е споменала пред никого.

— Винаги е много тайнствена. И коя е тази предателка?

— Казва се Флорет. Вероятно тя е уведомила някого, когато двете със Силвия тръгнахме за морето във Вилафранка и така са ни последвали по Корниш.

— Нямах ли представа с кого е говорила Флорет? — замислено запита Върнън.

— Не. Но тя не разбра, че я подслушах. Малко предимство, нали?

— А това май те забавлява — подсмихна се той ободрен.

— Малко. Знаеш ли, всеки път, когато ме няма, някой влиза в стаята ми.

— Наистина ли? — разтревожи се той.

— Някой, който вечерта на рождения ден ми открадна всички касети със записи. Добре поне, че ги бях подменила. И освен това някой размества листовете ми върху писалището, като че ли аз няма да разбера...

— Какви листове?

— Записките, които си водя по записите. Само че са написани на италиански.

— А тези, които би трябвало да прочета аз?

— Тук са. — Клаудия потупа чантата си, която носеше през рамо.
— Донесох ги, за да ти ги дам.

И в този миг пианистът засвири „Странници в нощта“.

— О! — Клаудия притвори очи. — Най, най-прекрасната мелодия...

— Тогава да потанцуваме.

Да танцуваш означава веднага да преминеш в друго измерение. Застанали прави, един до друг, без да се гледат, но съзнаващи близостта си, те се превърнаха в едно тяло, което се движеше, спираше се или се разкриваше, въпреки че разстоянието съвсем не бе преодоляно.

Той беше прегърнал Клаудия, без да я притиска.

Тя вдъхваше морския въздух и се движеше неуверено, сякаш имаше нужда да бъде убеждавана. Той пък си мислеше, че отдавна не е танцувал с толкова младо момиче. Винаги му бяха харесвали зрелите и опитни жени. Клаудия почти го плашеше, защото нямаше опит, тепърва трябваше да го събере, да го изживее. Беше като недокосвана. Розовата рокля, с която бе облечена, го изпълваше с умиление поради причини, които тя не знаеше.

Искаше му се да ѝ прошепне: „Имаш прекрасни гърди“. Но макар че бе в прегръдките му, сведените ѝ ориенталски клепачи прикриваха очите ѝ и пораждаха усещане за отдалеченост и забрана. „Това — помисли си той — е очарованието на една непозната, която се е приютила там, където не може да бъде открита.“ Притисна я поблизо до себе си и докато звучеше музиката, общуваха мълчаливо, разменяйки дъха и топлината си. Когато зазвуча втората песен, поднесоха рибата.

— Опитвала ли си някога риба, току-що уловена на някоя лодка?
Е, тук има същия вкус.

— Аз преди всичко съм земен тип, но я оценявам.

— Ходила ли си на островите Хиерес?

— Не. Каква е лодката ти?

— Не е голяма, но е лодка за регата.

— От онези, които сърфират по вълните? Само платната ѝ трябва да са цял квадратен километър.

— Почти — засмя се Върнън. — Обичам бързи коли и лодки. Впрочем, искаш ли да чуеш какво разкрих за вашето преследване по Корниш?

— Знаеш ли кой е карал колата? — попита Клаудия.

— Не знам със сигурност. Направих заключението си по метода на изключването. Слушай: онзи ден от сервиза са се обадили в „Бел Еър“, че колата е готова. Разбрах го, защото телефонирах на механика и на собственика.

— А ти къде беше?

— Мисля, че вече ти казах. В Женева, където ходя всяка сряда. Когато се върнах, намерих колата в гаража на клиниката. Не бях изненадан, защото знам, че не я задържат в сервиза, когато е готова.

— В колко часа са я докарали?

— Около два следобед. Механикът предал ключовете на рецепцията и се качил на колата на собственика на сервиза, който го придружил, за да го върне в града.

— Значи е невъзможно той да ни е погледил тази шега.

— Изключено е. И така достигаме до единствената хипотеза. В „Бел Еър“ има само един човек, който умее да шофира по този начин... да кажем спортно.

— Стюарт?

— Не. Единственият, който би могъл да бъде, е Бергер — моят помощник. Но този ден не е бил в клиниката.

— Бергер... не си го спомням. Но не е ли длъжен да бъде в клиниката, когато отсъстваш?

— Винаги има още двама дежурни лекари.

— От колко време е в екипа ти? Що за човек е?

— Способен, амбициозен, по-способен от мнозина други — вдигна рамене Върнън. — В „Бел Еър“ работи почти от две години.

— Името му е немско.

— Ей! Здравата си се заела с разследването! Да, той е виенчанин.

— Като вашата Инге Бахофен.

— Не ми го представи тя, а Стюарт.

— И е толкова важна личност, за да бъде поканен на рождения ден на Саша Колмар?

— И аз бях учуден. Сигурно го е довел баща ми, на когото той е много симпатичен, защото играе голф.

Клаудия сведе очи и се съсредоточи като човек, който подрежда парченцата на някакъв пъзел.

— Доколкото разбирам, изправени сме пред една загадка — предположи Върнън.

— Опитай се да погледнеш на случилото се като на някой криминален случай и ще откриеш, че има много неизяснени обстоятелства и различни хипотези. Предполагам, че не си споделил с Бергер съмненията си.

— Разбира се, че не съм.

— Значи имаме двама заподозрени — твоят Бергер и прислужничката Флорет.

— Сега е твоят ред — засмя се той.

— Аз трябва да се връщам в Италия — сведе глава Клаудия.

— Кога?

— Скоро. Но още не съм казала на Саша.

— В Милано?

— Да, за да си взема компютъра. После ще отида при баща ми в Тоскана. При мен са всички записи на Саша, за да мога да работя. Липсват ми някои, защото все още не ми е разказала всичко.

За миг отново се изкуши да му разкаже за фотокопията, които бе намерила в стаята си.

— Предполагам, че ти стоя достатъчно дълго затворена с една възрастна жена, при това и с нелек характер.

— Това е работа, която самата аз се съгласих да приема — отвърна тя. — Трябва да си заслужиш доларите.

— Значи това лято ще минеш без ваканция.

— Ще се наложи да работя и през есента. Предполагам, че Прекрасната лейди не може да си представи колко много работа има да се върши, след като е разказала всичко. Впрочем — тя дръпна ципа на чантата си и извади стегнато руло с листове, — ето първата глава, двадесетина машинописни страници. Можеш да нанасяш корекции.

След съобщението на Клаудия, че ще си замине, се възцари тягостно настроение.

— Може би е по-добре да заминеш — призна Върнън. — Ще работиш по-бързо и ще се чувстваш по-сигурна.

Тя гневно го стрелна. „Върви по дяволите, доктор Вайнес, дори не си в състояние да кажеш: «Жалко!».“ Размърда се на стола си и

прибра листовете в чантата си.

— Как ще нанасяме корекциите в другите глави? По факса ли да ти ги изпращам?

— Не е нужно... — замислено отвърна Върнън. — Ще се видим, ще се чуем...

Продължиха да се хранят в мълчание, след това отново се заговориха, като избягваха темата за Саша, за книгата и опасните тайни на вила „Палма“. Говориха за работата на всеки един, за страстта на Силвия към пътешествията, за конгресите, на които канеха Върнън. Тя му разказа за Алма и втория ѝ заможен съпруг, а той — за Стюарт и манекенките, които преследваше.

— Колкото повече приличат на валкири^[1], толкова повече му харесват — отбеляза той. — Трябва да призная, че Стю има голям успех сред жените.

Върнън не разкри нищо за миналото си, а когато Клаудия му напомни, че той е известен като плейбой и като хирург на красавиците, той рязко, но шеговито я прекъсна:

— Всички истории са измислени от Инге за журналистите.

Върнън повече предпочиташе да слуша, отколкото да разказва. Колкото повече Клаудия разказваше за себе си, толкова по-близка я чувстваше. Беше забавна, чувствителна, готова да приеме всяко предизвикателство. Неслучайно бе приела поканата на Саша и се бе втурнала в приключението, свързано с книгата, от която до момента не бе видяла пукната пара.

Отново се почувстваха добре заедно.

— Вижда се добре, искаш ли да слезем долу? — Върнън сочеше края на терасата, където имаше стълба, водеща към скалите. — Долу е прекрасно.

Клаудия тръгна напред, а Върнън я гледаше как слиза по стъпалата. Розовата рокля се бе издула около нея като платно, а косите ѝ се развяваха. Той изпитваше непреодолимо желание да я прегърне. Не бе човек, който много се колебае, но с нея бе нерешителен. След това видя как тя се обръща, за да се увери, че я следва. Чувството, което изпита, бе така силно, че се почувства загубен. Не бе в състояние да го сподели с нея. Нещо повече — не искаше да ѝ го каже, не и в този миг, защото чувството му беше прекалено силно.

Прекрачиха последните стъпала и слязоха върху издатината, която се виеше около скалата на носа. Не се виждаше добре, защото лампите на стълбата бяха вече зад гърбовете им. Скалата бе неравна и Върнън хвана Клаудия за лакътя. Синият отблясък на морето и редките светлини, които се виждаха от брега, се разтапяха върху морската повърхност. Въздухът бе хладен, а уханието на морските водорасли придаваше невероятен примитивизъм на тези скали, които се прикриваха от близкия, но невидим път. Като внимаваха къде стъпват, стигнаха до ръба на скалите. Тогава слабите светлини изчезнаха, изчезна всеки звук, всеки шум. Едно очарователно уединение!

Няколко минути стояха смълчани един до друг. След това Клаудия се запита защо всъщност са тук и какво не се осмеляват да направят. Вдигна очи от морето и погледна мъжа до себе си, който бе вперил взор в невидимия хоризонт.

— Островите, за които ти казах, не са много далеч оттук — поясни той.

Клаудия си помисли: „Място като това и без дори да се целунем... истинско прахосничество“. Дълбоко разочарование.

— Така ли? — Тя се обърна и внимателно се изкачи на верандата.

Двамата седяха един срещу друг на терасата и от време на време Базил протягаше ръка и покриваше ръката на Саша.

Нямаше дори слаб ветреца, който да разлюлее пламъка на свещите върху подредената маса.

— Колко близо е морето тук — отбеляза Саша. — Не е като във вила „Палма“, където се вижда само като цвят на хоризонта.

— Щом тази къща ти харесва толкова много, защо не дойдеш да живееш тук? Построил съм я за теб.

— Приятно ми е да стоя тук с теб, както днес например. А освен това аз все още се надявам да видя морето край Андрос, това невероятно виолетово море. Толкова често си мисля за нашето първо лято в Гърция, Базил. Мислех за това и когато смятах, че ще умра.

Светлината на свещите бе достатъчна само за да накара да се появят в настоящето младите и страстни лица от едно лято преди тридесет години. В паметта им то беше останало живо като легенда!

Саша бе наметнала един шал върху раменете си, лицето ѝ изглеждаше гладко в полумрака. В момента тя не беше стара, а вечна като безсмъртните изображения на любовта! Базил Андрос я гледаше и си мислеше, че винаги я бе обичал.

— Когато прекарам цял ден с теб, се чувствам във ваканция. — Саша отпи от виното. — Нещо като награда за грижите, които полагам за себе си. Трябва да си призная, че откакто двете момичета са у дома, се чувствам по-жизнена. Но да диктувам спомените си е уморително. Все едно че отново изживявам живота си. И то не без болка.

— Но ти обмисляше това от толкова време.

— За да се сложи ред, първо трябва да се види хаосът, а аз съм оставила доста зад себе си... — Тя се вгледа в лицето на мъжа пред себе си, лице, което в спомените ѝ винаги бе слабо и бронзово, със същите тъмни и проницателни очи. — Причиних ти безкрайна мъка, Базил, безкрайна като живота. На себе си също. Не знам дали настоящето би било достатъчно, за да я компенсира — добави.

— Навярно животът ни причини мъка. Не подценявай съдбата, Саша!

— Когато бях млада, не признавах съдбата като странна сила, която се промъква в живота... една искрица или подводно течение, което те повлича... — Саша иронично се усмихна на себе си. — Бях самонадеяна. Смятах, че мога да се справя с всичко — и с доброто, и със злото.

— Нима не го направи?

— Да, за предприятието. Но направих ли го за себе си? За семейството?

— Ти никога не си имала семейството, което искаше — отвърна Базил, който се бе втренчил в очите ѝ. — Може би не е било писано.

— Прав си, не ми е било писано. — Тя махна с ръка и завладяна от друга мисъл се усмихна. — Оказах се в семейство без жени. След смъртта на Едуина до мен нямаше истинска жена. Инге е пепелянка! Върнън е нещастен, а Стюарт и досега прелита от цвят на цвят. Последната господарка на красотата няма наследничка — иронично добави тя. — Може би и затова ми харесва толкова много това момиче. Би могла да ми бъде внучка.

— Тази, която пише спомените ти ли?

— Да, тя, а и другата. Като гледам двете млади жени в къщата и в градината, усещам ясно бъдещето, което загубих. Особено когато съм тук с теб. И това усещане ме амбицира. За съжаление не мога да направя нищо, за да извадя две ужасни престъпления на бял свят. Защото фактът, че ми даваха от тези приспивателни, е едно престъпление. Бях беззащитна, оказах се лесна мишена...

— Не мисли за това тази вечер. — Той положи ръката си върху нейната, за да я успокои.

— Базил, обичаш ли ме достатъчно, за да мога да ти кажа, че не се отказвам от отмъщение?

— Що за въпрос, Саша? Безкрайно те обичам!

— Е, тогава, казвам ти, че ще го направя. Без съд, без присъда, без скандали. Днес, докато слушах показанията на Холмс и на иконома, проумях какъв е начинът. Всички ще останат изненадани, дори и ти.

— И аз?

— Трябва само да имаш търпение и да чакаш. Необходимо е да проявим уважение към определена дата, не е ли така?

— Не е толкова далеч.

Дълго време мълчаха, като осъзнаваха колко съдбоносни са изречените думи. Вечерта и морето, което губеше цветовете си, изпълниха настоящето. Дори и ароматът на горските ягоди се върна, докато Саша ги търсеше из сметаната.

— Тази вечер ти ме накара да извърша прегрешения в диетата си — заяви тя.

— С мен винаги си прегрешавала, Саша.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? — засмя се тя. — Точно от теб имах нужда, за да се върнат у мен желанията за кехлибарено вино, за фрутали, сувлаки, за всички прекрасни, но забранени неща, чийто вкус изпълваше живота ни в Гърция. Защо преживяхме толкова малко, Базил, вместо да се възползваме от всичките възможности?

— Може би, за да ни остане желанието, носталгията. В крайна сметка, Саша, щастието или се изживява, или се оплаква.

— Не съм толкова сигурна. Тази вечер съм щастлива и това щастие ще нося у себе си, докато не склопя очи. Оплаквам ли се? — Саша внезапно се почувства неспокойна. Изправи се и се облегна на парапета. — Вината е твоя, Базил. Когато съм с теб, не успявам да се

задържа в настоящето. Винаги съм там, в нашите лета, на твоя остров. Знаеш ли, още не съм се решила да говоря за това в спомените си. Когато се опитвам, образите ми бягат, превръщат се в легенда, която не може да се опише. Спомняш ли си онзи плаж във Воуле, без каквато и да е сянка. Морето веднага ставаше дълбоко, а наоколо имаше тръстики и тамарикс... Тези конски пътеки, които прекосяваше, караше като луд сред жълтугите и олеандрите? И онези малки църкви, наполовина под земята, които ти ми показваше и се смееше: „Виж, толкова е малка, че не можеш да сложиш дори и една икона“. Помниш ли? А онези къщи, боядисани в бяло и турскосиньо, хората, които те познаваха и те обожаваша, защото бе натрупал богатство; и очевидно ме смятаха за твоя съпруга... — Саша го погледна напрегнато. — Никога не си ходил в Андрос с Розали и синовете си, защото те предпочитаха плажовете на Флорида ли?

— Наистина ли си решила да разкажеш за всичко между нас в тази книга? — сведе глава Базил.

— Неприятно ли ти е? Нима трябва да изключа единствената глава, посветена на любовта? — Тя притвори очи.

Тази нощ Саша дълго остана будна, излегнала се във фотьойла на терасата, загледана в прозрачното небе. Лекото похъркване на Базил в стаята зад гърба ѝ бе достатъчно, за да я успокои.

Премисляше отминалия ден, толкова приличен на всеки един от дните ѝ, когато беше млада и силна. Мислеше си за войната, обявена преди години на Инге. Тази борба между двете бе стигнала до кулминацията си. Беше малко театрална, но ефикасна. С нея щеше да удиви всички. Бяха ѝ дадени време и сила. Не бе свикнала да се моли. Мислеше за Бог, но не го молеше за нищо, искаше само от себе си.

Мислеше и за следобеда, прекаран с Базил. С колата бяха отишли в Моите Карло, после се разхождаха, а тя се оглеждаше наоколо, сякаш всичко за нея бе ново. Много неща се бяха променили за тези две години, но старият и великолепен „Ермитаж“ извисяваше своите тераси над пристанището и морето. В салоните му в стил Бел Епок винаги имаше някаква цветна полусянка. Спряха там да пият чай и тъй като бе приятно да се направи още веднъж нещо, правено в миналото, Базил прочете вестника. Заведе я в ателието на Жанин Бел, с която не се бяха виждали две години, и Саша си избра няколко тоалета от последната колекция. Жанин я бе прегърнала с обич. И тя бе остаряла,

но все още беше много жизнена. Шивашкият цех си беше същият със столчетата в златисто и с гипсовите орнаменти по стените.

Завръщане в миналото, което бе животът ѝ. Колко години ѝ бяха нужни, за да открие тази сладост? Но все пак две нови дрехи пътуваха в бъдещето ѝ заедно с нея и Базил.

— Никакви тъмни цветове. Искам две свободни рокли от мека и лека коприна...

— Нещо в светлосиньо?

— Да — одобри тя, защото винаги бе харесвала пастелните тонове. — И може би коприна на цветчета.

„Два много важни дни. Струва си“ — мислеше сега, като се наслаждаваше на бъдещите събития, които вече виждаше. Това бе едно от най-сигурните удоволствия в живота ѝ.

След като излязоха от ателието на Жанин, Саша пожела да се поразходи сама, но след стотина крачки се почувства уморена и влезе в една прохладна църква. Дълго седя на една от страничните скамейки. Цареше приятна тишина и тя бе позадрямала, когато някой се приведе към нея и прошепна:

— Да се изповядате ли чакате, мадам?

Беше един млад свещеник. Едва тогава Саша си даде сметка, че е седнала близо до една изповедалня.

— Не е ли нужно първо да простим, за да бъдем опростени? — усмихна му се тя. — Аз не съм готова, още не съм готова.

— Бог винаги прощава пръв, мадам — сериозно ѝ отвърна младият свещеник с усмивка.

Тя не беше разбрала. А сега, в тишината на нощта се питаше честно дали има правото да съди, или просто беше длъжна да защитава всичко, което бе сътворила. Но никой не ѝ отговори. Чу само шепота на пиниите, краткото изсвирване на някоя птица и диханието на Базил, който я примиряваше с живота.

— Не му харесвам, разбираш ли? Може би ме намира забавна, симпатична. Покани ме на вечеря, защото... защото... не знам защо. Толкова! — каза Клаудия. — Не мога да стоя тук, чувствам се като в затвор!

Беше готова да се разплаче от яд, щом се сетеше за трепета, с който се облече, с който се отправи на среща с този мъж.

— Сякаш не стъпвах по земята, но той ме постави на мястото ми!

— Не разбирам какво ти е казал — промърмори Силвия притеснено.

— Нищо, не разбираш ли? Нищо. Просто ми показва своето безразличие... Върнахме се у дома, без да си продумахме. Намираш ли го за възможно?

— Е, той явно не е от приказливите — отбеляза Силвия.

— Но когато един мъж те харесва, ти го разбираш, дори и да не говори — не се сдържа Клаудия и без да спре да излива яда си, сгъна панталоните си и ги напъха в сака си. — Да тръгваме. Готова ли си? Поне да знаех кога ще се върне Саша, за да си взема довиждане с нея. Но ако се забави, рискуваме да пристигнем в Милано чак през нощта.

— А тази розова рокля? — попита Силвия.

— Не е моя. Закачи я там — потиснато отвърна Клаудия.

Приготвиха чантите, а Силвия прибра фотографската си техника в едно метално куфарче, където всеки апарат и всяка част си имаха определено място.

— По-добре е да сложиш лентите със записите в чантата — прошепна Клаудия.

— Защо говориш толкова тихо? — измърмори приятелката ѝ. — О, боже, тази проклета предателка! Нямам търпение да се измъкна оттук.

След обяда Клаудия беше толкова напрегната, че трябва да чака, та когато вратата се отвори и в двора влезе бентлито на Саша, тя скочи от дивана и тръгна към нея.

— Слава богу! Чакахме ви, за да си вземем довиждане, преди да тръгнем.

— Да тръгнете? Веднага?

— Трябва да се връщам в Милано. Свърших първата глава, но не мога да работя така. Прекалено уморително е. — Раздразнението караше Клаудия да изпитва чувство за вина.

— Разбирам. — Сивите очи внимателно я проучваха. Тя се усмихна. — Успокой се, седни. С половин час няма да се забавиш много.

— Междувременно аз отивам да прибера багажа в колата. — Силвия побърза да се отдалечи.

— Съжалявам, че действам прибързано — веднага изрече Клаудия. — Уморена съм. Толкова неща се случиха през тези три седмици... имам нужда да се прибера при татко. Там ще мога да пиша по-спокойно, обещавам ви. Ако все още искате да продължа работата.

— Обещавах ми? Ако искам... Какво се е случило? Лицето ти е тъжно, толкова тъжно... Само когато човек е млад, може да страда така за някого. Внукът ми прочете ли главата, която написа?

— Да, ще ви я даде с всички необходими корекции. Вие ще решите.

— Клаудия... — Саша ѝ посочи да седне до нея и я прегърна през раменете.

„Вероятно се е държал строго с нея. Върнън умее да изказва драстични съждения. Или пък...“

— Клаудия, обещавай ми, че ще се върнеш скоро. В противен случай може и да не ме завариш тук.

— Няма да ви заваря тук? — Клаудия се изправи удивена. — Какво значи това? Добре сте, нали?

— Ама ти какво си мислиш? — Саша се смееше така, сякаш да се мисли за болести или смърт, бе просто една шега. Тя бе станала безсмъртна, но другите не го знаеха.

— Имам големи планове, блестящи планове. Но още не искам да говоря за тях... Да пийнем нещо.

Позвъни на прислужничката и в този миг на вратата застана Силвия с багажа в ръка.

— Микрата — едва промълви с побелели устни. — Всичките ѝ гуми са спукани.

— Как е възможно? Не беше ли в гаража?

— Да. Гумите са нарязани.

Саша хвърли гневен поглед към прислужничката, която току-що се бе появила.

— Никос! Извикайте Никос!

— Кирия... — обърна се той почтително към Саша с гръцкото обръщение. — Днес, когато тръгнах, за да ви взема, малката червена кола на госпожицата си беше на мястото. Сигурен съм, защото я

огледах отвсякъде. Помислих си, че би ми доставило удоволствие да подаря една такава на внучката си.

Саша мълчеше.

— Така всеки може безнаказано да влезе в тази къща. Никос, заеми се ти да сложиш нови гуми на колата на госпожица Силвия. Флорет, веднага ще прием чай.

Двете момичета стояха като онемели.

— Съжалявам, съжалявам — каза възрастната жена. — Но все пак можете да тръгнете със самолет. После Силвия може да дойде да си вземе колата.

— Тогава да позвъним на летището — реши Клаудия.

— Аз ще се заема с това — изпревари я Саша. Обади се на секретарката на Върнън в „Бел Еър“ и поиска да направи резервация за две места за първия самолет за Милано. Бизнес класа. — Имайте грижата да доставите билетите на летището на името на госпожица Фредяни и госпожица Силви. И веднага ми се обадете, за да ми съобщите часа на излитането.

В този миг Клаудия си даде сметка, че не би могла да си тръгне с фотокопията в чантата, сякаш е крадец. Направи знак на Силвия да я остави насаме със Саша.

— Можем ли да поговорим, без да ни подслушват — прошепна тя.

— Да се поразходим из градината.

Саша мигновено бе схванала сериозността на молбата.

Излязоха и отидоха до перилата. Духаше лек ветрец и отнасяше думите към морето.

— Открих кой е шпионинът в къщата — без предисловия заяви Клаудия. — Флорет. Съобщава за всяко ваше и наше действие на някого, но не знам на кого.

— Аз знам. Инге. Знам и за Флорет. Така съм в състояние да я наблюдавам и да се защитавам.

— Това не е всичко. Предполагам, че Флорет е оставила в стаята ми тези листове. — Клаудия извади фотокопията на американските вестници и ги разгъна пред Саша, която ги отдалечи, за да може да ги вижда без очила.

— Кога ги намери?

— Преди четири дни.

— И не ми каза.

— Струваше ми се, че това е страшно обвинение, клевета. Не посмях. Освен това реших, че е монтаж. Знам как се фалшифицира страницата на един вестник. И така...

Саша мълчеше. От реакцията ѝ ставаше ясно, че всичко е вярно.

— Дори си помислих да отскоча до Съединените щати, за да проверя в архивите на вестниците — заяви Клаудия.

Един категоричен жест я накара да замлъкне.

— Не е нужно — промълви Прекрасната лейди. — Самата аз мога да ти кажа, че тези страници не са монтаж и знам кой си е направил труда да те изплаши. Съобщението е ясно: ти си под покрива на една убийца.

— Дори не съм си го помисляла. Исках търпеливо да изчакам вие самата да ми разкажете истината за... смъртта на съпруга си. Но...

— Но не го направи. Или си повярвала на това, което си прочела?

— Аз... не, не знам. Не искам да бъда нелоялна. Тези данни удължават сенките върху живота ви. А аз исках да знам само...

— Дали смятам да ги спомена, или да ги премълча в спомените си?

— Да, смятам, че е така.

— Без предварително разследване? — Саша се усмихна с остра и тъжна ирония.

— Да. — Клаудия добре осъзнаваше значението на погледа и усмивката. — Вие можете да решите дали да говорите или не. Аз не съм казала на никого.

— Малка съучастничка! Дори и на внука ми?

— Дори и на него.

— Каква стойност биха имали спомените ми, ако ги лиша от истината, която тежи над цялото ми съществуване?

— Вие не сте длъжна да говорите, мадам. Изборът е ваш.

— Мой е! — Прекрасната лейди бавно се отдалечи от парапета и приближи огромния чадър, под който Фриц гъргореше и издуваше перата на опашката си. Клаудия спря зад нея, а тя подаде един фъстък на папала, сякаш се колебаеше да приеме, или да отрече една възможност, която вече бе начертала в мислите си.

— Не е нужно да решите веднага. — Клаудия се чувстваше неудобно, но изпита и облекчение, защото ѝ бе казала.

Саша отново вдигна ръка в царствен жест, за да я накара да замълчи.

— Ще научиш всичко — реши накрая. — Обстоятелствата и подробностите около това ужасно събитие ще чуеш в следващите записи. Но засега — тя я изглежда като човек, който не би приел нито съчувствие, нито противоречие, — засега искам да ти кажа, че аз убих съпруга си. Макар че не моята ръка натисна спусъка, аз убих Томас.

На летището пристигнаха по-рано. Никос ги закара с пикапа, с който ходеше на пазар, помогна им да свалят двата сака и отказа да приеме бакшиша, предложен му от Силвия. Докато тя настояваше, а той го отблъскваше, Клаудия разсеяно взе металното куфарче на Силвия и тръгна към входа. Направи няколко крачки и чу шум от мотоциклет. Не успя да се обърне навреме, защото някой грабна куфарчето от ръката ѝ, а от удара тя полетя назад и падна. Силвия и шофьорът чуха само вика ѝ. Когато се обърнаха, я видяха просната върху асфалта, а мотоциклетът на крадеца бързо се отдалечаваше.

Клаудия бе цялата натъртена, краката и ръцете ѝ бяха ожулени. Тя бавно се изправи, все още зашеметена от това стремително нападение.

— Чакай, чакай! Не се движи! — тревожеше се Силвия. — Удари ли си главата? Седни удобно...

Наобиколиха ги свидетели и всеки имаше своята версия. Било едно момче, но било с каска, никой не бе записал номера. Какво престъпление!

Клаудия вече бе на крака и се опипваше тук и там със сгърчено лице.

— Няма нищо, нищо ми няма. Съжалявам за теб, Силвия, за твоите апарати...

— Да — едва сега приятелката ѝ осъзна, че са я ограбили. — О, господи, та те струват цяло състояние...

— Трябва да съобщим в полицията — каза веднага Клаудия. — Никос, разкажете всичко на мадам, но преди това потърсете секретарката на доктор Вайнес, която трябва да ни чака с билетите.

Все още трепереше от преживяния шок, когато разказа случилото се на един полицаи. Той не се изненада и не вярваше, че има

голяма надежда да си върнат откраднатото.

— Фотоапарати? Толкова е лесно да ги продадат на безценица естествено, но ще вземат парите в брой. Ваши ли са?

— Не, мои са — заяви Силвия.

И в този момент двете момичета се спогледаха. Бе сбъркал куфарчето. Клаудия го носеше и той бе решил, че е нейно. Записите, искаха да вземат записите. Дали не преувеличаваха? Не, бе напълно вероятно.

— Със сигурност са ме нарочили, първо спухаха гумите на микрата, а сега и фотоапаратите.

— Аз ще ти ги възстановя — отвърна Клаудия, разтревожена и ужасена.

Никос ги чакаше, ако случайно решат да променят решението си и да се върнат във вила „Палма“.

— Ще тръгнете ли въпреки всичко? Може би госпожата би предпочела да се върнете.

— Искам да хвана този самолет — заяви твърдо Клаудия. — Ако отложим заминаването, кой знае какво още може да ни се случи.

Когато вече бяха в самолета, поуспокоени по време на късия полет, тя размисли и осъзна, че този, който бе нарязал гумите, бе прибягнал и до това крайно средство, за да я принуди да прекара още една нощ във вилата. Защо? Навярно, за да даде възможност на шпионката да намери записите и да ги открадне. И когато въпреки всичко бе взето решението да отпътуват със самолет, един крадец отмъкна куфарчето, убеден, че записите са в него. Ако човекът, който замисляше тези удари, беше Инге, тя вероятно изпитваше невероятен страх от разкритията на Саша. Чувстваше се застрашена и искаше на всяка цена да узнае съдържанието на записите, за да предотврати евентуалните обвинения. До този миг Клаудия не си бе дала сметка, че Саша не бе споменала и дума за Инге.

Пристигнаха в Милано като две пребити кученца — Силвия в очакване на наказанието от баща си, а Клаудия се питаше какво би могла да разкаже и какво да премълчи пред майка си за всички тези събития. Но къщата беше празна и тъмна. Тъмнината и тишината й дойдоха в повече — усети стреса от последните дни. Не успя да заспи. Изчака утрото, отиде в кухнята да потърси нещо за закуска. Погледна часовника в очакване да стане подходящото време, за да не буди баща

си, изпрати му съобщение по факса, когато навярно в къщата сред полето се чуваха гласовете на първите птички: „Имам нужда от теб. Ще взема първия експрес за Флоренция. Погледни разписанието, така ще знаеш кога ще пристигна в Арецо“.

Сложи в сака всички записи от чантата, потърси в гардероба чисто бельо и нови дрехи. Взе компютъра, който наричаше „Буз“ заради досадния звук, който издаваше, когато съхраняваше данните в паметта си.

Следобед, зашеметена от топлината и от досадата, слезе от влака в Арецо. Лудовико я прегърна и отбеляза:

— Изглеждаш зле.

Вероятно заради жегата или заради умората от безсънната нощ, или защото бе измъчвана от съмнения и с натезало сърце, Клаудия облегна глава на гърдите му и избухна в ридания. Та за нея самото присъствие на Лудовико бе като опората на дома.

— Гладна си, предполагам, че не си хапвала. — Той търпеливо изчака тя да се поуспокои и я потупа по гърба.

— От вчера на обяд. — Леко се усмихна. — Как разбра?

— Така правеше и като дете, когато се връщаше от училище уморена и без да си изяла закуската си.

Той я заведе в един бар и пъкна в ръката ѝ питка с шунка.

— Как е Елена? — попита Клаудия, докато дъвчеше ожесточено, че чак я заболя челюстта.

— Добре е. А майка ти?

— Не я видях.

— Как така не си я видяла?

— Не беше у дома. По-късно ще се обадя на Магда, за да я уведомя, че съм тук.

— Не трябва да я притесняваш. Майка си имам предвид.

— Не е притеснена, само е любопитна. За колко време ще стигнем до хасината?

— Три четвърти час.

Имаше достатъчно време, за да му разкаже всичко. С пълен стомах и след изпитото кафе, което проясни мислите ѝ, Клаудия разнищи всички събития — преследването, фотокопията, спуканите гуми и откраднатото куфарче. Разказа и за кълбото от съмнения,

оплело сърцето ѝ. Лудовико я слушаше, без да я прекъсва, и караше бавно по второстепенните пътища.

— Не се шегуват — отбеляза той. — Намъкнала си се точно в гнездо на пепелянки. Струва ли си?

— Предполагам, че да. Ще ти покажа договора за книгата.

— Но не става дума само за книгата.

— А, да, за него. Oh, forget him...^[2] — Тя склони глава, за да поиска извинение. — Толкова свикнах с английския език през последните дни, че го говоря и насън.

— Ще видим — каза Лудовико. — Добре направи, че дойде тук. Имаш нужда да си поемеш дъх като младо вино, което кипи.

— Трябва да се успокоя — въздъхна тя. — Разни мисли ми дойдоха в ума. Да... за него.

— Може би този джентълмен...

— Джентълмен... би могло да се каже. Стил не му липсва. Освен това е красив, интелигентен, има всичко. Но какво, по дяволите, търси един мъж в една жена, за да се влюби в нея?

— От около милион години се смята, че това са верността, постоянството в чувствата и те да го карат да се чувства господар на вселената — сериозно отвърна Лудовико. — Обаче съществува и друг женствен образ, съзерцателен, но противоположен — непредвидимата жена, да я наречем мистериозна, волева и вероятно толкова сексапилна, че никога не усещаш, че е твоя. Нерядко е и с труден характер.

— Като мен ли?

— На прав път си, обаче...

— Още ли има?

— Когато двата образа се обединят в един, бедният човек...

— Идеалната жена? — Клаудия се засмя. — Не го вярвам. Не вярвам и в идеалния мъж.

— И добре правиш.

— Но съществуват и кариеристи. Например Саша и Върнън Вайнес.

— И той ли? Ще видим. Кариеристите обикновено действат. Сега е негов ред да направи следващата крачка. Ако наистина е кариерист, до петнадесет дни ще го видим да се появява у дома.

— Така ли мислиш? — Клаудия сведе глава. — Не бих се обзаложила.

Баща ѝ я изгледа с нежност. Колко беше млада и колко ѝ беше трудно да разбере мъжа, в когото е влюбена. А беше ли влюбена? Или се бе увлякла по един известен човек, различен от срещаните преди? И все пак около дъщеря му имаше някаква черупка, която все още нито един мъж не бе успял да пробие, а още по-малко — да счупи. Но защо се защитаваше толкова? Защо не бе в състояние да рискува, дори да плаче, но да прелъсти някой мъж, а после да го накара да страда, както умеят да правят жените?

В хасината Лудовико взе багажа ѝ.

— Накарай Елена да застане в профил — прошепна на дъщеря си.

— Защо?

Лицето на Елена грееше. Тя покри корема си с блузата — извивката му се забелязваше.

— Искате да кажете, че... — Клаудия се ококори.

— Чакам тази есен — потвърди с усмивка Елена. — Най-късно в края на ноември.

Клаудия остана без дъх, потънала във вълна от топлина и недоверие. Ще има братче! И защо реши, че ще бъде момче? И внезапно поразена от нова мисъл, тя отново широко разтвори очи.

— Лудовико! Когато това дете стане на двадесет години, ти ще си на осемдесет.

— И се надявам да ги доживея осемдесетте. Като твоята Прекрасна лейди. Съзнавам, че е лудост. Поне за мен. Но Елена заслужава това дете!

Същата вечер Клаудия дълго размишлява над смисъла на думите му. Дали ставаше дума за любовта на Елена, или любовта към приключенията бе накарала Лудовико да стане баща за втори път? На шестдесет години? Или просто бе победа на живота над ограниченията на рационалното?

Замисли се за себе си и за Върнън. Какво го спираше да покаже, че тя го привлича? Какво го задържаше далеч, в един свят без граници?

„О, зарежи това — си каза тя, като се пъхна между чистите ленени чаршафи. — А ти, която си почти на двадесет и четири години и още не си лягала с мъж? Защо? Защо, след като поне няколко пъти се

изкуши, а вместо това... Навремето момичетата не са се притеснявали, че не са спали с мъж, а сега изглежда човек трябва да се нареди на опашка, за да има правото да заяви «аз го направих». И после, какво се казва на някого, когато харесваш, който те ухажва и после те зарязва: «извинявай, но защо да не опитаме?».

Бяха неясни мисли, които се извиваха с първите спирали на съня. Тишината около къщата бе дълбока, но се оживяваше от звуците на лятната нощ — песента на щурците, някакви странни шумове от кокошарника, тихия шепот на овощните дървета, нечутите стъпки на животни, които не оставят следи. Жалко за онази нощ на скалите. Жалко и за нощ като тази.

[1] Валкири или валкюри — безсмъртни девойки — богини в немския народен епос, които обитават Валкала — небесния замък от „Песен за нибелунгите“. — Б.пр. ↑

[2] Oh, forget him (англ.) — Забрави го! — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Бостън, септември 1940 г.

„Не мога да си позволя това дете.“ — От няколко часа вече Саша си повтаряше тези думи. Откакто се бе качила на влака от Ню Йорк за Бостън, тя непрестанно мислеше за това.

Не бе обърнала внимание на признаците за възможна бременност. Бе ги отдавала на умората и на напрежението. Как можа да ѝ се случи точно на нея, след като използваше диафрагмата с педантичността на гинеколог? Доктор Стийл обаче не бе изключила подобна вероятност.

— Дори и когато се използва диафрагма, съществува известен риск — бе ѝ казвала тя.

Известен риск! Навярно това зачеване влизаше в печалната статистика. Щеше да разбере веднага щом влакът пристигне в Бостън. Бе тръгнала три дни преди това, за да участва на един конгрес по естетика и козметика, който се провеждаше в Ню Йорк в един от салоните на хотел „Челси“. Като по чудо бе успяла да загърби вероятността за бременност, както и въпроса, чие е детето. На Томас, или на Базил? Дали бе плод на редките и хладни съпружески контакти или на кратките, но страстни срещи? Кой бе посял това семе така дълбоко в нея, че то бе преодоляло бариерите на противозачатъчните средства?

Струваше ѝ се, че това арогантно и мъжествено семе бе проникнало хитро в нейните глъбини, докато победоносно не бе заело своето място.

Това заключение обаче още не бе потвърдена истина и Саша се помъчи да загърби проблема. Три дни изцяло се бе посветила на конгреса. Бе изслушала дерматолозите и козметиците, бе схванала новостите в проучванията и особеностите на пазара. Бе се запознала с нови хора, за да разбере кой действително знае нещо и кой говори празни приказки. Мнозина се изказваха, но малцина казваха нещо ново. Все пак един от докладчиците — един химик, привлече

вниманието ѝ върху малко обсъждан проблем — екстрактите от растения. Ставаше дума за проучване, направено от немската козметична индустрия преди войната, но почти неизползвано. Саша все още се смяташе за невежа, но тази връзка бе толкова ясна, че завладя вниманието и въображението ѝ. Това бе една все още неексплоатирана територия в Америка. Вероятно работата бе пионерска — бе нужно да се убедят американките, които се мажеха с „Колд крем“, чиято основна съставна част бе глицеринът, да помислят да използват кремове и лосиони от *hamamelis* и *calendula*. А може би не се печелеха пари от авангардна козметика? Струваше ли си да открива нов, различен пазар?

Беше запомнила името на докладчика — Алфред Танц. По произход той бе германец, но не масивен тевтонец. Имаше светли очи, почти посивели коси. Бе строен, слаб. Човек би могъл да го сравни с бистури, дотолкова умееше да се задълбочава, бе прецизен и дори язвителен.

„Ще поговоря с Базил, ще го попитам дали не го познава.“ А междувременно погледът ѝ се спираше, но без да ги вижда, върху пожълтелите зелени листа на дърветата, които бяха подредени като на есенен парад пред прозорците. „Ще реша, веднага щом разбере, че...“ Внезапно се почувства на ръба на пропаст — имаше ли дете, или нямаше? На Томас ли беше то, или на Базил? Безпокойството спираше дъха ѝ. Всичко зависеше от това, което щеше да ѝ каже доктор Стийл по телефона, щом пристигнеше — да или не. Тази несигурност бе така непоносима, че Саша се сгуши на мястото си през последния половин час от пътуването и едва слязла от влака, забърза към един обществен телефон.

— Да, пробата е положителна. Как се чувствате?

Саша остана неподвижна.

— Като че ли съм затворена в чувал — отвърна тихо.

Къщата в Бостън не беше такава, каквато Саша си я представяше. За частния си кабинет Томас бе намерил начин да пренесе от Нюпорт старинните морски мебели на прадыдо си. След това за трапезарията бяха докарани една тежка и масивна маса и столове в стил Макинтош с високи облегалки, от които човек получаваше болки в гърба. Само мебелите в кухнята и в спалнята им бяха нови и светли. Саша бе

пожелала много ниско легло с атлазена покривка и малки тапицирани фотьойли.

Същата вечер, когато се бе отпуснала в леглото омаломощена от умора и безпокойство, Томас я изненада.

— Къде е Ленард? — попита я веднага. — Не отиде ли до Нюпорт да го прибереш?

— Не. Прибрах се направо у дома.

— Преуморяваш се! Всички тези пътувания, козметичния салон...

— Не е умората, която ме повали — изрече тя гневно и се облегна на лактите си. — Друго е. Чувствам се като в капан, безсилна съм.

— В капан? — Той тежко приседна до нея. — Защо в капан?

Саша се обърна по гръб и закри очите си от болезнената светлина, която Томас бе запалил. Чувстваше се отчаяна, почти изпаднала в паника, но единственото, което можеше да направи, бе да се прикрива.

— Имам нужда от време, от сила и от пари, за да продължа напред...

— Да продължиш напред? Какво повече искаш? Искаше да живееш в по-голям град и го получи. Искаше козметичен салон и го направи, искаше продуктите ти да носят твоето име и успя...

— Трошици! — избухна тя. — Трошици в сравнение с това, което е възможно. Не разбираш ли, че когато се заемаш с някакво предприятие, или трябва да вървиш напред, или си обречен на провал. Ти... ти не умееш да мислиш мащабно, Томас!

— И какво означава това да мисля мащабно? — попита той с онова търпение, което я влудяваше.

— Как да ти го обясня? — отчаяна, тя отново закри очи. Как би могла да разговаря с Томас за проектите си, които единствено Базил не намираще за мегаломански? Искаше да стане „господарка на красотата“ като Елизабет Арден и Хелена Рубинщайн. Нищо по-малко! Средните фигури за нея бяха нищо, а и се стремеше към върха. Саша изгаряше от желание да открие нов път, нов начин да поддържа красотата — научен и по-естествен, нова тенденция, както се изразяваха рекламните работници и манипулираха публиката. Интуицията ѝ подсказваше, че има всички възможности за успех, а и

самата тя го знаеше. В Америка щеше да направи козметика от европейски тип. Щеше да наеме за сътрудници водещи дерматолози и козметици. Но имаше нужда от пари, от подходящи хора, но не и от това дете.

Отвори очи и видя, че Томас я гледа с болка, дори със съжаление, както се гледа болен човек, обзет от амбиция, която измества винаги неговите цели и изоставя наред път всичко, което затруднява предназначенията.

— Защо ме гледаш така? — попита го тя и се смръщи. Чувстваше се обидена и опозорена от непростимото му съжаление.

— Мислех си, че можеш да водиш по-спокоен и по-женствен живот — меко отвърна той. — А също така и да бъдеш по-близо до Лео.

— Ленард предпочита майка ти, а ти го подкрепяш — твърдо изрече Саша.

— Нищо не ти липсва — кротко продължи Томас. — Дори вложих добре парите ти, които ми даде да инвестирам. Би могла да работиш по-малко, да направиш някое пътешествие... или да се замислиш да родиш още едно дете. Не си ли спомняш колко беше щастлива?

— Друго дете? — Тя внезапно се изправи и седна. — Точно това не искам!

Извика толкова силно, че бе невъзможно да го отрича повече, нито да го прикрива. Гневът и болката вече бяха проникнали в нея, в този малък ембрион, който я беше нападнал, а тя го отричаше и го желаше едновременно. Мразеше го и абсурдно се надяваше, че е дете на Базил.

— Сигурна ли си? — развълнувано попита Томас.

— Не — излъга Саша.

— Ясно е, че си сигурна — усмихна се той. — Затова си отчаяна. Това са само емоции, ще ти мине. Животът винаги е по-силен.

Саша го погледна ужасено. Имаше право. Беше дяволски прав, макар че не разбираше защо. Тя никога не би махнала дете, което може би е на Базил.

— Казах ти, че не го искам — упорито повтори тя.

Същите думи каза на следващия ден, когато съобщи неприятната новина на Базил и не можа да сдържи вика си на отчаяние:

— Не знам дали е твой син, или на Томас!

Базил я взе в прегръдките си, докато тя плачеше. Разбра, че е разкъсана на две от страх и щастие. И той бе почувствал как кръвта напуска тялото му и го оставя без сили. Освен това се налагаше да внимават и да говорят тихо, за да не разберат момичетата, които работеха в салона, какво става зад тапицираната врата на кабинета, в който бяха и двамата. Винаги бяха изключително внимателни, за да не издадат владеещата ги страст.

— Слушай — каза Базил накрая. — За мен това е твоето дете.

— Какво искаш да кажеш? — възкликна Саша.

— Тихо, тихо... не плачи повече. Винаги се намира решение.

На следващия ден бе взел решение, което му струваше скъпо, но се върна при нея с годежен пръстен, положи го в дланта ѝ и сви отгоре пръстите ѝ.

— Сега ще се разведеш и ще се омъжиш за мен.

— Когато една жена не е сигурна кой е бащата на детето, което носи — каза ѝ доктор Стийл, — или прави аборт, или мълчи и очаква да определи по приликата кой е истинският родител.

— Дори когато има съпруг? — възрази Саша.

— Съпрузите рядко имат съмнения, ако вече не се съмняват във верността на съпругата си — отвърна ѝ лекарката. — Понякога дори не ги проявяват, а това е по-лошо, защото затаяват омраза към детето. Така или иначе, преди да се роди детето, не може да се направи никакво разследване.

— Съществува ли такава възможност?

— Изследването е изключително сложно и налага сътрудничеството и на двамата мъже. След няколко седмици в Чикаго ще има конгрес и вероятно ще се говори и по този проблем. Аз ще бъда там. — Тя погледна Саша. — Защо не помислите, че това дете преди всичко е ваше? Както са казвали в древността: „Майката винаги е известна“.

Саша едва-едва се усмихна. И Базил ѝ беше казал: „За мен това дете е твое“.

— Изчакайте малко, не бързайте с решенията. Вече достатъчно е направено.

— Нямам време — промърмори Саша. Базил я притискаше. Мислеше за бебето, което предстоеше да се роди. И в своята импулсивност не проумяваше нейната неочаквана инерция. Не осъзнаваше какво означава да си бременна в четвъртия месец, мисълта ти да не е толкова ясна; тялото ти да наедриява, а ти да изпитваш ужасна нужда от тишина и желание да видиш как разбитата вселена внезапно събира парчетата си. Навярно лекарката бе права, че приликата щеше да донесе отговора. Това дете щеше да се роди с очите на Базил, с неговата средиземноморска кожа. Така щеше да бъде по-лесно да заяви на Томас: „Виждаш ли? Той е негов син!“.

Минаха две седмици. През това време на Саша ѝ се струваше, че се движи несигурно и с безразличие по опънато въже над някаква пропаст. Вървеше и си повтаряше: „Това е мое дете, преди всичко това дете е мое“. Тези думи, изречени като молитва, я успокояваха и я изолираха от действителността и бъдещето.

Томас бе доволен и бе съобщил на Елиза добрата новина. Базил бе заминал във връзка с някакви мистериозни доставки. Една случайна фраза, изречена от Розали, бе разкрила близките връзки между него и семейството ѝ.

— Отиде във Флорида. Има работа с братята ми.

— Каква работа?

— Търговия с хранителни стоки, струва ми се. Братята ми направиха два ресторанта. Базил е вече от нашата къща — добави тя с блеснал поглед, който не убягна на Саша.

„От нашата къща.“ Розали умееше да говори със заобикалки, типични за италианците. Бе прекалено хитра, за да не покаже намеренията им с онзи, когото семейство Лучера наричаше „гърка“. Но този път произнесе името му — Басилио. Какво знаеше Розали? Или просто обявяваше нещо?

Затвори се в малката си канцелария, която бе подредила като зала със светла маса, едно канапе и един фотьойл. Дръпна завесите, за да се отдели от външния свят, включи лампата „Тифани“ и се приготви да прегледа дневниците си. Беше обезкуражена до сълзи. За пръв път усещаше, че животът ѝ е в ръцете на други, а другите бяха коварни и

враждебни: Томас, Елиза, Базил, Розали и детето, което пиеше кръвта ѝ. За тях тя беше без значение. А тя нямаше никого, освен себе си.

Тази вечер приключи набързо със сметките. Усещаше тъпи болки.

— Зле ми е — каза тя и изпи само един чай в кухнята, където Томас с удоволствие ядеше студена наденица. За щастие Ленард бе в Нюпорт, но следващата година трябваше да тръгне на училище и щеше да бъде невъзможно да го остави на баба му.

Легна си и си сложи торбичка с топла вода. Трепереше. Още нямаше полунощ, когато болките преминаха в болезнени спазми и хладната кръв, която потече, я хвърли в паника.

— Извикай доктор Стийл! Може би още не е заминала за Чикаго. Лекарката не отговаряше.

— Ще позвъня на Арчи — реши Томас уплашен. — Той познава много лекари тук в Бостън.

Откараха я по спешност в една клиника, чийто главен лекар бе известен гинеколог. Пристигна побеляла като мъртвец, почти останала без кръв. Оперираха я по спешност. Дали наистина ставаше дума за извънматочна бременност, или бяха сбъркали диагнозата? Дори и доктор Стийл по-късно не можа да изкаже категорично мнение. На следващия ден Саша се събуди от ужасната упойка, като повръщаше, без да знае, че по думите на Розали „бе празна като тиква“.

Когато главният лекар предпазливо ѝ го съобщи, а Томас държеше ръката ѝ, първата ѝ мисъл бе: „Няма да мога да родя дете на Базил“. Погледна двамата мъже и ги намрази до смърт.

— Вървете си — промълви. — Вървете си.

През цялата нощ остана неподвижна, с отворени очи, оплаквайки края си като жена.

Отказа бульона, който сестрата ѝ донесе. Пийна малко вода, защото устата ѝ бе пресъхнала от жажда. Още усещаше вкуса на упойката. Изтощението ѝ преминаваше в черен гняв, който я обземаше изцяло така, че не оставяше място за болката.

Следобед Томас дойде да я види, като ѝ поднесе един романтичен букет бели рози. Сложи ги в ръцете ѝ, но тя ги отблъсна.

— По-добре ли се чувстваш?

— Чувствам се като човек, оцелял от клане — отвърна тя, без да го погледне.

— Саша, ако веднага не те бяха оперирали, щеше да умреш.

— Предпочитам да бях умряла.

— Не мислиш ли за Ленард? За мен?

Беше патетичен като розичките си, но гневът бе единствената сила, която ѝ помагаше да оживее. Тя не се нуждаеше от състраданието му, не искаше розите му, не желаше да вижда лицето му, не ѝ се живееше такава, каквато беше — без матка, обезобразена, разполовена. Внезапно отхвърли завивките и направи няколко крачки към прозореца, но залитна върху килима и събори въртящата се маса. Преди Томас да успее да я хване, падна във фотьойла и се разплака.

Сложиха я в леглото, дежурният лекар ѝ инжектира успокоително и нареди на сестрата да не я изпуска от очи. Преди да се унесе, Саша се обърна към Томас и заяви:

— Ще се хвърля от прозореца още щом се прибера у дома.

Не го направи и през целия си живот се упрекваше за тези думи не защото бяха жестоки, а защото бяха една напразна заплаха. Винаги е била здрава и силна. Физически се съвзе бързо, а когато се прибра, завари у дома си Елиза, която се отнасяше към нея със снизхождение, и Ленард, който я избягваше.

В козметичния салон Розали я изненада с изпълнената с бели цветя канцелария.

— Съжалявам — каза ѝ тя с тих глас. — Много съжалявам.

Персоналът — всички млади момичета, които бяха обучили, се бяха наредили в редица, за да я поздравят със завръщането.

Саша благодари на всяко едно. Затвори вратата и седна зад бюрото си. Притвори очи, защото болката, която изпитваше, беше ужасна, но имаше и нещо ново — срам. Бе сигурна, че всички знаят. Бяха я гледали с тъга, съжаляваха я. Бе опитала да си повтаря и да си внушава, че не е половин жена. Но тя си даваше сметка, че е невъзможно да избегне натиска на едно мислене, което я определяше като жена, която не може да зачене, като недъгава. И после — какво щеше да стане с тялото ѝ? Ще надобелее ли, ще стане ли своенравна като някои от жените, преживели същото осакатяване?

Бяха ѝ оставили яйчниците, за да не нарушат напълно равновесието ѝ, бе я уверила доктор Стийл, но тези две ненужни останки в утробата ѝ приличаха на технически остарели фабрики,

които произвеждат нещо, предназначено да бъде мигновено унищожено.

А къде беше Базил сега, точно когато имаше нужда от него?

На другия ден взе такси и се отправи към малката си фабрика в предградията. Щом влезе, стори ѝ се, че всичко е както преди, че никой не знае за нея. Почувства се по-добре. Това беше лекарството: да работи, да прави проекти, да разширява бизнеса си, да произведе нещо ново, като имаше предвид, че тялото ѝ не можеше да създаде нищо повече, нито да износи отново един живот. Усети, че депресията ѝ отстъпва място на енергията, на една отчаяна свръхактивност. Имаше толкова много работа — да придвижи продажбите на „Алабастр“, който не се налагаше така добре като „Дю Дю“, да разработи по-голяма опаковка на „Колд крем“, който вече използваше в козметичния салон и като се имат предвид ниските цени на суровините, можеха да се постигнат високи печалби.

Освен това... Но се чувстваше самотна. Сама трябваше да застане пред проектите и проблемите си, които винаги бе споделяла с Базил, изоставена от единствения мъж, който можеше отново да ѝ даде вяра и надежда.

Работеше до късно. Заспиваше с гръб към Томас и всяка сутрин взимаше витамини, новите чудновати капсули, за които се говореше, че възстановяват силите на човека. Накрая един ден Базил влезе в канцеларията ѝ, бързо се приближи до нея и я прегърна.

— Не знаех нищо. Никой не ме уведоми какво е станало. Щях незабавно да се върна — прошепна той.

— Ти имаше право. — Тя се изплъзна от прегръдките му. — Винаги има решение.

И докато той ругаше лекаря, който я бе съсипал, и заплашваше да го удуши, след като Томас не го бе дал под съд, Саша го гледаше отчаяно.

— Не искам да говоря повече за всичко това. Никога — каза му.

Поиска на Томас сто хиляди долара. Каза му, че са ѝ нужни, за да разшири фабриката си. Още преди време му бе поверила всичките си печалби, защото знаеше, че много го бива с инвестициите. Но съпругът ѝ отговори, че да наруши направените инвестиции в този момент

означава да претърпи загуба, затова по-добре да поизчака. Тогава Саша се отправи към „Сити Трейд Банк“, за да поиска кредит. Откри, че въпросната инвестиция беше много рискована. Томас бе рискувал всичките ѝ пари. Реакцията ѝ бе ужасяваща. Отново го обвини, че е провалил живота ѝ, като я е оставил в ръцете на един месар, а сега бе пропилял и всичките ѝ печалби.

— Открадна проектите ми, бъдещето ми, не само парите! — съскаше тя като змия, която няма търпение да изплюе отровата си. — Развод! Искam развод! И повече не желая да те виждам!

А след този вик, който идваше право от сърцето ѝ, тя застина. Замълча с отворена уста, изненадана и почти уплашена от собствените си думи, от собствените си мисли, които в действителност не бяха такива. Уплаши се и че Елиза и Ленард бяха зад вратата и можеха да чуят.

Изпълнена със страх, със съжаление, а навярно и от лицемерие, тя отстъпи пред самата себе си и промълви:

— Томас, не мислех това, което казах... — Тя се разхълца.

— Да, да, вярвам ти. — Той се опита да я успокои, погали я съдържано по косите. — Не плачи повече, не плачи.

Томас Вайнес не си легна цялата нощ, но сутринта влезе в спалнята и докосна лицето на спящата Саша. Тя отвори очи. Съпругът ѝ бе облечен и готов за излизане.

— Онова, което загуби от себе си, не мога да ти го върна. Но за парите смятам, че ще успея да уредя нещо.

Отиде в „Сити Трейд Банк“ и поиска заем от двадесет хиляди долара срещу стойността на семейната къща в Нюпорт. Получи половината и след осем дни даде парите на съпругата си.

— Малко е, не покрива сумата, която ми бе поверила, но не можах да намеря повече — извини се той.

Имаше онзи примирен и депресиран вид, който за негово съжаление влудяваше Саша. Тя бе нетърпелива. Изпитваше състрадание. Без да го прави съзнателно, сравняваше неговата кротка слабост със стихийната реакция на Базил, който бе заплашил да удуши гинеколога убиец. Затова Саша се озлоби срещу своя съпруг. Таеше яростна злоба, която не показваше, но издаваше с жестовите си и с мълчанието си. Една злоба, която убиваше като бавнодействаща отрова. Елиза Вайнес бе наясно с това, но не каза нито дума. Запази

всичко в себе си като буркан с жлъчка, за да го изкрещи след това като обвинение срещу омразната си снаха.

Междувременно Саша дори не я виждаше, не се грижеше и за Ленард; бе обзета от мисълта за своята работа. Трябваше да направи решителен завой, ако искаше да излезе от ограничението на един провинциален козметичен салон, където като хоби произвеждаше и козметика за уважаваните си клиенти. Проблемът не се състоеше единствено в осигуряването на средствата, бе нужен и подходящ човек. Спомена името на Алфред Танц пред Базил, а той щракна с пръсти.

— Знаеш ли за какво говориш? Знаеш ли кой е Алфред Танц? Беше един от химиците на Елизабет Арден, а сега работи в козметичния отдел на едно фармацевтично предприятие.

— И какво от това?

— Със сигурност е обвързан с изключителен договор.

— Договорите никога не са попречили на когото и да било да дава строго секретни консултации. Зависи от сумата.

— По-добре седни, преди да чуеш какво би ти поискал този германец.

Базил организира среща между тримата и придружи Саша до Ню Йорк със своя олдсмобил — огромна кола, която бе купил след пътуването си във Флорида. Без предисловия Саша Колмар напомни на Алфред Танц за неговия доклад за продукти с екстракти от лекарствени растения. Помоли го да разработи за нея една серия с естествени продукти. Той я изслуша, но не направи никакви възражения. Гледаше Саша с изпитателния поглед на светлите си очи. „Да — реши той, — тя говори сериозно.“ Години по-късно, когато вече беше официален ръководител на отдела за проучване и производство на „Ес Кей“, той ѝ довери:

— По време на първата ни среща, като те гледах, бях убеден, че се ражда нова господарка на красотата, която е в състояние да поделити, дори да отнеме властта на този, който бе на върха по онова време.

Дори не говориха за пари. Танц обеща да ѝ направи предложение в рамките на един месец. След края на разговора, който се проведе в едно малко кафене на Ийст Вилидж, Базил придружи Саша до един малък хотел, където тя бе отседнала преди месеци по време на конгреса. Беше необичайно мълчалив.

— Имаш нов обожател — внезапно се пошегува той.

Тя бе така задълбочена в мислите си, че дори не чу думите му.

— Сега трябва да намеря парите. Онези десет хиляди долара от Томас, дори и да са мои, ще стигнат само за да започна.

Базил каза:

— Ще се намери някаква възможност.

— Банките? Вече опитах в „Сити Трейд“, а и другаде. Направо се изсмяха в лицето ми.

— Остави банките. Говоря за частно финансиране.

— Шегуваш ли се? Не бих искала да се забърквам с лихвари. Ще ми прережат гърлото.

— Никакви лихвари. Говоря ти за почтени хора. А аз ще ги гарантирам.

— Ти? И с кого?

— Със семейство Лучера. Не става въпрос за семейството на Розали, а за големите Лучера, тези, които имат сделки и клонове навсякъде. И свободни пари за инвестиции.

Саша го изгледа с любопитство. Базил непрекъснато я изненадаваше.

— Сега разбирам думите на Розали — ти си от къщата. За тях ли работиш?

— По-скоро с тях. Но не принадлежа към клана им.

— Толкова неща се говорят за Лучера — каза тихо тя. — Сделки в границите на позволеното, дори контролират игралните зали... в Бостън, не тук в Ню Йорк, тук не е мястото им. Тук има други семейства.

— Виждам, че си информирана — пошегува се Базил. — Но те действат във Флорида. Там вече имат ресторанти и разработват една идея, която има бъдеще.

— И затова дори няма и да помислят да финансират някоя си, която иска да произвежда козметични продукти.

— Но ако аз им поискам парите и ако инвестицията е сигурна...

— Има право Розали. — Саша не бе учудена. — Ти наистина си „един от къщата“.

— Естествено заемът ще бъде с лихва, по-висока от тази в банката, но не прекалено, с уточнени падежи на лихвите. Едно задължение... да кажем, за пет години. После ще го върнеш.

— В противен случай — подсмихна се тя — ще вземат предприятието ми. Не, благодаря! Не искам да си слагам главата в торбата.

— Значи отказваш? — Базил разочаровано сви рамене. — И на мен вече не ми вярваш.

Саша остро го изгледа. Какво искаше да каже? Че наистина може да стане посредник между нея и семейство Лучера? Набързо си направи сметката: петстотин хиляди долара плюс лихвите за пет години. Това означаваше, че ще трябва да отделя настрана всяка година по сто хиляди долара. Задължение, от което могат да ти настръхнат косите.

— Разбира се, че ти вярвам — отвърна. — А ти наистина ли ще гарантираш за мен?

— Естествено.

— И ако се проваля, поне ще знам, че ти ще поемеш задължението и ще вземеш фабриката. — Саша отново се засмя. — Не е ли така?

— Би могло, но ти ще се справиш. За каква сума мислиш?

— Петстотин хиляди, не по-малко.

— Ще те уведомя.

— Какво друго се очаква от мен? — след кратко колебание попита Саша. — Предполагам, че няма да отпуснат заем само заради лихвите.

— Ще ти изпращат жените си, за да ги обслужваш безплатно — и съпругите, и любовниците си — подсмихна се Базил, после стана сериозен и добави: — Но ако се наложи да ти поискат услуга, не можеш да откажеш.

— Каква услуга?

— Не знам. — Той явно се забавляваше.

Подпис върху непопълнена полица. В последвалата тишина се чу безстрастният глас на Саша:

— Добре. Ти ще се пазариш. Не искам да се срещам с тях, нито да фигурирам официално. Това е моето условие.

Изглежда всичко бе уредено. Саша почувства хлад. Беше една вечер в късната есен и за пръв път двамата с Базил отново бяха заедно, далеч от всички. Времето на радостта и страстта ѝ се струваше така далечно. Седяха един до друг в здрачината на колата, почти уплашени

от чувствата и спомените си. Можеха да влязат в този хотел, да наемат две стаи, а след това да спят в едно легло, както бяха правили толкова пъти. Отново да почувстват, че телата им са живи, че се желаят и нищо не е загубено. Или пък можеха да се поздравят като двама непознати, двама делови партньори. Не, това бе невъзможно!

Саша се обърна да погледне Базил, неговия горд и свъсен профил, гъстите и къдрави коси, смуглата кожа на един южняк. Беше млад, приказно млад, а тя обичаше тази негова младост.

— А ние, Саша? — попита той, усетил погледа ѝ.

От доста време тя очакваше този въпрос, още откакто Базил се върна след пътуването си. Но той не я бе попитал нищо, остави я да оздравее.

— Аз те обичам, Базил.

— Тогава се разведи. Смятам, че си мислила достатъчно.

Когато тя отказа, той подскочи, обзет от болезнена ярост.

— Защо? Каж ми поне защо?

— Бях наказана достатъчно, Базил. — Саша едва говореше, гърлото ѝ болезнено се бе свило. — Носех дете, но не знаех кой е бащата — ти или Томас.

— Това го знам. Но не можем да плащаме непрестанно.

— Ти няма да плащаш. — Саша го прекъсна и постави ръка върху гърдите му. — Аз ще плащам.

— Не те разбирам.

Тя пое дълбоко дъх, сякаш се канеше да се потопи под водата и да изплува.

— Ожени се за Розали, Базил. Тя е влюбена в теб. Оженете се. Вече си един от семейството. От нея ще имаш деца. Ти не си мъж, който може да живее без деца.

— Луда ли си? Не желая да живея без теб!

— Аз никога няма да ти липсвам. Ще бъда винаги на разположение, във всеки момент.

— Ти си луда и глупава! — Очите му гневно блестяха. Насочи показалец към нея. — Ти предпочиташ да останеш с мъж, когото не обичаш, но който ти е задължен, вместо да се омъжиш за човек, който те обича, но комуто ти си задължена. Въпреки че той не го иска.

Саша остана неподвижна, не можеше да си поеме дъх. Но не можеше, а и не искаше да го лъже.

— Имаш право — призна. — Няма да понеса да бъда половин жена до един цял мъж. Освен това, Базил... животът е дълъг.

— Искаш да кажеш, че ще се разкайвам?

— Сигурно. Но аз ще изпитвам страх всеки ден. — Бавно, без да добави друго, отвори вратата и слезе от колата. — Така е, Базил. Винаги се намира решение.

Бостън, април 1941 г.

Базил Андрос сключи брак с Розали Лучера веднага след Великден, като направи голяма сватба по италиански — поканиха шестдесет двойки. Направиха и сватбено тържество, булката бе в бяло и получиха много пликове със зелени банкноти като сватбен подарък. Патриархът Лучера — чичо на момичето и човек с изключително голямо влияние, заяви по време на тоста, че наистина съжالياва, че младоженецът не е един от тях, но „гърците и италианците са от една раса“ и не се съмнява, че Басилио оказва чест на семейството.

Саша бе облечена в лилаво. Беше кума на младоженката и се усмихваше. Томас не пожела да присъства на сватбата — от няколко месеца страдаше от дълбока депресия.

Две седмици по-късно Елиза, която живееше с тях, защото твърдеше, че бедният ѝ внук няма майка, чу как синът ѝ и снаха ѝ дълго разговаряха през нощта в стаята си. Рано сутринта се събуди от звук, който не бе в състояние да определи, гръм или трясък на врата? Уплашено погледна леглото, в което спеше Ленард. Когато разбра, че с детето всичко е наред, се успокои. Отново настана тишина. Може би ѝ се бе присънило. Отиде в кухнята да пие вода. Вече бе светло. Докато вървеше по коридора, забеляла, че под вратата на кабинета на Томас се процежда светлина. „Сигурно е забравил лампата запалена“ — помисли си и поклати глава. Още сънena натисна бравата и влезе.

Саша никога нямаше да забрави нечовешкия вик, който я изтръгна от съня. Скочи от леглото и излезе от стаята. Видя Елиза в края на коридора до вратата на кабинета. Приблужи се и застана на прага. Главата на Томас бе клюмнала върху кантонерката. В слепоочието му имаше дупка. Дясната му ръка бе паднала надолу, а пистолетът му лежеше върху килима.

Тя прихвана Елиза, която се олюляваше, и я заведе в кухнята.

— Ще извикам полицията — каза й. — Не влизай там и не пипай нищо.

И затвори вратата на стаята на Ленард.

Елиза Вайнес изкачи двете стъпала към подиума, където бе поставена стойката с псалтира. Не прочете отворената страница, а се зае да прелиства напред-назад. Накрая сред тишината на параклиса пискливият й глас се извиси:

— Дай ми справедливост, Господи, за да мога да вървя по пътя си и да вярвам във вечността, без да се отклонявам...

Викарият възкликна от изненада и погледна изумено тази жена в траурно облекло, която с молби и заплахи го бе принудила да извърши християнско погребение на сина й, който се бе самоубил. Трябваше да прочете псалом на вярата „Бог е моят пастир“, но по време на подобни погребални служби, изпълнявани след болезнен компромис не в църквата, а в параклиса на гробището, можеше да се очаква всичко.

Елиза продължаваше:

— Аз не слушам измамниците, не се движа с хората, които се преструват, не се събирам с безбожници. — Тя не произнасяше молитва, а страстен протест пред присъстващата общност.

Там наистина беше цялата общност на баптистката църква на Нюпорт. Там бяха приятелите от клуба по голф и бивши колеги от съда, както и сплотеният отряд приятелки на Елиза, защото Томас бе човек, който нямаше врагове и от когото никой не се интересуваше, но все пак бе един от тях. Ето защо затаиха дъх, докато слушаха този псалом, който съдържаше едно не чак толкова прикрито послание, бяха поразени от дързостта на Елиза. Тя вече не четеше, а казваше последните стихове, които знаеше наизуст и не отделяше поглед от високата жена в траур, която стоеше права и държеше сина си за ръката.

— Господи, никога не оставяй душата ми на едно и също място с душите на грешниците, нито живота ми с хората, чиито ръце са злодейски.

Тогава жената повдигна траурния воал, който прикриваше лицето й, и решително насочи обвинителен леден поглед. В тишината, като държеше за ръка сина си, Саша Вайнес застана встрани от

погребалната ниша, където поставяха ковчега. Накрая викарият припяваше на висок глас: „Господ е моят пастир, той ще ме отведе в зелените пасища...“.

Саша взе бяла роза от един венец и понечи да я постави върху ковчега, но в този миг Елиза застана зад гърба ѝ и грабна цветето от ръката ѝ, като крещеше:

— Не, убийца! Убийца!

После блъсна Саша към една от колоните на параклиса.

— Сцената беше патетична, но и неуместна — каза по-късно викарият.

За миг всичко се завъртя пред очите на Саша. Усилието ѝ да не падне бе така очевидно, че някой я подкрепи. Хвана здраво ръката на Ленард, който я гледаше разтревожен и притеснен от черния ѝ воал и от всичко, което разбираше и не разбираше. Изведе го със себе си навън. Спря се и си пое дълбоко дъх, за да се съвземе от обидата.

— Мамо... мамо... зле ли ти е? — Ленард нетърпеливо я дърпаше за ръката.

— Не, вече не.

— Тогава отивам при баба.

— Не, остани тук! — Тя здраво стисна ръката му. — Сега ще стоиш тук!

Ленард внезапно се дръпна и побягна.

— Отивам при баба, искам да стоя при баба! — извика той и я остави сама по средата на чакълената уличка под погледите на десетки хора.

Ръмеше студен и слаб дъждец. Някой се приближи до Саша и я прикри с чадъра. Розали.

— Ела, да вървим.

— Видя ли Ленард? Не иска да стои с мен.

— Баба му го глези. Остави го при нея поне за няколко дни.

— Къде отиваме?

— Да се махаме оттук. Ще те отведе у дома.

Взеха такси и когато стигнаха до ферибота за Бостън, се приютиха в бара, докато чакаха. Розали я накара да изпие един топъл чай.

— Тази вещица наистина те разстрои.

Саша притвори очи. „Тази вещица има право, макар че не знае защо“ — помисли си тя.

По-късно, докато пътуваха и седяха една срещу друга, Саша се запита как така Розали я бе последвала в Нюпорт, на гробището, а сега внимателно я наблюдаваше.

— Дошла си чак дотук. Базил ли те помоли?

— Не. Басилио трябваше да отпътува. А аз дойдох, за да не си сама. Поне един човек, който да е на твоя страна.

Саша затвори очи и поклати глава.

— Всички са убедени, че аз съм причината за тази смърт, нали?

— Свекърва ти преиграва — заяви Розали.

— Но тук я приемат на сериозно.

Отново настана тишина. Саша съзерцаваше морето и дъжда. Беше вдигнала воала на шапката си.

— Не мога да се върна в онази къща. Пак ще спя на канапето в канцеларията на козметичния салон.

— Трябва да се преоблечеш.

— Достатъчна ми е тази черна рокля.

— Аз ще отида да ти донеса това, което ти е необходимо.

— Създавам ли ти грижи? — Саша се извърна към Розали.

— Не, ти си прекалено силна, за да създаваш грижи някому. Ти си човек, който до момента си е позволявал само да дава.

— Какво толкова съм ти дала? — попита Саша, тъй като усети в тона ѝ прикрито огорчение и неизречено желание помежду им да се установят равноправни отношения.

— Много. Научи ме на занаят, даде ми работата в салона...

— Заслугата е твоя. Струваше ми се, че си доволна, че ти харесва.

— Да — призна Розали и добави: — И Басилио ми харесва.

Отново се спогледаха. Розали не добави нищо към тази истина, изречена по заобиколен начин.

— Сватбеното ни пътешествие бе във Флорида, в къщата на братята ми — уж случайно подхвърли тя. — Мястото е прекрасно, би ми харесало да имам къща там. Всичко е ново. И ти трябва да смениш къщата.

— Още не съм в състояние да мисля.

— О! Скоро ще помислиш. Мъртвите от вчерашния ден са мъртви вече от онзи ден — възкликна Розали, макар че не си вярваше.

Започнаха да се нижат дните, които Саша наричаше „дни на мрак“. Трудни, несигурни дни на очакване с единственото предчувствие, че нещо ще се случи. Часове наред прекарваше седнала в люлеещия се стол в кабинета си или лежеше на дивана и си припомняше последната нощ, прекарана с Томас.

В козметичния салон се работеше с намален ритъм и тя оставаше невидима за малкото клиентки, които го посещаваха. Саша нямаше желание да се върне във фабриката, нямаше нужда от съболезнования. Но когато Розали ѝ донесе току-що излезлия брой на „Нюпорт Дейли“ и видя заглавието „Съпругата убийца?“, разбра, че очакването бе приключило. Елиза бе изрекла „Аз обвинявам!“ и тя трябваше да се защитава.

„Какво е написано тук? — питаше се тя, ужасена от заключенията на журналиста. — Кога са идвали отново да ме разпитват?... Или скоро ще се случи? Пригответи се, Саша!“

Седеше с вестника пред себе си, когато Розали ѝ съобщи, че е пристигнал сержант Тауърс. Същият, който бе дошъл в нощта на самоубийството, който бе наредил да се премести трупът и бе разпитал нея и Елиза поотделно. Бе още млад човек, който я гледаше така, сякаш едва разпознаваше в застиналото ѝ и бледо лице прекрасната жена в халат, с разпуснати коси и отчаяни очи, която му бе отворила вратата онази нощ.

— Госпожо Вайнес, трябва да ви задам няколко въпроса.

— Сержант Тауърс... само преди няколко дни погребяхме съпруга ми. Какво има още?

— Не бих искал да ви тревожа, но има някои несъответствия между показанията на Елиза Вайнес и вашите. Става дума за подробности, които на пръв поглед могат да се припишат на чувствата, но сега вашата свекърва уточни много ясно някои обстоятелства.

— Разстроена е — каза Саша. — Свекърва ми е объркана. Предполагам, че ме обвинява, че съм моралната причина за самоубийството на сина ѝ. Знаете ли какво се случи на гробищата?

Сержант Тауърс не отговори.

— Когато Елиза Вайнес дойде да ви потърси в стаята, вие будна ли бяхте?

— Не е идвала да ме търси и не бях будна. Събуди ме нейният... ужасяващ вик — обясни Саша.

— Затова твърдите, че не сте чули изстрела.

— Не. Бях взела приспивателно. И освен това, както сам видяхте, нашата стая се намира в дъното на коридора, далеч от кабинета на съпруга ми.

— Вие не сте чули изстрела, но сте се събудили от вика на свекърва ви — отбеляза полицаят. — Вероятно вашият съпруг е починал няколко минути преди това.

— Няколко минути преди това! — повтори тя поразена.

— Съпругът ви бе облечен, сякаш въобще не си бе лягал.

— Понякога работеше през нощта.

— Изглежда обаче, че тази нощ двамата сте се карали. Чували са се високите ви гласове.

— Поспорихме. И говорехме тихо, за да не безпокоим свекърва ми и сина ми.

— Спомняте ли си за какво спорихте?

При този въпрос Саша свъси вежди и вдигна брадичка.

— Сержант, това не са няколко въпроса, това е разпит. Имам правото да знам в какво ме обвинявате.

— Засега няма обвинение. Само изясняваме. Но съм длъжен да ви помоля да останете на разположение.

Тауърс се сбогува, като отдаде чест, а Саша остана неподвижна, поразена от истината — беше следствена и под подозрение. Обади се по телефона на Арчи Дейвисън, когото не бе видяла на погребението.

— Прочете ли статията в „Нюпорт Дейли“?

— Това е работа на Елиза — поясни той. — Появи се при мен, убедена, че може да те обвини. Постарах се да я разубедея, но виждам, че не съм успял.

— Какви ли още клюки ще измисли?

— Синът ми Джеф разбрал, че един репортер от „Бостън Ривю“ е бил при нея. Той ще я накара да говори и ще се разкрие цялата история...

— Каква история?

— Тази, която тя ми разказа и според която ти си отмъкнала всички пари на Томас, ти си го накарала да ипотекира семейната къща и не стига това, а и... че имаш любовник.

— И кой е този любовник? — ледено попита Саша.

— Кой знае? Със сигурност не и тя, но всичко това прави историята много пикантна. Така хората ще мислят: „Ами да, със сигурност има съучастник“.

— Съучастник в какво? — извика Саша.

— В престъплението — измърмори Арчи. — Така казва Елиза. Всъщност не знам как да прикривам нейните шумни изяви.

— Ти ли си нейният адвокат, Арчи? — Бе възвърнала самообладанието си.

— Помоли ме в името на приятелството ми с Томас, но аз отказах.

— Благодаря — едва чуто промълви тя. Веднага си помисли, че би било изключително опасно да бъде подсъдима с Арчи Дейвисън като обвинител. — И аз исках да те помоля да ми помогнеш...

— Трябва да остана настрани, Саша.

— Разбирам. Каж ми честно в какво ме обвинява?

— Че си убила Томас. Твърди, че разполага с неопровержимо доказателство. Нещо като тайно оръжие.

— Не е на себе си, Арчи. Би казала всичко срещу мен.

— Да, тя разсъждава нелогично и е опасна.

Саша отново изпита онова усещане за нереалност. Същото замайване, което я бе обзело в параклиса след вика на Елиза: „Не, убийца!“ Сега този вик отекваше като ехо.

— Ще се защитавам, Арчи, дори да съм сама.

— Почакай, не прави нищо. Нуждаеш се от добър адвокат.

Бостън, май 1941 г.

Трети разпит. Този път ѝ изпратиха призовка и Саша трябваше да се отправи към полицията и да чака дълго в една малка стая. Сама! После я накараха да влезе в една канцелария, където полицай с по-висок чин от сержант Тауърс я попита:

— Кога се запознахте със застрахователния агент Фармър?

— Не го познавам — отвърна тя. — Никога не съм го срещала.

— Вашият съпруг не ви ли е говорил за него?

— Обикновено паметта ми е добра. Не си спомням.

— Въпреки това Томас Вайнес е направил застраховка „Живот“ на стойност петстотин хиляди долара.

— За пръв път чувам. Кога е станало?

— Малко след раждането на детето ви. Не е възможно да не сте в течение, защото в случай на смърт вие сте облагодетелстваната.

— Почакайте... — Саша леко се усмихна. — Тази полица в такъв случай е изготвена в Нюпорт? Предполагам тогава, че свекърва ми знае за това.

— Но господин Фармър ви видя преди малко и ви разпозна.

— Наистина ли? И къде сме се срещнали? Кога?

— Сигурна ли сте, че съпругът ви не ви е казвал?

Тя не знаеше дали този полицай е прекалено настоятелен, или е обичайна практика да се повтарят по няколко пъти въпросите?

— Не ми е казвал нищо, повече от сигурна съм.

— Това е всичко, госпожо Вайнес.

Когато излезе уморена и потисната, въпреки че разпитът бе кратък, едно такси я очакваше.

— Качвай се и ми кажи какво стана.

— Джеф Дейвисън! — Тя му се усмихна. Струваше ѝ се, че грубото му младо и приятно лице е като утринна зора в този мрачен ден. Джеф се занимаваше с наказателно право като баща си, но често работеше и с Томас. Саша винаги се бе отнасяла със симпатия и доверие към него, може би защото бяха почти връстници. Отпусна се на седалката в таксито.

— Елиза разкри тайното си оръжие — информира го тя. — Томас е направил застраховка „Живот“ за половин милион долара. В моя полза. Но аз не знаех. И никога не съм срещала този Фармър — застрахователят, който освен това твърдял, че ме познава. Дори и днес не го видях.

— Кога е станало?

— Когато се е родил Ленард. Очевидно Елиза знае. И ще превърне тази застраховка в мотив за моето престъпление.

— Не е речено, че ще успее. Все пак е странно, че Томас не ти е казал. Минали са толкова години.

Саша се разгневи:

— Това е истината, Джеф! Продължавам да казвам истината, а всичко се обръща против мен. Ще накарам Елиза да изяде тази полица! Никога не съм я виждала, разбираш ли? Сигурно е у нея, но щом е в моя полза, значи ми принадлежи.

— Почакай, не се горещи!

— Джеф, помогни ми! — Тя сграбчи ръката му. — Баща ти ли те изпрати?

— Така ли мислиш? Опитвах се да го уговоря да дойде. Не пожела. Ти вярваш ли ми? Не съм прочут колкото него.

— Вярвам ти — реши тя. Изправи глава и дълбоко си пое дъх. — Остави ме поне веднъж да кажа, че се страхувам.

Таксито току-що бе спряло пред козметичния салон, когато група жени го заобиколи. Саша, която не ги бе забелязала, слезе. Жените внезапно започнаха да я замерят с яйца и домати, като крещяха: „Убийца! Пропаднала жена!“.

Нападната неочаквано, тя не успя да скрие лицето си. Джеф я прикри и я бутна към входа на салона. Щом влязоха вътре, фуриите започнаха да замерят прозорците на салона. Минувачите спираха удивени и се смееха.

— Каква гадост... — Саша не се осмеляваше да докосне съсипаната си рокля. Беше мръсна и унижена. — Познах ги, те са приятелки на Елиза, дошли са от Нюпорт...

— И тя е тук — каза Джеф и я хвана за ръката. — Ела, ела.

— Вече я видях. И Ленард е тук. Наплю ме.

В този миг вратата отново се отвори и две светкавици заслепиха Саша и Джеф, които инстинктивно се обърнаха. Младежът изхвърли навън фотографа, след това помогна на Саша да се изправи от стъпалото, на което бе паднала, и я поведе към вътрешната стълба. Тя трепереше и едва изкачи малкото стъпала. Хвана се за касата на вратата, повърна и се разплака.

— Не можеш да останеш тук — каза Розали. — Последните две нощи се страхувах, че се чувстваш зле, и останах при теб. Имаше кошмари, викаше.

— Продължавам да сънувам, че тичам, но не успявам да избягам — избухна в злобен смях Саша. — Че Ленард и Елиза са по петите ми.

Те са моите кошмари и някой път ще ме настигнат и ще ме удушат.

Розали не разбираше черния хумор на Саша.

— Имаш нужда от спокойствие, от някое място, където не те познават — каза й Розали.

— След всички снимки, публикувани във вестниците? Не ми дават покой, превърнах се във фаталната славянка, в курвата, която е убила бащата на собствения си син. Не мога да изляза, а тук непрекъснато ми се обаждат и ме обиждат.

— Басилио ми каза да те заведе в къщата на морето — заяви накрая Розали.

— Каква къща? — Очите на Саша светнаха. — Той върна ли се?

— Не. Само говорих с него. Къщата е на нашите, там ходихме на море, когато бях дете. Няма да повярваш, не е вила, а дървена къща на плажа.

Саша сякаш не я слушаше.

— Ако отново говориш с него, кажи му да остане във Флорида — каза тя.

— Знае го.

Саша се остави да я убедят, след като Джеф Дейвисън я уведоми, че разследването за смъртта на Томас е предадено от полицията на прокуратурата.

— Заместник-прокурорът Пиърс ще пресее фактите и ще реши дали обвинението на Елиза Вайнес има някакво основание. Но вече имаме няколко точки в наша полза: върху оръжието на Томас единствените отпечатъци са неговите. Поставен натясно, застрахователят Фармър бе принуден да признае, че Елиза Вайнес му е телефонирала, за да разбере подробностите по полицата и че те е виждал само веднъж, но лично не те познава. Колкото до полицата, още не знам при какви условия е била изготвена. Може да се каже, че самоубийството освобождава застрахователната компания от плащането на премията и в такъв случай...

— В такъв случай — няма пари и следователно няма престъпление — подсмихна се тя. — Разумно ли ти се струва да отстраниш един съпруг, като симулираш самоубийство, без да измъкнеш и един долар?

Джеф се сепна. Винаги се удивляваше и губеше ума и дума пред нейната способност да се шегува. Може би по този начин Саша се

бореше със страха.

— Могат да се заподозрат други мотиви — отвърна той и я изгледа така, сякаш знаеше за какво става дума, но не иска да каже. — Вчера — продължи той, прегледах в кабинета на баща ми всички книжа на Томас, които бяха в писалището му, дори и тези, свързани със споровете, с които се занимаваше. Не се знае, казах си, финансовите дела обикновено пораждат скрита злоба у губещата страна. А всъщност... открих нещо друго. Саша, ти знаеше ли, че от няколко месеца Томас се лекуваше при един психиатър?

Тя бе стъписана:

— Давам си сметка, че съм живяла с един непознат, един мъж, който не ми казваше нищо за себе си. Първо полицата, а сега и психиатъра.

— В чекмеджето на писалището му намерих рецепти от този лекар.

— Или пък непознатата съм била аз, защото така и не разбрах нищо за депресията му. — Внезапно ѝ хрумна друга мисъл. — Знаеш ли нещо за този заместник-прокурор Пиърс?

— Не, но ще се запозная с него.

— Преди да вземе решение по моето обвинение? — замислено попита тя.

— Обикновено се избягват контактите преди обвинението — призна Джеф. — Има неумолими прокурори, но има и податливи.

— А той какъв е?

— Не задавай много въпроси, Саша. Няма да помогне!

Тя пъкна бельо и някакви дрехи в една пътна чанта и рано в понеделник сутринта отпътуваха с Розали с взета под наем кола. Приятелката ѝ бе приготвила и провизии, защото къщата бе доста уединена.

— Два пъти седмично ще идва пазачът, за да ти носи вода, напитки и хляб. Ако ти потрябва нещо друго, е достатъчно само да му кажеш. Познавам го добре. Живее там от години.

— Но няма да оставам дълго — реши Саша.

— Сложи в сметката поне няколко седмици. Така каза Джеф.

Розали наскоро бе взела шофьорска книжка и караше много внимателно.

„Зависима съм от решенията на другите“ — мислеше си Саша, унесена от монотонното пътуване по почти пустия път. В действителност се надяваше да се отдалечи и да възстанови силите си.

Около къщата нямаше нито едно дърво. Черен път свързваше близките жилища, които бяха доста отдалечени едно от друго. Имаше дори магазин за хранителни стоки и бензиностанция. От вратата към дюните водеше дървена стълбичка. Оттам до морето имаше стотина метра, а плажът бе равен, сив и пустинен.

— Тук си на сигурно място, далеч от журналистите, фотографите и дори от омразата на свекърва ти. — Розали сложи върху дървената маса чантите с храната.

Саша се огледа. Струваше ѝ се, че се е върнала в дома на майка си в Нюпорт.

— Дано никой не знае, че съм тук... Това място е толкова усамотено, че се чувствам беззащитна.

— Тук може да дойде само човек, който има разрешение — увери я Розали. — Пазачът е от семейството.

— Ваш роднина?

— Не, един доверен човек, познават го както баща ми, така и чичо ми.

Пометоха пясъка, който бе проникнал през процепите на вратите и прозорците. Розали запали газовата печка и помогна на Саша да оправи леглото си.

— Тази стая бе моята, а горе на тавана спяха братята ми. Повече от десет години през лятото играехме тук.

— Защо правите всичко това за мен? — внезапно запита Саша. — Заради Базил, който вече е от семейството?

— И затова — спокойно отвърна Розали и подви чаршафите.

— А може би и Джеф Дейвисън и дори заместник-прокурорът Пиърс са от семейството?

— Откъде да знам? Това е мъжка работа. Защо задаваш толкова много въпроси?

Въпроси! Саша избягваше да си задава въпроси през първите два дни, защото почти през цялото време спа. Само от време на време ставаше, за да си притопли храната. След това една по-ведра сутрин си

даде сметка, че слънцето грее и морето е синьо. Слезе и тръгна боса по пясъка. Не беше студен. Пълзящите растения с огромни листа по дължината на стъблата се виеха като паяжина по повърхността на дюните, а между листата се виждаше как се движат насекомите и оставят следи.

Водата обаче беше ледена и вълните се пенеха върху камъните по брега. „Ако успея да вляза и да поплувам в това ледено море, значи ще успея да се измъкна и от безизходицата.“ Беше игра, предизвикателство, което си бе поставяла още като дете: „ако успея да се покатеря на онова дърво, ако успея да скоча от този зид, ако не се страхувам да сляза в мазето вечер и да взема въглища...“. Това беше начин да преодолее страховете си и да предизвика несигурната си участ, от която непрекъснато очакваше нещо.

Свали роклята си и остана по бельо. Огледа се и светкавично съблече всичко, за да влезе във водата. Студената вода прониза с хиляди иглички кожата ѝ. Застана на колене, после се протегна и страхливо раздвижи ръцете си. Не плуваше добре, но държеше главата си над водата. Малко по малко, вместо да изтръпне от студа, се изпълни с енергия. Обърна се по гръб и заплува. Ледената вода я наелектризираше. Точно от това имаше нужда — от скритата сила, от огъня, от този гняв, който я съживяваше. Загреба енергично с ръце. Плуваше лошо, но енергично и когато вече не чувстваше дъното под краката си, овладя ужаса си, отново се отпусна по гръб и се загледа в небето. Не мислеше за нищо.

Мислите се появиха по-късно, в последвалите часове и дни. Бяха тревожни мисли, свързани с несигурното настояще, в което тя държеше с една ръка сина си, а с другата петстотин хиляди долара и така трябваше да посрещне бъдещето. Но не в Бостън. Щеше да остави козметичния салон, така добре разработен, в ръцете на Розали. Скромната ѝ фабрика можеше да продължи да произвежда козметичните продукти, които пазарът вече ценеше. Реши да направи едно пътуване, което щеше да ѝ позволи да оцелее, докато скачаше в празното пространство в Ню Йорк. Имаше нужда от пари и от подходящи хора, за да даде криле на проектите си. Алфред Танц, Джеф Дейвисън и Базил. Базил! Колко ѝ липсваше той в тези дни.

Ако Елиза не беше толкова глупава и заслепена от омразата си, щеше да посочи с пръст Базил като съучастник. Дали заради това я

закриляше семейство Лучера?

— Това е мъжка работа. Защо задаваш толкова въпроси? — беше казала Розали. Да, но тя бе главната фигура в тези въпроси. Какво щяха да ѝ поискат в замяна?

Десетте дни изминаха много бързо и наред с въпросите без отговор, наред с проектите, които бяха истински само в нейните сметки и желаня, у Саша проникна също така и покоят на плажа. Много рядко някой го прекосяваше. Дори в неделните дни отваряха малко от къщите. Лятото още не бе дошло, а небето беше променливо. Въпреки това бе прекрасно да се разхожда по пясъка, да слуша вятъра и да усеща солените пръски върху лицето си. През целия си живот Саша Кинзачек не бе имала истинска ваканция, нито бе разполагала с толкова много време. Понякога дори се забавляваше, например, когато мислеше за Розали или когато се сещаше за Ленард. Щеше да го изпрати в някой добър колеж. Той имаше нужда от ред и дисциплина, далеч от оня вампир — баба му, която не му спести страданието да види баща си убит, а майка си — обидена. Елиза бе обект на гнева ѝ. Представяше си я смутена, сама, без Ленард и без приятелките си, които я бяха презрели, защото бе загубила. Гняв и планове — това бе дрогата! Това поддържаше Саша, докато вървеше по пустия плаж. И щеше да ѝ помогне да поживее час или повече от своята противничка. Искаше да я види съсипана.

Джеф Дейвисън пристигна точно в един от тези ветровити следобеди със своя мощен и кънтящ мотоциклет.

— Има нещо ново.

— Кога ще ме призоват? — попита Саша. — Скоро ли?

— Не бързай. Имаме нужда от време.

— Какво тогава е новото?

— Ще ти обясня. Полицията за застраховка „Живот“, която Томас е подписал, съдържа две клаузи, които са в твоя полза. В случай на самоубийство сумата от петстотин хиляди долара ще бъде изплатена, ако смъртта е настъпила поне две години след датата на договора. Но ако смъртта е настъпила в резултат на убийство от лицето, в чиято полза е направена, премията няма да бъде изплатена.

— Това е добра новина, като се има предвид, че не аз съм застреляла Томас.

— Но трябва да го докажеш — прекъсна я Джеф. — Сега чуй. Ако смъртта на Томас не бъде класифицирана като самоубийство, остава обвинението на Елиза към теб. Това от своя страна може да бъде подкрепено от адвокатите на застрахователя. Те ще направят всичко възможно, за да докажат, че ти си виновна, защото в този случай няма да платят.

— Почакай, има нещо, което не разбирам...

— Ще ти обясня. Застрахователите искат да спечелят делото, за да не платят, а не за да доставят удоволствие на Елиза Вайнес, която ще получи само... да го наречем морално удовлетворение. И тя сега си дава сметка за това. Или пък... — Джеф замълча многозначително — ... или пък винаги го е знаела.

— Искаш да кажеш, че Елиза няма да получи и цент? Разбира се... винаги го е знаела? — промърмори Саша, която се опитваше да разгадае изкривеното съзнание на врага си. — Джеф, започвам да разбирам. Какво иска?

— Елиза има доверие в баща ми — поде той, без да се смути. — Тя всъщност се е обърнала към него и му казала: „Тези петстотин хиляди долара са на Ленард, не са на Саша. Всъщност Томас подписа полицата след раждането на сина си. Но Ленард така или иначе ще ги загуби“.

— Какво ще рече това? Че аз ще ги пропиляя, без да осигуря сина си?

Джеф я успокои с едно движение на ръката си. По рождение той беше много способен посредник. Никога не губеше търпение по време на дългите спорове.

— Опитай се да четеш между редовете, Саша. Елиза иска тази премия, иска я за себе си, макар че Ленард е едно разумно прикритие. В замяна на това ще може да се отрече от всичко, което е казала срещу теб.

Саша замълча със сведени очи, пребледняла.

— Това е нелепо. Аз съм обвинена, слагат ме на позорния стълб, изпълват вестниците с лъжи, а след това тя казва: „Не, не исках, стрешила съм, няма нищо вярно“ и си мисли, че съдията ще ѝ повярва...

— Досега заместник-прокурорът разследва само делото за самоубийство, нищо не е потвърдено.

— Джеф! — Когато Саша вдигна глава, той се уплаши от погледа ѝ. — Тази проклета жена, тази гнусна лъжкиня... — просъска Саша — ... така иска да ме изиграе! Ако беше тук, щях да я убия, веднага... Вдигна всички на крак, за да получи парите, хвърли ме в отчаяние, за да ме изнудва, и сега... Сега, когато смята, че не мога да вдигна глава от земята, продължава напред. Никога! Никога, разбираш ли? Никога няма да ѝ дам този половин милион долари и не само защото е мой и го искам, а защото предпочитам да се явя в съда, предпочитам да рискувам репутацията си и може би живота си, само и само тя да загуби. Трябва да се пръсне от яд, да умре от отрова...

— Успокой се, успокой се! Гневът не помага. — Джеф наля чаша вода и ѝ я подаде, но гърлото на Саша бе така свито, че не можа да преглътне. — Виждаш ли? Никога не трябва да се гневиш на врага си. Трябва да го смачкаш мълчаливо.

Тя въздъхна изтощено и с треперещ още от вълнението глас попита:

— Ако откажа на това предложение, какво ще стане?

— Всичко зависи от заместник-прокурора.

— Струва ми се, че семейство Лучера го познава.

— Може би.

— А баща ти какво казва?

— Той винаги е за компромиса.

— А ти?

— Аз? — Джеф имаше странно изражение. — Бих казал на Елиза Вайнес, че мислиш.

— Какво? Аз мисля?

— Бих я накарал да го повярва. Поне за три-четири дни. Да дадеш надежда на врага е винаги добра тактика.

— За три-четири дни? — Саша бе заинтригувана.

— Докато не се върне доктор Линдън от конгреса в Монреал. Първо трябва да поговоря с него.

Тази нощ младата жена не спа, яростта я караше да се върти в леглото, а когато стана, едва се бе зазорило. Отвори вратата. Дюнците тънеха в мъгла, но небето бе ясно. Очертаваше се един дълъг, почти безкраен и напълно празен ден.

„Ако седна тук, на стълбите, изчакам да изгрее слънцето и оставя часовете да отминават, без да ги броя, ще се справя. Все едно да

стигнеш до дъното на кладенец и да откриеш, че няма вода.“

Бе още рано, когато чу шум от кола. Със сигурност бе пикапът на пазача. Чу и стъпки по дървената тераса, но не и шума на колата, която се отдалечава. Внезапно се разтревожи — бе беззащитна и наоколо нямаше жива душа. Докато вратата се отваряше, тя се стрелна към дюните.

— Саша! Саша, аз съм!

Позна гласа. Обърна се и видя, че Базил върви към нея.

— Изплаши ли се?

— Да, винаги съм сама. Често изпитвам страх.

Но сега Базил я прегръщаше, пламенно я целуваше, а тя се разтапяше. Облегната на него, остави да изчезнат страхът, напрежението и уплахата.

— Не знам защо — задъха се той — се събудих с убеждението, че днес ще бъде най-мрачният ден за теб.

— И дойде.

— Набързо, скришом, като някой крадец! — Той се смееше и нищо друго не бе по-успокоително, по-жизнено и по-сигурно от този негов смях.

Любиха се сред дюните. Пясъкът бе между ръцете и устните им. Любиха се бързо и неутолимо, с чувство, което заличаваше всяка мисъл — нуждата да бъдат един в друг без думи, без задръжки, без минало или бъдеще, защото мигът принадлежеше на настоящето, на вселената. После разговаряха, излегнали се върху пясъка.

— Още няколко дни и ще си вълн от опасност — уверено изрече Базил.

— Защо си толкова сигурен?

— Пиърс е разумен.

— Какво значи „разумен“? — попита Саша.

— Значи, че е възрастен, почти пред пенсия и малко пари няма да му се отразят зле.

— Познаваш ли го?

— Аз — не. Джеф обаче го познава.

— Джеф?! — Тя не бе учудена.

— Не подценявай това момче. Умен е, няма скрупули и заради теб би се хвърлил и в огъня.

— Колко ще ми струва? Искам да кажа заместник-прокурорът?

— Най-малко десет хиляди долара или повече, но не много. — Базил забеляза недоумението в очите ѝ и пламенно, но твърдо се зае да я убеждава: — Трябва да си спестиш съдебното разглеждане! Много вероятно е да спечелиш, но колко енергия, пари и тревоги ще ти струва?

— Затова си дошъл, нали? — промърмори Саша натъжена. — Да ме убедиш да платя.

— Не. — Погали лицето ѝ. — Не е за това. Но някой трябваше да ти го каже. А аз знаех, че ще бъде трудно да те накарат да го преглътнеш.

Тя мълчеше, но малко по малко на лицето ѝ се появи някогашната твърдост. Саша се изправи и почисти пясъка от тялото си.

— Добре. Но ако разбере, че тези пари не са отишли у прокурора, а у Елиза, ще ви накарам вие да ги глътнете — без да добави друго, тя се отправи към къщата.

Не след дълго и Базил се присъедини към нея. Познаваше внезапните ѝ пристъпи на гняв и знаеше, че се чувства унижена от този компромис.

— Не си го изкарвай на мен. Такъв е светът и така върви.

— Знам, но не ми харесва.

— Нито на мен. И не съм дошъл само за да ти съобщя какво трябва да се плати.

— Наистина ли? Какво друго има?

— Дойдох да се сбогувам с теб, Саша — тихо изрече Базил. — Реших да се преместя във Флорида.

— А... на Розали ѝ харесва във Флорида, тя ми го каза. — Саша го погледна, като се опитваше да запомни Базил Андрос, който се сбогуваше с нея. Толкова жесток и толкова отчаян, хубавото момче, силният мъж, с когото бе познала любовта. Гледаше потъмнялото лице от лъчите на слънцето във Флорида, пронизателните очи, устните, които току-що бе целувала.

— Саша — промълви той, — не мога да остана до теб, щом ти не си моята жена.

— Ти набързо реши да се ожениш за Розали. — Затвори очи и въздъхна.

— Ти ми я даде! — предизвика я той.

— Но ти за нея ли се ожени, или за семейство Лучера?

— Лучера са семейство, а аз никога не съм имал семейство.

— Едно семейство със съмнителни сделки?

— Мислиш ли, че Рокфелер и Форд нямат зад гърба си по някоя мръсна сделка? Що се отнася до мен, аз имах една проста идея, която се наместваше като болт в бизнеса на братята на Розали — една верига семейни ресторанти в курортите и покрай автострадите. В тази страна хората пътуват.

— А ако се намесим във войната?! Непрестанно се говори.

— Запомни, че храна и червило се продават винаги, дори и по време на война. — Той ѝ намигна и се усмихна.

И Саша се усмихна. Това беше оптимизмът на Базил, неговата способност да „усеща“ пазара така, както морякът познава вятъра. В това се проявяваше неговата разумна смелост в сделките.

— Ще имам нужда от пари — каза му тя.

— За онзи заем от Лучера говори с Джеф.

— Той ли е техният съветник?

— Казвам ти го поверително — техният човек е Арчи. Но Джеф е с по-остър ум, по-млад е. Не го оставяй да ти се измъкне.

— Ще замина за Ню Йорк — заяви тя.

— Бях сигурен.

— Реших да продам фабриката. Ще основа лаборатория, която ще се ръководи от Алфред Танц, и ще дам да произвеждат моите специалитети в някоя фабрика, която работи за трети лица. По-малко капитал и повече печалба. Какво ще кажеш?

— Че мислиш мащабно.

— Ще ми липсваш.

Базил я гледаше и тя разбра, че не може да го остави да си тръгне и да премълчи истината, която я разкъсваше. Никога не би могла да я скрие от него и сега щеше да му се довери, защото тя пазеше думите, пазеше ги у себе си, макар че живееше така, сякаш ги беше забравила.

— Тези дни проумях, че ще остана сама, Базил. Сама през целия си живот. Разбрах също, че мога да гледам напред и искам да стигна далеч. Къде? Не си поставям граници. Искам да създам нещо, което да ми донесе богатство и власт, искам да командвам и да създавам. Но знам още, че ти и Томас винаги ще бъдете до мене. Ти, защото те дадох на друга, защото те обичам, а Томас, защото го убих...

— Ти?!... — Толкова беше потресен, че не можеше да говори. — Ти си го застреляла?

— Не, не го направих аз. Но два часа преди това аз го убих с моята истина. — Саша тежко въздъхна. — Казах му всичко, Базил — за мен, за теб, за детето, което може би бе негово, а може би — твое, крещях му, заявих му, че съм се отказала от теб само защото хирургът ме е направил стерилна. Базил, убих го с истината!

— Защо го направи? Вече...

— Защото бях отчаяна, че те бях загубила.

Базил не успя да каже и дума, беше покрусен от болката ѝ.

— Вече знаеш всичко. Сега си върви, Базил. — Тя му подаде шлифера и го побутна към вратата. — Върви и не се обръщай.

„Може би — помисли си тя, докато той излизаше, след като отново я бе погледнал на прага, — може би ще се срещнем в някой друг живот, на друг свят.“

Срещнаха се след двадесет и две години, в един друг свят, но в същия живот.

ГЛАВА 9

Клаудия изключи касетофона и остана известно време със слушалките на главата си. Думите на Саша отново звучаха в ушите ѝ като интимна изповед, която никой, освен нея не би трябвало да чуе.

Представяше си сбогуването между Саша и Базил в дървената къща между дюните. Чуваше думите, които се бяха оказали пророчески. Заключение думите — двадесет и две години преди да се видят отново. Възможно ли е, запита се тя, една любов, дори и тайна, да надживее времето на цяло поколение?

Докато мислеше върху току-що чутия запис, си даде сметка, че не го е чула докрай. Затова сложи касетата в касетофона, намести слушалките на главата си и изчака дълги минути, преди отново да чуе уморения глас на Саша, която се обръщаше към нея:

Знаеш ли, че ми липсваш, Клаудия? Имам чувството, че години си живяла тук, а не само няколко седмици. Ти си много проникателен човек, който умее да чува думите отвъд словата, едно око, което вижда отвъд очевидното. Сега се утешавам до известна степен в самотата си, защото поканих Беате да ми посвири днес следобед. Накарах да преместят пианото от салона в хола и я слушам. Обичам музиката и когато Беате свири без напрежение, защото знае, че я слушам, без да съдя за изпълнението ѝ, тя разкрива своя талант и понякога ми се струва, че отново слушам прекрасното изпълнение на Едуина. Колко е странно, Клаудия — толкова съм сдържана с Беате. Много време измина, откакто бях една любеща баба за Върнън и Стюарт. Беате се страхува от мен, чувствам го. Но може би сега, когато се виждаме по-често, ще успеем да се сбlijим.

Прочетох първата дълга глава на нашата книга, тази, която остави на Върнън, преди да заминеш. Бях поразена от сърдечния и комичен начин, по който си ме описала като дете. Точно такава бях — с любопитни очи, широко отворени към света. Имаш невероятната способност да схващаш начина ми на изразяване. За мен е доста впечатляващо да чета онова, което самата аз бих написала със същите думи, със същия ритъм, ако можех да го направя. Това е обезпокоителен пренос на думите ми — ти пишеш „моята книга“, Клаудия.

Но не затова ми липсваш. Ти отново разкри пред мен даровете на живота. Когато си мисля за новите записи, които се подготвям да направя за теб, имам чувството, че седиш във фотьойла в библиотеката и слушаш за дните от времето, когато още не си била родена, които като по чудо ще превърнеш в свои.

Тези две големи ленти със записи, които съдържаха описание на годините, преживени от Саша в Бостън, неочаквано бяха донесени в селската къща от Алма. Предния ден спирачките на новия мерцедес на майката на Клаудия бяха изсвистели по утъпкания път пред къщата. Тя бе слязла, като се поглаждаше и масажираше долната част на гърба си.

— Що за пътища водят дотук? — измърмори. — На всичкото отгоре се загубих на два пъти, наистина живеете насред полето!

Елена стоеше на прага, облечена в ризата на райета и с плитки върху раменете си. Алма я изгледа учудена и смаяна.

— Това не е ли къщата на Лудовико Фредиани? — попита тя.

— Да, но Лудовико не е тук — отвърна Елена.

— А, вие сигурно сте Елена! — възкликна Алма и като забеляза бледото лице на младата жена и широката риза, добави иронично: — Виждам, че дори и на тази възраст бившият ми съпруг отново е направил попадение.

— Винаги правиш комплименти, мамо! — обади се Клаудия, която бе застанала на прага до Елена.

— Какво лошо казах? — попита в отговор Алма и подаде ръка на Елена с предразполагаща усмивка. — На един дъх изминах

шестстотин километра, за да видя дъщеря си, нося ѝ един пакет от Монте Карло като доверен куриер, а вижте как ме посреща!

Междувременно беше влязла в къщата и се беше настанила върху пейката до кухненската маса.

— Тези проклети пътища! Нагълтах толкова прах, че умирам от жажда.

От чантата си измъкна малък пакет и го подаде на дъщеря си.

— Ето! Направо от ръцете на Саша Колмар.

— От Саша? — Тя пое пакетчето с известно смущение. — Какво е?

— Записи и както ми каза — тайни.

— Как така се срещнахте? — Отвори пакетчето и видя три запечатани касети.

— По време на едно посещение на журналисти от специализираните издания в клиниката „Бел Еър“, в лабораториите и така нататък. Знаеш, обичайната покана от страна на отдела им за връзки с обществеността, за да се направи реклама на производството и проектите им за близкото бъдеще.

— И кой ви посрещна? Чакай! Аз ще ти кажа. Инге Бахофен и Стюарт Вайнес.

— Точно така. Той е директор на лабораторията — хубаво, русо и будно момче. А тя — отговарящата за връзките с обществеността, е малко мрачна, но си разбира от работата. Лекарят, който ти харесва, не се появи.

— Кой? Доктор Вайнес? И защо реши, че ми харесва?

— Остави. Бях любопитна да го видя.

— Със сигурност са организирали посещението на журналистите в деня, когато е в Женева — поклати глава Клаудия.

— Наистина ли? Поне така казаха, за да оправдаят отсъствието му. — Алма заинтригувано я изгледа.

— Много се учудвам, че си успяла да видиш Саша Колмар. Обикновено Бахофен слага въже, за да я изолира.

Алма изпи студения чай с праскови, който Елена мълчаливо ѝ предложи, и призна:

— Знаеш ли, усетих, че тази Бахофен не ме изпуска от погледа си. Но не и химикът, той бе прекалено зает с пресконференцията. Тя ме следеше с поглед, без да се приближава до мен, и се правеше, че не

знае, че съм твоя майка. Накрая, когато ни изпращаха до летището, направих така, че да се кача в същата кола с нея.

— И тогава ли нищо не ти каза?

— Не. Но нямаше търпение да ми види гърба.

— Ти знаеше ли, че вече съм се върнала в Италия?

— Не, и бях решила да стигна до вила „Палма“.

— Как се измъкна?

— Много просто — засмя се Алма. — След като заверихме билетите си, Бахофен трябваше да се сбогува с нас. Аз се качих в самолета, а после под предлог, че съм забравила една чанта в кафенето, се върнах и избързах към тоалетната. Изчаках двадесетина минути, след това излязох и се огледах, за да се уверя, че наоколо няма хора от „Ес Кей“. Тогавата заявих, че съм изпуснала самолета, и взех такси до вила „Палма“.

— Цяло приключение.

— Приключението започна по-късно. Във вила „Палма“ не успях да вляза, сякаш къщата бе безлюдна. Обаче чувах, че някой свири на пиано.

— Пиано? — Клаудия бе изненадана, но после се усмихна. — Сигурно е била внучката ѝ. Много е талантива.

— Да. Тогавата набрах по клетъчния си телефон номера, който ти ми бе дала, и някаква прислужничка идиотка ми отвърна, че мадам не желае да бъде обезпокоявана.

— Флорет — уверено каза Клаудия.

— Заплаших я с уволнение, ако веднага не ме свърже с мадам. И в този миг самата тя, старата, ми отговори.

— Не я наричай така.

— Старата? Но тя е на осемдесет години!

— Видя ли я?

— Да, годините не ѝ личат. Държи се гордо като кралица. Но ти не знаеш каква беше преди тридесет години — беше прелестна.

От представата за някой човек всеки отделя и съхранява в паметта си съзнателно или несъзнателно онова, което има най-висока стойност за него. За Алма Ленци Саша олицетворяваше властта, красотата и несметното богатство. За Клаудия тя бе жена, която бе кръстосвала живота почти половин век и все още в жестовете и в очите ѝ се прокрадваше една тайнствена младост.

— Аз и сега я намирам за красива, с това необикновено лице, което се е формирало през осемдесетте години на живота ѝ. И освен това тя е... сантиментална жена.

— Мислиш ли? Когато влязох в къщата, видях момиче, седнало пред един роял.

— Беате — внучката ѝ.

— Странно дете... но старата, извинявай — Саша, бе много нежна с нея. Каза ѝ: „Продължавай да свириш, така музиката ще остане във въздуха и ще ми прави компания. А аз в това време ще отида в библиотеката, за да поговоря с госпожата“.

— За какво разговаряхте?

— За теб, за книгата, която пишете, и отново се посмяхме на срещата ни отпреди тридесет години.

— И тя те помоли да ми донесеш този пакет?

— Каза, че го очакваш.

— Така е. Нужен ми е, за да мога да продължа работата си.

Алма изпитателно оглеждаше дъщеря си и се питаше доколко е наясно с интригите, заплетени около нея.

— Ако наистина искаш да завършиш книгата, пиши я тук — каза тя. — Не ми се ще да се връщаш при онези хора.

— Саша Колмар не е „онези хора“. Освен това съм поела задължение и имам перфектен договор.

— Този договор ще ти плати ли и за опасностите, и заплахите?

— Какви заплахи?

Майка ѝ се изправи и нервно направи няколко крачки.

— Кога най-после ще се върне баща ти? Искам да обсъдим това в негово присъствие. Сама не съм в състояние да те убедя.

— Можеш поне да опиташ. Лудовико ще се върне много късно, но можеш да останеш за вечеря и да преспиш тук. Нали така, Елена?

— Чувствай се като у дома си — кротко отвърна тя.

Алма се обърна и се изчерви от неудобство. Беше избухлива и неучлива, но си даваше сметка, че това момиче с русите плитки е стопанката на къщата, а тя я пренебрегваше — все едно че бе един от кухненските шкафове.

— Извинете, но довечера трябва да съм в Рим. За щастие дните са дълги.

Отново се обърна към дъщеря си и набързо завърши разказа си:

— Саша Колмар нареди на шофьора си да ме придружи до летището. Докато чаках на гишето и питах дали има списък с чакащите за Милано, усетих, че ме докосва една нежна ръка. Обърнах се и видях Инге Бахофен да се усмихва като хиена. Каза ми: „Запазих ви нов билет, тъй като изпуснахте самолета“. И ми го подаде. „Един билет?“ — попитах, защото не можех да разбера какво има предвид. „Да, за да заминете наистина този път и да нямате възможност да размислите. Не идвайте повече, госпожо, и дръжте онази интригантка — дъщеря си — далеч от «Бел Еър» и вила «Палма». Нищо няма да спечели от Саша Колмар, само ще загуби. Ясно ли е?“ Тези думи бяха толкова неочаквани и стряскащи, че за миг останах без дъх. После ме обзегняв. Взех билета от ръката ѝ, хвърлих го в лицето ѝ и заявих: „Вие ми казвате какво трябва или не трябва да правя? А какво смятате, че заплашва дъщеря ми, освен вашата отрова?“. Тогава тя разкри картите си: „Няма да получи и пукната пара. Няма да публикува спомените на дъртата склеротичка! А ако го направи, рискува да бъде опровергана от цялото семейство“. „Така ли? Страхотна реклама!“ — изсмях се аз. След това я погледнах право в очите и ѝ заявих: „Косъм да падне от главата на дъщеря ми, ще ви скалпирам по-умело и от някой индианец“.

— Мамо! — спря я Клаудия, която почти се заливаше от смях при вида на свирепото изражение на майка си. — Вече се опитаха да ми откъснат повече от един косъм, шпионираха ме, връхлетяха върху нас на Корниш. Срязаха гумите на микрата на Силвия, обраха ме на летището... и ето ме тук — цяла и по-решена от преди.

— На какво си решена?

— Да напиша тази книга, това е първата ми голяма възможност.

— Внимавай, защото тази вещица не се шегува. — Алма се отпусна на пейката.

— Но имам и един рицар, неопетнен и безстрашен.

— Смей се, смей се!

— Засега бъди спокойна. Няма да мърдам оттук. Сигурна съм, че Саша ще намери друг куриер, за да ми изпрати следващите записи. И то скоро.

„Трябва да ѝ се обадя — реши Клаудия, — може би наистина ѝ липсвам. Саша никога не казва нещо, което не е обмислила.“ Набра на няколко пъти номера на вила „Палма“, но непрестанно даваше заето. Когато линията се освободи, ѝ отговори записът на непознат глас от телефонния секретар: „Мадам отсъства. Оставете съобщение“.

Това бе странно. Клаудия не остави дори един поздрав. Импулсивно позвъни на секретарката на Върнън и узна, че доктор Вайнес не е в клиниката.

След това телефонира в лабораторията. Обземаше я голямо безпокойство, сякаш разстоянието бе разпръснало хората, които търсеше, и ги бе отправило в различни посоки. Гласът на Стюарт я утеши.

— Баба ли? Замина за Ню Йорк с Върнън. Той не искаше да я пусне да пътува сама. А ти, красавице, как си?

— Намирам се наред полето — отвърна Клаудия, която говореше, застанала до един отворен прозорец. — Прекрасно поле, може би най-красивото на света. И работя.

— Надявах се да ми кажеш, че някой от нас ти липсва.

— Всички ми липсват — прошепна тя. И беше самата истина.

— На кого е този голф, паркиран точно пред къщата?

Колата пречеше да се преминава пред килера.

— Аз ще сляза — каза Клаудия на Елена, която шофираше. — Ще отида да помоля да преместят колата, иначе няма да можем да разтоварим кашоните и пликите с покупките.

В това време на вратата се появи Лудовико и извика:

— Елате, елате! Имаме гостенин.

Той седеше в кухнята близо до масата, където имаше две халби светла и пенлива бира. Усмивваше се. Над полото си носеше копринено сако, късите му коси му придаваха младежки вид.

— Върнън! — Сърцето ѝ ускори ритъма си, но тя веднага се съвзе. — Знаеш ли, че на пръв поглед те сбърках със Стю?

— Не си спомняш добре лицето ми — пошегува се той.

— Не, но... — Клаудия изглеждаше притеснена и в настъпилото мълчание се породила необяснима враждебност. — Сигурно се дължи на влиянието на Америка. Веднага си придобил вид на... янки.

— Това комплимент ли е?

— Дори повече. Приличаш на Лудовико — подсмихна се тя сърдечно. — Когато идваше да ме види в Америка, не се решаваше да се прибере у дома.

— Твоят баща притежава таланта да накара един непознат, който внезапно се е появил у дома му, да се почувства удобно.

— И навярно дори не те е попитал как си успял да намериш пътя дотук?

— Сутринта кацнах във Флоренция. Но после? Да, на няколко пъти обърквах пътя.

— И не се обади — смъмри го тя.

— Защото исках сам да успея да намеря тази известна ашина.

— Добре — отсече Клаудия, която чувстваше, че баща ѝ внимателно я наблюдава. — Сега татко ще ти покаже къде ще спиш тази нощ, тъй като вече се стъмни, а наблизо няма хотели. Има една стаичка, може да се каже, че е килия, която гледа към терасата. Междувременно двете с Елена ще приготвим вечерята. А, трябва да си преместиш колата, която е почти на стълбите на къщата, и после да отидеш да набереш малко плодове. — Взе една кошница и плъзна дръжката през ръката на Върнън, погледна го право в очите с усмивка, но и с категорично послание: „Това е моето царство“.

Естествено доктор Вайнес не бе дошъл само за да даде на Клаудия новите записи на Саша и документите, които носеше от Съединените щати. Искаше да види Клаудия, да разбере къде живее тя и да се запознае с Лудовико. Решението му по-скоро бе продиктувано от сантиментално чувство.

Клаудия беше развълнувана от присъствието му, но смяташе, че другите не забелязват това. Обаче Елена беше твърде проникателна, Лудовико бе ревнив. Така че и двамата се досещаха за чувствата ѝ. А в това време тя внимателно преценяваше любимия си противник, който бе нащрек и контролираше разговора.

— Бях за десет дни в Ню Йорк с баба — разказа той, когато всички седнаха на масата. — Не исках да пътува сама. Не беше обикновено пътуване. Беше нещо като поклонение по местата, където е прекарала детството и младостта си.

— Нюпорт и Бостън? — предположи Клаудия.

— Да, тя сигурно ти е разказвала. Направих освен това и подробно проучване на вестниците от онова време, които са отразявали делото, свързано със смъртта на съпруга ѝ. Тя искаше да направя копия на всички публикации, за да си осигури необходимата информация.

— Ти знаеше ли? Тези събития са станали много отдавна...

— Не — леко огорчен отвърна той. — Нито баща ми, нито баба ми са ми разказвали. Ти си единствената довереница.

— Ще бъда обвързана с тайната дори и след издаването на книгата. — Клаудия внезапно се изчерви.

— Знам. Моето задължение е да ти донеса записите и документите, нищо повече.

— Не всичко, което Саша разказва, ще намери място в книгата — продължи Клаудия, която следваше някаква своя мисъл. — Но, разбира се, записите остават твоя собственост. Аз отговарям за това.

Върнън я изгледа изненадан от сериозния ѝ и професионален тон.

— Баба ми ти вярва — каза мило той. — Но вярва и на мен.

— Дали вече да не се посветим на тези лакомства, които нашите жени са приготвили? — намеси се Лудовико. Сложи по средата на масата чинии с картофи на фурна, пълнени със сметана и шунка, малки спаначни суфлета и печени зеленчуци. Изразът „нашите жени“ предизвика усмивката на Елена, ядоса Клаудия и запали лукава светлинка в очите на Върнън. Този патриарх с млада и бременна съпруга много му харесваше, а масата, осветена от газена лампа, го изпълваше с отдавна забравена сладост.

— Много съм ви благодарен — отвърна той. — От дълго време не съм сядал на маса с едно семейство.

— Надявам се да останеш доволен. — Лудовико майсторски подправяше салата в три цвята, сипана в голяма дървена купа. — Ние сме вегетарианци като монасите.

— А шунката?

— Тя е в чест на госта. Както и виното, което не е от известна марка, но е истинско. — На Лудовико му доставяше удоволствие да сервира на тримата млади, беше му приятно, че пред него седи мъж. А след малко щеше да му стане противник — с бащите винаги ставаше така. „Главното действащо лице най-после се появи. Но с десетина дни

закъснение според моите изчисления. — Този млад мъж, който повече гледаше, отколкото приказваше, не му бе неприятен. — Обаче... дали не греша, но май има някаква сянка зад момчето?“

Настани го да спи в стаята за гости на тавана. На следващата сутрин излезе рано и придружи Елена до магазина, преди да продължи за Флоренция. Клаудия и Върнън останаха сами да пият кафе.

— Не ми се работи тази сутрин — заяви тя. — Да се поразходим ли, или трябва веднага да тръгваш?

Той не отговори, приближи вратата и погледна навън.

— Тук човек наистина е напред полето — отбеляза Върнън. Въздухът бе свеж. Чуваше се само шумоленето на тревата или на клоните на дърветата. Бяха сами и Върнън имаше усещането, че има неограничено време пред себе си. За тях двамата.

— Да вървим.

Слязоха към овощната градина. Тя вървеше няколко крачки напред, за да му показва пътя. Той се бавеше, загледан в гърба ѝ. След това избърза, за да я настигне.

— Защо дойде тук? — внезапно го попита тя, без да го поглежда. — Можеше да ми изпратиш документите и записите по куриер.

— Бих могъл. Но щях да обидя Саша. Освен това материалите са много важни.

Движеха се по една пътечка, която заобикаляше редиците плодни дървета, после лозето, преди да се влее в коларския черен път, който водеше до най-близкото село.

— Сигурен ли си, че искаш да отидем в селото? До него има почти три километра.

— В противен случай кога двамата бихме могли да поговорим? Макар да ми се струва, че засега само мълчим. Докато бях през последните дни с баба ми, говорихме много за теб. Питам се къде си. Никога не съм виждал тосканската провинция, нямах представа какво е ашина, макар че ми беше казала.

— И харесва ли ти?

— Да. Вече мога да те видя в точната рамка.

— Докато работя? — Тя се престори, че не разбира за какво намеква той. — Знаеш ли, вече имам три нови глави, които мога да ти дам да прочетеш. И трябва бързо да ми ги върнеш с нанесените поправки.

— Не възнамеряваш ли да се върнеш във вила „Палма“? —
Върнън вървеше с ръце в джобовете и леко свъсени вежди.

— Засега — не. По-късно сигурно... — отвърна Клаудия след кратко колебание.

— Саша е намислила нещо важно за края на лятото, надява се, че дотогава ще си завършила книгата.

— Изключено! Имаш ли представа колко работа се иска, за да прехвърлиш нейните записи върху хартия?

— Във всички случаи тя ще иска да бъдеш с нас.

— С нас? Какво общо имам аз? Не, не вярвам, че ще искам да дойда.

Навлязоха в горичка от акации и кестени с преплетени къпинови храсти. Клаудия се спря и набра една шепа къпини. Предложи му ги в дланта си.

— Тук не са прашни като тези по черните пътища.

— Никога не съм ял току-що откъснати плодове.

— Във вила „Палма“ има цял ред френско грозде.

— Сигурно и вината за това, че не искаш да се върнеш, е моя.

— Защо? Ти ли срязва гумите на микрата? Ти ли ми отмъкна куфарчето, ти ли ме блъсна да падна на площадчето пред летището? Каква е вината ти?

— Сигурно съм те обидил и наранил по някакъв начин.

— Нима?

— Не бъди уклончива, Клаудия. Освен това не разбирам защо си така враждебно настроена. Трудно ми е, винаги ми е било трудно.

— Поне опитай.

— На теб лесно ли ти е да говориш за чувствата си, за фантазиите си? — Той се спря.

— Фантазии? Не разбирам — сви рамене тя и продължи да върви. — Налага ли се да отгатвам твоите? Със сигурност нямам никакъв опит с мъжките фантазии.

— Спри за момент! — Той я хвана за ръцете и я задържа пред себе си. — Когато бях много млад и много срамежлив...

— Ти! Срамежлив?!

— Защо? Много мъже са такива.

— Но не и ти...

— Да, аз! — усмихна се Върнън и отметна глава, сякаш се самосъжаляваше или се забавляваше? — Фантазиите ми бяха много оригинални и освен това различни от тези на приятелите ми.

— Разказвахте ли си ги?

— Не! Не съм споделял с никого моята мечта, но не защото се срамувах, а защото бе много специална. Моята годеница бе измислена. Нямаше определено лице. Но все едно — аз я виждах, знаех, че е хубава, знаех как се облича. Поднасях ѝ цветя! Отивах да я взема от дома ѝ, за да я заведа на кино, да пием чай; обикаляхме с колата по крайбрежния път, когато имаше луна...

— Странен годеж. И кога приключи?

— Отдавна — отвърна той. — Но тези мечти, които ти изглеждат глупави, остават у теб като горчивина.

— Жените, които са идвали в живота ти... не те ли накараха да ги забравиш?

— Не. Винаги има по някоя мечта, която си остава.

— Доктор Вайнес — промърмори Клаудия и го хвана под ръка, — кой би допуснал, че си непоправим романтик!

— Дори и ти?

— Аз? Ние не се разбираме, Върнън. За мен ти си най-загадъчният и най-неразбираемият мъж, който съществува. Харесва ли ти?

Той се усмихна.

— Не ми харесва, но имаш право.

— Ти какво очакваш? Че другите трябва да те разбират?

— Не другите. Тя! Тя трябва да ме разбира!

— Знаех си! Знаех си! Тя винаги е тук, тайнствената „тя“, която трябва да говори, да вниква в твоето мълчание, да ти вади думите с ченгел от устата... Ти не искаш да рискуваш, но този път няма да мине! — Клаудия спря и го погледна в очите. — А сега ми кажи защо дойде тук.

— Много добре знаеш защо.

— Не ми е достатъчно. Но ще ти помогна... — Тя сложи ръце върху раменете му така леко, че едва усещаше топлината им. Надигна се на пръсти и го целуна с нежност, която го разтърси. Той я прегърна и сподавено изрече:

— Влюбен съм в теб, затова съм тук...

Клаудия се отдръпна, за да го погледне, усмихната и изумена, почти разгневена и с блеснали очи.

— И го съобщаваш с такова лице... сякаш е станала катастрофа?

Тогава се озова силно притисната в него, така притисната, че не можеше да диша. Лицето ѝ бе опряно на гърдите му, а ръката му галеше косите ѝ. Върнън говореше, а тя чуваше много малко от думите му: „Когато бях в Америка, мислех само за теб“ или „Когато си тръгна, не ми достигаше въздух“, или „Онази вечер на скалите бях така объркан, разчувстван, а ти избяга...“ и още, и още. Тя не чуваше думите, само напрегнатия страстен глас, от който отчаянието изчезваше.

— Толкова ли ти бе трудно да ми го кажеш? — Нежно се освободи от прегръдката му.

— Чувствата никога не са били лесни за мен.

— Не разбра ли, че ми харесваш?

— Може би. Но... онова, което изпитвах към теб, бе нещо, което не разбирах, нещо съвършено.

— Съвършено? Как така?

— Невъзможно е да се обясни. То само се чувства. Или го има, или го няма.

Замислена, Клаудия направи няколко крачки. След това се усмихна.

— Караш ме да се чувствам... да, караш ме да се чувствам както когато бях дете и ми правеха подарък. Струваше ми се така странно, че се боях да отворя пакета... — Спря и се обърна с лице към него. — Имам нужда да те гледам, Върнън, никога не съм те виждала толкова отблизо. Имам нужда и да те докосвам — лицето, косите, устните ти — шепнеше тя. — Не знам нищо за теб... дори ми се струва, че това не си ти. Не си вече доктор Вайнес. Ти си по-млад, по-различен. Винаги си ми харесвал, но сега — още повече, сякаш си друг човек. Като че ли едва сега те виждам за пръв път... Знаеш ли, че докато бях далеч от теб, дори те сънувах? Да, на два пъти. Първия път бе разгневен. А после... после сънувах, че се любим...

— А къде бяхме?

— Не в нашата къща — отвърна тя лукаво.

— Сънищата ти са много недвусмислени — пошегува се той.

— Майка ми казва, че съм безсрамна, но аз намирам, че е прекрасно да сънуваш, че се любиш с мъжа, който ти харесва. И дори да му го кажеш.

— Случвало ли ти се е и друг път?

Клаудия го изгледа отдолу нагоре, но той не очакваше отговор. Тя сви рамене. Мъжете, които ѝ харесваха и с които не бе правила любов, си бяха нейна работа.

Появиха се първите къщи на селото.

— Магазинът на Елена е точно на площада — извика Клаудия и ускори крачка. Пресече пътя и се обърна да го погледне. Той не откъсваше очи от щастливото ѝ лице. Лицето на едно момиче, което тайно се бе промъкнало в съзнанието му.

Нещо се сригваше у него и го оставяше без дъх — една здрава кула от горчивина, в която бе вградил камъните на разочарованието и парчетата болка, за да оцелее. Кулата се рушеше и го оставяше открит и чувствителен като кълбо от нерви.

— Е, добре, идваш ли или не?

— Искам да ти купя подарък. — Той побърза да я настигне. — Какво има в магазина на Елена?

— Дантели, мармалади, консервирани гъби. — Тя намигна. — Няма подаръци за влюбени.

Клетъчният телефон, оставен от Върнън, преди да заспи върху мраморния плот на нощното шкафче, звънеше. Навън вече бе светло.

Преди ръката му да напипа телефона, очите му бързо огледаха гредите на тавана. „В ашината съм.“

Когато заговори, гласът му прозвуча глухо и неясно. От другия край на линията буден и нетърпелив глас го атакува:

— Хайде, събуди се!

— Колко е часът?

— Знам, че е рано. Страхувах се, че ако се обадя по-късно, вече ще си тръгнал.

— Всъщност дори не съм си резервирал място в самолета.

— Има един полет от Флоренция до Милано в осем и четиридесет и пет. Приземяваш се и веднага след това в десет и

петдесет можеш да вземеш единствения самолет за Ница. Ще бъдеш тук за закуска.

Дали да се гневи, или да се смее? Саша винаги командваше.

— Чуваш ли ме? Имам нужда от теб. Спешно е — настояваше тя.

— Кажи ми какво става! — Върнън вече се бе разсънил.

— Не, не сега. Но само ти можеш да помогнеш. В противен случай... — Тя замълча. — Не бих ти попречила да си близо до нея.

Той гледаше часовника и правеше сметки.

— Добре, добре. Разчитай на мен, ще дойда. Само ми кажи, че не си зле.

— Да не ти се струва, че съм в агония? Но нощес не съм мигнала.

— Обясни ми нещо поне!

— Не. И най-добре не се показвай в „Бел Еър“!

Облечен и с чанта в ръка, Върнън слезе по дървената стълба, която скърцаше на всяка крачка, и се питаше: „Ами ако всички спят?“ Но Лудовико Фредиаки вече поливаше зеленчуковата градина и цветята. Беше шест часът.

Затвори крана на водата и като видя, че Върнън прибира чантата си в багажника на колата, се приближи.

— Тръгвате ли си вече?

— Току-що ми се обади баба ми. — Той затръшна капака на багажника. — Беше възбудена. Не разбирам какво й става, но трябва да тръгвам. Дали ще стигна за един час до летището? В осем и четиридесет и пет има един полет.

— Вероятно, стига да не се загубите.

— Освен това трябва да върна и колата. — Беше разсеян, неспокоен и си даде сметка, че Лудовико замълча, без да му помогне. — Много съжалявам. Толкова добре се чувствах тук с вас. А... Клаудия сигурно спи.

— Не е от ранобудните.

— Бихте ли й обяснили, че това заминаване... — Той се поколеба. Чувстваше се ужасно.

— Не е по ваше желание — намигна Лудовико. — Превремени?

— Точно така — превремени. Искан да остана поне и днес. Надявам се, че Клаудия ще разбере... кажете й, че аз...

— Не... — с театрален жест Лудовико вдигна и двете си ръце. — Не — повтори той решително. — Нямам никакво намерение да правя нещата по-лесни за вас.

Щом видя, че Върнън смръщва чело, се подсмихна и продължи:

— През моя живот, доктор Вайнес, никой никога не е вадил кестените от огъня вместо мен, както ние се изразяваме. Това е добро правило. Убедил съм се, че двама души трябва и да страдат, и да се карат, за да разберат дали се обичат или не.

— Не разбрах какво общо имат кестените, но... — Върнън го гледаше смаяно, но бе развеселен.

— Нищо, нищо. Да не смесваме кестените с добрите намерения. Вижте, доктор Вайнес, дъщеря ми много прилича на майка си. Спирам дотук. Сега вървете, вървете, иначе ще изпуснете самолета.

Стиснаха си ръцете, Върнън се намести зад волана и потегли внимателно, за да не се събудят онези, които още спят.

В тази проклета сутрин в средата на август слънцето бе много силно, но Клаудия не го виждаше. Очите ѝ бяха приковани в чашата за кафе, студено и отвратително като тази изоставена къща. Всички бяха излезли. Тя си повтаряше думите на баща си, цветисти и малко подли по отношение на техния гост, с когото не се бе сбогувала — бил побягнал в зори, защото получил нареждане да отпътува. Повелителката каза: „Полетът в осем и четиридесет и пет“. Накрая баща ѝ добави: „Сигурен съм, че го е изпуснал“.

„Защо не ме е събудил? Ами... това е в неговия стил — стига до ръба на пропастта и побягва. Пропастта съм аз.“ Депресия и гняв. „Тази история ми се отразява зле. Поне това злощастно лято и тази злощастна книга приключиха по-рано! Искам да се измъкна жива!“

Изля кафето в мивката. Елена и Лудовико не бяха вкъщи. Тук бяха само тези проклети щурци, които правеха любов цяло лято, а после се забравяха. Добре се справяха. А за нея нямаше нито лято, нито любов.

Влезе в кабинета на баща си, където върху една маса в сянката на крилото на прозореца бе оставила компютъра. Предната вечер бе предала на Върнън трите глави, току-що написани. Сега имаше да чете цяла планина от фотокопия, да размисля над историята на „Ес Кей“ и

четири ленти, всяка по деветдесет минути, готови за прослушване. „Започваш окрилен една работа, а после се снижаваш, снижаваш се до земята, дори под нея. Аз съм една неудачница, унижена съм, обезкуражена съм и съм тъжна. Проклет да е той!“

Когато очакваше писма или документи, Лудовико включваше факса. Апаратът бе избълвал вече два метра хартия. Клаудия я откъсна и хвърли един поглед. Новини от Силвия? От майка ѝ? От Магда или от някое живо и дишащо същество, което случайно се е сетило за нея? Цифри, цифри, цифри и скици — все работа за Лудовико. Нави ивицата хартия до последните две педи, където набързо прочете подчертаните думи: „За Клаудия Фредиа̀ни — къщата в полето — 05...“

— Не е възможно — възкликна тя.
Възможно беше, беше написано.

Летището „Линате“, в очакване на полета за Ница.

Клаудия,

Доста странни бяха последните дни. Вчера ми се струваше, че съм в състояние да полетя, защото успях да поговоря с теб, да те целуна. Тази сутрин се чувствам като откъснат от нещо заради повикването на Саша. Липсваш ми, липсваш ми от мига, когато възможно най-тихо включих колата на скорост, за да напусна къщата.

Ще ми се да бях написал това писмо, когато съм бил на двадесет години, на твоите години, Клаудия, но за съжаление откривам, че съм на тридесет и шест, с химикалка в ръка и кариран лист и едва сдържам думите, които напират в мен с такава сила, че могат да предизвикат хаос, земетресение, но не и нещо, което има смисъл да се напише. Обичам те, просто те обичам. Бях сляп и глупав и не разпознах знаците, но имаме толкова малко спомени от мигове, прекарани заедно, и те почти винаги бяха пропилены напразно. С изключение на вчерашния ден, когато ме погледна и ми каза: „Аз ще ти помогна“.

Трябва да намерим време за нас двамата, Клаудия, и да го спрем. Вчера ми каза, че не ме познаваш и не ме

разбираш. Но и ти за мен си непозната и нова, но с теб се чувствам добре. Отново съм жив. Моля те, моля те, сега, когато влезе в живота ми — не изчезвай.

Подписът бе едно „В“, поставен до звезда с шест лъча.

„Какво означава това?“ — питаше се Клаудия. Отдели внимателно тази част от ивицата хартия. Ръцете ѝ трепереха. Чете и препрочита думите, сякаш не успяваше да вникне в смисъла им. Едно любовно писмо. Никога през живота си не бе и помисляла, че ще получи такова. И то по факса. Разбираше някой съученик от лицеза да ѝ бе пращал псевдосантиментални бележки по факса по времето на късния пубертет. Но той? Клаудия бе така смаяна и изпълнена с възторг, че още щом Лудовико се прибра, тя буквално завря в лицето му факса, изписан с почерк, с който се попълва болничен картон.

— Избяга в зори и се върна по факса — обяви тя.

— Реванш! — Той прочете два реда и върна скъпоценния лист на Клаудия. — Как се чувстваш като получател на любовно писмо? Момичетата от едно време биха го сложили в кадифена кутия, без да го показват на никого.

— Аз ще го сложа в „Буз“, ще го запиша в романтичния си файл. А ти писал ли си някога любовно писмо на мама или на Елена?

— По принцип мъжете пишат, когато водата е стигнала до гърлото им, аз обаче се ядосвам и изчезвам.

— Аз никога не съм писала... — въздъхна Клаудия, като сгъна листа.

— Как така? Написала си милиарди думи, които можеш да наредиш в един ред около екватора, а никога не си писала: „Любов моя, върви по дяволите!“?

Тя се усмихна и поклати глава. В ръцете си държеше писмо от един мъж, който не умееше като нея да си служи с думите. Това писмо носеше дъха му. Клаудия вече съжаляваше, че не бе запазила писмото само за себе си. Разтреперваше се при мисълта да му се обади, да чуе отново гласа му.

Взе касетофона и слушалките, пхна касета номер едно от новите и отиде да седне под дърветата. Може би ако слушаше любовни истории, които не са свързани с нея, ще успее да проумее какво става

или не става с нея. Натисна бутона и зачака да чуе ниския съсредоточен глас, който добре познаваше.

Ето, отново се хващаме на работа, моя скъпа Клаудия. Но преди да се върна към събитията около моята фирма, историята, на която ще откриеш в папката, донесена ти от внука ми, преди да съживя онова, което стана най-важният повратен момент в живота ми, искам да се спра на моите двадесет години самота. От тридесет до петдесет не е малко. Това са години, когато женствеността сякаш извира от порите ти и ти се струва, че красотата е вечна. Бях красива и самотна. Всеки ден, който посвещавах на развитието на „Ес Кей“, ясно съзнавах, че съм властна жена.

Бях деспот, знам го. Аз винаги държах камшика, никога не съм търпяла и не съм допускала до себе си мъж в равно на моето положение. Но това е необходимо, за да успееш да задържиш властта си. Златно правило, което са спазвали и по-важни жени от мен, кралици като Елизабет и Екатерина или водещи фигури като Хелена Рубинщайн или Коко Шанел. И все пак търсех мъж, който да може да застане до мен. Противоречие? Може би. Докато проектирах, господствах и разширявах „Ес Кей“ и тя се разпростря върху четири от общо пет континента, докато моята емблема и моите продукти се превръщаха в синоним на авангардното в областта на козметиката, аз бях сама. Сама с различни мъже около себе си.

Първият беше Боб Нилсън, който работеше в „Ес Кей“. Забелязах го, защото беше висок и невероятно красив. Боб притежаваше онази красота, която остава неизменна и недокосната, независимо от чувствата. Само гневът и притеснението можеха да променят лицето на Боб и той заприличваше на друг човек, на някой непознат. Но тогава още не знаех това. Харесваше ми. Той беше боен кон, чиито юзди трябваше да се държат изкъсо. Беше първият, който се зае с чуждестранния пазар в Европа. Нашата история бе кратка — няколко срещи без усложненията на чувствата. Но Боб разчиташе на връзката ни, не ме познаваше и не знаеше колко държа на свободата си. Спомням си, че една вечер след заседание с отдела за продажбите, което продължи до късно, поканих всички мои мъже — мениджъри и отговорни ръководители на пазара, в един италиански ресторант в

Челси. Седях начело на масата с тридесетина млади мъже, които ме обожаваха. Но всички вече бяха разбрали, че Боб държи банката. „Внимавай — предупреди ме след няколко дни Джеф Дейвисън — Боб се цели много, много нависоко.“ „Къде? До ръководството на фирмата?“ „До олтара“ — отвърна той. И имаше право.

Месец по-късно казах на Боб Нилсън, че имам нужда от него за един от най-важните европейски пазари. Този пост му предоставяше големи възможности, но тогава за пръв път видях как лицето му се изкриви от гнева на поражението. За зла негова участ трябваше да ми се подчини.

Година след това си позволих първата дълга ваканция и отидох на Вирджинските острови. По това време те бяха елитарно убежище за по-екстравагантни или много известни хора, които се опитваха да избягат в някое отдалечено място. Там се запознах с Далас Грийн — телевизионния журналист. По онова време той водеше една много популярна програма по „Ен Би Си“. Грийн беше забележителен, симпатичен и голям егоист. Правехме дълги излети с лодка, а вечерно време ходехме по локалите, където се танцуваше и свиреха местни групи. Изпълняваха джаз, предимно с ударни инструменти. Музикантите бяха черни и бели — едно смущаващо за мен смешение! Грийн се забавляваше, освен това смъркаше и дрога. Това бе още една кратка история. Когато се върнахме, той ме покани в няколко от своите телевизионни предавания, аз се възползвах и му бях благодарна. Но двамата твърде много си приличахме, и двамата тичахме, макар и по различни писти, към успеха. Нямахме време за друго, освен за една ваканция, и се разделихме като добри приятели.

Ще говоря за хора, които имаха някакво значение за мен. Другите почти съм ги забравила. Казвам „почти“, защото една жена никога не зачерква напълно от паметта си срещите, от които се е чувствала поласкана. Една жена може да живее сама, да работи и да се опиянява от властта, но понякога и тя трябва да чува, че е красива. Трябва да знае, че умее и може да прелъстява.

И един ден забелязах, че най-довереният ми приятел — Джеф, е силно влюбен в мен, и то отдавна, макар че две години преди това се бе оженил. Джеф, човекът с най-комбинативния и остър ум в цялата „Ес Кей“, Джеф — човекът, чиято преданост нямаше граници. Имах нужда от него, допълвахме се в работата, но никога не бих се омъжила

за него. Тогава си замълчах, оставих любовта му да остане в широкия и тайнствен канал на приятелството. Не можех да проваля един брак и да нараня едно толкова дълбоко чувство.

Вече бях почти на четиридесет години и можех да се считам за богата. Дори бих могла да кажа, че имах твърде много пари, но умеех и добре да ги харча. В Ню Йорк се наслаждавах на приятелства и познанства, без да слагаме в сметката безбройните, но много важни отношения за поддържане на „фасадата“, които бяха наречени „връзки с обществеността“. И тогава се появи един невероятен младеж. Паоло Фасио дел Борго, със своята красива графска корона върху визитната картичка. Току-що бе пристигнал от Милано, за да стажува при Уолтър Томпсън. Както знаеш, той имаше рекламна агенция с дълга история.

Приех Паоло на работа, за да се заеме с образа на „Ес Кей“ и с моя. Не го взех, защото беше италиански аристократ, нещо, което навремето бе от голямо значение, а защото бе творец, който търсеше нови решения. Като мен. Всъщност той беше завършил архитектура, но не го влечеше строителството на небостъргачи. Имаше изключителен вкус, фантазия и изобретателност. Беше образован, възпитан, елегантен и... сноб. За кратко време свърши невероятно много работа. Благодарение на него си намерих прекрасен апартамент срещу Сентръл Парк, обзаведох го с вкус и разточителство, което се очаква от една „господарка на красотата“. Веднага го снимаха за „Харпърс Базар“ и „Хаусис енд Гардънс“. Тържественото откриване бе отбелязано от всички светски вестници. Писаха, че висящата ми градина може да се сравнява с тази на Семирамида във Вавилон. Тържеството беше изключително. Паоло бе осигурил присъствието на всички, които имаха някакво значение. След време вечерите ми се превърнаха в легенда — присъстваха художници, артисти, известни фотографи, хора от света на модата, но също и индустриалци и по някой политик и нередко — някои много изискани, но останали без средства европейци. Те много се харесваха на богатите дами, които търсеха благороднически титли. Паоло имаше истински талант да ръководи тези отношения, на които аз не можех да посветя и един час. Винаги ме превръщаше в главно действащо лице и никога не грешеше. Ухажваше светския печат с подаръци и с изкуството да ги държи в напрежение, не се колебаеше да разказва безобидни и безкрайно изискани измислици за мъжете, които ме придружаваха. Той бе

първият, който ме нарече Прекрасната лейди, и след това вече нямаше текст към снимка или коментар, в който да не ме назовават с това име, което звучеше царствено.

Компанията на Паоло много ми допаднаше. Един ден ми каза, че трябва да моделират ръцете ми в стила на богатите дами от Ню Йорк от миналия век. Щях да създам фетиш за „Ес Кей“ и да лансирам нова мода. Щеше да ме представи на най-добрия скулптор. Спомням си, че веднага погледнах ръцете си и се запитах какво очарование биха могли да имат — струваха ми се големи, почти квадратни — ръце на жена, която винаги е работила. Той усети незададения въпрос и ми отговори: „Мадам, това са ръцете на властна жена“. Не каза богата, а властна, господстваща над другите. Отказах, но сега съжалявам — сега щях да разполагам с един млад фрагмент от себе си, върху който да спирам погледа си.

Винаги Паоло организираше моите най-прочути срещи, по време на които представях парфюмите си, моите пътувания из Европа, в Далечния изток и в Австралия. Той често ме придружаваше. Присъствието му бе дискретно и сигурно — той ме обожаваше по свой си начин, но за него женствеността съществуваше единствено изразена с термините на елегантността и успеха. Когато сенаторът Маслау стана моят най-ревностен обожател, Паоло бе ентузиазизиран и ми довери: „Мадам, бих искал да съм близо до вас в деня, когато ще станете една изключителна президентша“.

Това бе мечта, която не споделях.

И за да завършим, стигаме до сенатора Хенри Маслау — четиридесет и пет годишен, републиканец, богат, но недостатъчно, за да се задържи в коридорите на властта. Запознах се с него, когато Паоло разбра, че е обявил за продажба една своя къща в областта около границата с Канада, където река Сан Лоренцо се разливаше в езеро с островчета. Индианците наричаха островите „Градината на духовете“, нещо като Елисейските полета — водно пространство за душите на техните мъртви.

Когато за пръв път видях мястото, останах очарована. Всеки остров бе отделна собственост, а тази, която Маслау искаше да продаде, тъй като последният му развод го бе поставил на колене, беше вила на два етажа с градина и малък кей.

Купих я и платих повече отколкото струваше, защото Маслау веднага ми хареса. По-точно — не ми харесваше, а само ме привличаше. Това бе една сексуална история, една малко нечиста работа. Но имаше значение и желанието ми, което никога не бях удовлетворявала — удоволствието да се появяваш на публични места с важен мъж, от първите редици, амбициозен и горд от собственото си положение!

В тази къща наред реката прекарахме само два или три уикенда, защото няхах време, а и Маслау предпочиташе по-посещаваните места, където винаги имаше по някой фотограф, който да ни забележи. Не вярвам да е имало някой вестник, публикуващ светски клюки, който да не е писал за нас. Вече ни наричаха „годениците на годината“. Маслау, разбира се, бе привлекателен, динамичен, намираще време за секс и за амбициите си. Спомена дори за женитба, но нашата връзка вече бе изчерпала в мен изненадата и страстта. Не го обичах и ми харесваше все по-малко. Затова му отговорих с една остроумна фраза: „Никога не съм мислила да имам за съпруг един принц“. А той имаше такова високо мнение за себе си, че не можа да ми прости закачката.

След тези думи настъпи дълго мълчание, сякаш Саша преценяваше онова, което можеше или искаше още да каже. И все пак, продължи с почти сърдит глас.

Не мога да приключа така с Маслау, ако не за друго, то заради неговата личност, различна от общоприетото, и заради неговата подлост. Не беше красив, но бе висок, атлетичен и много силен. Невероятно мъжествен. Харесваше се на жените. Макар че не го обичах, той бе в състояние да предизвика у мене неустойимо желание, да ме накара да обезумея. Нещо, което никога не е било част от живота ми. Споделяхме страст, която бе като битка до последна капка кръв. Тя извади на бял свят най-лошото от мен. „Фаталната жена“ — както ме нарече един журналист по онова време, амбициозната милиардерка, която стоеше зад гърба му и искаше да стане президентша.

Има нещо вярно в това. Маслау ми харесваше много. С него споделях удоволствието да властвам, а също така популярността и предизвикателството да побеждавам. Обаче му няхах доверие, защото ме съблазняваше, за да властва над мен. Убеждаваше ме да се оженим, като твърдеше, че иска да бъда близо до него по време на кампанията, когато се представеше на първичните избори. С моето богатство. Не

ми допадеше, не исках да рискувам и знаех, че когато влизаш в политиката, всяка нишка от живота ти, а и от миналото ти, се разплита настървено от противниците ти. Не желяех призрактът на Томас да се появи отново в живота ми и в живота на моя син. Още по-малко — семейство Лучера.

Щом Маслау усети, че се отдръпвам, стана опасен. Тогава си дадох сметка, че трябва да внимавам, защото би използвал всяко средство, за да ме принуди, дори и рекета. Нямах да му бъде трудно, защото семейство Лучера винаги бяха около мен. Бях в списъка на съучастниците им. Вероятно Маслау бе проучвал миналото ми и бе открил историята със съдията Пиърс и намесата на Лучера?! Не съм сигурна, но знам, че съдбата внезапно ме изправи пред съдбоносен избор — или моя живот, или неговия.

„Но коя всъщност сте вие, Саша? — запита се Клаудия. — Фаталната жена, както иронично се изразявате за себе си? Опасен скорпион или една безчувствена жена, която е ужасно самотна? Кой знае дали някога сте писали любовно писмо?“

Затова, Клаудия — продължи Прекрасната лейди, като че ли искаше да ѝ отговори на тези незададени въпроси, — вярвам, че си схванала най-важното. За двадесет години създадох една империя, над която слънцето не залязва, но не успях да се влюбя. Минаха дни, минаха години. Но сега внимавай!

„Много я бива да създава напрежение“ каза си Клаудия и се приготви да слуша.

ГЛАВА 10

Европа, 1963

„Дизайър“, „Афродита“, „Блумун“, „Тюркоаз“, „Съмърдрийм“, дори „Голдънснейк“ и много други имена предлагаха творците на „Ес Кей“ за новия парфюм, но нито едно от тях не попадеше на Саша Колмар. Пишеше ги, повтаряше ги на глас, за да чуе звученето им, решително ги отхвърляше: „От всеки десет жени осем не знаят дори коя е била Афродита, а другите две не биха си сложили никога «Голдънснейк» — змия в пазвата си, дори да беше от злато.“

Името, знаеше тя, знаеха го и всички останали, определяше съдбата на парфюма. То беше неговата ракета, за да стигне целта, няколко символични срички. Но те проникваха в неясните намерения на една жена, като създаваха образа на желанието, а следователно и на покупката.

Накрая Паоло Фасио постави пред нея една скица: един овален флакон в турскосиньо и кратко име, гравирано върху стъклото, със стилизирани букви: „Саша“.

— Това е! — възкликна тя. — Букетът е истински екстаз, а името е кратко като имената на най-прочутите парфюми: „Номер пет“, „Джой“, „Фем“, „Арпез“... Представянето ще направим в Париж.

— Не е ли рисковано? — възрази Паоло.

— Да не следвам възприетата практика първо Ню Йорк, а после — Европа? Така е, но искам да поема риска. Един успех във Франция е като благородническа титла.

Паоло Фасио широко се усмихна.

— Тогава — предложи той, уверен, че стои в центъра на проектите на мадам, — тогава да го направим в „Риц“. Точно преди да започне представянето на модните колекции.

— Защо не? И без това непрестанно се движим срещу течението, обикновено парфюмите се представят през есента. Но този аромат е уникален — нито зимен, нито само летен. Опаковката да бъде в златно.

— Ще организираме незабравим празник. Ще бъде и твой празник.

— Да, заради името. То е като амулет.

Ала това бе първият път, когато граф Фасио загуби една игра. Първо — сгреши декора. Саша пристигна в Париж един ден преди определената дата. Поканите бяха изпратени и бяха получени двеста потвърждения за присъствие. Украшенията и цветята бяха в големи количества, менюто бе подбрано от висшата кухня със сорбето по средата на вечерята. Тя влезе в блестящата зала, където работниците довършваха работата си, отвори широко очи и спря.

— Боже мой! — промърмори.

Великолепие от коприна и от тюл, който покриваше огледалата, кръгли маси с покривки до пода, столове от ракета с възглавници, цветя, аранжирани върху пиластри, светлини, чиито лъчи се кръстосваха, а върху един подиум в дъното — фотьойл трон. И всичко това беше в пишно, зрелищно и надуто златно.

Саша не откъсваше очи от този трон в стила на Лас Вегас. Тя съкрушено се обърна към Паоло:

— Точно ти ли? Това е по американски... и освен това никога няма да седна на този фотьойл, не съм кралицата на парите.

— Но опаковката на парфюма е позлатена... — дръзна да възрази той. — А аз исках да подчертая едно определено американско великолепие.

— Да, в Лас Вегас може да свърши работа, но не и тук. Но и ти имаш право. Аз бях тази, която промених идеята. — Пое дълбоко дъх, застана в центъра на залата и нареди: — Махнете всичкото това злато. Ще се направи промяна. Цветовете на опаковката са в синьо и тюркоазено. Възможно ли е да се преработи цялата украса до утре вечер? Ще има извънредно заплащане за всички. В противен случай предпочитам залата такава, каквата е, без да се добавят украшения. Само цветя? Ясно ли е? — заяви тя на Паоло.

— В какъв цвят ще бъде роклята ви, мадам? — попита той равнодушно.

— Синьо Колмар, естествено.

Щом веднъж стъпи в Европа, Саша продължи често да я посещава. Имаше чувството, че отново започва нещо, че е придобила друг вкус към живота, друг начин на виждане, на откриване, на

усещане. Беше като ехо от нещо вече преживяно, мистериозни спомени, които не минаваха през ума, а проникваха в тялото като щастие. Това се случваше в Париж или в някои места из Франция, в Мадрид и Виена и най-често — в Италия, където всички живееха като милионери — безгрижни като щурци.

И докато на следващия ден тя обикаляше магазините, книжарниците и пазаруваше или седеше на слънце в градините на Тюйлери, трескаво демонтиране и монтиране разрушаваше предишния декор на празничната зала. Златото се трупаше в единия ъгъл, а светлините на лампите грейваха в цвета на аквамарина. Стъклени поставки, осветени отвътре, величаеха флаконите с парфюм, а бели и сини лалета, внесени от Холандия, бяха аранжирани в овал пред представителната маса. Паоло Фасио бе взел амфетамини, за да засили собственото си присъствие и когато вратите на голямата зала се отвориха за коктейла и той видя Саша да слиза красива като сирена, приближи се до нея и ѝ каза:

— Мадам, рамката ви е готова.

Този път тя одобри всичко. Поканените изпълваха залата. Весела и леко романтична музика бе фонът на разговорите, поздравите, на очакването. Тя се огледа, Паоло стоеше до нея като церемониалмайстор, представяше ѝ една по една забележителните личности, както непознатите, така и забравените. Присъстваха всичките ѝ служители от Съединените щати и от различни европейски страни със съпругите си. Случаят не бе за изпускане. Саша поздравяваше гостите с ослепителна усмивка. Русите ѝ коси бяха фризирани същия следобед от Карита. Деколтето ѝ беше напудрено със синкава пудра и имаше седефен цвят. Беше на четиридесет и седем години, а превъзхождаше всички присъстващи жени.

Отиде до мястото си на централната маса и се приготви да изслуша представянето, за което специалистите по маркетинг се бяха подготвили добре. Повтаряха заучените фрази, а Саша искаше да започне дискусия. Всъщност бяха предвидени дори и паузите. По време на вечерята поговори от сърце с близките гости за своето управление. Веднага след това се изправи с чаша шампанско в ръка и каза няколко думи на един галовен френски, усъвършенстван с помощта на учител, който тичаше при нея в кабинета ѝ между едно и друго задължение.

В този момент момичета, облечени като мажоретки — единствената отстъпка, направена заради американския произход на парфюма — влязоха с пулверизатори и напръскаха със „Саша“ нагръдниците и деколтетата. Саша, изправена и заобиколена от мъжете си, приличаше на райска птица. Светкавиците на фотографите я дразнеха, макар че имаше един момент, когато пожела да се снима с всеки от своите мениджъри — една усмивка, няколко думи... не познаваше всички, но ги пленяваше до един.

В миг се появи един човек, който я изненада, докато оправяше една къдрица пред огледалото.

— И аз искам да получа привилегията да се снимам със Саша Колмар.

Тя позна гласа и дъхът ѝ спря. След това бавно се обърна, сякаш се страхуваше да не види нечий призрак или пък празно пространство.

— Базил... — не ѝ бе останал глас, нито кръв под грима на лицето. Виждаше го като в мъгла.

— Цяла вечер те наблюдавам от една маса в дъното.

— Но ти... как така си тук?

— Твоят граф Фасио е причината. Важен човек съм — иронично се изсмя той. — Затова често получавам покани от „Ес Кей“, но ги оставям настрана. Имам цяла колекция. Но днес, сам и скучаещ из съблазнителния град, не устоях.

— О, Базил... — Гледаше го, останала без сили и възторжена. — Искам да те прегърна.

— Тук? Пред цял Париж?

Тя бързо го прегърна и погали бузата му. Може би приличаше на светска любезност, но той си даде сметка, че тя трепери.

— Можеш ли да излезеш? Да зарежеш всички?

Саша изглеждаше объркана, кимна на някого, за да го поздрави, и отвърна:

— Започва церемонията по сбогуването. Но... почакай ме в бара.

Поговори с Паоло Фасио и като се усмихваше, подаваше ръка на гостите, които се приближаваха на групи да я поздравят, преди да се отправят към гардероба. След това решително взе наметката си от бял визон и тръгна към бара.

— Ще излезем от една странична врата — бързо изрече Базил. — Като двама души, които не са платили сметката си...

Саша го огледа — още беше строен в елегантния смокинг. Изминалите двадесет години едва бяха поизпълнили хлътнолите му бузи, а белият нагръдник подчертаваше тена му.

— Винаги имаш тен...

Но имаше нещо друго и Саша веднага го откри с острия поглед на човек, свикнал да преценява мъжете — Базил притежаваше зряла мъжественост, без видими поражения, със същия чар на човек, който не може да бъде взет за друг, човек, притежаващ успех и богатство. „Кой знае колко се е променил“ — веднага си помисли тя. Отдалеч бе следила неговите успехи. Той бе станал собственик на верига ресторанти, а след това и на хотели. Сега се бе заел с нов бизнес. Бе основал фирма, която разработваше информационни системи. В новото предприятие работеха най-добрите инженери и техници в тази област. Саша знаеше всичко това и не се удивляваше на способността на Базил да ръководи бизнес в свършено различни области.

— Да вземем такси.

— Откога си в Париж?

— От сутринта — усмихна се той.

— Но...

— Естествено, че пристигнах нарочно.

Вмъкнаха се в първото такси и се попитаха в един глас:

— Къде отиваме?

— Малко по-нататък е „Максим“... — намигна им шофьорът.

— Не, за бога... — Саша размаха ръка с обичайната си властност. — Само не там.

— Тогава, закарайте ни до булевард „Сен Жермен“ — реши Базил. — Ще се поразходим.

Вечерта бе хладна, а тротоарите — пълни с хора. Никой не обръщаше внимание на тази красива жена, чиято рокля блестеше в синьо под белия визон, а на ушите ѝ се поклащаха огромни диаманти. Не обръщаха внимание и на мъжа, който бе с нея и бе разкопчал смокинга си. Но и те не забелязваха другите, опияняваха се един от друг и за известно време дори не си говореха.

— Искам да те гледам в лицето — каза накрая Базил. — Да пийнем по нещо в някое бистро.

По-скоро беше обикновена кръчма, но намериха усамотен ъгъл и поръчаха две бири.

— Значи го направи, ти си новата Прекрасна лейди, както те нарича твоят граф Фасио.

— А ти, ти не направи ли чудото с хляба и рибата?

Задаваха си въпроси, които съдържаха отговорите. Толкова бе трудно да се озовеш в една пропаст от двадесет години, а истинската младост бе наблизно.

— Непрекъснато следях какво правиш — каза той. — Невъзможно бе да не го правя. Вестниците пишеха за теб колкото и за Джаки Кенеди.

— За сенатора ли намекваш? — сви рамене Саша.

— Не, не само за него. Твоят граф Фасио е гениален в умението си да те държи винаги под прожекторите.

— Плащам му добре. Не обичам много светския живот. Не ми е приятно да се показвам, а той ме въвлича само в ситуации, когато си струва да се жертваш заради образа си.

— И на Далас Грийн ли му плащаше добре, за да те кани в предаванията си?

— О, Далас... преди десет години — поправи го Саша. — Тогава имах голяма нужда от реклама.

Седяха на масичка с плот от сивкав мрамор. Мълчаха, без да се смущават.

— А синовете ти? — не се поколеба да попита тя. — Струва ми се, че са трима.

— Четирима — уточни Базил. — Последните двама са близнаци. Първият ми син прилича на Розали. Висок е до раменете ми. Жалко, много е талантлив, но му липсва една педя от ръста. Но в едно прилича на мен — има инстинкт за сделки, но не пожела да учи. Вторият — Мат, прилича на мен. Сякаш виждам себе като млад. На седемнадесет години е и е луд по електрониката.

— И ти му подготвяш президентския трон.

— Е, налага се — засмя се той. — Фирмата все още е нова, но когато Мат бъде готов да се заеме с работата, кой знае, може би и предприятието ще е готово, за да го предам в ръцете му.

— А Розали?

— Не можеш да я мръднеш от Флорида. Има тен през цялата година и за нея останалата част от света не съществува. Имаме

двадесет и два метрова яхта. Не е стъпила там. А сега живее само за близнаците, които са на девет години.

— На нея ли приличат?

— Малко, но мисля, че имат по-дълги крака. Само Мат има моето телосложение.

— Съжалявал ли си някога за решението си отпреди двадесет и две години? — неочаквано попита Саша.

— Кое решение? — изненадан, Базил се втренчи в нея. — Аз не съм взимал никакво решение.

— Имаш право, Базил, като чувам как говориш за синовете си. — Тя възвърна самообладанието си и се усмихна.

— Доволен съм от синовете си — сдържано изрече той, а в настъпилата тишина и двамата прочетоха един и същи въпрос в очите си: „Кой знае какви щяха да бъдат нашите синове?“.

Постепенно изразът на лицето на Саша се промени, на него не трепваше нито едно мускулче, а тя изпитваше болка. Онази болка, която препречваше пътя на всяка любов и която сега се завръщаше в съзнанието ѝ. Жестока и непроменена.

Саша приглади кожената си наметка и предложи:

— Да рискуваме ли и да си поръчаме по едно кафе? Във Франция обикновено е отвратително.

Малко след това, докато слагаха захар на очакваното кафе, прецедено през филтър, Базил лукаво попита:

— А Джеф? Още ли е влюбен в теб?

— Джеф се ожени преди няколко години за изискана жена.

— Това го знам.

— Виждаш ли го?

— Рядко, когато идвам в Ню Йорк.

— Никога не ми е споменавал! — изненада се Саша. — Да не би да си му забранил?

— Не. Но съм сигурен, че никаква причина на света не може да го накара да действа като посредник между нас двамата.

— Тогава е нужен някакъв случай, съдбата — възкликна тя.

— Не, тази покана е достатъчна като детонатор.

— Защо точно това?

— Защото съм сигурен, че чакахме достатъчно. Саша... Не може непрекъснато да се пренебрегва смисълът на живота, а ние го

направихме.

— Базил, какво се е променило? — Тя сведе очи, сякаш се взираше в себе си. Опитваше се да се защити и от самата себе си, и от него. Извикваше в съзнанието си представата за една вила в Маями, образа на Розали, напълняла, с четирима синове.

— Всичко. Оттогава всичко се промени. На брака си посветих двадесет и две години. Изцяло. Сега искам теб.

— Още ли ме желаеш? — прошепна тя.

— Винаги съм те желал. — Взе лицето ѝ в ръце и го повдигна, за да я погледне в очите. — И ти го знаеш.

Знаеше ли го? Не беше толкова сигурна, не беше и толкова просто. Базил от времето на нейната младост — беше го обичала и никога не го бе забравила. Но този Базил — мъжът, който сега бе пред нея, бе почти непознат. Беше станал зрял и привлекателен, един истински мъж, когото тя желаше. Беше го чакала. Сякаш в съзнанието ѝ съществуваха двама мъже. Образите им се наслаждаваха един върху друг. Те бяха нежни и силни, а цялата тази бъркотия от желание и съжаление се разтапяше в нея и я изгаряше. Саша бе на четиридесет и седем години, които никога не бе обявявала. Обаче Базил знаеше.

— Какво би трябвало да направя? — попита го тихо.

Той усещаше какъв риск носят големите думи, разбираше нуждата от свобода и импулсивност, която бе в кръвта и в съзнанието и на двамата, сякаш беше в тяхната ДНК. Имаха подобни, дори еднакви гени. Точно това бе тяхната невидима и ненарушима връзка.

— Нищо, Саша. Ти никога не си правила нещо, което не желаеш. — Той неспокойно се изправи. — Искаш ли да повървим пеша до хотела ти?

— А ако се загубим — възпротиви се Саша, като огледа обувките си с остри токчета.

— Разбрах, ще повървим пеша, докато намерим такси.

Вървяха мълчаливо. Базил я бе прегърнал през раменете. Вече се движеха в друго измерение, без да се целуват, без обещания. Не съществуваха друг, освен тях двамата тук и сега. А това означаваше да вървят по този оживен булевард. Когато намериха такси и се отправиха към „Плас Вандом“, Базил взе ръката ѝ и я задържа между своите.

— А сега трябва да сложиш две рокли в една чанта и да уведомиш твоя граф Фасио...

— Защо пък моя граф Фасио? И какво би трябвало да му кажа?
— Че отменяш всичките си ангажименти и излизаш в отпуск.
— И къде ще прекарам тази отпуска?
— Ще започнем от първото отложено обещание — ще отидем на Андрос, моя остров.
— Как? Веднага? Колко дни...
— Най-малко четири, най-много... ще решим. В един часа на обяд има полет до Атина. Така ще имаш време да поспиш до късно.
— Малко бягство? — Саша не го погледна.
— Дължиш си го. Престани да мислиш. Свали „Ес Кей“ от плещите си.
— Сигурен ли си?
— А ти?
— Аз смятам, че вече си чакал достатъчно дълго. Двадесет години. — Предизвикателно вдигна глава.

— Тук си кирия Андропулос, мадам Андропулос — уточни Базил, седнал в един платнен стол под навеса на къщата в Андрос.
— А Розали? Не я ли познават?
— Розали не съществува. Тук кракът ѝ не е стъпвал.
— Защо?
— Просто защото двете къщи във Флорида — едната на езерото, а другата в Маями, са нейното място. Не можеш да принадлежиш на място, от което си се отказал.
— Никога не е идвала тук — замислено повтори Саша. — Никога няма да поискам от теб да се разведеш.
— Защо да говорим за това, след като ти си кирия Андропулос?
Беше игра на думи, която отразяваше действителността, но беше и начин да се направлява съдбата от разстояние и това напрежение превръщаше дните във временни, нестабилни, трескави. Съществуваше някаква граница, но не се знаеше къде е и кога ще се появи.

В Атина останаха само една нощ в апартамента на Базил в Кефисия, който гледаше към голяма градина.

— Чува се шепотът на листата — промълви Саша, легнала върху бялата ленена завивка, обгърнала единствената котва в живота си. —

Тук винаги ли има вятър?

Бяха се любили бавно, сякаш искаха да опознаят отново телата си след толкова много години. Русите коси на Саша бяха просветлели от побелелите косми, но бяха толкова лъскави, че блестяха върху възглавницата.

— Още си красива, много красива. Същата си, каквато те помня, но си и различна.

— Изчистих праха на отминалите години — смееше се тя.

През по-голямата част от нощта си разказваха какво са правили през годините. Базил бе пътувал много — опасни и вълнуващи пътешествия предимно в Ориента. Обикаляше сам, дори и в страните, където това бе рисковано заради политическата ситуация, придружаван от местни водачи. Беше се запознал с различни хора и обичаи. Беше купил земя във Флорида и Тексас, чиято стойност вече стигаше до звездите. Възнамеряваше да построи две курортни селища, в Гренадин и на Малдивските острови, където природата бе още девствена.

— Ще бъдат ужасно скъпи — отбеляза Саша.

— Да, за да се запази природата, са нужни много пари. Ненавиждам Акапулко, Хонолулу и Бахамските острови и всички онези богаташи, настанени в хотелите там. Това е унищожителното за околната среда. Обичам да печеля пари, но не бива да се разрушава всичко. Докато съществуват места, които не са унищожени от човека, всяка година ще посещавам по едно от тях. И никога няма да казвам къде отивам.

— Това едно от твоите пътувания ли е?

— Може би. — Базил стана мрачен и я притисна до себе си. — Не искам да мисля за утре.

В Кефисия Саша си купи летни дрехи и бански костюми. На Базил не му се налагаше да прави покупки — във всяка от своите къщи из различните страни имаше всичко необходимо, за да се облича.

— Да вземем ферибота като двама туристи? — предложи Саша, чието лице и ръце вече бяха почервенели от слънцето предател. Качиха се на ферибота, който спираше на всеки остров от Цикадите. Андрос беше първият остров от архипелага. Релефът му бе суров, планински и покрит със зеленина. Малкият кей на пристанището носеше белега на селска бедност.

— Има само един път — каза Базил, като повика единственото такси, което бе поръчал по телефона от Атина.

На Саша ѝ харесваше да го слуша как разговаря на гръцки.

— Един път, по който се стига до острова от юг, което означава оттук на изток. Заобикаля малките селища до Ксора, което е най-важното място. Ние отиваме там — обясни Базил.

— Такъв е животът — въздъхна Саша и се вмъкна в стария, горещ пикап, който изживяваше тук последните си години след безкрайните обиколки из Близкия Изток. Тези думи тя нееднократно си повтори в последвалите дни, когато вървеше боса из бялата къща, обградена от цитрусови дървета и олеандри, с четири колони, които поддържаха навеса.

Селцето бе прекрасно с ниските си постройки, с павираните си улички и с боядисаните в бяло зидове. Рамките на прозорците бяха сини като морето. Един малък площад бе заобиколен с магазини и таверни, чиито масички бяха поставени под портокаловите дървета. По-нататък имаше площадка, където ветровете си играеха. В средата на площадката се извисяваше масивна статуя.

— Това е Нафтис, изваян от Фалиреас. Когато вятърът е силен, трепти, все едно че е на палубата на някой кораб.

Очите на статуята на младия човек с чанта в ръка бяха вперени в морето.

— Виждаш ли? Той олицетворява всички андриоти^[1], които тръгват по морето.

След това Базил разведе Саша из лабиринта от улички, където къщите бяха по-бедни. В градините им имаше саксии с герании и босилек. Понякога някоя възрастна жена с черна забрадка ги канеше да влязат.

— Германка ли сте, кирия? — питаша Саша, която имаше руси коси като германските туристи.

Тя се усмихваше, поздравяваше и приемаше да хапне по някой солен шамфъстък, седнала в двора, покрит с небесносини плочки като цвета на водата в кладенец.

Всяка година по това време Базил — най-богатият от емигрантите, даваше пари на хората от селцето, за да поправят и боядисат бедните постройките, които се нуждаеха от ремонт. Така се запазваше типичният облик на острова.

— Туризмът бързо се развива по всички острови от Цикадите и трябва да се направи всичко възможно, за да не се допуска чужденци да купуват къщите.

— Но андриотите са като теб — уверяваше го Саша. — Държат на своите корени. Освен това не изглеждат особено очаровани от туристите, не им харесва тук да има много хора. Твоят остров е още девствен.

Във вътрешността на острова всъщност имаше само коларски пътища, които се виеха нагоре, където от векове се срещаха само овчари, селяни и по някой свещеник, който служеше в малките църкви, наполовина вкопани в земята. Хората се придвижваха с мулета и магарета.

Базил бе поръчал да построят зад къщата му гараж за неговия ланд ровър, който се катереше като козел чак до хребетите, откъдето можеха да се видят малките чисти плажове и скалите.

Базил бе много щастлив. Слагаше закуската в една кошница, взимаше хладилна чанта с минерална вода, налята направо от извора на Силия. Саша завързваше под брадичката си панделките на една сламена шапка, слагаше в грамофона плоча с гръцки песни, а Базил пееше с пълно гърло под съпровода на базуките и китарите. В това време караше с голяма скорост по коларските пътища. Из долчинките наоколо море от диви олеандри оспорваше пространството на храсталаци и шубраци, а въздухът бе изпълнен с аромати. След това двамата се настаняваха близо до тръстиките, които заграждаха пустите плажове. Къпеха се в хладното море.

Гърция през лятото на 1963 г. Цялото това незабравимо лято бе събрано в една снимка на Саша, която излизаше от водата. Изображение на дълги часове живот, на подновения им живот. За колко време?

Една нощ на Саша ѝ се присъни синът на Базил — Мат, този, за когото баща му казваше: „Прилича на мен“. А в съня Мат бе младият Базил. Той беше в някакво непознато място и не знаеше, че тя е там и го гледа. Обръщаше се към нея и мълчеше. „Колко много си приличат — мислеше си тя, — има дори неговите ръце.“

Бе странен сън и тя често се сещаше за него. Когато и да се замислеше за онова лице и за онези ръце, мистериозните картини извикваха други образи — Розали, двете деца близнаци, семейство

Лучера. „В нашите семейства няма разводи“ — беше ги чула да казват на сватбата на Базил и Розали. Мъжете имаха право да задоволяват капризите си, но в семейната гробница отиваха със съпругите си.

„Ще мисля, когато се върна.“ Тези дни бяха нейни. Това беше един друг живот, който двамата отново бяха започнали.

След три седмици се върнаха в Атина. Саша стана в зори и излезе на терасата да помисли. Базил спеше и през отворения прозорец тя дочуваше лекото му похъркване. Цареше тишина. Виждаха се потъналите в сън къщи наоколо и от време на време се чуваше чуруликането на някоя птица. Самолетът бе в девет часа и една друга планета — „Ес Кей“, забравена за три седмици, я очакваше.

Саша търпеливо изчака светлината да прогони нощта. Бе стъписана от един абсурд — искаше Базил, но не желаше той да се развежда. Искаше този мъж, но не желаше да му отнеме нищо. Мат. Какво ли си мисли едно момче на седемнадесет години, когато баща му внезапно си тръгне? Ще го загуби ли, няма ли вече да го чувства близо до себе си? А какво ли си мисли един баща, когато бива отблъснат от синовете си, защото не са в състояние да го разберат?

Саша реши да се довери на интуицията си. Малко преди това гледаше Базил и се опитваше да запомни всичко прекрасно, което той носеше в себе си. Какво превръщаше един обикновен, волеви, интелигентен и хитър мъж в такова човешко същество, което бе в състояние да поема отговорност и риск, в човек на постоянството и страстта, на радостта и съчувствието? Докато го наблюдаваше, прозря, че Базил притежава най-добрите човешки качества. Очите ѝ се насълзиха.

Взе лист и писалка и написа:

Базил, трябва да се прибираме. Сега ще се разделим, но само до следващата ни среща, до следващото пътуване — твое или мое. Тогава ще успеем да избягаме, без някой да знае или да страда. Все още съм безнадеждно влюбена в теб. А това значи, че съм готова да дам живота си, за да те имам. Но ти не можеш. Ти не можеш да загубиш близките си, а аз не мога да зачеркна двадесет и две години от живота ти. Това е нашата съдба — имаме ограничения. А

ограничението има силата да превръща няколко часа или три седмици в един друг живот.

Винаги е било така, винаги сме се обичали в ограничението на времето — докато сме далеч от един съпруг или от една съпруга, които съществуват там някъде встрани, но са реални същества! Ние винаги сме успявали да преодолеем това ограничение и да се потопим в едно дълбоко, но временно щастие. За което всеки път трябва да воюваме...

Базил безшумно се приближи и погледна през рамото ѝ.

— Прощално писмо ли е това?

— Никакво сбогуване вече. — Саша остави писалката. — Но трябва да се прибираме у дома.

— Как ще живея без теб?! — Той я прегърна и я целуна.

— Никога няма да бъдеш без мен. Отсега до края на живота ми — отвърна тя, без да се обръща. — Не искам същото от теб, но ти го казах преди толкова години — винаги ще те обичам! Богата съм, Базил, толкова съм богата, че бих могла да ти отдам докрай любовта си... но ти ме обичаш и ми даде толкова много през тези три седмици. Дори не го заслужавам. Преди бях уверена в себе си жена, затворена и безчувствена...

Той слушаше. Знаеше, че тя има право.

— Тогава да излезем рано — каза накрая. — Нека направим този ден дълъг. Най-дългият, все едно е първият.

Отидоха в Монастириаки, защото Саша обожаваше магазинчетата и пазарите. Докато тя обикаляше сергиите, Базил влезе в една работилница за старинни платове. Беше намислил нещо. Опипваше коприните и бродериите. Накрая купи дълга копринена туника в цвета на слонова кост, тежка и прозрачна. Малко занаятчийци бяха останали по някои от островите — Хидра и Цитера, които все още умееха да бродират по тази коприна старинни византийски мотиви. Тази туника бе на повече от сто години.

Излезе от магазина, а Саша го търсеше сред сергиите. Не ѝ я даде веднага. Тя го хвана под ръка. Бе уморена.

— Да влезем в тази църква — предложи тя. — Вътре е тъмно и прохладно.

Светлината на Гърция. Завинаги щеше да запомни тази силна и чиста светлина, която я заслепяваше.

— Това е една от седемте църкви на Агора — каза Базил и се прекръсти отдясно наляво.

Бе малка византийска църква, квадратна и отрупана в сребро и злато. Вътре имаше само една възрастна жена. Тя бе приседнала на един стол. Саша мълчеше и гледаше високите полилеи. После се загледа в иконата на Панагия, потъмняла в старинната сребърна рамка и в дългите и тънки свещи от тъмен восък, които се топяха в другите свещници. Една от седемте църкви на Агора.

[1] Андриоти — жители на остров Андрос, синоним на смели и решителни мъже. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

— Бих искала да ти го каже Базил — каза Саша на внука си, който точно в един часа бе пристигнал във вила „Палма“.

— Базил Андрос? Не е ли в Ню Йорк?

— Не. Тук е. В къщата си.

— Не знаех, че има вила тук. — Върнън седна. Бе уморен и смутен.

— Има. Построй я един гръцки архитект. Много е красива! Класическа, но и прекалено френска.

— Бабо, не си ме накарала да се върна, за да ми разказваш за къщата на Базил, нали!

— Не, Базил ще дойде да пие кафе. Той ще ти каже.

Върнън се отпусна. Мислеше за факса, който бе изпратил на Клаудия. По това време вероятно вече го е прочела.

— Как е Клаудия?

— После, после! И аз искам да те подържа в напрежение — усмихна се той.

На масата се шегуваха, той разказа за къщата на Лудовико и Елена. Базил Андрос, който пристигна в два часа, бе много сериозен.

— Може би е по-добре да поговорим в дома на внука ти — каза той.

— Добре. Там ще сервирам кафето.

Когато се озоваха в къщата на Върнън и прислужничката си тръгна, след като бе оставила подноса, той попита:

— Ще ми обясните ли сега какво става?

— Вчера дойдох при Саша и я натоварих с един неприятен проблем. Но преди да започнем разговора, искам да те попитам — възможно ли е да се оперира едно лице така, че да стане съвършено различно, но не по-грозно?

— Искаш да кажеш, че някой иска да промени лицето си, за да избяга от правосъдието. — Върнън широко отвори очи и изгледа и двамата.

— Не, не от правосъдието, а от смъртта.

— Не мога да кажа, преди да съм го видял.

— Би ли я направил?

— Подобна операция?! — Върнън го погледна в очите. — Защо? Кой иска това от мен? Баба?

Саша успокоително му махна, а Базил добави:

— Готови са да платят много голяма сума.

— Това не ме интересува — веднага отвърна Върнън.

В този миг Саша застана между двамата, взе две чаши кафе и подаде по една на всеки.

— Преди да започнете да се карате, без да знаете причината, ще говоря аз. Това момче, защото става дума за момче на двадесет години, е роднина на Базил. Син е на един братовчед на съпругата му. Родено е и е израсло във Флорида. Младежът отишъл за ваканцията в Сицилия и там, без да иска, се забъркал в ужасно неприятна история. Станал е свидетел на двойно убийство и сега го преследват. Накратко — това е.

— Значи е роднина на Базил. Затова ли се обърнахте към мен? — Той отново изгледа и двамата. Беше очевидно, че между баба му и този грък има много силна връзка. Навярно съществуваше от времето на младостта им.

— Всички те познават — ти си един от най-добрите — каза Базил. — Но има и две условия. Никой не трябва да узнае истинската самоличност на момчето, както и за операцията.

— Не е сигурно, че ще мога да оперирам — отвърна Върнън. — Освен това... в Съединените щати има толкова способни хирурзи. Няма ли всичко там да бъде по-лесно?

— Не! — намеси се Саша. — Момчето трябва да се появи с различна самоличност, иначе някой убиец може да го разпознае.

— Не е ли по-сигурно и по-правилно да разкаже какво е видяло? — смръщено попита внукът й.

— На кого? На полицията? На италианското правосъдие? Никой не е в състояние да защити един свидетел — поклати глава Базил. — А и ти не познаваш фактите, хората и начина им на мислене.

— И аз не искам да се намесвам. Затова не желая да знам нищо повече.

В настъпилата тишина Саша се отпусна на облегалката на фотьойла. Върнън вдигна очи и срещна погледа ѝ — бе изпълнен с огорчение, но решителен.

— Не разбирам, Саша, ти ли ме молиш за това, или Базил?

— Семейство Лучера ме помоли чрез Базил.

— А ти — не можеш или не искаш да откажеш?

— Отнася се за живота на момчето. Не мога да откажа на Лучера, в противен случай Базил нямаше да поиска това от мен. Те са ми правили много услуги. В началото те ме финансираха.

— Вероятно са си получили и лихвите.

— Естествено. Но банките по онова време дори не ме приемаха. Така или иначе сметките са уредени отдавна, но услугите остават и се връщат — това е правилото, което приех.

— И тази услуга е една от многото?

— Това е едва втората от този вид за цели петдесет години. — Саша гневно го гледаше. — Първата бе много по-проста, макар и да беше по-опасна — трябваше да подслоня човек от тяхното семейство в къщата, която имам на река Сан Лоренцо, докато той организира бягството си в Канада, а след това — Хонконг.

— Където със сигурност прогресира — иронично отбеляза Върнън. Изправи се и се приближи до прозореца, докато другите двама се гледаха и мълчаха. Обмисляше как да постъпи. Те го разбираха. А може би се опитваше да установи дали намесата му няма да е в противоречие с професионалната етика. Беше ясно — искаха да стане съучастник.

— Не мога да реша, преди да го видя. Къде е момчето? — Опита се да спечели време, като повтори вече изречените думи.

— Той е гост в моята къща заедно с още двама, които го охраняват.

— Как мога да му осигуря влизането в „Бел Еър“ при тези условия?

— Ще намериш начин. Една стая за момчето и две, съседни на неговата, за другите.

— За горилите? Да не е някой принц или син на милиардер? — избухна Върнън.

— Със сигурност е син на един милиардер, чиито пари са в долари. — Саша едва-едва се усмихна, а Базил изобщо не се смути. — И аз не те принуждавам. Казвам ти само — ако можеш. Много е важно.

— Не обещавам нищо. Трябва да видя момчето. И искам да го видя насаме — добави решително той.

Младежът се бе облегнал на парапета на покритата веранда във вилата на Базил в Кап Фера и гледаше към пустия басейн, чиято небесносиня вода блестеше на слънцето, а големите сламени чадъри бяха затворени. Върнън се приближи и също се облегна на парапета.

— Искат ли да се гмурнеш, нали? — Момчето се обърна и той му се усмихна. — Казаха ми, че си водолаз и когато си бил в Италия, си преминал курс по гмуркане за напреднали.

— Да, във Фавиняна. Но не направих кой знае какво. Нараних крака си на една скала. — Подаде ръка на Върнън. — Аз съм Бен... Бенедикт Лучера. Чичо Базил ме уведоми, че идвате.

— Аз съм доктор Вайнес. — Върнън свали слънчевите си очила и отново му се усмихна. Младежът не бе благословен с красота. Бе слаб, малко груб и съвсем различен от отгледаните с малц и витамини американски момчета. Изглеждаше силен. Лицето му имаше неопределени черти, сякаш некоординирани — голям нос с гърбица, детинска уста, която контрастираше на недоверчивото му изражение. Тъмните му очи се отклоняваха, сякаш не желаше да разгадаят мислите му. „Прилича на пребито куче, което не се доверява на никого“ — помисли си Върнън.

— Ще седнем ли? — предложи той.

Взеха два стола и седнаха един срещу друг. Върнън намери подходящата светлина, за да огледа подробно лицето му.

— Знаеш ли какво ми поискаха от семейството ти?

— Предполагам... мисля, че знам.

— Ти вярваш ли, че е възможно?

— Не... Аз не знам. Вие ще кажете, нали?

— Моля те, отговори на въпроса ми, без да се страхуваш — вярваш ли, че е възможно да живееш с лице, различно от това, което винаги си имал?

— Не, не вярвам! — веднага възкликна момчето. — Това е нещо, което ме съсипва, а нашите не го разбират!

— Значи ти не си съгласен?

— Как може човек да реши подобно нещо?! — Момчето избухна в сълзи. — Аз... аз се чувствам объркан. Усещам примка около шията си.

Върнън замълча и го остави да се успокои, след това се приближи до него и много внимателно и с уважение докосна лицето му. Завъртя го, огледа профила, докосна кестенявите тънки коси и отново се зае да проучва скулите.

— Благодаря — каза му и отново седна срещу него. — С какво се занимаваш? Учиш ли?

— Трябваше да запиша биология в университета в Сейнт Питърсбърг.

— В такъв случай като хора на науката бихме могли да се разберем. — Върнън се усмихна съучастнически. — Ти мислиш, че не можеш да живееш с лице, което е различно от това, с което си свикнал. Но всъщност ти невинаги си имал това лице. През двадесетгодишния си живот си имал много лица. Опитай се да си припомниш някоя от снимките си като дете. Със сигурност носът ти не е бил същият, нали? А кожата? А косите? А устата? Имал си друга физиономия, друг образ и всъщност ти или Бен, или Бенедикт — онова, което ти наричаш „аз“, сте една и съща личност, със своите мисли. А и те са се променили заедно с твоите спомени, някои от които са изчезнали. Значи дори и твоето „аз“, докато си растял, се е променяло. И ти го знаеш, защото вече не си дете. А утре ще бъдеш още по-различен, ще бъдеш мъж...

Момчето го слушаше много внимателно.

— Ако се наложи да се промени малко повече лицето ти, за да бъдеш в безопасност, мислиш ли, че твоята истинска същност ще страда? Ще се направи една промяна, малко по-рязка от тази, която се извършва всеки ден. Трябва да го имаш предвид и... да свикнеш.

— Не... аз... — смутено започна той, — аз вече съм достатъчно грозен и не мога да понеса да се превърна в някой друг. А освен това в чудовище ли ще се превърна?

— Чудовище? А защо? Никога не съм допускал лице, оперирано от мен, да изглежда по-зле. Даже и когато е пострадало при някоя катастрофа. Разбирам те, нямаш гаранция. Трябва да се довериш... —

Върнън се огледа. Стана и взе от писалището няколко листа от една кожена папка и химикалка.

— Гледай сега. — Набързо направи една скица. — Ще ти кажа какво може да се направи. Нос — ще се махне гърбицата и ще се завърши върхът му, като го направим много по-тънък. Така. Сега брадичката — виж профила — не е ли малка? В такъв случай ще се сложи парченце кост тук — той посочи върха на брадичката, — ще я издадем напред. И знай, че това не са чудеса. Това са вече експериментирани интервенции в пластичната хирургия. Сигурни. И аз не съм единственият, който умее да ги прави.

— Но казват, че си най-добрият! — заяви възторжено момчето.

— Очите не трябва да се пипат — продължи Върнън. — Само актрисите, възрастните дами или азиатците си оперират клепачите — обаче... — взе лицето му в ръце, за да го огледа, — ако скулите ти се подчертаят, лицето ти ще стане по-решително, дори по-мъжествено и различно. — Върнън добави няколко щрихи към скицата. — Това ще е вероятният резултат. А сега помисли, Бен. И не показвай скицата на никого. Задръж листа и го гледай. Само ти можеш да решиш — нито родителите ти, нито роднините ти, нито семейството ти. Само ти. Знаем, че не е лесно.

— Болезнено ли е? Макар че... не се боя от това.

— Няма да допуснем да страдаш — увери го Върнън. — Ще се грижим за теб по най-добрия начин. Но трябва да знаеш, че ще има едно „после“.

— Кога? Когато свалите бинтовете? — досети се Бен. — Какво ще стане? Какъв ще бъда? Колко време ще мине, преди да се прибера у дома?

Даде си сметка, че хирургът мълчи и го наблюдава с изненадващо мек поглед.

— Може би ще станеш по-красив, много по-красив — отвърна той. — Но ще бъдеш изненадан. Сякаш си срещнал човек, когото не познаваш. Искане време, за да уравниш това, което е отвън с това вътре в теб. Много повече от четирите следоперативни седмици. Вероятно е и нещо в самия теб да се промени.

— Какво?

— Не знам, но нещо ще се промени и вътре в теб. Красотата по принцип прави хората по-щастливи, но трябва да е била желана. Ти

искал ли си да бъдеш красив?

— Аз ли? Ами... да, предполагам, много пъти.

— Е, тогава ще можеш да се сдобиеш с малко от нея. Но ще бъдеш различен. Запомни това! И никак няма да бъде лесно да се приеме това различие.

Върнън се изправи, взе листа и го сгъна на четири. След това отново му го подаде.

— Не го показвай на никого, разбрахме ли се? Трябва да решиш до вдругиден. Не ми телефонирай. Уведоми Базил за решението си. Ако си съгласен, трябва да се организирам. А твоите ангели хранители?

— Изпрати ги баща ми от Флорида, за да ме защитават — усмихна се момчето. — Не ме оставят нито за миг.

— Искам да поговоря с тях. Да не усещаш примка на шията си. — Върнън отново приближи парапета. — О! Никога не съм идвал в тази къща. Басейнът наистина е красив — обърна се и се усмихна. — Ако имах време, и аз щях да поплувам.

Клаудия, Клаудия, Клаудия. Мислеше за нея, за да може отново да си поеме дъх, но върху лицето ѝ се наслаждаше баналното, изкривено и ужасено лице на Бенедикт Лучера. Какво бяха направили бащите, та да изложат на опасност живота на беззащитните си синове като този беден Бен? Захвърляха ги в мъчение като онова, което издаваха очите му? Трябваше да вземе трудно решение, което бе свързано със страха, че ще загуби самия себе си?

А Саша? Какво се криеше в миналото ѝ? След последното пътуване до Съединените щати Върнън бе научил достатъчно, за да не я съди.

Мизерна работа, бедност, неистово желание да се измъкне, да се изкачи нависоко, да забогатее и да има власт. Вероятно успехът ѝ бе свързан с организираната престъпност. Изповедите ѝ върху страниците, написани от Клаудия, бяха предизвикали появата на една непозната жена, съвсем различна от деликатната жена, която бе лекувал след инфаркта, но не по-малко способна да се бори.

Той се чувстваше привилегирован. Бе имал всичко — богатство, опора, представителна клиника, и то не бе получено от баща му, а от

нея, от баба му Саша.

От нея. Значи трябваше да разбере, че когато се прави опит за дързък скок, във от посредствеността, в неблагоприятната за една жена ситуация отпреди половин век, който и да ти подаде ръка, се хващаш за нея. В основите на големите богатства винаги се крият скелети, нарушения на законите или престъпления.

Освен това, кои бяха сега хората от семейство Лучера? Извънредно богати, уважавани, наместили се с пълно право в общество, което съди за теб по парите ти. Тези хора съдействат за сключването на законни сделки, имат вили във Флорида и деца, които учат из университетите. Така ли се отмива позорът на първите поколения? Или е достатъчна една ваканция в стария клан, за да се появят призраците?

„Три съседни стаи. Двата от охраната могат да минат за роднини. Веднага трябва да видя плана с резервациите. Ами Бергер? Трябва да го отстраня поне за два дни и да оперирам само с моята асистентка. А Инге?“

Едва влязъл във фоайето на клиниката, а призрактът вече го очакваше.

— Търсихме те навсякъде — във вила „Палма“, в Монте Карло и дори в Ню Йорк.

— Защо? Бергер не е ли тук?

— Не и при тези критични обстоятелства.

Върнън се спря, после отново тръгна, като си мислеше: „Не може да знае за момчето Лучера“.

— Какви критични обстоятелства?

— Сложих я на първия етаж, в стаята с терасата. Дадохме й успокоително. Както винаги е на парчета.

— За кого говориш?

— Как! — Инге беше или поне изглеждаше учудена. — Ами... за Дениз.

Бяха минали четири години и това име вече бе забравено. Най-накрая забравено.

— Не разбирам. Защо е тук?

Липсата на емоции смущаваше Инге. Беше нещо неочаквано.

— Ще видиш — отвърна тя. — Иска само теб. Случило й се е нещастие и е убедена, че само ти можеш да направиш някое чудо.

Върви веднага, разтревожена е.

Върнън ѝ обърна гръб, тръгна към вратата на кабинета си и гневно я отвори. Разгневи се още повече, като видя Бергер, който бе подредил снимки с размери тридесет на четиридесет върху стъклената маса.

— Току-що дойдоха — оправда се той, след като кимна за поздрав. — Подредих ги, за да можеш да ги видиш. Дениз Корто. Накарах да ги направят, за да се проучи случаят преди операцията. — Показа му една от снимките.

Върнън стисна клепачи, отказваше да види този образ, който бе като обида в спомените му. Отвори очи — все пак това бе Дениз.

— Кой я е докарал така?

— Не пожела да ни каже. Сигурно е някой от тези, които оперират всичко и всички.

— Къде?

— Във Франция, предполагам. Това е третият лифтинг, след двата, които направи ти. Случилото се може да се дължи на следоперативно усложнение — цялата кожа на дясната буза е изтеглена от белега пред ухото и нарушава равновесието на половината лице. А очите...

— Предупредих я да не ги докосва повече! — избухна Върнън, като захвърли снимката върху другите и гневно заговори на Инге: — Много добре знаете, че никога не се отклонявам от правилото да не се опитвам да поправам чуждите грешки!

— Ще бъде трудно да я убедиш. Очаква те, сякаш си магьосник.

— И ти я окуражи.

— Е... отчаяна е. И си казах: „Той няма да откаже да помогне на съпругата си“.

— Бившата съпруга — уточни Върнън. — Съпругата, която тръгна по пътя си, а след това се разведе.

— Бих могъл да я оперирам аз, ако има възможност — намеси се Бергер.

— Запознахте ли се вече? — Върнън го гледаше изпитателно.

— Не. Иска да види само теб. Съгласи се да ѝ направят тези предоперативни снимки само за да можеш да я оперираш незабавно. Изглежда не разполага с много време.

— Няма време... — Отново взе снимката, но веднага я захвърли. — Проблемът не е само в лицето ѝ, а в шума, който се вдига около нея.

— А, колкото до това, вече не е толкова популярна — отбеляза Инге с престорено съжаление. — Вече не е звездата, подир която тичаха всички фотографии в Кан. Направила си е операцията, за да участва в сапунена опера, където една позалязваща актриса може да изпълнява главната роля. Но както знаеш, в телевизията снимат толкова често в близък план...

Позалязваща! В миг Върнън си я представи такава, каквато беше преди десет години по време на първата им среща — имаше съвършено лице и зашеметяващо тяло. Зад фасадата обаче се криеше чудовищна несигурност, една безкрайна нужда от неспирни потвърждения на собствената ѝ способност да прелъстява. И невероятен егоизъм.

— Без малко манипулации и лошотия не се стига до никъде — казваше мило, много мило Дениз. Сякаш нежната ѝ душа бе запазена само за него и тази искреност го поддържаше. Всъщност тя бе влюбена само в себе си и от тези снимки се чуваха викове на страх и отчаяние.

— Ако искаш, можем да я видим заедно — предложи Бергер.

— По-добре — не — намеси се Инге. — Макар да си давам сметка, че Върнън вече се е настроил срещу нея.

— Ще ѝ хвърля едно око по време на визитацията, не и преди това — реши той. Повика секретарката, за да му донесе веднага плана с резервациите. Но когато другите двама излязоха, взе отново една от снимките на Дениз и дълго гледа лицето, което бе обичал.

Дениз стоеше до прозореца с гръб към него.

— Извинявай, Върнън, остави ме да говоря така — каза. — Не мога да понеса мисълта, че ще ме видиш такава.

— Не се притеснявай, с нищо не можеш да промениш образа, който си спомням. — Гласът му я накара да трепне, толкова бе спокоен и сдържан.

— Какво искаш да кажеш? — Тя бавно се обръщаше.

„Че те виждам отвътре“ — помисли си той, но не ѝ го каза. Внезапно изпита негодувание — ехо от предишната болка, от омразата,

която изпитваше не към нея, а към себе си. Ужасяваше се от това връщане назад.

Сега виждаше Дениз, но тя се държеше встрани и му показваше само недокоснатата половина на лицето си.

— Обърни се и вдигни малко брадичката — нареди ѝ Върнън с професионален тон. Гледаше я като някоя непозната и се чувстваше по-добре. Лицето, което бе родено със свършени черти, сега приличаше на разкривена картина, образ, деформиран от художник абстракционист. Това, което поразяваше, бяха очите ѝ — кръгли като на яребица.

— Кога те оперираха?

— Преди два месеца.

Той не попита нито къде, нито от кого.

— Левият профил!

Приблужи се и внимателно докосна грубия белег пред ухото ѝ, който набръчкваше кожата и я опъваше. Потърси други белези сред косата ѝ. „Ако я обръснат, черепът ѝ ще прилича на географска карта“ — помисли той с известна жестокост. Дениз го бе накарала много да страда, но състоянието ѝ не му носеше никакво облекчение. „Примка на шията. — Върнън преглътна с усилие. — Ето какво искаше да каже Бен Лучера.“

— А сега? — простена Дениз. Върнън се бе отдалечил и лицето му бе безизразно. — Ами сега?

— Клепачите могат да се оперират, но за лицето се иска повече време.

— Време? Колко? Снимките на телевизионния сериал започват през ноември. Дотогава ще съм готова, нали?

— Изключено.

— Но ти можеш да се справиш. Сигурна съм — почти извика тя.

— Преди пет години те предупредих — клепачите ти няма да издържат нова операция. — Той се обърна отегчено. — Който те е убедил да го направиш, както виждаш, се е провалил. Може да се опита нещо, но няма гаранция за успех.

— Не искам да знам какво ще правиш — отново извика Дениз. — Стига ми да знам, че ще ми дадеш лицето отпреди...

— Аз няма да направя абсолютно нищо.

— Какво?! Така ли ще ме оставиш? Ти си безсърдечен, нямаш милост... виж този белег! — Тя вдигна лице, сякаш бе оръжие за отмъщение.

— Дениз... решението ми не е продиктувано от емоционални подбуди. Знаеш добре, че никога не коригирам чуждите грешки. Бергер би могъл да те оперира, много е способен. Но не тук, а в Женева. Междувременно би могъл да вземе частица от кожата ти, за да направи посявка. За това се иска време. Така, преди да оперира белега на лицето ти, ще има ивица от твоята кожа за присаждане.

— Не искам да ме докосва друг, освен теб! — заинати се тя.

— Нямах друг избор. Тук не можеш да останеш.

— Гониш ли ме? — Тя бе изумена и изплашена.

— Тук няма място за дълъг престой. Инге го знае, трябвало е да те уведоми — обясни той любезно, но хладно.

— Ти си страхлив, отмъстителен и ужасен! — Дениз му обърна гръб и отиде до прозореца. — И като си помисля само, че Инге направи всичко възможно да ми помогне, да ме обнадежди. Каза дори, че ти не можеш да си позволиш риска да не ми помогнеш.

— Така ли ти каза?

— Да... можеш да си навредиш — предизвика го тя и се обърна. — Инге има право, ако не оправиш лицето на една звезда, къде ще отиде престижът ти? Не забравяй, че дължиш славата си на жените.

— Ти си винаги звезда, Дениз — едва-едва се усмихна той. — Но ние вече не сме женени.

— Публиката обаче не го знае. Разводът не бе шумен и точно ти искаше да не се говори.

— Да, защото вече не издържах да бъда обект на скандалните вестници и списания.

— Не вярвам, че тук има наплив от фотографи. — Дениз внезапно направи жест на отчаяние.

Той долови това огорчение. Та какво представляваше Дениз без един фотограф, който да я снима, без някой репортер, който да измисли някаква история? Бе направила няколко добри роли, вече забравени. Бе преживяла успеха на касовите филми и на жълтия печат. Откакто се разделиха, Върнън никога не бе сменял каналите на телевизора, за да търси образа ѝ.

— Ще ти изпратя Бергер.

— Искам поне да бъда оперирана тук, където си и ти! Моля те, моля те! Ако се наложи, Инге би могла да ме подслони в дома си... ако не ме поканиш ти.

— Аз?! — Върнън я погледна изумено и едва не се засмя. — Къщата в Монте Карло вече не съществува. Живея в резиденцията на вилата като ерген. — Той се отправи към вратата.

— Но ти имаш къщата до вила „Палма“. Там бих била спокойна. И естествено фотографите не биха тръгнали да ме търсят.

Той се спря. Канеше се да отвори вратата, но вместо това се обърна и свъси вежди. Погледнаха се. Дениз умоляващо протегна ръце към него.

Беше жестоко да ѝ го съобщи в този момент, но го направи:

— Вече не съм сам в тази къща, Дениз.

— А! — Тя спусна ръце. — Разбирам. Извини ме, Върнън. — Обърна се и поклати глава, сякаш с този несъзнателен жест щеше да върне обратно това, което бе чула.

Изкривеното ѝ лице бе патетично и гротескно със сълзите в кръглите облещени очи.

— Не е истина, не му вярвай. Няма друга жена. Тази, за която намеква, е само една девойка от Италия и всъщност не живее в неговата къща. Знам всичко, което става във вила „Палма“. — Инге убедително я успокояваше, но Дениз бе обезсърчена.

— Стори ми се така враждебен, лишен от съчувствие.

— Ти какво очакваше? Накара го да страда толкова, че иска да си отмъсти. Но това е само първата му реакция, познавам го.

— А аз вече не го познавам... Много ли е млада?

— Журналистка. Новак е в професията и работи за Саша. Дори не е хубава, има единствено младостта си — двадесетгодишна е.

— А аз съм на четиридесет — Дениз се отпусна във фотьойла, — и съм обезобразена.

— Но можеш да се превърнеш в знаме, което доктор Вайнес ще трябва да държи, ако не иска да загуби репутацията си.

— Не го интересува, а и не това искам.

— Повярвай ми и изчакай. А аз междувременно ще кажа на Бергер да те задържи тук поне четири-пет дни.

— А после? Той не ме иска, не ме иска... пет дни, а после? Ще си събера багажа и ще си тръгна? Но къде да отида?

Инге отегчено сви рамене. На Дениз ѝ липсваше въображение или пък актьорите си бяха такива — без да се съпротивляват, следваха нарежданията на режисьора. А в този случай режисьорът бе тя.

— Ще те оперира Бергер. — Инге се наклони. — Първо очите. Тук или в Женева — няма значение. Бергер е способен, повярвай ми. Умее да се възползва от ситуациите — няма да ти струва нищо. Междувременно моят адвокат ще поиска астрономическо обезщетение за нанесените вреди от този проклет хирург, който те е подредил така. Колко струва лицето на една телевизионна звезда и една провалена кариера? Освен това остави на мен да се разправям с печата и ще видиш как ще се промени сюжетът на серията. Доктор Вайнес, който отказа да ти помогне, ще стане бившият жесток и отмъстителен съпруг, а доктор Бергер — негов съперник. Той е млад и неизвестен, но изумителен хирург. Ще възвърне ангелското ти лице. Можеш дори да се сгодиш за него — иронично завърши тя.

— Полека... почакай — спря я Дениз ободрена. — Първо искам да се опитам да си върна съпруга. Бедата е, че нямам много време. Говори ли с редакцията на „Франс Соар“?

— Да, утре излизат с новината. Поканих и „Воаси“. Казаха, че утре вечер ще дойдат направо тук. Но трябва да се преструваме, че си дала интервюто, преди да дойдеш в клиниката.

— Да, идеята е прекрасна, иначе Върнън ще смачка вестника в лицето ми. Но не искам да разнасяш онези отворителни снимки, ясно ли е?

— Шегуваш ли се? — Инге придаде ужасено изражение на лицето си. — Няма смисъл. Сега се отпусни. Ще ти изпратя чай с жасмин и един прекрасен щрудел, какъвто и във Виена не умеят да правят.

Инге Бахофен бе в еуфория. Нещо, което не ѝ се бе случвало от дълго време. Най-накрая водата се бе раздвижила. А риба се лови в мътна вода.

Инге Бахофен кроеше планове, Дениз кроеше планове, Бергер кроеше планове. Дори Върнън веднага направи план как да се

освободи от помощта му. Изпрати го да се уговори с една специализирана лаборатория за кожни култури в Женева.

— Тук в „Бел Еър“ не се правят толкова сложни операции — каза му той. — Имаме само една зала за реанимация с ограничени възможности.

Бе решил да заплати всичко от собствения си джоб, само и само да не присъства.

— Трябва ли да направя заключението, че вие не искате да оперирате мадам Корто? — попита Бергер.

— Това може да е вашият шанс — чу той изумителния отговор — да се появите на страниците на илюстрираните списания.

По-късно същия следобед Силвия Силви слизаше радостно по завоите, които водеха към вила „Палма“, където отиваше, за да прибере микрата с нови гуми и една съвсем нова чанта с два фотоапарата и допълнителни обективи, лещи и всички други инструменти, които бе обявила пред полицията.

Саша ѝ бе купила всичко. Баба — Силвия вече не я наричаше костенурка — беше много щедра и бе възстановила щетите. Беше я прегърнала щастливо. Предложи ѝ кафе и сладкиш с кайсии, а сега на Силвия ѝ се струваше нереален фактът, че се изкачва по завоите към Монте Карло, където трябваше да документира срещата на журналисти, поканени на празника на една голяма фирма за козметика. Работата бе лесна и бе добре платена.

Бе пристигнала един ден по-рано и затова се насочи към хотел „Пиколо“, където отсядаха с Клаудия. Имаше една свободна вечер.

На входа на хотела, в който единична стая струваше четиристотин франка на вечер, внезапно зад гърба ѝ изникна един слаб голобрад тип, облечен с джинси и фланелка „Грийнпийс“. Като я хвана под мишниците, той я вдигна и извика в ухото ѝ:

— Познай!

— Пусни ме! Пусни ме, Ремо! — Силвия се смееше, защото Ремо Доси бе най-приятният човек, когото можеше да срещне. Бе млад спортен фотограф, оператор, безстрашен мотоциклетист, вечно забързан по следите на изненадващи образи, на скрити персони и скандални сензационни новини.

— Защо си тук?

— А, по работа. Един тип, фрашкан с пари, иска да бъде сниман отвисоко, докато кара водни ски. А няма толкова фотографии, които да не повръщат, когато хеликоптерът се снижи.

— Аз вече съм го правила с баща ми — заяви Силвия — и не повърнах.

— Добре — отвърна той и изправи рамене. — Знаеш ли някое местенце, където може да се хапне добре и да не струва цяло състояние?

— На стотина метра има пицария. Идвам и аз.

След като изяде една огромна пица „Маргерита“ и изпи няколко бири, Ремо Доси неочаквано се изправи.

— Ще се видим после — каза и изчезна с пълна скорост с мотоциклета си.

„Странно! — каза си Силвия и се върна в хотела. Бе малко смутена. — Вижда се, че има нечия подкрепа.“ Взе ключа от стаята и намери съобщение, че са я търсили по телефона. Клаудия. Веднага ѝ се обади.

— Сега се връщам. Всичко е наред — микрата и чантата с новите апарати. Всичко е наред. Какво ти е? Почти не те чувам. Не, не съм го виждала.

Гласът ѝ бе сподавен, може би Клаудия не искаше да я чуят.

— Силвия, не разбирам. Днес говорих с него, каза ми, че има проблеми. Бе рязък и почти не можах да позная гласа му. Може би съм глупава, но... след писмото, което ми изпрати по факса, чувствах, че имам правото да му кажа: „Веднага идвам при теб“. А той, обзет от ужас, ме спря: „Не! Не мърдай оттам, аз ще те потърся!“. И — нищо. Силвия, не разбирам какво става. Саша нищо ли не ти каза?

— Не. Беше любезна и сърдечна. Благодарих и толкова.

— Има нещо, Силвия. А тук, на село, се чувствам като в капан.

— Утре отивам в „Бел Еър“ и ще ти се обадя. Не се тревожи, навярно не е бил в настроение. Мъжете понякога са странни.

Леглото също беше странно — толкова меко, че чак бе неудобно, с твърда френска възглавница, кръгла като дебел салам. Болеше я гърлото, бе уморена и не успяваше да заспи. Бе топло. Струваше ѝ се дори, че не е до морето.

В полусън — трябва да бе полунощ, ѝ се стори, че чува пухтенето на мотор, който се движи бавно. Спря точно под прозореца

й. Тя скочи от леглото и се подаде навън — беше той — Ремо. Слизаше бавно от седалката, спусна подпората на земята и залитна напред като че ли търсеше нещо или не може да се държи на краката си. Силвия навлече джинсите и блузата си и се втурна по стълбите към паркинга в тясната уличка до хотела. Момчето още бе там, облегнато на седлото.

— Ремо! — Тя го дръпна и едва не изкрещя. Лицето му бе подуто, а едното око — полузатворено. — Били са те!

— Стомахът... Боли ме стомахът.

— Ще те закарам в „Бърза помощ“.

— Не, няма нищо, остави...

— Би ли се?

— Повърнах — изпухтя Ремо и се облегна на Силвия, за да влезе.

Портиерът гледаше телевизия и тя не поиска ключовете от стаята на Ремо, отведе го в своята и го сложи да легне.

— Утре следобед трябва да съм на работа... — простена той.

— Сега не мърдай. Отивам до аптеката, за да взема нещо и да те излекувам. Добре са те подредили...

Върна се с таблетки, лейкопласт, гел за контузии и хематоми.

— Тук има едно обезболяващо. Ще го вземеш веднага и ще останеш тук. После аз ще отида да спя в твоята стая, но преди това ми обясни какво стана.

Докато го лекуваше, Ремо не спря да хленчи, но когато аналгетикът започна да действа, измърмори:

— Бях в една клиника над Монте Карло, в „Бел Еър“.

— В „Бел Еър“?

— Да, защото знаех, че там са приели една актриса — една френска телевизионна звезда. Казват, че поради несполучлива пластична операция се е превърнала в същинско чудовище. Отидох просто да хвърля един поглед и да проверя дали има начин да се промъкна и да я снимам.

— И после?

— Тъкмо пресякох градината, когато двама души ми налетяха. Двама щураци... не знаех, че там има горили.

— Горили? В „Бел Еър“? Сигурен ли си?

— И още как! Трябваше да се досетя. Колко съм глупав! Искат да държат на разстояние печата и фотографите, защото звездата или

чудовището — каквото и да е, е Дениз Корто — съпругата на собственика!

— На кого? На доктор Вайнес ли?

— Така мисля, откъде мога да знам? Погледни в чантата с ципа, която е в самото ми. Има един брой на „Франс Соар“, там е написано всичко.

Силвия намери вестника, сгънат на четири. Заглавието бе изписано на два реда: „Дениз Корто се връща при съпруга си, за да поправи лицето си“. Статията представляваше кратко изложение на скандал. Имаше и снимка на главното действащо лице в случая.

— Красива жена... или поне е била такава — ехидно се подсмихна Силвия. Испитваше отвращение. — Ето защо иска да държи Клаудия далеч оттук...

— Какво си мърмориш?

— Че навярно... Навярно аз мога да ти помогна да влезеш в „Бел Еър“, и то през главния вход. Спи сега.

На следващата сутрин остави Ремо да си почива, пъкна в джоба си „Франс Соар“ и отиде в клиниката. Веднага се отправи към кабинета на Инге Бахофен.

— Искам да снимам Дениз Корто — заяви с ангелско лице.

— Кого?

— О, не се преструвайте. Цяла Франция знае, че е тук. Защо да не поразширим границите?

— За кой вестник?

— Който има по-голям тираж и плаща повече. И може би ще накараме Клаудия да направи репортажа. Какво ще кажете?

— Не се шегувайте! — ядоса се Инге. — Дениз е една бедна и отчаяна жена — потърси подслон тук при съпруга си. Все пак той винаги я е обичал.

— Прекрасна история, патетична и рекламна. Е, добре, в коя стая е?

— Ако ви пусна... доктор Вайнес... виждали ли сте го някога ядосан? Не. Не мога. Изключено е.

— А ако я снимаме от хеликоптер? — Силвия се подсмихна. — Разбрахте ме добре — от един хеликоптер. Красавицата излиза на терасата и ние веднага правим снимка в цял ръст: Дениз Корто и „Бел

Еър“ в общ план. Веднага ще го продадем на този, който предложи най-добра цена.

— Ако успея да я убедя. Но не разчитайте. Освен това няма да покаже лицето си, а аз не мога да я помоля да го направи. Но... елате с мен.

Инге високомерно тръгна пред Силвия и я заведе до кабинета на Върнън.

— Докторът оперира, затова няма кой да ни попречи. Избери си някоя от тези снимки в близък план. Това не е ли сензация?

Като сдържаше дъха си, Силвия прегледа една по една покъртителните снимки на Дениз. Инстинктивно избра най-ужасяващата и най-контрастната. След това с разкаяние взе още една, не толкова жестока.

— И така, снимките от хеликоптера са днес следобед — потвърди тя. — По-късно, когато светлината е по-мека.

След това си тръгна. Чувстваше някаква тежест, но не можеше да я определи. „Сигурно съм направила услуга на тази пепелянка — досети се тя. — Според мен Инге много държи тези снимки да се разпространят. От девет кладенеца ще донесе вода и ще твърди, че имам изключителни права. Каква тъпанарка! Но аз междувременно ще ги получа. А снимката от хеликоптера ще бъде уникална. А Ремо много го бива да се пазари и да взима добри пари. Естествено, ще делим наполовина.“

Същият следобед Върнън се изправи пред тройна опасност. Първата бе шумът на мотор, който сякаш бе увиснал над покрива на клиниката — типичният грохот от перките на хеликоптер, който пазеше равновесие и се приближаваше. Върнън се подаде през прозореца на кабинета си точно навреме, за да види как досадникът се отдалечава към морето. Кой знае откъде бе дошъл. Поклати глава и продължи да преглежда изследванията на момчето Лучера, които току-що бяха пристигнали от лабораторията.

Бе се съгласил да го приеме под името Арчи Дейвисън — все едно беше внук на покойния адвокат със същото име. Бе писано, че момчето е родено в Ню Йорк и е осиновено от Джоана — една от семейство Лучера, която живееше в Канада. Върнън не разбираше

добре семейните загадки, но Базил Андрос, Джеф Дейвисън и семейството на момчето бяха създали новата самоличност на Бен. „Дано да свърши работа. Не е лесно повече от осемнадесет години да те наричат Бен, а след това да отговаряш на името Арчи.“

Моментът бе много деликатен. Предната вечер момчето бе постъпило в клиниката, докарано с линейка, с бинтовано лице и гипсиран крак, за да се придаде достоверност на версията с катастрофата. Лечението: пластична операция на носа и реконструкция на скулите, пострадали по време на катастрофа. А сега хирургът трябваше да се съсредоточи върху различните етапи на операцията, която щеше да промени лицето до неузнаваемост. И то за цял живот.

„Обещах му лице, което да му хареса.“ Налагаше се да извади на повърхността нещо, което природата му бе отказала — лицето, което се криеше зад дефектите му. Лице, което да може да разпознае като свое. Да се изтъни носът, да се увеличи брадичката, да се очертаят скулите. „Трябва да наблегна на тези три елемента. Те ще променят изражението му.“

Върнън отвори шкафчето, в което държеше пластмасовите протези, които използваше при реконструирането, избра две за скулите и една за брадичката и ги сравни с размерите на лицето на Бен. Или на Арчи. И лекарят се затрудняваше. Трябваше да ги профилира и да ги заглади с един милиметър малко преди да ги постави. Достатъчно бе една минимална разлика и щеше да се наруши хармонията на лицето.

Точно тогава чу шума от хеликоптера, който отново приближаваше. Не беше случайно. Този хеликоптер търсеше нещо по хълма. Или в клиниката? Отново се изправи, решен да го огледа. Едва бе отворил вратата на фойето и бе нападат и хванат от един от двамата лакеи на Лучера. Озова се с гръб до стената.

— Какъв е този хеликоптер? Точно над нас е...

— Момент... пуснете ме!

— Със сигурност е заради момчето, искат да го отвлекат...

— Пуснете ме! — Върнън рязко се извъртя, изтича до прозореца и го отвори. Перките вихреха въздуха, а шумът им беше оглушителен. Все едно че хеликоптерът бе кацнал върху покрива. От отворената му врата се виждаха две фигури, насочили надолу обективи.

В миг проумя какво става.

— Дениз! — изпита едновременно гняв и облекчение.

— Не е за момчето — извика той. И докато хеликоптерът отново се отдалечаваше, той се изкачи на първия етаж и отвори вратата на стаята с терасата. Тя беше още там, излегнала се на един шезлонг, без сутиен, с миниатюрни бикини и сламена шапка, която засенчваше лявата страна на лицето ѝ.

— Махни се оттам! — Вайнес беше бесен. Сграбчи една хавлиена кърпа, излезе на терасата и я метна върху Дениз. Грешка! Хеликоптерът направи остър завой, за да могат двамата папараци да уловят новата личност.

— Толкова е хубаво и забавно! — Силвия и Ремо почти крещяха от възбуда, а доктор Вайнес ожесточено грабна съпротивляващата се Дениз и я помъкна навътре.

— Ти си луда! И всичко това, за да се говори за теб! Никога няма да се промениш!

Дениз свали слънчевите си очила и избърса потното си лице. Стоеше гола пред него, тялото ѝ блестеше от маслото против изгаряне, русите ѝ коси бяха влажни от гела, сякаш току-що излизаше от банята. Бе почти същата като онази Дениз отпреди десет години.

— Исках само да се попека на слънце. — Гласът ѝ прозвуча изненадано и предпазливо.

— И те откриха. А сега, мадам, ще се облечете и ще си пригответе куфарите. Ясно ли е?

— Идеята не беше моя. — Дениз се уплаши. — Инге ме придума. Освен това фотографите са чужденци...

— Какво от това?

— Кълна ти се. Каза ми, че са от един италиански вестник.

Жената не може да разбере веднага защо това така го вбеси. И тогава се досети — италианската девойка.

— Инге измисли всичко — повтори, за да спечели време. — Но ти не ми вярваш, вече не ми вярваш.

— Да, сигурен съм, че е замесена и тя. И за разлика от теб тя прекрасно знае какво прави.

— Какво искаш да кажеш? Че съм луда, импулсивна и вятърничава? Винаги съм била такава, Върнън, и това не ти бе неприятно — пристъпи напред и застана така близо до него, че зърната на гърдите ѝ леко докоснаха ризата му. Лицето ѝ бе извърнато, за да прикрие съсипаната страна. — Вече не искаш да си спомниш нищо за

нас. Нито искаш да ме изслушаш и да разбереш защо съм тук. Толкова е тъжно.

Върнън се замисли върху думите ѝ — само те изразяваха истината. И преди да отлети този приятен миг, Дениз се отдалечи, бавно облече един халат и го загърна. Седна и погледна Върнън, но без да извъръща лицето си.

— Тук съм, защото вече нямам нищо, Върнън. Освен един договор, който ще трябва да се анулира, и двама папараци, които смятат, че все още могат да продадат на сметка образа ми. Нищо, Върнън, нямам нищо, освен спомена за теб. За нас. Но бъди сигурен — утре ще си отида, въпреки че Бергер обеща да ми помогне. Ще си отида, за да не ти преча.

— Разчитам на това — съгласи се той. — Утре — обърна ѝ гръб, излезе и бързо затвори вратата.

Във фойето го чакаше единият от охраната на момчето.

— Момчето не е в безопасност.

— Бъдете спокойни — отвърна тихо Върнън. — След час анестезиологът ще бъде тук. Подготвяме го за операцията.

— Кога?

— Довечера, всъщност през нощта.

Отпъди образа на Дениз и опасното състрадание, което той пораждаше у него. Бе привикнал към неизменната и задължителна дисциплина — да се съсредоточава само върху същността на най-важното в момента. За щастие анестезиологът, който идваше от болницата в Марсилия, беше негова колежка, първокласен специалист, а на асистентката си се доверяваше повече, отколкото на Бергер.

В девет вечерта крилото за пациентите в клиниката „Бел Еър“ бе почти опустяло. Бяха останали само дежурните сестри, които се събираха да пият кафе в кабинета до основната операционна зала. Не забелязаха как от една стая до операционния блок тихо излезе едно легло, летящите крила на блока се отвориха и веднага след това се затвориха. Момчето от семейство Лучера, вече успокоено от предварителната упойка, започваше втория си живот.

— Фантастична работа свършихме! — Силвия сияеше от радост. Двамата с Ремо излизаха от фотографската лаборатория, където бяха

занесли да проявят пробните снимки. — Три пъти, приближихме се само три пъти и снимките вече са готови. Утре ще видим пробите, но другите филми ще занесем в Милано в лабораторията на баща ми. Те ще се погрижат да постигнат най-доброто.

Минаха през хотела, за да оставят чантите си.

— Заслужили сме си една вечеря с морски дарове — реши Силвия. — Аз черпя!

Но едва пристъпила прага на хотела, тя се вцепени. Пред гишето на портиера стоеше Клаудия, облегната на чантата си като корабокрушенец, хванал се за сал.

— О! Какво нещастие! Знаеш ли вече?

— Гледай! — Клаудия й подхвърли едно списание, което Силвия улови във въздуха. — Гледай! Заглавието върху корицата на „Воаси“ крещеше: „Дениз Корто се връща при съпруга си, известния хирург“. Вестникарските будки са пълни. Тук е описано всичко — от първата им среща до вчера.

— Това са стари снимки.

— Имаш ли по-добри?

— Да. Мога да ти покажа на какво прилича тя сега. Хайде, ела в стаята ми.

Клаудия се загледа в снимката на Дениз, която Инге бе дала на Силвия, и обзета от срам, веднага я остави. Бе разколебана и поклати глава.

— Не разбираш ли кое е по-лошото? Не е възможно той да не изпитва поне съчувствие. Но да оставим тази нещастница. Става дума за доверието между нас двамата.

— Кой знае защо не ти е казал за нея...

— Мислиш ли, че е в „Бел Еър“?

— Не знам. — Не й показва снимката на Дениз и Върнън на терасата.

— Ще взема едно такси и отивам във вила „Палма“ — внезапно реши Клаудия.

— Мисля, че Инге вижда призраци — каза Ленард Вайнес на сина си Стюарт, с когото от час разиграваха партия бiliarд. — Винаги е разтревожена, проучва намеренията и скритите мисли.

— Чи и?

— Ами на всички, но най-много на майка ми. Тя вече е добре. Питам те, за какво да се притеснява? Ето, и онази италианска журналистка си замина. Аз изобщо не вярвам, че майка ми ѝ е разказвала лъжи за нас.

— Не, защо да го прави? — съгласи се Стюарт. — За теб например какво има да казва? — Стюарт бе убеден, че баща му бе държан винаги на границата на истинската власт в „Ес Кей“ и в тези граници бе живял в спокойно неведение.

— Чух от Инге, че Дениз отново се е появила. Бедният Върнън... — каза Ленард и натри с тебешир върха на щеката си. Стюарт бе достоен противник, макар че бе предразположен да владее положението повече с гъвкавост, отколкото с настървение. Ленард Вайнес обаче не обичаше да губи от когото и да било. Той се приведе над масата и леко насочи щеката си. Точен удар и топката му удари първо една синя, после червената топка на противника, а след това, тласната с пълна сила, се озова в дупката.

— Шест точки! — извика Стюарт възторжено. — Имаше четиридесет и четири, на практика печелиш.

— Още не. Таванът е петдесет и една. Твой ред е.

Стюарт вдигна щеката си, след това отново я опря в ръба на масата. Ако баща му бе погледнал внимателно лицето му, което ниската лампа оставяше в сянка, щеше да разбере, че е далеч от него.

— Мислиш ли, че отново ще се съберат? — попита Стюарт.

— Кой? Дениз и Върнън? Заради него се надявам да не го направят.

— Защо не? — намеси се съпругата му, застанала на прага на залата.

— Защото играта между тях двамата свърши. От доста време. Колко години? Четири, струва ми се, ако не са и повече. Е, понякога са достатъчни и три месеца, за да се превърне една жена в напълно непознат човек.

— Значи, ако аз трябва да пътувам три месеца — подразни го Инге, — когато се върна вече няма да ме познаваш.

— Но ти си предвидлива, не ме пускаш да ходя сам дори и на турнирите по голф — усмихна се на свой ред Ленард.

— Отсега нататък те пускам — заяви тя и свъси вежди. — Доста работа пренебрегнах заради твоя голф.

— Тогава да направим последния удар — намеси се миролюбиво Стюарт.

Удари слабо и топката удари другата, но мина на милиметър от синята и като загуби силата си, завърши пътя си в края на масата.

— Казах ти, играта е твоя.

Билярдът не го забавляваше, но баща му държеше на това и Стюарт никога не се измъкваше като Върнън от ежеседмичните вечери в къщата на Ленард и Инге. Беше полезно да ги държи под око. И двамата можеха да се превърнат в съюзници или в противници.

Стюарт Вайнес не знаеше защо, но в спокойната атмосфера вече се усещаше вятърът на промяната. Той самият ненадейно бе поел една инициатива. Преди няколко вечери и като знаеше, че Върнън отсъства, бе отишъл при баба си за един аперитив. Бе изпил чаша порто и хрускаше соленки с бадеми, които бяха приготвени майсторски от готвача на Саша.

— Човек би си помислил, че си ме очаквала. Току-що са опечени.

— Ами да, усещах, че идваш. А може би направо те повиках.

Преди да успее отново да се удиви на Саша, тя го огледа внимателно и намръщено.

— Струва ми се, че от известно време се каниш да ми кажеш нещо?

— Вероятно си права, но едва днес се реших.

— За да ми кажеш, че си много недоволен.

— Много би било прекалено, доста е съвсем точно.

— Е, тогава да поговорим. Но както искам аз — като делови партньори, а не като баба и внук.

— Става — съгласи се Стюарт, застанал прав пред нея.

— Ти си слаб и строен като баща си — отбеляза Саша, преценявайки физиката на втория си внук, — но си по-хубав от него. Дори много по-хубав. От мен си наследил погледа си. Научил си се и да се прикриваш.

— Понякога върши работа, не мислиш ли?

— Не и за мен, надявам се. Не е изгодно за теб.

— Ако беше така, нямаше да съм тук. — Стюарт седна на една табуретка до баба си, като паж в нозете на кралица, и я погледна. —

Чувствам се пренебрегнат.

— Не и от мен — отвърна Саша след минута мълчание. — Знаеш, че винаги съм поддържала водещата ти роля.

— Тя е незначителна в сравнение с управителния съвет на фирмата. Татко и аз дори не участваме в него.

— За баща ти така е добре — заяви твърдо Саша. — За теб нещата скоро ще се променят.

— Кога? Лабораторията ми е тясна. Проучването, експериментите с новите формули — това е добре. Имам и способни сътрудници, които се справят и сами. Аз обаче имам други планове.

— Например?

— За разширяване на други части от пазара.

— Кои? За интуиция ли става дума, или за вече разработени проекти?

— Какво ще кажеш за един доклад?

— Съгласна съм. Прати ми го утре.

Стюарт неспокойно се бе изправил. Тежеше му още нещо и се чудеше как да го обясни. След кратко колебание добави:

— Не бих искал да мислиш, че те ревнувам от Върнън. Знам, че между вас съществува голяма близост.

— Казваш ми, че го обичам повече от теб?

— Не. Вероятно става дума само за сходство.

— Точно обратното. Накратко, би било по-точно да се говори за различие. Върнън не е наследил нищо от мен, прилича на майка ви, прилича на Едуина. Той много държи на работата си, но е безразличен към парите! Ти обаче умееш да цениш богатството и си много талантлив. Надявам се да имаш поне една десета от моята упоритост.

След този разговор Стюарт си тръгна, изпълнен с надежди, а инстинктът му подсказваше да не споменава за тях пред баща си и Инге. Но не можеше да предположи какво знае тази жена, може би знаеше дори и за посещенията му у Саша. Затова, когато тя го изпрати до колата, паркирана в уличката, която разделяше градината, предвидливо ѝ разказа за Дениз.

— Наистина ли е толкова ужасна? Не намерих кураж да отида да я поздравя.

— Брат ти ѝ даде срок от дванадесет часа, за да си тръгне. Отказва да я оперира.

— Може би нищо не може да се направи.

— Не! Представи си, дори Бергер предложи да го замести! Върнън иска да си отмъсти.

— Не вярвам. Той не е отмъстителен.

— А, братлето му го защитава! Бедната Дениз, всичко, което ще получи, е малко реклама.

— Като тази снимка от въздуха? Добро попадение, нали? И аз видях хеликоптера.

— Нямам нищо общо с това — вдигна рамене Инге. — Историята вече бе публикувана във „Франс Соар“ и „Воаси“.

— А кой се бе раздрънкал пред твоите приятелки журналистки?

— Стюарт! — разгневено извика тя. — Понякога се питам на чия страна си? Нима искаш да останеш в сянката на „номер едно“ — доктор Вайнес?

— А ти защо не ми представиш някоя друга телевизионна звезда? Една Дениз Корто, но по-млада, с която да скалъпим едно скандално вестникарско романче? Така веднага ще стана номер едно. — Той влезе в колата си. Усмиваше се, а одухотвореното му лице имаше онова иронично изражение, което смайваше всички. — Знаеш ли, Инге, за човек, който тайно крои планове, ти си прекалено емоционална. Бъди по-сдържана, приятелко... Лека нощ. И бъди спокойна, аз признавам само една страна — моята!

Стюарт потегли със спортния си мерцедес към Монте Карло, където живееше в една резиденция за високопоставени личности, апартамент, направен по мярката на ерген, който не взима жените на сериозно.

ГЛАВА 12

Под бинтовете, които го обвиваха като пашкул, бе скрито новото лице на Бен Лучера. Или вече на Арчи? От време на време момчето се измъкваше от унеса на упойката като от облак, макар че всъщност по време на операцията не бе загубил напълно съзнание. Смътно си спомняше за един дълъг сън, в който бе чувал шума на близки до него гласове. Сега, в полубудно състояние се опитваше да проследи нишката на някоя мисъл, но не успяваше: „Свърши се. Не бива да мисля повече“. Вече не се терзаеше както в дните и часовете преди операцията, а изпитваше чувството, че се е завърнал у дома си след едно необикновено пътуване и бе донесъл самия себе си — Бен бе в него, на сигурно място. Навън бе Арчи. Как изглеждаше? Търпение, ще има време да го опознае.

Дишаше с отворена уста, защото и носът му бе затворен от бинтовете, които оставяха открити единствено очите му и част от челото. Не го болеше, но имаше чувството, че е подут като боксьор, когото здравата са напердашили.

Опита се да говори, но нищо не успя да каже. Вдигна ръка и една сестра навлажни устните му, без да му позволи да смукне от марлята. Искаше да знае ден ли е или нощ, но как да попита?

В дясната му ръка бе вмъкната иглата на една система. От прозрачната тръбичка във вените му се вливаше лекарството, което отстраняваше болките му и го потапяше в изумителен покой. Дори и кошмарите не бяха в състояние да го нарушат, защото във вцепенението, което отново го завладяваше, плуваха леки образи като в някакъв нереален филм — олеандрите, които ограждаха пътя към туристическото селище, бялата колонада и каменната стълба, която водеше към пристана, където акостираха корабите, високият фар на носа, а от другата страна — брегът със скалите, които разсичаха водата като нож.

Бе му се сторило, че мястото е подходящо, за да се гмурне без тълпата водолази, която се суетеше и следваше указанията на

инструктора. Водата се пенеше между скалите, но под повърхността бе тихо и спокойно като в аквариум. Бен се гмурна, като съдържаше дъха си, доколкото можеше да издържи. Но когато излезе на повърхността, за да си поеме дъх, стори му се, че внезапно силен шум избухна в ушите му. Идваше от брега, може би бе изстрел.

Инстинктивно се прикри във водата. Показваше се само колкото да може да вижда. Шумът се повтори един, два, три пъти. Двама души, които се спуснаха по стръмния склон, стреляха срещу някого на скалите... А може би не бе вярно? Може би бе слухова измама. Не се чуваха викове. Бе тихо като след силен гръм — една кънтяща тишина. Бен видя двамата да се обръщат за миг и да се оглеждат, преди отново да се изкачат нагоре. Неволното движение на този, който стоеше по-близо, разкри под якето му фланелка с цветовете на селището.

После в унеса на дрямката кълбото от образи отново започна да се разплита толкова бързо, че не можеше да спре върху последния: две тела, проснати по гръб. Ръцете и краката им бяха разперени, а по белите им фланелки имаше червени дупки.

Бен, който се бе потопил на няколко метра от тях, бе обзет от паника. Двамата убийци, които изкачваха склона, вече го бяха видели. Той мигновено се гмурна, търсейки защита в тъмната вода, и се задържа на дъното колкото можеше, докато не изплува в една кухня, защитена от скалите.

Всичко това бе странно и вече принадлежеше само на живота на Бен. А очите, които се отваряха след съня и оглеждаха стаята и загриженото лице на един от хората от охраната, бяха очите на Арчи. Арчи виждаше светлината в първата сутрин от живота си. Бе нещо изумително.

Но не беше сутрин, нито дори ден, може би бе светлина от сиянието в рая. От време на време се чуваха шумове и думи, които нарушаваха следоперативната му летаргия. Някой се приближи до леглото, премести го в друго легло на колела и го понесе през дългия коридор до отворената врата на една линейка с включена сирена, а тръбичките на окачената система се развяваха като знаме.

„Къде ме водят?“ — питаше се Бен, вече Арчи.

Предната вечер Клаудия пристигна във вила „Палма“, без да предупреди, и веднага съжали за това. Щом я видя Саша, в очите ѝ — сиви и студени като камъни, блеснаха светлини, които издаваха, че се е случила някаква беда.

— Виж се на какво приличаш!

Чак тогава Клаудия си даде сметка за смачканите си дрехи, за обувките за тенис, за разрошената си коса и мръсните си ръце.

— Върви да вземеш един душ и се преоблечи. Обзалагам се, че от вчера нищо не си хапвала.

При подобно посрещане не бе възможно да се самосъжالياва.

— Дойдох, защото трябва да говоря с доктор Вайнес — въздъхна тя.

— Не е тук. Тази вечер няма да се връща.

След вечеря Клаудия показа на Саша броевете на „Воаси“ и „Франс Соар“. Мадам мълчаливо прочете клюките за брака на внука си и изводите за тяхното сдобряване. От време на време лека гримаса издаваше недоволството ѝ.

— В цялата тази история има само десет процента истина и това е, което чух и от самия Върнън — Дениз е в „Бел Еър“. Била е приета от Инге.

— Той никога не ми е казал, че е женен.

— Това много ли те учудва?

— Да... и не. Всъщност Върнън никога не е говорил много за себе си.

— Дори и когато дойде при теб в Тоскана?

— Смятате ли, че в противен случай щях да бъда тук? — предизвика я Клаудия.

Седяха в големия хол пред отворения прозорец. Зад тях светеха лампите. Клаудия се взираше в мрака навън.

— Само веднъж съм виждала лице тъжно, колкото твоето. Моето собствено, когато Базил си тръгна.

— Преди малко не пожелахте да потърсите Върнън в „Бел Еър“.

— Клаудия сякаш не бе чула думите ѝ. — Защо?

— Когато е в операционната, с него не може да се разговаря.

— По това време?

— Защо не, ако има спешен случай?

— Предполагам, че е Дениз Корто.

— Не знам, никога не питам. — За Саша беше по-лесно да не изрича успокоителни думи. Все пак пациентът, чието лице преправяха, бе още момче. Тя пазеше мълчание, не бе благоразумно да поощрява чувствата на едно разочаровано и изтерзано момиче.

— Не искате ли да ми разкажете за Дениз? — попита Клаудия. — За съпругата на Върнън? Във вила „Палма“ ли живееха?

— Не, предпочитам да не говоря, защото никога не съм я обичала. Ще бъда пристрастна. Мога да ти кажа само, че преди четири години се разведоха.

— Наистина ли? Всъщност това не ме интересува.

— Значи се чувстваш измамена, защото Върнън не ти е разказал за нея — заключи Саша.

— Да... — прошепна Клаудия обидено. — Сигурно е така, макар че изглежда глупаво и несправедливо. Той ще каже, че това е неговият живот. Аз не означавам нищо за него. Но е точно така — чувствам се измамена.

— Означаваш! — меко възрази възрастната жена, — знам го. Бедата е, че когато човек е влюбен, се стреми към абсолютното. Мисли си, че го познава и знае всичко за него. Върнън обаче се е скрил.

— Може би още много държи на Дениз — осмели се да отбележи Клаудия, все още разтърсена от недвусмислената откровеност на разговора.

— Не знам. Внукът ми не се самосъжалява дори и да страда. Но когато човек е отвъд някое чувство, много трудно се ориентира в лабиринтите. Сега, когато се връщам назад, смятам, че Дениз беше почти задължителна крачка за него.

— Задължителна? Защо?

Саша въздъхна. Клаудия бе нетърпелива.

— Дениз беше много красива и това го заслепяваше. Струваше му се, че притежава не просто една жена, а идеята за красотата, която за него винаги е била много ценна. Караше го да се чувства привилегирован. Знаеш ли, Върнън никога не си е играл с жените, както умело прави брат му.

— Всъщност се е оженил за нея.

— И беше щастлив, макар да не беше спокоен. Не разбирах този брак. Един ден, когато разправиите им бяха зачестили, аз го попитах как може да обича тази егоцентрична, повърхностна и дори жестока

жена. Той ми отговори... невероятно е, че още си го спомням: „Дениз е повърхностна, но умее да играе по един неподражаем начин. Тя е в състояние да ме накара да се смея дори ако преди това ме е наранила“.

— Бил е влюбен — промърмори Клаудия.

— Не е само това, Клаудия. Мисля, че за него Дениз бе откритието на радостта. Знаеш ли, преди нея Върнън бе обичал само веднъж. Това бе любов, изпълнена с болка и смърт — към майка му. Всеки ден я виждаше как гасне. А Дениз беше компенсацията за тази тъга. За Върнън тя бе любовта, която му носеше радост.

— Разбирам.

— Само ако можеше да разбереш, но без да страдаш — въздъхна Саша. — Навярно на твоите години е невъзможно.

Клаудия стана и излезе навън.

— Елате — покани тя възрастната дама. — Тук е по-приятно.

Приблжиха се до перилата и впериха очи в далечния осветен бряг. Въздъхнаха в тишината, която властваше над градината.

— Преди малко не искахте да говорите за Дениз. После ми казахте неща, които никога няма да забравя. Причинявам ви болка, затова ли сте обидена и дори ревнива?

— Ти да ми причиняваш болка? Шегуваш ли се? Надявам се, че ти ще изиграеш добре картите си, Клаудия, защото си силна. От вас двамата той е по-уязвимият и малко го съжалявам.

Беше сутрин. Колко часа я деляха от времето, когато ще трябва да изиграе картите си? Не беше ли по-сигурно да зареже всичко и да си тръгне, както бе правила неведнъж? Голямо изкушение. „Никога няма да си го простя.“

След закуската Саша, ведра като лятната сутрин, предложи:

— Имаме малко време за работа. Предполагам, че е настъпил моментът да измъкна последния скелет от гардероба, макар да ми се струва почти нереално да се говори за хора, починали при загадъчни обстоятелства в ден като днешния.

— Починали при загадъчни обстоятелства?

— Тъмно петно в биографията ми.

Вместо да се настанят както обикновено в библиотеката, излязоха навън под навеса. Слънцето бе високо в небето и лъчите му се промъкваха в безкрайната игра на светлината и сянката.

— Всяка сутрин благодаря на Бога, че съм жива и имам около себе си това, което виждам — възкликна Саша разпалено, сякаш изричаше молитва. — Радостна съм и защото смятам, че това ще бъде предпоследната глава на нашата книга. За последната трябва да почакаш. Ще я напишеш, докато правиш един директен репортаж.

— Репортаж ли? Къде?

— Ще разбереш. Сега да започваме. — Тя включи касетофона. — Спомняш ли си за сенатора Маслау? Онзи, за когото по едно време дори мислех да се омъжвам?

— Хенри Маслау — потвърди Клаудия. — Привлекателен, динамичен, амбициозен. Не е ли този, когото съсипахте, когато му казахте, че нямате нужда от принц за съпруг?

— Точно така, но с това не се свърши. Появи се след време, за да ми поиска да дам своя принос за предизборната му кампания. Какъв неприятен разговор. Бях принудена да му откажа. Разбрах, че Маслау не е просто политик, а бандит. Той надушваше парите като хрътка и не пускаше жертвата си. Веднага му отговорих, че предварително съм дала своя принос, като купих и платих прескъпо за онази къща на река Сан Лоренцо, същата, която той нарече „Le plaisir“^[1] и която използваше за любовните си забежки. — Саша млъкна. — Клаудия! Клаудия, ти не ме слушаш.

— Да?

— Ти не си тук.

— Извинете ме. — Клаудия изключи касетофона и се изправи. — Не мога да следя мисълта ви. Отивам в „Бел Еър“.

— Не сега — властно я възпря Саша.

— Защо? Искам да видя Дениз.

— Неустойимо е изкушението да видиш своята съперничка — призна Саша, като я гледаше. — Но ти, Клаудия, трябва да го преодолееш. Това е грешен ход — тя е обезобразена и съсипана, а Върнън застава винаги на страната на по-слабия.

— Не трябваше да идвам. Той ме предупреди. Казахте ли му, че съм тук?

— Още не.

— Тогава е по-добре да си тръгвам.

— Ти си много чувствителна, Клаудия — предизвика я възрастната жена. — Не си в състояние да се бориш. За това се иска

кураж, ум и търпение.

Двете отново се изгледаха, като се преценяваха една друга. Накрая Клаудия седна на стола си и промърмори:

— Да продължим с работата.

— Докъде стигнахме? — Гласът на възрастната дама едва-едва издаваше обзелото я лошо настроение.

— До къщата, която се казва „Le plaisir“.

— По онова време там живееше един човек, който тайно трябваше да избяга в Канада.

— Ваш приятел?

— Не. Дори не го познавах. Правех услуга на човек, комуто не можех да откажа. Къщата бе идеална за тази операция, защото границата с Канада минава по средата на реката и не е невъзможно да се стигне с лодка до другия бряг.

— Значи е трябвало да избяга някой, търсен от полицията.

— Точно така. От друга страна, не беше убиец, трябваше да изчезне заради неплатени данъци, измами и други подобни. Така и не разбрах как Маслау е открил, че в бившата му вила се крие преследван от полицията. Факт е, че ме изнуди. Поиска ми един милион долара и ми постави условие — или доброволен принос за кампанията му, или ще направи донос, че съм съучастничка на престъпния свят. Заплаши ме, че ще го огласи в печата.

Саша замлъкна, искаше да преоткрие в себе си черните чувства на оня миг.

— Никога не можах да си простя, че съм изпитвала нещо към подобен тип. Естествено, отрекох всичко. Отричах и дори бях готова да му хвърля презрително ключовете от къщата, където само три месеца по-рано бяхме прекарвали един любовен уикенд.

„Върви и провери сам! — предизвиках го аз. — Продали са невярна информация. Върви! Върви!“

— Отношенията ви са били много особени — изви вежди Клаудия.

— Както вече споменах, става дума за страст между двама души, които физически се привличат, но не се харесват. Това е неповторимо по рода си преживяване. Представи си, че си разделена на две, едната ти половина е разумна и винаги нащрек, а другата е като птица, очарована от змия.

— Ужасно. Как завърши всичко това?

— Не смятам, че Маслау изобщо е стигнал до „Le plaisir“. Изчезна. Започнаха да го търсят и след една седмица бе идентифициран в трупа на човек, който се удавил в един завой на река Сан Лоренцо, но в Канада. По него нямаше наранявания, нищо. Затова приеха, че става дума за самоубийство. Но бе невероятно, че е изминал толкова километри от Ню Йорк, за да се удави в Сан Лоренцо.

— Не откриха ли кой го е убил?

— Нямаше никакви следи. Освен това той самият имаше мотиви да живее в сянка. Разпитваха ме, защото в бележника му бе отбелязана среща с мен малко преди да изчезне. Откровено заявих, че ми е поискал да го финансирам за предизборната му кампания и че съм му отказала.

— Така ли завърши?

— Честно казано, не знам какво му се е случило. Не съм мърдала от Ню Йорк нито преди да изчезне, нито след това. Но не свърши така. Появиха се на бял свят политически мотиви, тайни услуги и така нататък. За щастие Маслау имаше много неприятели.

— Може би са гледали надалеч, без да виждат какво има наблизо — отбеляза Клаудия.

— Освен това разследването бе проведено безшумно — продължи Саша и не обърна внимание на коментара ѝ. — И мога да те уверя, че призрактът на Маслау, който бе престъпник, никога не е смущавал съня ми.

„Това е още едно от непредсказуемите лица на Саша Колмар — мислеше Клаудия и се питаше: — Откъде се взе тази закъсняла откровеност? Искане да блесне или може би е завладяна от някакъв неустойим импулс да се изповядва? Това, което току-що чух, може да бъде историята на едно престъпление, в което е била съучастничка или подбудител?“

— Защо искате да включите и този епизод в биографията си?

— Защото не е епизод. Това е част от сянката ми.

Не добави друго. Но имаше много, много повече. Тази сянка падаше върху ужасните часове след последната среща с Маслау, когато за пръв път се почувства загубена, завързана с въжетата на този безскрупулен мъж, който не бе успял да я накара да се подчини с любов, а я бе уплашил до смърт с изнудването си. Ако бе разбрал кой

се крие в „Le plaisir“, Маслау щеше да се сдобие с доказателства за връзките ѝ с организираната престъпност. Нейният образ, властта ѝ, фирмата ѝ, богатството ѝ — всичко бе изложено на опасност.

„Ужасно е — припомни си Саша и потръпна — да вдигнеш телефона и да осъдиш мъж, който е бил в леглото ти, когато си усещала и си желала, с когото си споделяла часовете на униние и невероятна страст...“ И все пак тя го бе направила. След онзи разговор бе излязла, бе отишла до една телефонна кабина, за да не се обажда от дома си. Бе прошепнала само няколко думи на Джеф Дейвисън: „Отива в «Le plaisir»...“

„Кога?“

„Веднага. Така предполагам. Казах му, че там няма никого, но не ми повярва. Тогавя му дадох ключовете, за да може да влезе.“

„Добре. Разбрах. Лека нощ.“

„От снощи не е мърдал. Все стои тук. Обзалагам се, че ако не ме види да излизам и сега няма да си тръгне.“

Инге подозираше, че Върнън я следи, но не можеше да отлага повече. Отново спокойно обмисли плана си, след това излезе както обикновено. Качи се в колата, заобиколи оградата и се скри в една странична улица. Изчака, докато не се увери, че чува шума от колата му, която се изкачваше към вила „Палма“. След това отново се върна в кабинета си.

До шест часа вечерта оставаха няколко минути. През стъклените врати на „Бел Еър“ започнаха да излизат чиновниците, секретарките, козметиците, инструкторите от гимнастическия салон и медицинските сестри, които бяха завършили смяната си.

— Мадам? — Секретарката на Инге удивена се спря пред нея. — Може би още имате нужда от мен?

— Не, просто си забравих списанията.

Инге предвидливо се обади на мъжа си и го уведоми, че ще закъснее, за да остане известно време с Дениз. Отиде за малко при нея и след това влезе в кабинета си. Между края на работното време и вечерята имаше около тридесет минути. Цареше тишина. От кухнята безшумно излизаха количките, върху които се затопляха напитките и с които щяха да отнесат подносите с вечерята на пациентите — чинии от

бял порцелан и сребърни прибори като в хотел с пет звезди. Стилът на „Бел Еър“ бе забележителен.

„Онези двамата селяндури, които охраняват момчето, със сигурност ще откъснат някой пепелник или няколко от приборите.“

Момчето (а дали беше момче?) бе оперирано предната вечер. Но кога се е налагало да се извърши по спешност реконструктивна операция? Под някакъв претекст Бергер бе отстранен. По-младият лекар, който даваше нощни дежурства, бе в отпуск. Асистентката на доктор Вайнес си бе тръгнала в зори, а анестезиоложката беше външен човек и не се знаеше коя е. Накратко, Върнън бе наблюдавал дори и следоперативната фаза.

За да убие времето, Инге взе от един шкаф, който бе винаги заключен, няколко списания, които прелистваше само когато бе съвсем сама. Бяха специални издания и не се намираха лесно, но тя знаеше къде да си ги поръчва. Никой не подозираше, че тази четиридесетгодишна красавица, ухажвана от обожатели, но забележително вярна на съпруга си, се забавляваше със сексуални сцени. Това бе нейната градина на удоволствията — списания и филмчета, които понякога гледаше заедно със съпруга си. Но Ленард бързо се отегчаваше и претендираше за друго.

Изчака почти час, прелиствайки страниците с потентни мъже и жени, облечени в черна кожа и ботуши. От време на време проверяваше кога ще угаснат светлините в лабораторията зад клиниката. От паркинга се чуваше шумът на последните коли, които потегляха. Точно в седем започваше първата обиколка на пазачите. Бяха дискретни, безшумни, но педантични. По-разумно бе да намерят кабинета на доктор Вайнес затворен. Между две обиколки обаче тя разполагаше с достатъчно време.

Както и друг път, когато оставаше да работи, един от охраната дискретно отвори вратата на кабинета ѝ. Видя я приведена над някакви картони и си тръгна, без да я обезпокои.

Инге се протегна в креслото, преди да се изправи, и потърси в чантата си ключодържателя с всички важни ключове от „Бел Еър“.

Излезе и махна за поздрав на портиера, който в този момент поемаше дежурството. Тръгна към паркинга, но веднага влезе от една странична врата на сградата. Входът не се използваше и водеше към старото служебно стълбище и някои врати, от които можеше да се

стигне до кабинетите. Отключи втората врата и се вмъкна в коридора, който свързваше стълбите с кабинета на доктор Вайнес. Влезе, без да включва осветлението. Запали само лампата на писалището.

Прегледа набързо чекмеджетата, чието съдържание знаеше наизуст, а след това — папките с оригиналите на всички болнични картони. По-старите картони и рентгенови снимки бяха в архива на секретарката му, чийто кабинет бе в съседство. Бе невероятно и този картон да е там. Всичко бе чисто, сякаш този пациент не съществува, като че ли не беше в стая номер шест, бинтован като мумия и с гипсиран крак, пострадал при пътно произшествие.

„Касата или компютъра. В най-лошия случай е взел картоната със себе си.“

Отхвърли идеята за компютъра, защото данните се въвеждаха от секретарката, а Върнън със сигурност искаше да запази в тайна тези, които се отнасяха до въпросния пациент. Да се отвори касата не би трябвало да е трудно, защото тя бе същата като нейната — отваряше се с комбинация от числа. Върху бутоните числата бяха десет, но комбинациите бяха безбройни и само интуицията на някой магьосник можеше да отгатне седемте числа, които Върнън бе избрал между хилядите възможни. Инге дълго мисли и вече бе на път да се откаже, когато си спомни, че наскоро бе открила книга от известен детектив, който описваше много начини за проследяване на хора и издирване на документи. Бе посочено дори кои бяха най-често избраните думи и числа за парола, за достъп до паметта на някой компютър или за отваряне на каса — значими имена и дати на потребителя.

Бяха доста глупави — рожден ден, смърт, дипломиране, женитба, развод, рождени дни на децата. В случая за Върнън Инге знаеше само три. Веднага опита, но напразно. А имената? Не й се вярваше да е използвал името на бившата си съпруга. Разводът? Кога се бяха развели Върнън и Дениз? Не знаеше. Смърт? Не, датите на нечия смърт не бяха сред най-значимите в статистиката. И освен това — чия смърт?

В този миг си спомни лицето на Върнън на погребението на майка му — 16 септември 1976 година. Много добре помнеше този ден. Може би, може би това бяха числата. „Не се разсейвай — опитай!“ Пръстите й трепереха: едно, шест, девет, едно, девет, седем, шест.

Абракадабра! Касата се отвори. Бе като нейната, но вътре не се съхраняваха бижута. Вътре имаше един картон. Ето го.

Винаги са нужни няколко секунди, за да се насладиш на резултата. Инге отнесе картона под лампата и веднага откри пластмасов калъф с една снимка. Три момчета с къси коси, всички бяха грозни. По средата бе онова момче с крив и изгърбен нос. „Може би е той. Кой знае?“

Зае се да прелиства картона. Пациентът бе регистриран като Арчи Дейвисън. Не се ли казваше така онзи стар адвокат — мафиот — бащата на адвокатата на Саша, когото Ленард ненавиждаше? „Каква липса на въображение... името е фалшиво, обзалагам се. Но тук е забъркана и старата.“ Не обърна внимание на резултатите от изследванията, а потърси описанието на хирурга. Нямахме и следа. В края на картона откри рентгенова снимка на черепа в две положения. Огледа я внимателно. Костите изглеждаха здрави. Към снимката бяха прикрепени два листа и като ги отвори, Инге доволно се усмихна. Бяха две рисунки на лицето на пациента — в профил и анфас. Върху тях бяха отбелязани възможните корекции на носа и брадичката, размерите, протезите. Хирургът бе точен в преценката си и безупречен в рисунката.

„Пластична операция, пластична операция на лице, което не е увредено... каква ти катастрофа! Това е операция, направена, за да се промени лицето до неузнаваемост. Кой може да е? От снимката се виждаше, че е много млад. И тримата бяха млади, но сигурно бе онзи по средата с гърбавия нос... някой, който има нещо общо със семейство Дейвисън — внук, син или роднина... Но защо... Не! Не може да бъде толкова просто и елементарно! Ами ако беше някой от семейство Лучера?“

Инге внимателно направи фотокопие на всеки лист, както и на снимката на трите момчета. После ги върна в картона, сложи го в касата и я заключи. По-добре бе Върнън да не разбере, за да не се разтревожи. Сами по себе си оригиналите не бяха важни, стойност имаха фактите.

За момент седна и се отпусна. Погледна часовника и включи осветлението. Отвори капациите на прозорците така, както бяха преди, и се огледа. След няколко минути пазачите трябваше да направят втората си обиколка. Отвори стъклената врата в коридора, която

водеше към стълбите, и я затвори. В този миг някой я сграбчи и ѝ запуши устата, за да не вика. Нима не беше заключила вратата на Върнън? Краката ѝ се подкосиха от ужас.

— Колко е часът? — Върнън бе сънен, косите му бяха разрошени. Затрудняваше се да завърже колана на халата си.

— Осем и половина. Спа само няколко часа, но Саша е сигурна, че си гладен. Помоли ме аз да ти донеса вечерята. — Остави таблата на една ниска масичка.

Върнън я погледна и се засмя:

— Отварям очи и кого виждам? Добре, не искаш ли да похапнеш с мен?

— Вечерях, докато ти спеше. Сега мога да си вървя.

— Седни, за да ми правиш компания. — Започна да рови из храната. — Саша не може да се примири, че ненавиждам месото, особено когато съм уморен.

— А ти уморен ли си?

— Нощта беше дълга, както и денят.

— Бившата си съпруга ли оперира?

— Ужасен въпрос — веднага отвърна той. — Не знам какво са ти казали за Дениз, но тя би трябвало да е напуснала клиниката сутринта.

— Видях една нейна снимка — каза Клаудия след миг колебание. — Потръпнах. Половината ѝ лице е още красиво, а другата половина...

— Къде я видя? — разтревожено попита Върнън.

— Инге е дала на Силвия две снимки на Дениз, за да ги публикува.

— А Дениз ѝ вярва!

Замълчаха. Върнън нямаше апетит. Наля си и чаша бяло вино и бавно я изпи.

— Заради нея ли не желаше да дойда тук?

— Не. Възникнаха други проблеми. Не желая да говоря, а това не те засяга.

— Всъщност не е там работата. Искам да ти задам само един въпрос. Защо не ми каза за нея?

— Трябваше ли? — смая се той.

Клаудия едва се усмихна, бе толкова тъжна.

— Един мъж, който ми написа онова писмо, но не казва нищо за себе си, прилича на непознат, който би могъл да има две, три, хиляда различни живота.

— Това не е ли проява на ревност към миналото?

— Мислиш ли? Може би мъжете познават само този вид реакция. Не, доктор Вайнес, не мисля, че си моя собственост, откакто си започнал да носиш дълги панталони, нито сега, нито в бъдеще.

— И не можа ли да почакаш малко, докато ме опознаеш?

— Добре. — Клаудия се ядоса. — Аз съм импулсивна и твърде нетърпелива, както казва баба ти. Но съм откровена и пряма. Досега не съм се влюбвала. Дори не съм правила любов с мъж и това не ме безпокои. Такава съм и искам да разбере що за човек е мъжът, който казва, че...

— Че те обича. Да, дори ти го написах, но винаги съществува разлика в думите, които тълкуваме.

— Добре, добре. Но ти не отговори на въпроса ми. Защо не ми каза за Дениз, а ми разказваше за въображаемата си годеница?

— Клаудия... — Той се облегна назад и затвори очи. — Един мъж не иска веднага да покаже своите поражения. Поне аз не искам. Освен това има моменти, когато миналото изчезва и се скрива далече, където му е мястото. А миговете, когато се завръща, са прекрасни. Разбираш ли ме? — Върнън си даде сметка, че тя го слуша, но все още се отбранява. — Преди няколко години, веднага след като се разведох, често си казвах: „Оставям всичко, семейството, професията, къщата... ще отида някъде другаде, където ще мога да започна отначало и ще възстановя равновесието си“. Но моментът не бе подходящ за възраждане, защото още носех в себе си миналото и болката. Но когато дойдох при теб в Тоскана, се почувствах като момче. Знаеш ли, много е трудно да възстановиш целостта си, която те кара да се чувстваш като нов и те убеждава, че утре всичко е възможно. Случва се рядко, но стане ли, повече не искаш да погледнеш в миналото. Нямах желание дори да говориш за него. То е като прокоба. Ясно ли ти е? Навярно не можеш да разбереш, че проклятието на черните дни може да се прогони само с мълчание.

— Баба ти твърди точно обратното за брака ти — възрази намръщено Клаудия. — Каза, че Дениз те е направила щастлив, защото

била красива и притежавала едно изключително качество — приемала леко живота и хората.

— Винаги умееше да манипулира хората. Да, умееше да се смее и да ме накара и аз да се смея. Винаги съм имал нужда от радост.

— А аз никога не съм те разсмивала. — Гърлото ѝ се сви.

— Да, ти си различна. Но в себе си ти носиш радост, макар че ти е нужна силна увереност, за да я покажеш. Достатъчно е да се погледнете двете със Силвия.

— Да. Защото се смеем като луди?

— Това е радост в най-чистия ѝ вид, няма защо да се срамуваш от проявите ѝ.

— И как стана така, че всички прекрасни неща между вас... любовта, която ви е носела радост, лекият подход и така нататък отидоха по дяволите?

— Знаеш ли, за пръв път ми се струва, че си малко злобна. — Върнън я погледна учуден и развеселен. — В такъв случай ще ти отговоря със скалата на стойностите. На върха беше тя — Дениз. Бе дори над моята хирургия. А тя държеше най-много на образа си, на кариерата си, на обожателите си. След това бях аз. На последно място.

— А парите? Къде оставяш „Ес Кей“? Зад гърба си ли?

— Сега си още по-злобна, но аз ти прощавам. И ти казвам: не! Дениз е доста досадна, макар че след развода имаше възможност да живее нашироко.

— А сега разбра ли какво иска в действителност? Теб или само да спасиш лицето ѝ?

— Не мога да ѝ дам онова, което иска, нито себе си, нито лицето ѝ отпреди десет години.

— Вярно ли е, че нищо не може да се направи? Че не може да се оперира?

— Не. Възможно е. Предполагам, че с това ще се заеме Бергер. Аз не желая Дениз да се намесва в живота ми, както в личния, така и в професионалния. — Върнън не заяви това грубо, нито с лошо чувство. Усещаше се само умората на човек, който трябва да среже последните нишки на една болезнена връзка, която вярваше, че е приключила.

След малко забеляза блясък в очите на Клаудия. Устните ѝ още бяха свити, но погледът ѝ се проясняваше.

— Ела тук — помоли я Върнън. — Седни до мен.

Тя се приближи, но остана права. Той унило опря глава в корема ѝ и усети топлината на тялото ѝ.

— Повярвай ми, Клаудия, обичам те. Когато бях в дома на баща ти, те чух да му казваш, че се държа старомодно. Какво означава това за теб? Че съм стар? Може би е така, а може би и не е. И затова не споменах за първия си брак. В крайна сметка един разведен мъж е като вдовец. Много неща научих, но скъпо заплатих за това. Знам, че искам жена като теб! Жена, която да живее с мен и да ми роди деца. Давам си сметка, че нямам лек характер.

— Поне вече не си увит в пашкул като някоя буба — пошегува се тя. — Виждаш ли си някога копринени буби?

— Не, защо?

— Ако не успеят да пробият пашкула и да излязат навън, се озовават във врялата вода и умират сварени.

— С най-добри намерения. И какво трябва да направя, за да изляза от пашкула?

— Може би онова, което трябваше да направиш онази вечер на скалите.

Тогава Върнън я настани на коленете си и взе лицето ѝ в ръце. Погледна я отблизо, преди да притисне устните си към нейните, и дълго не ги отдели, като се наслаждаваше на топлината и вкуса им. Усещането го разтапяше. Един диалог между устните им, преди да се разтворят. Едно желано изчакване, което призоваваше тялото. Клаудия усети как ръцете му се спускат по гърба ѝ и по бедрата ѝ и потръпна, сякаш от страх. Върнън усети това, но не се отдръпна. Прегръщаше я, усещаше свежия ѝ дъх и учестеното дишане в този невероятно деликатен момент.

— Наистина ли никога не си се любила? — прошепна той. — Желая те. Искаш ли да се любиш сега с мен?

— Ами ако още съм ядосана? — Тя потърка буза във врата му.

— Може да се получи по-добре...

— Преди това ме целуни отново.

— Да, сигурно тялото ти го иска.

Бе прекалено светло, таблата заемаше много място върху масата, а креслото бе неудобно. Джинсите на Клаудия пък бяха доста тесни.

— Ако искаш, оттатък има едно вълшебно легло — предложи Върнън и я изправи. Блъсна телефонната слушалка и я остави да виси

от масичката. Клаудия се изплъзна от прегръдките му и вече сваляше фланелката си. Какви прекрасни, зашеметяващи гърди! Сърцето му се сви. Беше като замаян. Клаудия бе млада. Приличаше на праскова, която искаш да захапеш. Денис изчезна в миналото, а заедно с нея си отидоха раните, неприятностите, самотата. Отново започваше сезонът на радостта. Докато се смееше, тя смъкна джинсите си. Обърна се.

— О! Никога не съм те виждала гол...

— Загаси светлината!

— Кой се страхува?

— Ела тук и мълчи... когато сериозно се прави любов, не се говори толкова...

— Не викай — произнесе гласът в ухото на Инге. — Ако те чуе портиерът, ще обяви тревога. А това не е в твой интерес.

Паниката се стовари върху нея като вълна ледена пот.

— Стюарт... какво ти става? Уплаши ме до смърт. — Инге се облегна на стената. До гърдите си притискаше папката с фотокопията.

Той внимателно я измъкна от ръцете ѝ.

— Тъй като съм много любопитен, искам да разбера какво открадна с такова майсторство. Ела, ще се качим по служебното стълбище. Можем да отидем в кабинета ти.

— Откъде познаваш тези проходи? Винаги са заключени.

— Любопитните виждат всичко и помнят всичко. Хайде, извади шперцове си.

Щом влязоха в кабинета ѝ, Инге се съвзе от шока. Отиде до подвижния бар, наля две чаши уиски и подаде едната на Стюарт.

— Трябва да отбележа две грешки в поведението ти на детектив — каза той с вид на човек, който се забавлява. — Първо, прозорците служат не само за да гледаме през тях, но и за да ни видят. — Посочи големия прозорец в кабинета, който се виждаше от лабораторията. — Второ, никога не оставяй отворена врата след себе си.

— Страхът ми премина и сега не ми е неприятно, че си тук.

Стюарт забеляза, че ръцете ѝ леко трепереха. Чудесно. Инге имаше нужда от известна доза страх.

— Предполагам, че ще разкажеш всичко на брат си — заяви тя. — Ще побеснее. Толкова е доверчив. Не допуска, че някой може да

рови в касата му.

— Откъде знаеш комбинацията?

— Интуиция! — гордо заяви Инге. — Погледни това досие, а после ще видим дали ще стигнеш до същите изводи — помоли го тя.

Стюарт го прелисти, разгледа снимките и рисунките.

— Ако не бяха в това досие, не бих казал, че между двамата има някаква връзка. Лицето от рисунката може да е на всекиго.

— Моля те! С този гърбав нос и малка брадичка!

— А ако е така? Не разбирам защо някой нещастник, който смята, че лицето му е жалко, да не може да го направи по-хубаво.

— Като се преструва, че е претърпял катастрофа? Тук става дума за смяна на самоличността. И името е на новата личност. Разгледай го добре. Нищо ли не ти напомня този Дейвисън?

— В Съединените щати има хиляди с тази фамилия, а също и в Англия.

— И точно Арчи? Как мислиш, не се ли получава името на онзи стар негодник, бащата на адвоката на „Ес Кей“?

— Но... аз никога не съм го познавал. Когато съм се родил, вече е бил мъртъв.

— Аз пък знам кой беше. Би трябвало да проучиш по-внимателно историята на „Ес Кей“ и на онези, които са дали името ѝ.

Стюарт изви вежди, въздъхна и впери очи в Инге.

— Ти вече си се заела с това. И какво възнамеряваш да правиш с тези фотокопия? Да изправиш Върнън до стената? Да получиш нещо?

— Нямам нищо против него — сви рамене тя. — Засега ще ги прибера в архива си заедно с информацията, която съм събрала за смъртта на Маслау и за дейността на този мафиот Базил Андрос — съветника на Лучера. Саша още е вързана с двойно въже за тях и се ядосвам, че ти, най-блестящият ум от третото поколение Вайнес, нищо не виждаш.

Инге се приближи и заговори съучастнически:

— Ти си умен и амбициозен. Като мен. Ние си приличаме и сме естествени съюзници. Изключи моя съпруг, който е пълна нула. Остави операционната зала на брат си. „Бел Еър“ вече е твоя. Кой остава? Ние. Ние двамата ще притежаваме „Ес Кей“! А това — потупа с длан папката с фотокопията — това е един от аргументите, които ще убедят баба ти да се откаже от властта. И то веднага.

— Междувременно аз ще задържа папката. Можеш да ми вярваш — съобрази Стюарт. — После ще ми покажеш другите документи от частния си архив. Това е най-малкото, което можеш да направиш за един съюзник. Имаш право. Време е да проуча подробно фирмата, която ще наследя един ден и чието управление скоро ще поема.

— Какво каза? Кога?

— Не го ли каза ти самата? Веднага.

Инге го гледаше озадачено. Шегуваше ли се както винаги?

А Стюарт се питаше: „Какво държи в ръцете си тази опасна жена?“. Невъзможно бе да го прочете по красивото ѝ, но изтерзано от манията за превъзходство лице, нито по стройното ѝ, но твърдо като броня тяло. Нито любовта, нито сексът, богатството или дъщеря ѝ можеха да я успокоят. От колко време не правеше любов, освен когато се налага да размаха камшичето над главата на съпруга си?

Погледът му попадна върху двете списания, отделени в единия край на бюрото ѝ. Това бе един неясен отговор на въпросите му. Гледай ти, каква безсрамна жена! Престори се, че не ги е видял, познаваше ги добре. Изплъзващият се миг. Какво ли бе да хванеш изплъзващия се миг, ако не един скок на въображението?

— От колко време не си правила любов, Инге? — попита я тихо.

Тя отвори уста, сякаш не ѝ достигаше въздух.

— Имам предвид — да правиш любов заради удоволствието, дори с някой непознат, както мечтаят всички жени?

— Какво говориш...

— Или със заварения си син като Федра^[2]?

Тя отчаяно се мъчеше да си спомни коя беше тази Федра. А може би Стюарт намекваше за онзи епизод, пропаднал в нищото, за онова лято, изпълнено с невъздържаност, когато отегчена да стои до Ленард, който участваше в три досадни турнира, се беше върнала в Монте Карло. И кого бе заварила във вилата? Стюарт. Току-що се бе завърнал от колежа в Съединените щати, където живееше от три години. Той бе преобърнал къщата с главата надолу по обичайния за него начин.

Стюарт с русия си перчем и с касетофона, който оглушаваше с невъзможна музика дори и градината. Стюарт бе едва на двадесет години, толкова мил и безочлив, толкова сексапилен и съзнаващ това...

В началото си размениха само по няколко недвусмислени погледа. Последваха няколко случайни срещи в кухнята през нощта

под предлог, че търсят някаква напитка, за да утолят силната си жажда, а след това и малко интимна фамилиарност, споделена една нощ в градината след едно напиване — меланхолично и много еротично... „Твърде млад е, много е рисковано“ — повтаряше си Инге. А колко ѝ харесваше... Нямаха нужда от думи. И двамата бързаха да се освободят от натрупаната енергия, която излъчваха телата им. Тяхната страст беше чисто животинска. Но за Инге тя бе жизнена след дългите години секс с Ленард, чиито крака бяха студени и искаше да бъде обслужван в любовта.

— Нали знаеш коя е Федра? — попита Стюарт, взе едно от списанията и погледна няколко снимки. — Да кажем, че е била кралица, обзета от страстна любов към заварения си син, някой си Иполит — все още девствен и малко глупав според мен. А може пък да е бил и само прекалено млад.

— Ти не беше прекалено млад... — Инге го гледаше напрегнато, объркана от чувствата си. Онази нощ след напиването почти се сблъскаха в коридора. Тогава се втурнаха един към друг, потънаха един в друг, разсеяни или просто водени от крещящия си инстинкт. Каква нощ!

— Определено е порно — намигна ѝ Стюарт. — Може да се направи много по-добре, с повече стил, повярвай ми.

„Нима не си спомня?“ Съмнението прободеше като игла усърдно прикриваната ѝ уязвимост. На сутринта след онази нощ Стюарт бе заминал на обиколка из крайбрежието. Върна се десет дни по-късно, загорял и щастлив. Ленард вече се бе прибрал. Стюарт никога не намекна за случилото се. Беше я забравил вече. Случилото се бе само една възможност за свободен секс, от която се бе възползвал.

— Какво има? — попита той, без да подозира, че не списанията, а спомените бяха накарали Инге да се смути и развълнува.

Тя мълчеше, не знаеше какво да мисли, нито как да се справи със ситуацията.

— Нищо — измънка тя с пресъхнала уста.

Внезапно се разнесе острият звук на прекъсваща сирена — един дълъг звук, пауза, един къс, още един дълъг, пауза и един къс...

— Това е алармата! — извика Стюарт и затича към вратата. — Алармата за пожар!

Във фойето не помръдваше нищо, дори портиерът не беше там. След това сирената зави с барабанната честота на непосредствена опасност.

— Горе! Трябва да е горе! — извика Стюарт. — Извикай пожарникарите, не използвай асансьора.

Но Инге тичаше след него. На площадката две медицински сестри се сблъскаха с тях, като викаха:

— В коридора има дим...

— Откъде идва? Накарай пациентите да излязат, накарайте ги да слязат, отдалечете ги от дима...

— Изглежда идва от стаята в средата, онази с терасата — каза една от сестрите.

— Стаята на Дениз!

— Ти слез и кажи на портиера да извика пазачите от лабораторията с големите пожарогасители. Аз отивам да видя.

От долния етаж се появи портиерът с двама души, които носеха ръчни пожарогасители.

— Вървете след мен — нареди им Стюарт. — Внимавайте! Не отваряйте изведнъж вратата, защото ще стане течение и огънят ще се разгори...

Пушекът бе гъст и лют, имаше повече дим, отколкото пламъци. Когато отвориха вратата на стаята, не се виждаше нищо, но пламъците се извиха като змии по найлоновите пердета. Чу се чудовищен пукот и след няколко секунди прозорците се пръснаха от топлината и парчетата се посипаха навсякъде. Пламъците изскочиха навън и превърнаха във факла големия сламен чадър, увиха легките мебели на терасата и зализаха улука.

— Стойте назад, назад! — извика Стюарт.

Дениз бе паднала на сантиметри от вратата на банята и щом я помръднаха, видяха, че по мокета остават кървави следи.

— Ранена ли е? — попита Инге, която се бе върнала и държеше влажна кърпа пред лицето си.

— Вените ѝ са прерязани... — Стюарт я вдигна за ръцете и я измъкна навън. — Извикай дежурния лекар!

— Няма никого. Бергер е в Женева, а брат ти даде свободен ден и на лекаря от нощната смяна.

— Не е възможно!

— Пуснете ме да видя. — От партера бе дотичал запъхтян един фелдшер. Приведе се над ранената. — Раните не изглеждат дълбоки... не е загубила много кръв.

В стаята се опитваха да потушат огъня с пожарогасители. Сред дима и пламъците пожарникарите се давеха и кашляха. Стюарт откри захвърлен наред стаята голям пепелник, навярно пожарът бе предизвикан от забравена запалена цигара.

— Сигурно докато е била в банята, е пламнал халатът ѝ — каза Инге, която го бе последвала.

След това видяха върху шкафа да виси телефонната слушалка. Стюарт я вдигна и чу безразличния сигнал „заето“.

Медицинската сестра превързваше китките на Дениз.

— Тя не идва в съзнание. Трябва да уведомим доктор Вайнес.

— Аз отивам — заяви Инге.

— Не. Остани с нея.

Стюарт слезе по стълбите и бе спрял от двама ужасно разтревожени мъже. Говореха, по-скоро крещяха на почти неразбираем американски. Той веднага схвана каква е работата, решително им направи знак с ръце да се успокоят и ги увери:

— Така, всичко е под контрол. Пожарът е потушен, а доктор Вайнес след минута ще бъде тук.

Когато влезе в кабинета на Инге, веднага забеляза, че папката и списанията са изчезнали. Какъв характер! За да ги спаси, тя би се хвърлила в пламъците като саламандър. Но той вече знаеше. Набра номера на дома на Върнън — даваше заето. Нямахше по-дразнещ звук от този. Дали Дениз не бе звъняла на Върнън? В миг си представи трагикомичната сцена — тя, застанала с ножче за бръснене в едната си ръка и слушалката в другата. „Голям идиот съм, бедната жена... може и да умре.“

Опита мобилния телефон, но той бе изключен. Обади се във вила „Палма“. Една прислужничка сухо му отвърна: „Мадам не отговаря, вече си легна“.

— Върви да потърсиш доктор Вайнес.

— И той си почива.

— Извикай го! Чукай! Чукай, докато се събуди и му кажи, че има спешен случай, бързо!

След минута набра първия номер. Стори му се, че гласът на Върнън идва от друг свят: „Какво става?“.

— Става това, че в „Бел Еър“ има пожар, а Дениз си преряза вените!

— След това вече не го видях — завърши разказа си Клаудия, която следващия следобед се бе присъединила към Силвия в Монте Карло. — Представи си само — любиш се за пръв път в живота си, и докато се разтапяш и се наслаждаваш след това, пристига някой, блъска по вратата и крещи: „Опасност, опасност!“ Видях го как скача от леглото и след три минути чух колата му да потегля.

Бяха се излегли на два шезлонга до басейна на „Ермитаж“ и си шепнеха. Там бе отседнала Силвия, бе гостенка на конгреса, който трябваше да документира със снимки.

— Ако се омъжиш за него, трябва да имаш предвид и ситуации като тази — замислено отбеляза тя.

— Ако се омъжа за него? — Клаудия изненадано се обърна. — Засега само се любихме. А бившата му съпруга си преряза вените и подпали клиниката му. На негово място щях да се страхувам само от думата женитба.

— Мислиш ли, че го е направила нарочно? Искам да кажа... опита за самоубийство, пожара...

— Не знам. Може би е била отчаяна. Искала е да го накара да ѝ обърне внимание. А може да се е опитвала да поговори с него, докато сме се любили. Стюарт ми разказа какво се е случило. Кой знае. Не мога да проумея как този брак, за който е твърдял, че е бил като същински рай, се е провалил. На пръв поглед ми прилича на сапунена опера, но като се замисля, ми се струва интригуващ и ми се ще да напиша нещо.

— Ти нали пишеше? Това е твоят занаят. Напиши!

— Може би след „Прекрасната лейди“. Нямам търпение да завърша тази книга.

— Няма да му хареса на твоя лекар — изсмя се Силвия. — Ти ще си още влюбена, но...

— Харесва ми, Силвия — прекъсна я Клаудия. — Харесва ми и искам да правя всичко с него — да се храня, да спя с него, да правя любов, да говоря часове наред, да му разказвам за себе си, да го слушам, да пътуваме и да откриваме заедно света...

— Разбирам, че до Полинезия ще трябва да пътувам сама — отбеляза приятелката ѝ.

— Не, защо? Можем да отидем през ноември. За теб удобно ли е? Тогава тук е есен, но там е пролет.

— Дотогава в живота ти ще се променят много неща — разсеяно изрече Силвия. А аз — иронично отбеляза тя, — ще остана единствената девственица.

— Точно ти! Кога се връщаш в Милано?

Тази вечер свършвам тук и трябва да занеса филмите в Милано. Иначе щях да отида за една седмица в Сен Тропе с Ремо, а после в Камарг. Знаеш ли, той е симпатичен. Не е красив, но не е лош.

— Ами върви. Аз ще занеса филмите в Милано.

— Кога?

— Утре. Точно така. Утре сутринта. Оставям му Дениз с прерязаните вени и цялото състрадание, което може да изпита.

— Защо искаш да си тръгнеш толкова скоро? — Силвия рязко се изправи, седна на шезлонга и се обърна към Клаудия. — Сърдита ли си? Или е обичайната история — срещаш мъж, който ти харесва, и побягваш?

— Не! — решително заяви Клаудия. — Искам този мъж, но не при условията на Дениз — в стрес, а бледото ѝ измъчено лице да измества моето. Не. Тя опита всичко, дори да се самоубие.

— Добре обмислено.

— Възможно е, но никой не може да каже. Аз мога да направя само едно — да се оттегля и да го оставя да избира между чувството си за вина и мен.

— Ще се справиш ли? — Силвия я изгледа смаяно.

— Не искам да се страхувам, Силвия. По-точно — страхът съществува. Саша обаче ме научи на нещо. Каза ми: „Ти си много импулсивна, не си способна да се бориш. За това се иска кураж, ум и търпение“. Добре. Ще видим.

— Но ти си различна от нея, вие не си приличате със Саша Колмар!

— Всъщност по нещо си приличаме. Иначе нямаше да я чувствам толкова близка, докато пишех историята ѝ, истинската история на живота ѝ. Толкова е искрена, че чак е жестока. Нито майка ми, нито баща ми са се оставяли да ги опозная като нея.

— Обичаш ли я?

— Не знам. Не може да има равенство между теб и човек, който е твоят учител. Обичта се превръща в нещо като обожание. Но не защото е властна и възрастна. Дължи се на начина, по който възприема действителността и който ме поражда всеки път.

— А Саша настоява ли да си тръгнеш?

— Не. Тя ме уважава, оставя на мен да реша.

[1] Le plaisir (фр.) — удоволствие. — Б.пр. ↑

[2] Федра — героиня от едноименната трагедия на френския драматург Расин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Шринагар, юли 1976

Базил си почиваше на слънце край дока за лодки. Седеше в креслото, а краката му бяха опрени на дървените резбовани перила. Държеше очите си затворени. Саша го наблюдаваше — беше на петдесет и седем години, но кожата му бе още гладка, потъмняла от слънцето, а косите — все така гъсти. „Би могъл да има всяка жена, която пожелае. И то не защото е богат.“

Той ѝ принадлежеше. За три-четири седмици всяка година. После, след гмуркането, когато преоткриваше живота и любовта с нея, той пак се връщаше към своя живот. Деликатно равновесие, което трябваше да търсят всяка година, защото нищо не бе сигурно. Саша го знаеше. Не се страхуваше, но страдеше от неизпитана дотогава тревога. Бе на прага на третото двадесетилетие от живота си. От мига, когато отново се бяха срещнали, тя и Базил търсеха най-отдалечените кътчета от света — Полинезия, Великденските острови, Чили и Патагония; северните страни от Европа, Индонезия, Япония.

— Докато сме млади — не спираше да повтаря Базил с оптимизъм — трябва да правим изморителни и далечни пътешествия.

Но през две-три години двамата се връщаха в Андрос, за да се посветят на себе си.

Този път прекарваха ваканцията си в пътуване. За пръв път Саша не бе убедена, че това бе правилният избор. Беше уморена. Не от „Ес Кей“, нито от властта, самотата и сигурната, но временна любов. Бе изморена, защото не знаеше какво я очаква. Не знаеше какво ще тръгне да търси, нито защо. Може би долавяше нуждата от пътуване, но не във видимия свят. Не във външната промяна на нещата, а в тяхната същност. Едно пътуване, в което Базил, не можеше да я последва. Това не я учудваше. Тя обичаше Базил, защото беше различен.

Той бе истински пътешественик, а не турист, макар че когато пътуваха заедно, я предпазваше от непознати или опасни маршрути. Вече три седмици бяха в Индия, а бяха прекосили само Раджастан.

Спираха се в пищни дворци, в царски жилища, превърнати в неудобни хотели, понякога и в селските странноприемници на клубовете, които англичаните бяха построили из полята или в подножието на планините Аравали. Шофьорът им бе и екскурзовод. Предлагаше маршрути и престой в непознати на туристическите групи места: кладенци с вода сред пустинята, джайнистки храмове^[1] и дворците на набабите^[2], пустини и руини сред обрасли с храсти градини, където можеха да се видят запазените, покрити с фрески стени на zenana^[3] или на двора.

Всичко това бе едно откритие, но се изплъзваше от вниманието на Саша като пясъка от някои пътища, близо до пустинята. В момента си почиваха в Кашмир. Бяха прекосили една голяма и зелена долина, в чийто край бистър поток течеше между покритите с ели склонове. Поклонниците и sadhu^[4], тръгнали към един почитан храм на Шива, постилаха край потока цветните платна на дрехите си. А сега бяха в Шринагар — ленив и златист град, построен край езерата. Бреговете бяха покрити с къщи — навеси за лодки, където човек имаше усещането, че се полюлява, докато спи.

А Базил наистина спеше.

Дойде Хаджи — мълчалив местен жител, който прошепна, че shikara^[5] е готова за разходката по езерото. И Хаджи се включваше в откритията. Той бе мюсюлманин, чиито жестове показваха достойнството на човек, който е уверен в себе си и с поклонението си в Мека бе спечелил цяло богатство. Потупа по рамото спящия мъж, за да го събуди, и помогна на Саша да се качи в лодката.

Лодките, които стояха около навесите, се насочиха към тях, за да им продадат цветя, обувки и гердани. Хаджи каза няколко думи на лодкаря и той извика на няколко пъти, за да задържи надалеч множество местни жители, които се бяха пръснали по водата като водни кончета. Саша се намести удобно върху възглавниците, Базил извади от джоба на ризата си малък фотоапарат и лодката се плъзна по килима от водни лилии.

Цареше тишина. Лодкарят знаеше пътя си, а часът на залеза бе далеч. Животът бе задрямал в дълъг следобеден сън, а те плаваха по каналите на кацналите върху водната повърхност села. Може би от прозорците на старите къщи, изградени в турски стил, някое човешко око следеше самотната лодка. В една зеленчукова градина, прорязана от езерото, селянинът спря да запълва плитчините с пръст, като се

питаше дали двамата пътници не биха купили един пъпеш, за да утолят жаждата си, плащайки за него десет пъти по-висока цена. Но лодката вече излизаше в откритото езеро. Смътно се виждаше далечен бряг, където сред градините и гористите склонове на планината се бе сгушил един разкошен дворец. Саша гледаше зелената вода. Беше чиста, но не и прозрачна. Лодкарят бавно потапяше веслата, вдигаше ги и оставяше плоският кил да се възползва от инерцията на движението, а водните капки се стичаха от лопатите и блестяха на светлината.

— Приличат на диаманти — каза Саша.

— Кои?

— Капките. А на дъното сигурно е тъмно като блато.

Базил седеше до нея, не виждаше лицето ѝ, но разгадаваше значението на думите ѝ.

— Това е огромно водно огледало, колкото по-навътре влизаш, толкова повече се разширява.

— Неподвижно е като в сънищата.

Той се премести на отсрещната седалка, за да вижда лицето ѝ.

— Искаш ли да се връщаме?

— Не. Защо? Искане ми се да отидем в каналите между къщите и градините, където има живот. Да видим хората. Тук се чувствам прекалено несигурна.

— Несигурна?

— Сякаш съм в очакване на нещо, което не знам и не познавам.

— Водата! Това е ефектът на водата. Винаги я усещаш като опасност.

— Не искам да умра, докато пътешествуваме — пошегува се тя. — Помисли си колко ще ни одумват в нашия свят.

— Мислиш ли? Само за два-три дни. — Базил внимателно я оглеждаше, следеше всяко потрепване на миглите ѝ. — Ще заминем за Ладак, под краката си ще усетиш твърда земя и веднага ще се почувстваш по-добре.

— Ще видим.

Военният път, дълъг четиристотин километра, свързваше Кашмир с платото на Лех. Само от година бе разрешено на цивилни лица да пътуват по него. Не се виждаше нищо необичайно, освен военни превозни средства, които понякога блокираха теснините. Саша

и Базил пътуваха с английски джип, изостанал от войната. Шофьорът умело го управляваше по завоите, над които бяха надвиснали скали, оцветени в охра. Кола стриваше на прах разпръснатите камъни. Водачът им бе натъпкал хранителни продукти и питейна вода на задната седалка. Прах полепваше по очилата. Напредваха бавно нагоре, достигаха всеки бастион. Прекосиха ивица земя, покрита със сняг, а после отново се спуснаха към малките котловини.

На Саша ѝ се струваше, че върви пеша по този величествен лабиринт, който се изкачваше и се спускаше до безкрай в сияйна, но тревожна самота. Имаше чувството, че грубият джип прониква насила в един свят, който не иска да бъде открит.

Това бе най-мълчаливият им преход. Двамата с Базил се издигаха към синьото небе и слизаха в дълбините на забравени спомени и неизпълними планове. Деликатното равновесие между ваканцията и живота се колебаеше на всеки завой.

Първата нощ прекараха в една ледена стая в единствения хотел в Каргли. Притиснала се до топлото тяло на Базил, Саша се унесе, заслушана в ледения вой на вятъра. Към обяд на следващия ден стигнаха върха на превала Фатула, чийто въздух бе сух и променлив.

В златистите гънки на котловината се появи мираж, който не изчезваше — манастирът на Ламаджуро.

— Това е най-старият манастир в Ладак — обясни водачът. — От хиляда години тук живее Ламата на червените барети, а преди това тук са били монасите от религията Бон, най-древната религия из нашите планини.

И наистина, ниската масивна сграда, приличаща на твърдина, с цвят, който се сливаше с този на скалите, бе построена така, че да издържи цели хилядолетия. Като планините, в които се бе враснала.

Когато се приближиха и влязоха, установиха, че конструкцията включва различни здания. Монасите приличаха на изваяни статуи в тежките си роби от червена вълна, с бръснати глави, тъмни лица и монголоидни очи. Вървяха напред-назад, сякаш посетителите бяха невидими. Един от тях ги придружи до библиотеката, претрупана с ръкописи, притиснати между дървени плочки, обвити с плътна коприна. След това им показа колосална картина с единадесет глави и хиляда ръце. Мълчаливо посочи различни мандала^[6] на стените с

техните непонятни лабиринти. Показа им едно от колелата на молитвата.

Докато водачът им превеждаше оскъдните данни, предоставени им от монаха в печатницата с дървени матрици, Саша се отдалечи по коридора, привлечена от възможността да погледне във вътрешния двор. Пристъпваше едва-едва, сякаш се движеше в границите на друго измерение.

— Монасите са също лекари и астролози — беше казал водачът. — Хората от долините нямат към кого друго да се обърнат. Така е от векове.

Саша вървеше спокойно и поглеждаше през отворените врати на килиите. Видя нарове с прашни покривки и стари възглавници, алуминиеви баки, а в един ъгъл — старо радио — слаб глас от света. Срещна висок и млад монах, който я огледа, но нищо не каза. Обнадеждена, тя продължи до края на коридора, където имаше помещение, в което бяха поставени други древни колела за молитва.

Пред нея бе последната килия, от която се разнасяше нежният аромат на тамян. Саша надникна в сенчестата стая. Видя няколко квадратни метра гол камък, рогозка от преплетено въже и празнота.

Същинска празнота. Като замайване. Въздухът вътре бе лек, без следа от прах — като в пещера, която няма връзка с външния свят. Светлината се процеждаше през един отвор, а един лъч пронизваше тъмнината.

Без да съзнава какво прави, Саша коленичи върху каменното стъпало на прага, приведе се напред и го видя. Потръпна. Той седеше в дъното на килията. Свитото му тяло приличаше на пирамида от гънки и завършваше с плешив и кръгъл череп. Очите му бяха затворени. Брадата му бе като черна ивица. Приличаше на статуя. Тя понечи да си тръгне, но Лама повдигна клепачи, погледна я и ѝ направи знак да се изправи.

Тя не откъсваше очи от него. Гледаха се известно време, но колко — бе невъзможно да се определи. Накрая Саша чу неизречен, но настойчив въпрос: „Какво искаш?“.

Без да се стряска и без да говори, отвърна с мисълта си: „Какво ме очаква?“.

Лама не отговори, но в ума ѝ блесна неумолима заповед: „Търси!“.

След това ръката му се вдигна и Саша видя как разперените му пръсти начертаха спирала, свиха се и се протегнаха към нея. В отговор тя също протегна ръка с отворена длан, а той я покри със своята. Когато я отдръпна, в ръката на Саша имаше раковина.

Тя сви длан, приближи я до гърдите си и отново я отвори. Раковината бе голяма колкото орех, съвършена със своите спирали, хладна и мокра, сякаш току-що извадена от морето. Тогава Саша се изплаши.

Остана без дъх, а един свещен страх, неизпитан никога преди това, проникваше в нея и я объркваше. Когато се съвзе, отвори широко очи, защото не бе сигурна, че отново ще види монаха. Но той бе там. Отново бе притворил очи. „Сънувах“ — каза си тя. Обаче той бе там, неподвижен и ням. И раковината беше там, в дланта ѝ, още хладна и мокра.

А наоколо имаше само пустиня и планини. „Дори ме попита: «Какво искаш?»... Може пък аз да съм си го помислила. Каза ми: «Търси!». Това бе заповед, а не моя мисъл.“

Внезапно чу гласове и стъпки, сигурно я търсеха. Сведе глава и прошепна: „Благодаря“, но не чу гласа си. Може би шумът на живота бе нещо чуждо за тази килия.

Саша с усилие се изправи от каменното стъпало и изведнъж ѝ стана толкова горещо, че се наложи да се облегне на стената. Базил и водачът я бяха видели и се приближаваха.

— Търсехме те... Какво ти е?

В отговор тя само поклати глава и скри раковината в джоба на сакото си.

— Трябва да съм се загубила... отдавна ли ме търсите?

Направи няколко крачки, облегната на Базил, и видя, че водачът, застанал пред килията на монаха, се покланя с уважение.

— Кой е вътре? — попита изненадано.

— Това е килията на мъдрия Лама — водачът сложи показалец пред устните си. — Преди много години той пое обет за мълчание. Другите Лама казват, че това е прераждането на един велик учител.

— Никога ли не излиза от килията? — смутено попита Базил.

— Той не е в тялото му. Той вече е на небето.

Обърнаха се и водачът им посочи стълбите, по които се слизаше на двора.

— Видях го — каза по-късно Саша на Базил. Джипът се спускаше по стръмния склон към дъното на долината Индо. От двете им страни пустинните скали меняха цветовете си, а в далечината, където слънцето ги огряваше, бяха червени.

— Кого видя?

— Онзи Лама. Почти влязох в килията му. Дори говори с мен.

— Говори с теб? И на какъв език?

Докато отговаряше, тя разбра, че твърди нещо, което Базил няма да повярва:

— Говори в ума ми.

— Слънцето ти е дошло в повече — поклати глава Базил и я погледна с разбиране. — Трябва да се признае, че мястото е много впечатляващо.

Не попита: „Какво ти каза?“. А и тя не би могла да отговори. Заповедта „Търси!“ беше чужда за изразността на Базил, може би дори неразбираема. Самата тя се нуждаеше от време, за да я проумее. Пъхна ръка в джоба си, опипваше раковината, появила се от нищото.

Същата вечер обикаляха из селото Калсе. Саша се забави на пазара до сергиите с билки и подправки. Базил купи една кошница току-що откъснати от околните овощни градини кайсии. След това отидоха в един палатков лагер. Това бе единственото място, където можеха да спят.

— Няма нищо по-добро — каза водачът им. — Съжалявам, но само от две години допускат пътешественици да идват в Ладак.

Там вече имаше група французи, които бяха струпали саковете си сред тревата и миеха лицата и ръцете си със студената речна вода. Направиха място на Саша и Базил на масата под навеса. Леща и ориз. Базил поднесе консерви и кайсии. Водачът на групата измъкна от раницата си бутилка коняк, която си подаваха. Свечеряваше се и беше много студено.

Саша гледаше момчетата и си припомни времето, когато самата тя бе на петнадесет-шестнадесет години. Тогава оправяше леглата в големия хотел в Нюпорт и през ум не ѝ минаваше, че би могла да се смее така или да пътува толкова надалеч. „Търси!“ Какво още трябваше да търси по света!

Французите пееха. Базил също запя. Може би така се държеше и със синовете си. По-късно той се вмъкна в спалния чувал до нейния и заспа. Похъркваше. Той можеше да се храни и да спи навсякъде. Този изключително богат човек си бе останал момчето от Андрос.

Студената нощ бе притихнала. Чуваше се само шумоленето на листата и веселото подсвиркване на нощните птици. Саша се измъкна от палатката. Огледа се. Като че ли видя за пръв път лагера.

Намери един камък, седна и се замисли. Извади от джоба си раковината и отново си представи килията с каменния под, Лама, потънал в гънките на тъмната си дреха, неустоимия му поглед и движението на ръката му с танцуващи пръсти.

Базил би казал, че е илюзия. Но не бе видял как се появи тази морска раковина, все още мокра. Тази раковина бе истинска. Истински бе и гласът, който говореше направо в мислите ѝ, като ѝ отправяше ясно и точно послание. „Какво търсиш? Власт ли? Вече я имаш. Любов ли? Вече я притежаваш. Покой ли? Никога нямаше да го намериш, ако не можеше понякога да спреш и да се облегнеш на мъжа до теб.“

„Ще бъдем ли заедно?“

„Били сте заедно, преди да се разделите. После отново сте се събрали.“

„Докога?“

„Завинаги. От единия в следващия живот.“

Саша никога не бе мислила за прераждането. Никога. А когато чуеше да се говори на тази тема, възразяваше, че и един живот е рискована загадка, за да желае други. Но откъде се появяваха в такъв случай предчувствията, фантазиите? Те се издигаха от мрака, за да ѝ донесат светлина и отново изчезваха в тъмнината.

— И така, какво ти каза този Лама — телепат? — обади се Базил зад гърба ѝ.

Саша се обърна.

— Дори и да спя, усещам, когато излизаш — често ѝ казваше, когато я изненадваше.

Тя му се усмихна.

— Какво ми каза ли? Само една дума: „Търси!“ . Може би трябва да търся нещо в себе си.

Базил не попита нищо повече. Остана при нея няколко минути. След това я наметна с една завивка, която бе намерил в палатката и я

остави сама. Тя бе като статуя, огряна от луната?

Никой не знаеше за бялата раковина. Когато пристигнаха в Лех — единствения град в Ладак, Саша и водачът им отидоха при един индус, който продаваше старинни бижута. Тя си купи огърлица от речни перли и сребърна кутия, чийто капак бе украсен с тюркоази. Кутията стана хранилище за раковината, появила се от нищото, създадена от жеста на една ръка.

Преди да започне да диктува спомените си, Саша не довери никому това загадъчно преживяване. Не се боеше, че няма да ѝ повярват. Бе чела и вече бе убедена, че макар и рядко, подобни явления се срещат. За нея раковината бе знамение, тя въплъщаваше едно послание, което понякога добиваше различни значения. Страхуваше се, че ако спомене за нея, тя ще се превърне в обикновен любопитен факт.

Често мислеше за раковината. Тя бе като компас. Саша я държеше в касата си. Понякога я изваждаше и я слагаше в дланта си, за да се съсредоточи по-добре в мислите си. Самото ѝ присъствие доказваше, че реалният свят няма граници. Това ѝ придаваше сила, различна от агресивността, която я бе извела на върха.

Не си спомняше добре за остатъка от пътуването, с изключение на дните, прекарани в палатковия лагер. Той бе разположен на няколко километра от града, в широка долина, осеяна с овощни дървета и двадесетина бели палатки. В тях имаше само по една широка спалня. Рано сутрин прислужниците им поднасяха чай в съответствие с английската традиция. В другите палатки отсядаха от време на време туристически групи, които искаха за няколко дни да открият всички манастири.

Базил и Саша обаче посетиха само манастира Хемис по случай някакъв празник. В спомените им остана една поредица от литургии, рисунки и позлатени статуи, върху които остаряваха дълги копринени шалове, от жени с изрисувани лица и празнични костюми, слезли от платата на Хималаите.

През другите дни Базил ходеше с водача да оглежда околните равнини, а Саша стоеше в лагера. Тя се взираше в побелелите от сняг върхове. Върхове, които се извисяваха на шест-седем хиляди метра.

Приличаха на непоклатими вечни пазители и ѝ напомняха, че е смъртна.

След като пренесе последните думи от лентата, съдържаща разказа за пътуването в Азия, Клаудия изключи компютъра и остана неподвижна и унесена. Дори не усещаше, че майка ѝ и Магда я наблюдават. Саша отново я бе изненадала.

От няколко дни работеше в редакцията на „Смарт“ и използваше компютъра. Алма вече се бе обадила на Лудовико и го бе помолила да донесе в Милано „Буз“, който Клаудия бе оставила в дома му.

— Не мога. Елена не се чувства добре, вече е в седмия месец и гинекологът ѝ нареди да си почива. Ами ако детето подрани?

— Тук също имаш дъщеря. Искам да поговорим за нея, но не по телефона.

За Алма Ленци винаги бе трудно да разбере Клаудия, може би защото трудно общуваше с хората. И въпросите, и тонът ѝ винаги бяха неподходящи.

— Значи си към края на проклетата книга? — попита тя.

— Почти — отвърна дъщеря ѝ. — Остава ми да обработя още само една касета. А последната част ще представлява репортаж. Така ми каза Саша.

— Репортаж? Откъде?

— Кой знае. Тя е твърде загадъчна. — Взе слушалките. — А сега искам да изслушам последната част.

— Има ли поне забавни или пикантни истории, или някакви клюки във вашата книга? — любопитства Алма, недоволна от съдържаността на дъщеря си.

— Има много повече.

Разказът на Саша ставаше по-проникновен, по-интимен, по-динамичен и с по-малко подробности. Приличаше на трилър, чиято загадка бързо се разплиташе в неочаквания финал.

— Значи не искаш да ми разкажеш някоя от последните новини, някое неофициално сведение? Нямах ли желание да направиш предварително представяне на книгата в „Смарт“? Аз мога да напиша рецензия.

Но Клаудия бе включила касетофона и не чуваше нищо, освен дълбокия бавен глас на Саша, която говореше на себе си и на нея.

През септември същата година — 1976, умря Едуина — майката на Върнън и Стюарт. Испитах ужасна болка. Обичах снаха си много повече, отколкото съм обичала сина си. От две години беше болна и състоянието ѝ непрекъснато се влошаваше. Не можахме да се видим, да проведем един последен разговор, за да си кажем колко е тъжно, че се разделяме. Ленард я бе поверил на грижите на две медицински сестри, но всъщност бе в ръцете на онази недостойна жена — Инге. Тя издигна стена около нея. Под претекст, че колкото по-рядко е в съзнание, толкова по-малко страда, съумяваше да държи далеч от нея дори и синовете ѝ.

Още тогава заподозрях, че Инге е ускорила края на Едуина със смъртоносни приспивателни. Какво можех да направя? Ленард бе омаян от красивата и млада медицинска сестра — виенчанка и присъствието на съпругата, която не се решаваше да умре, бе кошмар и за двамата. Синът ми никога не е бил в състояние да понася болка и това го превърна в груб и повърхностен човек. Колкото до Инге, всеки загубен ден намаляваше влиянието ѝ над него. Инге я уби! Винаги съм била сигурна в това. А фактът, че Едуина бе на смъртно легло, прави вината ѝ още по-голяма.

За съжаление тогава не успях да отправя обвинение срещу Инге. Нямахме доказателства за престъплението. Няколко седмици след погребението Ленард побърза да се ожени за бившата медицинска сестра. Аз си дадох сметка, че трябва да закрилям внуците и наследниците си, останали под властта на безхарактерния си баща и на една мащеха авантюристка. Върнън бе почти на осемнадесет години, а Стюарт — само на тринадесет. И тогава онова „Гърси!“, което ми заповядва всеки път, когато трябва да вземам трудни решения, ми даде силата на лъвица. Трябваше да открия истината и да закрилям синовете на Едуина.

Пред първата ми цел имаше непреодолими пречки, но не беше по-лесно да взема решение и за бъдещето на момчетата. Трябваше да водя жестока битка на два фронта — с Ленард, както и с тях самите. Те бяха млади, объркани от загубата на майка си. Върнън е по-

чувствителен и той много дълго страда за нея. Ленард и Инге се опитваха да спечелят момчетата с ласкателство — с еднаълга ваканция на Хавайските острови. Там синът ми ходеше на един от своите турнири по голф. Аз пък исках да са близо до мен, в къщата ми в Ню Йорк, където си обещавах да им осигуря нормален семеен живот. Както винаги парите решиха въпроса. Ленард нямаше достатъчно. Инге ме обвини, че съм купила внуците си, а аз я предизвиках, като й заявих, че аз ще се грижа за наследниците си.

Онова лято се отказах дори и от пътуването с Базил, за да бъда близо до момчетата. Заедно дойдохме във вила „Палма“. Те вече я познаваха, защото тук бяха прекарвали няколко месеца с майка си. Базил отседна в Монте Карло, в хотел „Ермитаж“. Често идваше да ги взима. Излизаха с лодка и плуваха. Покани ги и у дома си във Флорида, за да се запознаят със синовете му. Беше грубоват и авторитетен като баща, на когото можеш да се довериш.

Това бе лятото, което отговори по изненадващ начин на моя императив „Търси!“ . „Бел Еър“ беше вече европейското седалище на „Ес Кей“, а аз уредих да се построи и изследователска лаборатория. Накрая ремонтирах вила „Палма“, но не промених нищо в моята стая, която преди бе стаята на Едуина и бе обзаведена в английски стил, който тя харесваше. Но преди всичко опознах внуците си. От тях разбрах, развеселена и притеснена, че първият иска да стане музикант, а вторият — билкар. Обичаше растенията, но наред с това бе решил веднага да спечели един милион долара. „Има нещо добро в хобитата ви — признах, — но кажете ми какво място мога да ви дам в «Ес Кей»? Ти, Върнън, можеш да свириш на благотворителни концерти, а ти, Стюарт...“

„Ще намеря билки, от които на плешивите ще пораснат коси и ще спечеля един милион долара“ — прекъсна ме той.

„Хващайте се на работа тогава.“

В края на тази забележителна ваканция Върнън призна с известно колебание, че няма таланта на майка си и съжالياва за „Ес Кей“. Искаше да стане хирург. Стюарт пък отказа да отиде в колежа, в който бе учил баща му, и тогава доктор Алфред Танц — моят невероятен химик, ми предложи друг колеж с научна насоченост. В него щяха да помогнат на момчето да открие възможностите си.

Резултатът бе очевиден — никой от внуците ми не е бил принуждаван със сила, макар че и двамата твърдят, че съм ги напътствала. Върнън намери пътя си и след като се дипломира блестящо, специализира в Пасадена и в Женева. Колкото до Стюарт, все още се питам как Алфред разбра, че проявява най-голям интерес към числата.

„Предполагам — каза ми Алфред, — че за него те са единственото сигурно нещо на този свят. Числата са за Стю същността на всичко — от химическите до финансовите формули.“

След завършването на колежа Стюарт дойде тук и Алфред веднага го взе под крилото си. Той стана последният му последовател, преди болестта да порази паметта му. Направи го навреме, предаде му своя опит, своята увереност и усета си за приключение в изследването. И така, след няколко години Стюарт застана начело на лабораторията. Тя е сърцето на „Ес Кей“.

Ти имаше право, Клаудия, когато ми каза, че Стюарт прилича на мен. Винаги свиваше рамене, когато баща му казваше, че Върнън е моят любимец. Мисля обаче, че е размишлявал върху това и е стигнал до заключения, които още не знам. Може би с нещо съм го накарала да страда. Вероятно често показвах колко съм горда с успехите на Върнън. А може би също така се гневях на толерантността на Стюарт, на симпатията, която изпитваше към Инге, и на натиска, на който ме подложиха с баща си, за да намеря някаква работа и за нея във фирмата.

Съжалих, защото Инге веднага намери мястото си. Зае се с връзките с печата, като че ли вече тя водеше играта. Представяше се като новата Прекрасна дама — моя наследничка, и то толкова умело, че често се изплъзваше от контрола ми. Всъщност не разполагаше с власт в „Ес Кей“, но се държеше така, сякаш имаше. И все още се опитва. Каква грешка! Каква грешка направих! Неприятелите си трябва да удушаваш още в люлката. Омразата към нея ме заслепи дотам, че не признавах и Беате за моя внучка.

След Едуина жените, влезли в къщата на Вайнес, бяха алчни и донесоха само предателство и болка. Не само Инге, а и Дениз. По времето на развода ѝ с Върнън тя притежаваше три милиона франка, но все се оплакваше със същото безочие, с което излагаше на показ пред пресата връзката си с един испански актьор. Когато Върнън се

ядосваше, тя заявяваше, че прави реклама на филма и в цялата история няма нищо вярно. Той бе наранен, унижен, макар че се опитваше да ѝ вярва. После се появи един млад американски режисьор, който ѝ обеща роля във филма си. Един филм, който никога не видя бял свят. И накрая беше един водещ на предаване — един от онези мъже в телевизията, които те канят да участваш в тяхното шоу, предлагат ти реклама в замяна на секс. И аз някога познавах един такъв и знам какви са договорите. Когато чашата преля, но прекалено късно все пак, внукът ми ѝ предложи тази огромна сума за незабавен, но дискретен развод, далеч от рекламата и глъчката. И това беше голяма грешка, защото Дениз Корто продължи да говори за Върнън като за свой съпруг.

Радвах се, че поне нямат деца. И то не защото Върнън не искаше, а защото Дениз не можеше да рискува да загуби свършената си фигура. С това също го измами. Често, когато видя Върнън и Беате заедно, виждам изписано на лицето му съжаление — можеше да има дъщеря на нейната възраст. Но в своя егоизъм Дениз, без да иска, бе направила правилния избор. Каква майка би излязла от жена като нея?

Но да приключвам с осемдесетте години. Те толкова си приличаха. „Ес Кей“ вече беше една от световноизвестните козметични фирми. Но се налагаше да се развива. Стилите и новостите бяха унищожавани от алчността на консуматорите и за да се задържиш на пазара, не ти оставаше време да живееш.

Това бяха години на труд, и само на труд — административни съвети, пътувания за представяне, ежедневни съвещания с най-близките сътрудници, тревога да не изпусна от ръцете си управлението на фирмата, в която работеха хиляди. За да поддържам самочувствието си, вече не ми бе достатъчно да отида за няколко дни в къщата си в Париж или да дойда тук — във вила „Палма“, нито ваканцията с Базил, която бе намалена само на един месец.

Най-верните ми сътрудници си даваха сметка, че президентката им остарява. Но аз работех до пълно изтощение, защото се срамувах да се чувствам изморена, срамувах се, че вече не съм на четиридесет години. Почти не се поглеждах в огледалото. Ако човек е имал безкрайна енергия и забележителна красота, за него е много по-трудно да остарява. Рискуваш да пражосаш всичко, дори живота, който ти остава.

Деветдесетте години започнаха с кризата на Върнън и последвалия му развод. През януари 1993 г. в Ню Йорк зимата беше невероятно студена, а аз бях толкова заета, че не можех да намеря време да дойда да постопя костите си тук, на Ривиерата. Рухнах след едно заседание, продължило четири часа. На Стюарт и на моята секретарка дължа това, че двадесет минути по-късно бях в реанимацията. Синът ми обаче не помръдна даже и пръста си. Предполагам, че се е надявал да ме види мъртва върху мокета в залата. Дори не ме придружи до линейката, защото не понася болниците. Всъщност той казва, че когато страдаме и умираме, винаги сме сами.

А може би не е вярно? Когато животът ми висеше на косъм, когато се люшках между непрогледния мрак и осъзнаването на едно ново измерение, странно, защото вече не усещах тялото си — нито неговото тегло в леглото, нито ужасната болка, тогава стана нещо необяснимо. Видях го. Него — Лама — монахът от Ламаджуро.

Беше същият, какъвто го помнех — неподвижен, но с отворени очи. Гледаше ме със състрадание. След това протегна ръка и аз видях дланта на дясната му ръка, сякаш искаше да изрече някаква забрана. И в този миг отново усетих тежестта на тялото си, болката.

Приключих, Клаудия. Не след дълго отново ще се видим. Бъди готова за тридесети август.

[1] Джайнисти — членове на индуската религиозна секта джайна. — Б.пр. ↑

[2] Набаби — название на богатите в Индия. — Б.пр. ↑

[3] Zenana (дзинана) — женско отделение в къщата на индусите. — Б.пр. ↑

[4] Sadhu — саду (инд.) — свят човек, мъдрец и аскет. — Б.пр. ↑

[5] Shikara — специална лодка за превоз на пътници. — Б.пр. ↑

[6] Мандала (санскр.) — кръг, рисунка с изображението на концентрични геометрични форми и образи, символизираща Вселената, всеобхватността на индуизма и будизма. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Във вила „Палма“ всички приемаха заминаването за неизбежно. Саша приготвяше новите си дрехи, които шивачката от Монте Карло ѝ бе ушила. Всеки ден при нея идваше масажистка, а козметикът, който поддържаше лицето ѝ, изпращаше и получаваше тайни факсове от Ню Йорк.

Този следобед тя взе от папката една картичка и бавно и внимателно изписа: „Очаквам те на двадесет и първи септември във вила «Палма» в петнадесет и тридесет за едно важно събрание. Надявам се, че ще останеш и за празненството след това.“

Прочете го отново и добави: „Очаквам те“. Подписа се: „Саша К.“.

Поканите бяха написани на ръка и до известна степен гарантираха тайната. Пригответи пликовете и изписа имената на адресантите: Ленард, Върнън и Стюарт Вайнес, Базил Андрос и Джеф Дейвисън. След това се обади на верния Джеф в Ню Йорк. През последните дни бе водила с него много дълги разговори.

— И така — готова съм. Ще получиш поканата ми за септември. Тайна е. Но както се уговорихме, с тебе ще се видим преди това. Междувременно след няколко дни започни да мътиш водата. От първи септември искам и службата за връзки с обществеността да се ръководи от централата в Ню Йорк.

— Сигурна ли си? — Джеф бе стъписан. — Ленард ще иска да разбере защо отстраняваш съпругата му от „Ес Кей“.

— Ще научи мотивите ми, когато аз реша да му ги представя. Можеш да разчиташ на мен. Надявам се дотогава да е уредено и връщането на Бен в Съединените щати.

— Дочуване.

Взе пликовете и отвори касата, за да ги остави там. Откакто бе възвърнала блясъка си, вече не се доверяваше само на паметта си, затова комбинацията бе намалена само до името на папагала ѝ — Фриц Парот.

„Освен това той е пазач — помисли си тя, като галеше кадифените му сиви пера. — Пазач, който ми правеше компания като човек.“ Колко самота бе споделила с него през дългите дни, когато нямаше нито сили, нито желание да живее! Подреди пликите с поканите. Преди да замине щеше да ги даде на Никос, за да ги изпрати — едно с въздушна поща, а другите да предаде на ръка.

След това от дъното на касата извади кадифена кутия, отвори я и извади шал от прозрачна и тежка коприна, избродирана с византийски мотиви. Бе недокосвана. Сгъна я отново и я върна на мястото ѝ с усмивка. После отвори друга кутия — онзи с капака от тюркоази и отново се вгледа с удивление в тъмната раковина със съвършена спирала. В тази спирала разпознаваше пътя на живота си, на своето търсене! Взе раковината и усети гладката ѝ повърхност. Какво ѝ оставаше още да търси и да разбере? Може би трябваше да търси безкрайността.

От хола се чу звукът на пианото. Може би беше Беате, която често идваше, без да се обади преди това. Струваше ѝ се, че чува творба на Шуман, една от плочите на Едуина, която момичето навярно слушаше, докато я чакаше. Да, сигурно беше плочата на Едуина.

Влезе безшумно в хола и видя, че свири самата Беате — бе погълната от музиката.

Саша я изчака да завърши. След това се приближи и мило я докосна по рамото.

— Колко си добра! Знаеш ли, преди да те видя, реших, че чувам една от плочите на Едуина. Тя бе изключителна изпълнителка на Шуман.

— Едуина? А, майката на Върнън. Да, той ми е пускал нейни плочи.

— Имаше особен стил. Ти свириш като нея.

— Не вярвам — прошепна момичето.

— Моля те, изсвири отново адажиото.

Беате го повтори със същата увереност. Саша имаше право.

— Изпълнението ти е много особено — отбеляза тя.

— Знам. Казва ми го и моят учител. Не го одобрява. Искан да го свиря по-отсечено. Дори казва: „Искан да звучи като музиката на Аполон, защото в нея навярно не е имало сенки“.

— Ти обаче усещаш сянката в това адажио.

— Нещо повече. Усецам я... като много тъжен човек. И когато стана пианистка и започна да давам концерти...

— Искаш да станеш концертираща пианистка?

— Искам да уча в консерваторията. Моят учител ми каза — или в Санта Чечилия в Рим или в Париж.

„Моите наследници — помисли си Саша, — до един тръгват по много трудни пътища.“

— Ако наистина го искаш, ще успееш. Говори ли с баща си?

— Не. Той изобщо не се интересува. А на майка ми ѝ харесва да ме слуша как свиря само когато това ѝ помага да се представи добре.

— Би трябвало аз да поговоря с родителите ти — сдържано каза Саша. — Няма значение, че не ги интересува, стига ти да си доволна.

Беате внезапно се изчерви, гневът я караше да трепери.

— Казах ти, че те не се интересуват! Как да им обясня? Когато баща ми е у дома, незабавно трябва да спра да свиря. Казва, че пианото „чука в главата му“.

— Е, може би гамите и продължаващите часове наред упражнения да не са приятни.

— Но аз не свиря само упражнения! Бабо, кажи ми истината! Вие с чичо Върнън ме слушате само защото ме обичате ли?

— Да. Но не това е единствената причина. — Саша бе удивена. — Харесва ни да те слушаме, защото си много талантива.

— А те защо не искат да ме слушат?

— Ела тук. — Преди да я накара да седне на канапето, тя погледна внимателно Беате и погали косите ѝ. — През последните месеци си пораснала... на колко години си?

— Дванадесет и половина.

Бе пораснала не само на ръст, беше се променила. А може би бе станала по-контактна. Вече не бе така затворена в мълчанието, което я отделяше от другите. „Музиката ѝ помага да расте — досети се Саша и в мислите си чу един друг глас, заглъхнал преди много години, но не и в нея — гласът на Едуина, която се оплаква: «Когато свиря, Ленард никога не ме слуша».“

— Седни тук. Знаеш ли, че си красива? — Погледна сините очи на Беате, русите ѝ коси, които започваха да потъмняват. Отново се запита откъде идваха тези северни цветове, тъй като и Инге, и Ленард

имаха тъмни очи и коси. Може би тези белези бяха прескочили едно поколение. — Не бива да се притесняваш, аз съм насреща.

— Те няма да те чуят дори и да им го кажеш.

— Ще им кажа и ще ме изслушат. Ще кажа също, че ти си любимата ми внучка.

— Никога не си ми го казвала.

— Е, сега вече го знаеш.

— Не ти вярвам. Защо?

— Защото си най-малката и защото носиш музиката в себе си като... — канеше се да каже „като Едуина“, но Беате не бе кръвно свързана с нея. Може би музикалният талант е така непредвидим, че не се нуждае от наследствени гени, за да се прояви.

— Не си ми го казвала преди — смутено отбеляза Беате. — Порано, бабо, ти никога не говореше с мен.

— А ти идваше ли при мен да свириш? Не! Виждаш ли, че музиката ни накара да се опознаем по-добре? А сега ти повтарям, че аз ще се заема с това да учиш каквото искаш.

— Не ти вярвам — повтори Беате, сякаш единствено отрицанието бе нейната сигурност.

— Не вярваш, че мога да го направя?

— И чичо Върнън един ден ми каза — трябва да учиш в консерваторията, ще поговоря с майка ти. Но и той не го направи.

— Върнън има твърде много грижи.

— Но това е важно.

— Да, важно е — решително и честно потвърди Саша с повелителния тон, от който всички се страхуваха. В този миг за Беате баба й приличаше на оракул. — Дай ми телефона на учителя ти по пиано, искам да говоря с него.

„Затова са парите и властта“ — мислеше си с гордост, която вече направляваше бъдещето. Но не беше ли сърцето й, което я накара да спре погледа си върху Беате, която преди това дори не забелязваше?

— Това ще бъде нашата тайна — заяви Саша, превърнала се в съучастник на мечтите на Беате. — Ще му се обадя довечера. А ти си мълчи!

— Да, бабо — прошепна Беате. Още не бе сигурна. Доверието бе едно прекомерно усилие за нея.

Последното действие за деня бе вечерята със Стюарт. Време бе да го постави на изпитание.

Саша оцени веселия и ироничен разговор с него по време на вечерята, както и спокойствието, с което отбягваше да попита за причината, поради която бе поканен. Стюарт умееше да се владее.

Минаха в библиотеката и седнаха под бдителния поглед на Фриц. Саша взе една папка и я подаде на внука си.

— Тази сутрин го получих по факса от Джеф Дейвисън и направих едно копие за теб. Това е поверителният доклад, който ми изпраща на всеки шест месеца за действителното финансово състояние на „Ес Кей“. Числа, Стюарт, твойт хляб! Искам да ги проучиш. Можеш да поискаш някои разяснения на Джеф, той има разрешението ми да те информира за всичко.

Все още със смръщени вежди Стюарт започна да прелиства страниците, като от време на време се спираше. За пръв път виждаше отчет, предназначен за президента на „Ес Кей“.

— Някакъв проблем ли имаме? Мисля, че Джеф трябва да ми помогне, за да го проуча основно.

— Към края на месеца би могъл да отидеш за няколко дни в Ню Йорк. Както знаеш на първи септември започват съвещанията за предполагаемите годишни резултати. Трябва да се подготвиш.

— Досега съм присъствал само при планирането на изследванията.

— Знам. Но тази година вместо мен ти ще присъстваш на всички заседания.

— Вместо теб?

— Като наблюдател — уточни Саша. — За съжаление от три години не съм присъствала на тези събрания. Искам сега да участва някой от семейството. Ще ми докладваш всичко, когато се върна.

Изненадите следваха една след друга.

— Заминаваш ли?

— Да, за една ваканция.

— И изоставяш годишните събрания заради ваканция? — Стюарт бе изумен.

— Стига толкова събрания за мен — усмихна му се Саша.

— Сега е ред на вас, младите.

— И брат ми ли ще дойде?

— Предполагам, че няма да дойде. От цяла седмица не съм го виждала. Какво става в „Бел Еър“?

Стюарт не отговори веднага и реши да лавира:

— Зидарите и бояджиите току-що приключиха с премахването на следите от пожара. Това е най-малкото.

— Дениз?

— Дениз се превърна в живо отмъщение — с тези бинтовани китки и с кръвно налягане, заради което постоянно има опасност да загуби съзнание.

— Брат ти успява ли да я игнорира?

— Върнън е като пребитото куче. Трябва да е ужасяващо да се озовеш между две жени — едната изчезва, а пък другата го кара да се чувства виновен.

— Сигурна съм, че ти би реагирал по друг начин — поклати глава Саша. — Ти никога не губиш самообладание. — Тя се усмихна. Харесваше й увереността на Стюарт — на любезен и незаинтересован мъж. Радваше я.

— Е, веднъж и на мен ми се случи да попадна в такава ситуация. Трябваше да се откажа. Беше отдавна. Една невъзможна ситуация — събра листовите и попита: — Това ли е всичко?

Саша кимна.

— Благодаря, госпожо президент — той целуна ръката ѝ.

— Няма да съжаляваш!

— Дъщеря ни е в криза — каза Алма на Лудовико, току-що пристигнал от гарата с „Буз“ под мишница. — Какво е това? — попита после, когато го видя да вади от чантата си цяло руло хартия. Прикрепи го с лепенка за капака на преносимия компютър.

— Какво е? Няколко метра факс от онзи мъж, който е влюбен в дъщеря ни. Праца ги денем и нощем. Или е графоман, или е отчаян, че не може да я намери.

— Говори ли с него?

— Да, вчера. Обади ми се. Телефонирал в „Смарт“ и му заявили, че Клаудия отсъства.

— Трябва да е била Магда, но не съм ѝ нареждала да отговаря така. А той какво ѝ пише?

— Ти си тази, която тайно четеше дневниците на Клаудия — направи недоволна гримаса Лудовико. — Аз съм само пощальон.

— Но ти поне си виждал този доктор Вайнес, нали?

— Разбира се. Беше у дома. Остана само ден и половина. Пристигна и побягна.

— Не ти харесва.

— Защо? Той е хубав мъж, между тридесет- и четиридесетгодишен, но у него се долавя някаква тъга. Предполагам, че не е бил щастлив по време на първия си брак.

— Да, разведен е. Това ли предизвика кризата у дъщеря ни?

— Знаеш ли, не е лесно да бъдеш втората съпруга. Винаги се страхуваш, че ще те сравняват с другата.

— Аха! — Алма вдигна вежди. — Той ли ти го каза? Не виждам нищо хубаво — въздъхна тя.

— Защо? А на мен той ми хареса.

— Трябва да се е случило нещо, което е накарало Клаудия да избяга и сега не иска да го види. Поне да беше споделила с нас. Лично аз смятам, че дъщеря ни не е достатъчно зряла за сериозна връзка. Още е много млада.

— А ти не беше ли млада? — намигна ѝ Лудовико.

— Да. И видяхме какво се случи. — Дори и да е стигнала до леглото с този тип, не е казано, че иска да се омъжи за него.

— Какво?!

— Не се прави на светец. Днес момичетата го правят.

— И какво от това? — ядоса се Лудовико. — Това си е нейна работа. Знаеш ли какво ще ти кажа? Ако няма кураж да стане втората съпруга на един мъж, който е влюбен в нея, по-добре да се хване с някое незряло момченце. То ще ѝ причини страдания само колкото да се развие като жена.

— Думите ти звучат толкова драматично! — Алма го изгледа ужасено: — Къде са всички тези наивници? Дъщеря ти обича да флиртува, но щом като усети някой мъж близо до себе си, си плюе на петите. Това е проблемът.

Лудовико прокара ръка през косите си. Свали очилата си и разтърка очи. Създалото се положение му се струваше направо смешно

— на шестдесет години, с второ дете на път, беше тук, в къщата на бившата си съпруга, за да обсъжда любовните терзания на дъщеря им.

— Може би вината е и наша — предположи той. — Това нашето не беше брак като хората, признай си.

— И какво от това? — Алма се горещеше, защото не ѝ допаднаше да се чувства отговорна. — Знаеш ли какво ще ти кажа? Крайно време е да престанем да поемаме на свой гръб проблемите на децата. Не ни беше лесно да живеем заедно, а после да се разделим.

— Но Клаудия ни наблюдаваше — подчерта той. След това отново сложи очилата си. Втренчи се в бившата си съпруга, а очите му лукаво проблеснаха. — Винаги си била много красива жена. Как вървят нещата с Перикъл? Кажи ми как можеш да правиш любов с човек, който се казва Перикъл... какво му казваш? Ела, Перикъл, любов моя?

— Върви по дяволите, глупако!

— Възприемаш съвременния език. Това е знак на неувяхващата младост. Впрочем да не градим хипотези за дъщеря ни. Тя не прилича на нас. Всъщност момичетата са се променили и преди всичко вече не горят от желание да се омъжат. Ето, само десет години разлика във възрастта, както е между Елена и Клаудия, а имат съвсем различно отношение към брака.

— Надявам се — мрачно изрече Алма. — Ти мислиш ли, че този мъж я обича?

Въпреки всичко тя имаше непоколебима вяра в оценката на бившия си съпруг.

— Смятам, че този нещастник плува в опасни води — отвърна той, като се опита шеговито да прикрие истината. — Клаудия прекалено много прилича на теб, за да не накара един мъж да страда.

— Наистина ли? Перикъл никога не би се изразил така.

— Защото вече е стар — усмихна се Лудовико и внезапно си даде сметка, че бе почти полунощ. — Накара ме да донеса този проклет „Буз“, а от Клаудия няма и следа. Къде, по дяволите, е отишла?

— С колегите си. Тя има нужда да се среща с млади хора, да се откъсне от тази работа, която я поглъща. Да се надяваме, че всичко ще завърши добре!

— Триста хиляди долара без данъци върху тях! И половината от сумата вече е депозирана в една банка в Монте Карло — не е зле. Направи ми една услуга — позвъни в онова хотелче зад ъгъла и ги попитай дали имат свободна стая.

— И аз имам стая за гости.

— А кариатидата няма ли да се ядоса?

— Защо? Той е в Цюрих, на вечеря със свои приятели банкери. Какво му липсва?

— Ти му липсваш.

— След половин час любовно ще му пожелае лека нощ по телефона.

— С мене никога не си го правила.

— Е, човек се учи. Освен това ти нямаше нужда — вече си имаше компания.

Листовете от факса бяха подравнени върху балкона на лабораторията. Клаудия и Силвия четяха очаровани и смаяни любовните думи, написани на ръка с главни букви, сякаш излизаха направо от сърцето:

„Безумно е желанието ми да дойда при теб в твоята «ашина», която обичам... Лека нощ, мадмоазел, макар че зад тези стени нощта е така дълга.“

По-късно същата нощ.

„Защо те обичам? Виждам те навсякъде, о, моя любима.

Дъхът ми устните ти търси, моя Клаудия незабравима!

А в мига аз се сещам,

*че нощите са все така възглавница за
двама.*

*Тогава луната е прекрасна — с лице на
роза,*

*а аз пак съм млад. Близко до теб ли съм,
знам, това не е измама!“*

— Но той дори пише стихове! — извика Силвия, изпаднала в екстаз. — Слушай, слушай...

А на следващия ден:

*„Имам нужда от жизнеността, която излъчваш,
Клаудия. Моля те, позволи ми да я споделя с теб. Добро
утро, мадамозел.“*

Същата вечер:

*„Да признаваш и да повтаряш чувствата и желанията
си, не означава, че се повтаряш. Това просто означава, че
непрекъснато ги изживяваш и се надяваш да ги съживиш у
другия, който е далеч. Приятни сънища, любов моя. До
скоро.“*

— Господи! — Силвия бе очарована. — Никога не съм чувала такива любовни слова...

— Татко ми донесе и други като тези факсове. — Клаудия отново ги нави на руло, за да ги прибере в чантата си. — Думи, думи, толкова много думи. Дениз е още там, а минаха повече от петнадесет дни.

— Може би не бива да я местят. Забравяш, че тя се опита да се самоубие.

— Но когато ти се върна от Камарг — попита Клаудия, която следваше някаква своя мисъл, — защо Върнън пожела да те види? За

да те разпитва за мен ли?

— Не — разочарова я Силвия. — Не можеш да си представиш защо.

— И как те откри?

— Много лесно. Преди да тръгнем с Ремо за Камарг, бях оставила микрата на паркинга на „Бел Еър“. Пазачът бе предупреден да ме спре на излизане. Когато отидох там, за да си взема колата, той ми подаде телефонната слушалка. „За вас е“ — каза. Тогава чух гласа на Върнън, който направо ми нареди: „Чакай ме в хотела си!“

— И после?

— Останах като вкаменена.

— Не е искал да те видят с него в „Бел Еър“ — досети се Клаудия.

— Точно така.

Силвия остана да чака почти цял час в микрата, паркирана до хотел „Пиколо“. Толкова бе заинтригувана, че отложи заминаването си за Милано. Щом видя поршето на Върнън да завива на кръстовището, слезе от колата си и тръгна към него.

— Ако не бива да ни виждат заедно, това не е най-подходящото място — отбеляза тя.

— Това бе първото, което ми хрумна. Но ти имаш право. Качи се в колата си и ме следвай.

Силвия изчака той да се отдалечи и го последва. Минаха по крайбрежния път и продължиха към Кап Фера. Там свиха в една уличка. Върнън спря пред една врата и я изчака да паркира зад него. Слезе от колата си и влезе в нейната.

— Бързо реагираш.

— Иначе нямаше да съм в този занаят.

— Разбира се. Носиш ли си фотоапаратите?

— Да. Канех се да заминавам.

— Добре. Трябва да те помоля да направиш едни деликатни и поверителни снимки. Виждаш ли тази вила? — Той посочи затворените прозорци. — Там лежи един мой пациент. Един много специален пациент. След една катастрофа се наложи да променя лицето му. Сега ми трябва снимки за моя архив и за документите за

новата му самоличност. Опитах се да ги направя с полароид, но по лицето още има белези от операцията. Снимките, правени с полароид, не могат да се ретушират, а нямам време да чакам да изчезнат белезите. Накратко, трябва ми снимки, на които лицето да изглежда нормално, а освен това бързам. Впрочем... момчето не е оттук, обаче говори на английски.

— В какво състояние е? — заинтригувано попита Силвия.

— Вече не е подуто, само е малко сивкаво.

— Снимките черно-бели ли да са или цветни? За ретуш черно-белите са по-подходящи. Но трябва да го направя в Милано. Мога да занеса снимките в една много добре обзаведена лаборатория. Там снимката може да се сканира и на екрана на компютъра ще се види добре, а ретушът ще се направи с мишката...

— Почакай, почакай — прекъсна я той. — Ти сама трябва да направиш ретуша.

— Искаш да кажеш, че никой не бива да види снимките?

— Точно така.

— Мога да се опитам. Има и друга занаятчийска система, която не е така съвършена. Първо трябва да видя в какво състояние е лицето на пациента.

— Оперирани са преди две седмици, няма белези и лицето му не е подпухнало. Но...

— Толкова ли е ужасно? — Силвия широко отвори очи.

— Не. Момчето е срамежливо, изтерзано. Опитай се да си представиш как ще се почувстваш, ако се погледнеш в огледалото и видиш друго лице, по-красиво, но не това, което познаваш. Разбираш ли ме?

— Не — засмя се тя. — Бих подскачала от радост.

— Не е толкова лесно.

— Добре, ще бъда любезна, ще му се усмихвам. Всичко ще е наред.

Върнън се обади по домофона и вратата автоматично се отвори. Оставиха колите в един гараж. Изкачиха се по една от двете вити стълби, които се събираха на външната площадка. Вратата се отвори, но никой не се появи. Сякаш къщата бе безлюдна.

— Ела. — Влязоха вътре и минаха през голям сенчест хол, потънал в тишина, която плашеше. Отстрани се виждаше библиотека,

чиито стени бяха облицовани с тъмна дървена ламперия. Имаше екзотични растения, а отвън — бордюр от герании. Стигнаха до една тераса.

— Почакай тук. Първо ще слеза аз — каза Върнън на Силвия.

От тази страна на къщата морето изглеждаше близо, сякаш бе отделено само от един навес отвъд зеленината на градината. Около басейна имаше бамбукова ограда, а зад нея — гъста и дива гора.

Силвия видя едно момче да излиза изпод сламения навес. То тръгна към доктор Вайнес. Разговаряха. Момчето погледна към Силвия. Носеше къси панталони и бяла фланелка. Изглеждаше почерняло от слънцето. Върнън й направи знак да отиде при тях и едва слезла, тя бе заслепена от ярката светлина. Почувства се малко несигурна.

— Хай! — поздрави той. — Аз съм Арчи.

— А аз съм Силвия.

Той й се усмихна и стисна ръката й. Тя не го погледна открито, а се обърна към Върнън:

— Светлината тук е прекалено ярка за снимки. Като идвах насам, видях библиотеката, може би там е по-добре.

Качиха се и Силвия веднага оправи щорите. После направи знак на момчето да се приближи до нея в един ъгъл, където светлината бе по-мека и разсеяна.

— Седни. Обърни се, ако обичаш. Вдигни си лицето. Добре. Сега се приведи малко. — Английският на Силвия бе доста добър, а и тя бе привикнала да направлява позата с точни команди. Оглеждаше внимателно лицето му. Под очите на Арчи имаше две синьо-виолетови петна. Имаше и още две жълтеникави на височината на скулите. Дори брадичката му бе синкава. Мургавата му кожа контрастираше на бялата фланелка.

— Синините трябва да се покроят с грим — каза Силвия и като очакваше възражението на хирурга, добави:

— С нищо няма да навреди на кожата, но се налага. Мога да го направя аз.

— Какво е нужно?

— Матов, плътно покриващ фон дьо тен в два цвята — светъл и полутъмен, и пудра. Ще отида до Ница да си купя. А, ако може да не носи бяла фланелка. Тази е прекалено контрастна.

Един час по-късно леко докосваше синкавите петна около очите на младежа с гъбичка, напоена със светъл фон дьо тен. Момчето бе свело клепачи и търпеливо понасяше всичко. Доктор Вайнес се бе върнал в „Бел Еър“ и ги бе оставил сами.

Няколко пъти Силвия го докосваше с гъбичката, подсушаваше, нанасяше с тампон пудрата. Пръстите ѝ минаваха по формите на лицето му и до известна степен ги запомняха. Среса косата така, че да пада на челото му, и подаде едно огледало на момчето.

Той едва се усмихна, гледаше се и с върха на езика навлажни устните си.

— Нужен ли е всичкият този прах?

— На снимката няма да личи. Е?

— Още не съм свикнал с новото си лице.

— Чувстваш се прекалено различен от преди?

— Не. Аз — не. Лицето ми е различно.

— Знаеш ли, Арчи... казваш се Арчи, нали? Невероятно е, че нямаш нито един белег.

— Доктор Вайнес ме оперира от вътрешната страна. Имам белези в устата, бях отеकъл като боксьор, когато здравата са набили с юмруци.

— Но сега всичко е наред. Той е много способен. Виждала съм го как оперира. Същински магьосник е.

— Виждали сте го да оперира?

— Да. Преправяше един нос. Аз снимах, но само ръцете му, без да се насочвам към лицето. Не обича рекламата.

— Сега разбирам. Чичо Базил имаше право.

— Твоят чичо е онзи грък, нали? Познавам го.

— Така да се каже. — Момчето се смути. — Понякога приятелите на семейството се наричат чичовци...

Силвия усети неудобството му и промени темата:

— Слушай, да се престорим, че искаш да станеш манекен, а аз съм тук, за да направя пробни снимки. Ще ти бъде забавно.

— Но аз не искам да ставам манекен — промърмори той.

— А защо не? Ти си толкова хубаво момче. Имаш лице като...

— Какво лице?

— Изваяно. Да, това е точната дума!

Оглеждаше лицето сякаш го усещаше под пръстите си. Взе своя никон и започна да снима, като продължаваше да говори:

— Обърни се надясно към светлината. Сега се наведи към прозореца и гледай надолу. Между другото, ти си американец, нали? С какво се занимаваш?

— Уча морска биология.

— Ще броиш делфините и китовете.

— Възможно е...

Силвия се въртеше около него и го засипваше с въпроси, за да го разсейва, но момчето ставаше все по-мълчаливо. Бе разсеяно, погледът му се рееше някъде далеч. Бе завладяно от единственото, което имаше значение за него — това, което беше променило напълно живота му.

— Така не става — спря се Силвия. — Не ми помагаш! Та ти не си тук. — Въздъхна и приближи до него. — Слушай, защо не поговорим малко? За каквото и да е. Например можеш да ми разкажеш как стана катастрофата. Разбира се, ако имаш желание.

Той учудено отвори очи. Бяха сами в тази стая и тишината ги изолираше. Тишина, която възприемаха като някакво друго измерение.

— Не беше катастрофа — промърмори като в транс. — Почивах си на един остров и случайно станах свидетел на едно убийство... Нищо не знам, нито кои са убитите, нито кой и защо ги застреля. Нищо... но съм свидетел. Единственият свидетел. Затова смятат, че съм в опасност.

— Кой го казва? Не разбирам. Видял си да убиват двама души и затова...

— А чичо Базил ми обясни, че ако един свидетел не бъде отстранен, както се опитаха да направят онези хора с мен, става най-уязвимото същество — няма да намери покой. Те ще го преследват безкрай. Дори и да се върна у дома, в Америка, пак няма да съм на сигурно място... неизбежно е. Ще се опитат отново или тук, или в Америка.

— Това е лудост. — Силвия изви вежди, внезапно обзета от прозрение. — Сега разбирам.

— Какво?

— Чела съм подобни истории. Имаш ли снимка от преди?

— Да. — Той се поколеба. — Не би трябвало, но ще ти я покажа. — Бързо се отдалечи и се върна със снимката, която доктор Върнън му

бе върнал. — Ето!

Силвия сравни образа на снимката с новото му лице. След това мълчаливо му подаде фотографията. Усмиваше се.

— Никой няма да може да те познае. Спечелил си.

— Не ми казвай, че съм по-хубав. За един мъж не е важно да е красив.

— На всичкото отгоре нищо не разбираш — ядоса се тя.

— Аз пък ти казвам, че си по-хубав от преди и ще бъдеш по-щастлив, защото винаги ще носиш красотата със себе си. Това е като прожектор, който осветява лицето ти. Представи си една стая пълна с хора. Кого забелязваш най-напред? Този, който е най-висок и най-красив.

— Аз не държа да бъда забелязван.

— Аз пък бих дала всичко, за да бъда красива и забелязвана.

— Какво? Та ти си хубава.

— Хайде, де! Ти ми правиш комплимент, а аз съм искрена.

Вдигна визьора до очите си, после остави фотоапарата.

— Слушай, вече ти направих една снимка, която става за документи. Сега искам да те снимам просто така, за забавление. Да вървим до басейна.

Слязоха заедно.

— Съблечи се, сложи си бански костюм — помоли го тя. Направи му две-три снимки, докато вървеше, след това снима в близък план слабото, но силно тяло и се приближи до ръба на басейна.

— Намокри си косите...

— Защо не дойдеш и ти при мен във водата? В съблекалнята трябва да има един бански костюм.

След три минути Силвия се появи с костюм от две части под дрехите си. Потопи се в хладната вода и изплува. Късите ѝ коси бяха прилепнали за главата.

— Но това е морска вода! — Тя заплува към него, сложи ръка на рамото му, леко сведе лице и го целуна по устните.

— Това е първа целувка, Арчи! Целунах те за пръв път в новия ти живот — отново се разсмя тя.

Като се изкъпаха, закусиха под сламения навес. Арчи отново се разприказва:

— Онези двамата се опитаха да ме застрелят. Бях ужасен. Затова останах под водата колкото можех да издържа и заобиколих откъм външната страна на скалата. Зъбите ми тракаха от студ. Успях да се измъкна като рак по скалите и побягнах по плажа, за да се стопля. Страхувах се, че някой може да ме види. Избягвах местата за срещи из селото и се добрах до бунгалото, което дялях с двамата ми братовчеди. Разказах им всичко и заявих, че трябва да си тръгна, защото единият от наемните убийци е в селото.

Двамата се спогледаха и по-големият каза: „Почакай. Отиваме до селото да хапнем по една пица“. Не разбирах какво общо има пицата, но те, сякаш нищо не се бе случило, ме качиха на корабчето, което свързва селището със селото и пристанището. „А ако отидем в полицията — предложих аз, — ще им обясня всичко.“ Но не исках да го правя сам. Исках да дойдат с мен. Все пак аз съм чужденец. Братовчедите ми не се съгласиха. „Идваш с нас при дон Доменико“ — заявиха те. — Беше празник и свещеникът отслужваше следобедната меса. Докато вярващите пееха след благословията, ние се вмъкнахме в сакристията. Свещеникът ни видя и дори не се изненада. Веднага ни направи знак да затворим вратата. Братовчедите ми говореха, а свещеникът сваляше одеждите си. Не каза нищо, излезе в коридора и ни махна да го последваме. Слязохме в едно мазе само с един прозорец, маса, два стола и две походни легла. Той каза на братовчедите ми: „Тук ще е на сигурно. Вие двамата се върнете в селището и ако ви питат нещо, кажете, че си е заминал с ферибота. Разбрано? Нищо друго. Аз ще се погрижа за него.“

Оставиха ме сам. По-късно свещеникът се върна със сандвичи и една бира. Много късно същата нощ дон Доменико ме заведе на пристанището. Нямаше луна. „Имаме късмет — каза той. — Пристига моторницата от остров Маретимо. Качвай се. Ще пристигнеш в Марсала, все едно че се връщаш от разходка. Там ще бъде колата на чичо ти и ще те чака.“

— А как пристигна тук? — попита Силвия, очарована от невероятната история.

— След няколко дни личният джет на чичо Базил дойде, за да ме отведе от Палермо в Ница. После чаках тук, след това отидох в клиниката и едва опериран, пак дойдох тук.

— В „Бел Еър“ беше избухнал пожар — кимна Силвия.

— Другите решиха всичко — въздъхна Арчи. — Казаха ми, че трябва да променя лицето си. Единственият, който ми даде възможност за свободен избор, бе той — доктор Вайнес. Но какво можем да направя?

— Виновен ли се чувстваше?

— Страхувах се.

— Вярвам ти, в подобна ситуация...

— А след страха, се почувствах загубен...

Силвия не знаеше какво да му каже. Когато доктор Вайнес дойде да я вземе, Арчи току-що бе завършил разказа за приключенията си.

— Съжалявам, но трябва да тръгна за Милано. Ако успея, ще дойда лично да ти донеса ретушираните снимки.

Силвия погледна към доктор Вайнес, който приближаваше.

— Дали ще имаш случай да дойдеш в Съединените щати?

— Толкова бих искала да работя с някой прочут фотограф, който да не е баща ми.

— Не знам още къде ще живея — в Ню Йорк или в Канада — каза Арчи.

— Ако дойда в Америка, ще попитам доктор Вайнес как мога да те намеря. Радвам се, че ще имам приятел там.

Арчи видя, че тя се изправи, и я последва. На това непознато момиче бе доверил, без да се замисли, опасната си тайна.

— Чао, Арчи — каза тя.

— Пак ще се видим!

Не знаеше, че бе оставил у нея своята собствена тежест и тъмнина, от които имаше нужда да се разтоварва от време на време, като хвърля по нещо в морето, за да продължава да живее.

ГЛАВА 15

В съня си Саша виждаше бурно небе, почерняло от облаци. То се спускаше над нея като огромна възглавница, която я мачкаше, а в нея се надигаше оглушителен вик. Но причината не бе в гръмотевицата, а в бързите удари на сърцето ѝ, които я тласкаха към съзнанието. „Сърцето, сърцето, умирам... Господи, не! Умолявам те, не преди този ден, може би след това, но не сега, не сега...“

Сърцето спираше, колебаеше се, а после отново започваше да бие, без да удря като с чук, а сякаш прехвъркваше. „Аритмия“ — помисли си Саша, когато се събуди. Не изпитваше болка, а само отчаян страх, който я парализираше.

След няколко секунди пипнешком протегна ръка към шкафчето, блъсна лампата и една книга, която падна на пода. Веднага зад притворената врата светна лампа. Флорет влезе и бързо отиде в съседната съблекалня. Саша вече бе будна и с по-ясно съзнание. Подпря се на лакът и проследи действията ѝ в огледалото.

— Мадам, успокоителните ви капки...

Саша ѝ посочи да ги остави върху шкафчета.

— Върви в кухнята и ми донеси малко портокалов сок — каза ѝ. — Жадна съм.

Когато остана сама, тя се изправи с усилие и отиде в съблекалнята. Намери един флакон, от който Флорет бе сипала капките.

Приличаше на лекарството, предписано ѝ от Върнън, но тя не вярваше. Взе чашата в ръка и помириса водата, в която Флорет бе разтворила приспивателното, и го изсипа върху пръстта на едно растение. Сърцето ѝ вече не препускаше.

Отпусна се във фотьойла и почака да се върне Флорет. Отпи глътка сок и ѝ нареди:

— Върви си, доспа ми се.

Не беше истина, но ефектът от приспивателното, когато го взимаше, бе незабавен, като въздействието на упойка. Върнън не

можеше да повярва.

— Това са валерианови капки, те имат почти същия ефект като плацебото — изпиваш ги и се успокояваш веднага само защото знаеш, че си ги изпила.

Саша не бе напълно убедена. И от предпазливост вече не ги пиеше.

Сърцето ѝ отново подскочи, последвано от тропота на копита. Хвана се за въженцето на звънеца и го дръпна така силно, че събуди всички в къщата. Задъхваше се, лицето ѝ бе изкривено от болка. Видя Флорет на прага, гледаше я втренчено с опулени очи. „И тя се страхува — помисли си в този миг, — сигурно се бои, че е превишила дозата.“

— Извикай веднага внука ми!

Сякаш стигнало края на силите си, сърцето ѝ се успокои. Саша видя, че през щорите се процежда светлина. Утрото бе настъпило. Искаше ѝ се да плаче, защото само след два дни трябваше да замине, а сърцето ѝ навярно щеше да я закотви тук, в това кресло. Нейният полет, нейният тридесет и първи август.

— Бабо, зле ли ти е? — Върнън бе по халат, косите му бяха мокри. Сигурно бе изскочил изпод душа.

— Вече ми мина.

— Взе ли си капките? — Той премери пулса ѝ, преслуша сърцето ѝ и провери кръвното ѝ налягане.

— Ти си най-доброто успокоително. — Тя кимна в знак на отрицание, въздъхна и се усмихна. Понечи да се изправи.

— Стой тук! — спря я той. — Много се изморяваш, винаги си в напрежение, какво си мислиш, че правиш?

— Не ми викай! — захили се Саша. — Знам. — Отпусна се и затвори очи. — Странно, когато Клаудия бе тук, не ми се е случвало.

— Ами обади ѝ се. Попитай я дали не може да се върне.

— Не. — Саша махна с ръка категорично, сякаш искаше да каже: „Сега не е мой ред“ и отново се усмихна: — Ти вече си тук.

— Веднага ще уведомя кардиолога — реши Върнън. — А междувреме от аптеката в „Бел Еър“ ще ти изпиша таблетки, които винаги трябва да са ти под ръка, и ако имаш аритмия, ще вземеш една. Само една! Ще ти ги пратя по Никос.

— По Никос, веднага! — Но щом го видя да тръгва към вратата, отново го извика. Спогледаха се. — Още не съм решила да умирам, не

и сега.

Върнън влезе замислен в къщата си и докато се бършеше, погледът му попадна върху телефона. Бе седем часът. Въпреки всичко реши да опита.

— Събудих ли те...

— Със сигурност не съм от хората, които отварят очи на разсъмване. — Клаудия сънено и спокойно въздъхна.

— Не е на разсъмване и е единственият момент, когато съществува някаква вероятност ти да вдигнеш телефона.

— Така е.

— Е, тогава, добро утро, мадамозел. Само да знаеш колко мразя телефона.

— И факсовете ли? — подсмихна се тя.

— Да, тези, които остават без отговор.

— Стори ми се, че се нуждаеш от време.

— А ти?

— Аз... аз мисля за теб всеки ден, всяка минута. Виждам те пред очите си като... като угризение на съвестта си.

— Угризение? — прошепна той.

— Да, Върнън, защото... защото... се самозаблудих като някое момиченце. Не разбрах нищо за теб. Миналото ти едва бе останало зад гърба ти. Не разбрах и онова, което ми каза за красотата.

— За красотата?

— Да, за нейната власт. И за лекия подход към нещата, който носи смях и радост.

— А ти, ти не стоиш ли там, за да събираш думите ми като в пъзел и да ги комбинираш? — въздъхна той.

— Сложих заедно тези, които се доближават една до друга.

— А другите? Тези, които ти пиша всеки ден?

Настъпи напрегната тишина, последвана от въздишка:

— Помогнаха ми да си запазя надеждата. Чета и препрочитам факсовете ти. Казват ми: „Може би и аз...“.

— Може би какво? — засегна се Върнън. — Не си играй с думите, Клаудия! Не си играй с мен.

Отново настъпи тишина.

— Не искам да си играят и с мен — гласът ѝ бе уверен и спокоен.

— Дениз вече не е в „Бел Еър“ — отвърна той решително. — Бергер я оперира и сега тя е у Инге.

— На две крачки.

— Не мога да я изпратя в Париж.

— Няма да помогне — засмя се тя. — Ще продължи да ми се обажда.

— Обаждала ти се е? Кога? Защо?

— Обади ми се в редакцията на „Смарт“. Два, не... три пъти. Дори и вчера.

— И какво ти каза?

— Нищо. Нищо, защото отказах да разговарям. И аз имам своите лоши моменти, Върнън.

— Клаудия, умолявам те да не обръщаш внимание...

— Всъщност аз не обърнах внимание.

— Не се отдалечавай от мен, не мога да го понеса!

— Но какво искаш от мен? — сега тя загуби търпение.

— Искам да те видя, искам да те прегърна, да те целуна, да те докосвам. Искам да дойдеш тук.

— Не мога, Върнън, не сега. Вдругиден трябва да замина по работа.

— Ако дойдеш, Саша също ще бъде по-спокойна — настояваше той и не обърна внимание на думите ѝ. — Преди малко ѝ прилоша.

— Какво се е случило? — Знаеше, че Саша предпочита да омаловажава нещата.

— Е, имаше аритмия. Може би се дължи само на напрежение. Не пожела да вземе дори нещо успокоително.

— Кой ще се грижи за нея? Върнън, бъди внимателен. Трябва да замина, съжалявам — продължи Клаудия, без да дочака отговор. — След два дни, със Силвия. Ще се обадя на Саша, за да разбере как е.

— Добре. Приятен ден, мадмоазел. Обаждай се.

— Почакай, доктор Вайнес. — Тя се поколеба за миг: — Обичам те. Не знам какво ще стане с нас.

— Ще стане това, че ще дойда и ще те намеря, където и да си по света.

— Мобилният ми телефон не отговаря от толкова далеч. Ще трябва да те потърся аз.

— Не ме карай дълго да чакам.

— Иначе?

— Винаги ще е дълго, Клаудия.

И у двамата остана малко горчивина след този телефонен разговор — една виртуална връзка. В нея участват само гласове и дихание, запълващо паузите.

„Мразя телефона!“ Върнън физически усещаше разстоянието и времето, които се натрупваха между него и Клаудия.

„Факсът е по-добър“ — мислеше тя, затворила очи. Знаците, които се оформяха върху хартията, не изчезваха. Те винаги носеха следата от човешката ръка.

Внезапно Клаудия стана, взе лист и бързо нарисова в долния ляв ъгъл фигурата на един мъж. Той държеше дългата връв на едно хвърчило; едно хвърчило с формата на сърце и потрепващата опашка на комета. Над хвърчилото написа: „Клаудия“, а до мъжа: „Не пускай въжето!“.

Набра номера на факса в дома на Върнън и веднага го изпрати.

Дениз Корто отново се погледна в огледалото над мивката в банята. Лошата светлина образуваше тъмни сенки по лицето ѝ. Операцията на клепачите бе успешна, но бе направена съвсем наскоро. Под долните клепачи се забелязваше тънък белег от присаждането на кожа, взета от годните клепачи; това почти бе възвърнало формата на очите ѝ. Бергер бе способен. Върнън не се бе намесил. Само бе наблюдавал операцията. Поне Дениз така бе разбрала от Инге.

Приглади лепеното си сако. Вече бе изписана от „Бел Еър“ и трябваше да си тръгва. Не бе успяла отново да поговори с бившия си съпруг. Този човек, когото бе познавала като мил, емоционален, увлечен и напълно подчинен на красотата ѝ, сега не ѝ бе посветил дори времето, което главният лекар отделя на пациентка, приета в неговата клиника. Веднъж Дениз се бе опитала да го пресрещне в коридора, но въпреки че я забеляза, погледът му бе насочен другаде.

„Вярно е, че подпалих клиниката му — призна си тя, — но не беше нарочно. Бях отчаяна и исках да умра.“ Нейните съображения винаги стояха на първо място, а инстинктът ѝ да манипулира чрез тях бе така силен, че Дениз винаги вярваше в това, което желае. От четири години бе изключила напълно Върнън от живота си. Сякаш той никога

не е бил част от него, докато преди три месеца най-нахално отново го бе извадила на бял свят. Но и тази маневра, която бе замислила като завръщане от любов, не бе успяла.

„Когато любовта умре, всичко друго изчезва.“ Самата тя бе издрънкала тази блестяща баналност по време на едно от многобройните си интервюта. За съжаление за Върнън бе изчезнала самата тя. Това бе неприемливо за нея. Дениз Корто изпитваше същото изумление, както когато погледнеше лявата част на лицето си — тази половина от образа ѝ, която сякаш не бе част от нея. Бергер бе изтеглил една ивица кожа, за да направи посявка, и белегът бе станал по-видим, червен като рана.

Затова ли Върнън не я искаше вече? Красотата винаги е била силата ѝ. Щеше да си я възвърне на всяка цена. Бергер бе нейната надежда. Дори нейната сигурност. Сложи си тъмни очила. След петнадесет дни щеше да може да се гримира. Петнадесет дни в къщата на Инге, без Ленард да се мотае из краката ѝ, за да размишлява с нея за плановете ѝ.

— Готова ли си? — Инге притвори вратата. — Ако искаш да видиш Върнън, в момента е сам в кабинета си.

Дениз бавно се обърна и направи жест, че се отказва. Завърза копринен шал под брадичката си, прикривайки по-голямата част от лицето си.

— Мила моя — поде тя с глас на примадона, — предпочитам да почакам той да ме помоли да говори с мен.

Инге нищо не каза. Бергер бе направил истинско чудо, за да даде отново на Дениз едно приемливо лице, но в уравнението красотата бе равна на властта, а променливата на времето оставаше скрита и Дениз не я бе взела предвид. Онази италианка бе родена поне петнадесет години след нея.

— Тогава Бергер ще те придружи до дома ми. Чака те отвън. Има и един фотограф.

— Същият, който направи предишните снимки? Добре.

Снимките бяха трогателни, направени след операцията, с превързани китки и бинтове върху очите ѝ, Бергер с обожание държеше ръката ѝ. Обмисляше и друга история, нов изстрел и отмъщение. Една изповед: „Истината, която никога не съм споделяла“, в три части, публикувана от „Воаси“ или друго издание, склонно да

отдели повече място и да преувеличава. Не би трябвало да е трудно. Това налудничаво издание, което имаше стотици хиляди читатели, предпочиташе сексуално драматичните и сантименталните истории. За кратко време Дениз щеше да се върне в телевизията. Значи все още можеше да се смята за известна личност.

— Мислиш ли, че ще свърши работа? — попита тя Инге. — Едно обширно представяне в печата? Трябва да направя удар, но и да обмисля добре какво ще кажа.

Дениз съзнаваше колко решителна стъпка се канеше да направи. Ставаше дума и за издръжката ѝ. А решението ѝ щеше да я отдалечи завинаги от „Бел Еър“.

— Ще свърши работа, ако решиш да подпишеш договора за телевизионния сериал — прагматично отговори Инге.

— Тогава ще се представим нашироко и ще подредим до съвършенство нещата.

— Ти би ли направила този филм? — попита Дениз, тя все още се колебаеше. Сериалът, който нейният агент бе предложил на един телевизионен продуцент, бе очарователна, но рискована идея. Бе ѝ харесала, но се страхуваше. Бе нова версия на известен филм от тридесетте години. В него една красива жена бива обезобразена от насилник. Отдава се на алкохолизъм, от който я спасява един хирург. Той възвръща красотата ѝ и ѝ дава любовта си. „Една първокласна и неустоима сантиментална история“ — казваше продуцентът.

— Оригиналният филм е черно-бял, с Джоан Крофорд и за едновременния вкус бе съвършен — мислеше на глас Дениз. — Новият обаче ще бъде мелодрама със секс и сълзи.

— За телевизията се иска точно това — увери я Инге.

— Но половината филм трябва да снимам с това лице! — сълзливо се оплакваше Дениз, обезкуражена. — Приличам на чудовище. Да се надяваме, че Бергер ще направи някое чудо с присаждането на кожата.

— Ще го направи, ще го направи, това ще влезе в историята на медицината и ще се разчуе. От друга страна, имаш ли някакъв избор? — нетърпеливо каза Инге.

— Никакъв.

Спомни си последния път, когато чу гласа на Върнън, в нощта на пожара, докато идваше на себе си. Говореше с безразличие, дори

хапливо: „Сложете я в стаята до операционния блок. В онази, която току-що се освободи. Изолирайте я, никакви посещения. Утре доктор Бергер ще я прегледа. За щастие раните по китките ѝ не са дълбоки“. И си бе тръгнал, без да я съжали заради сълзите ѝ, заради кървящите ѝ китки.

— Имаш право — призна Дениз. — Но до днес все се надявах.

— Върнън обаче не си мръдна пръста. Чакаше Бергер да те оправи. А той не можеше да не го направи, разбираш ли? — язвително подчерта другата жена.

— Бившият ми съпруг е дипломатичен. Той е лицемер.

За съжаление ѝ се губеше логичната нишка. Единствената нишка, която тя умееше да размотава.

Заповедта, безлична и безапелационна, дойде по факса от Ню Йорк. Инге я развя пред изуменото лице на Стюарт: Fired!^[1]

— От първи септември, тоест след един ден, съм във от „Ес Кей“. Fired, уволнена, във! Разбираш ли? Саша изчака Ленард да замине, преди да ме прободете за последен път. — Инге обикаляше като ранен и разярен хищник из кабинета на Стюарт. Бе напрегната. — Ако беше тук Ленард, може би щеше да я спре.

— Защо казваш „може би“?

— Той винаги се зъби, но нищо не върши. Не иска да застава срещу майка си. Чака я само да умре. — Инге гневно поклати глава. Косата ѝ се развя като черен облак около главата ѝ.

— Седни. От кого получи съобщението?

— От Джеф Дейвисън. Веднага потърсих Саша. Заявиха ми, че си почива, защото вчера е имала пристъп.

— Да. Върнън ми каза, нищо сериозно.

— Наистина ли? — Инге изви вежда.

— Ще се примириш, нали?

— Имам достатъчно доказателства, за да я притискам до стената, докато не умре. — Тя вдигна рамене. — И ти го знаеш. Ще видиш какво ще стане, когато проговоря!

Но в думите ѝ се долавяше странно колебание, проявяваше се някакво безпокойство, Стюарт си даде сметка за това. Нещо от същността на тази жена се изплъзваше на всички, но не и на него.

Дължеше се на инстинкта му. Той разпознаваше хората по техните емоции.

— Все пак ти остава „Бел Еър“, където властваш, разпореждаш се и всеки сляпо ти се подчинява — с известна ирония отбеляза той.

— „Бел Еър“?! И ти смяташ, че Върнън ще тръгне срещу Саша Колмар, след като тя иска да ме изгони?

— И аз съм там. Утре заминавам за Ню Йорк, ще присъствам на годишното съвещание на „Ес Кей“ като представител на Саша.

— Какво? Но това е удивителна новина...

— Защо? Засега отивам като наблюдател, но съм неин специален пратеник.

Инге се облегна на един стол. Поне веднъж не бе сгрешила. Стюарт бе силният мъж и Саша бе наясно с това.

— Радвам се — каза тя.

Той вдигна вежди. Погледът ѝ бе искрен и обезоръжаващ. Без следа от завист.

— Ти си щастлив човек, Стю. Прозорлив. А аз? Аз сгреших във всичко. Виждах в Ленард нещо, което не съществува. Дори вложих амбициите си, желанието си да работя, да имам авторитет. Погрешно ли е всичко това? Да, защото от самото начало той бе неподходящият човек.

— Поне ти осигури охолен живот.

— Мислех, че е достатъчно, че е началото на нещо важно, на нещо мое. — Поклати глава. — Както е било със съпруга на Саша. Да го използвам като трамплин. Да, признавам си, мислех си го и се надявах. Но човешките съдби са различни. И когато го проумях, а това бе отдавна, останах сама. Сама срещу Саша, която винаги ме е мразила, сама с Ленард, който предпочита проститутките. За щастие. Това е моят живот. Пълен провал!

Странен бе покоят, който я завладяваше. Всяка дума, която изричаше, оставяше у нея празнота, а тя я усещаше като нещо приятно, утеха за истината или за това, че се предаваше.

— Ако сложиш нула до единица, получаващ десет. А единицата съм аз — отвърна Стюарт.

Тя объркана притвори очи. Канеше се да каже още нещо, когато долови, че от чантата ѝ се разнася болезненият звук на мобилния телефон.

— Да?

— Заминава. Сега. Влиза в колата. С два куфара.

— Не беше ли зле вчера?

— Да, обаче сега тръгва за летището.

— Сигурна ли си?

— Чух я, като се обади в офиса за частни самолети.

— Гледай ти! Добре. — Изключи телефона и с блеснали очи каза на Стюарт: — Саша заминава.

— Да не е полудяла?! Върнън ѝ препоръча да си почива. Сега ще ѝ се обадя.

— Почакай. Вече тръгва към летището. Ела, ще отидем да проверим накъде е тръгнала.

Втурнаха се към колата на Инге — алфа купе, направено по специална поръчка. Двигателят заемаше повече място от седалките. Тя седна зад волана и излезе от вила „Палма“, като гумите свистяха по чакъла. Насочи се към завоите с голяма скорост.

— Хей, карай по-кратко, не знаех, че си от „Формула две“ — обади се Стюарт.

— Не се притеснявай. Вземала съм уроци по бързо каране.

Стигнаха междуградския път и не след дълго зърнаха пред себе си бентлитото на Саша. То спокойно се движеше. Проследиха колата до летището и я видяха да преминава през една странична бариера, която водеше към второстепенните писти. Когато поискаха да минат и те оттам, ги спряха.

— Отиваме да поздравим госпожата, която току-що влезе и ще заминава — каза Стюарт.

— Можете да отидете пеша. Оставете колата на паркинга.

Докато се връщаха, видяха, че Никос вече излиза. Самолетът — реактивен, с два мотора, бе спрял на стотина метра.

— Почакай! — Инге задържа Стюарт. — Да видим кой е с нея.

Прикриха се зад един служебен фургон. Саша бе още на земята и прегръщаше една жена, която очевидно я очакваше. На няколко метра от тях една фигура в синьо правеше снимки.

— Но това е щурецът! — възкликна Стюарт. — Силвия, фотографката!

— А другата е писарушката, мога да се закълна. Гледай, има и други, по-интересни.

За да се присъединят към Саша по стълбичката слизаха трима мъже — един бе нисък и дебел, вторият бе по-висок, с посивели късо подстригани коси, а последният бе по-възрастен.

— Джеф Дейвисън... възможно ли е? — каза Стюарт. — Вдругиден преди събранието имам среща с него в Ню Йорк.

— Върнън със сигурност знае нещо — злобно подхвърли Инге.

— Не вярвам. Иначе щеше да се втурне тук, за да види Клаудия.

— О, това ли е причината? Значи Дениз има право.

— Какво казва Дениз? — попита той, но бе разсеян, гледаше как Саша се качва по стълбичката с помощта на Клаудия. Питаше се дали не е по-добре да уважи тайната на пътуването на баба си. Нямахше да ѝ хареса, ако разбере, че е шпионирана, а моментът не бе подходящ, за да прави погрешни стъпки. Силвия се бе отдалечила, за да снима самолета. Качи се последна и стълбичката бе прибрана. Включиха двигателите на малкия самолет и той внимателно се завъртя като огромно водно конче, което още не се е отделило от земята.

— Да вървим — реши Стюарт и решително хвана под ръка мащехата си. — Знаеш ли на кого е това бижу — самолетът? Когато се завъртя, видях един герб, който добре познавам — пет звезди около син кръг. На Базил Андрос е.

— И какво от това?

— Може да е поканил всички на гости във Флорида. Дай ми ключовете от колата, Инге.

— Ти ли искаш да караш?

— Да — засмя се Стюарт. — Ти може да си като шампион, когато преследваш една червена микра по Корниш, но аз предпочитам да се върна жив и здрав у дома.

— Кой ти каза, че съм била аз?

— Обонянието ми и начинът, по който шофираш. Хайде, качвай се. Да вървим да пийнем по един аперитив на терасата ми. Ти още не си идвала в дома ми.

Пиеха уиски и джинджърейл. Гледаха към пристанището на Монте Карло.

— Хубаво е тук, нали?

Вечерта бе прекрасна. В хола две сервитьорки от японския ресторант приготвиха вечеря от деликатеси — бял ориз с водорасли, сурова риба, шишчета, миниатюрни хапки суши, нарязани и изкусно подредени във формата на цветя и плодове, топчести сладкиши.

— Обичам японската кухня — каза Стюарт. — Струва ти се, че си играеш, а не се храниш. Освен това ресторантът долу предлага безупречно обслужване.

— Вижда се, че имаш опит да приемаш жени у дома си — усмихна му се Инге. — Това е изкуство, което владеят малцина ергени.

— Е, моите гости обикновено си тръгват с надеждата, че ще се върнат — намигна ѝ той. — Това е изкуство, което се научава. Трябва да призная обаче, че притежавам нещо като призвание.

— Да съблазняваш?

— Да превръщам една среща в успешна. Знаеш ли, когато бях млад, много млад, вече усещах това призвание, но не знаех как да го изразя.

Тя махна с ръка, сякаш не бе напълно съгласна.

— Още като момче ти беше много забавен.

В изящната мансарда на Стюарт цареше атмосфера на елегантна леност и прикрита чувственост и тя си помисли: „Оттук сигурно са минали безброй жени“. Всъщност може би не бяха много, защото Стюарт бе много придирчив. Атмосферата на жилището обаче предизвикваше у Инге усещането за измамни надежди, изостряше някои скрити съжаления. По време на брака си Инге много рядко си бе позволявала по някое целомъдрено и измамно бягство.

— Ти щастлив човек ли си? — неочаквано попита тя.

— Да. — Стюарт не бе изненадан. — Никога не съм се влюбвал. Жените ми харесват.

— И аз не съм се влюбвала. И много малко мъже са ми харесвали.

— Така ли? Може пък да не е чак толкова лошо. Но понякога се налага да се погледне в лицето на страха.

— Ти от какво се страхуваш?

Той не отговори. Междувременно седнаха около масата на пода върху големи възглавници. Стюарт си хапваше, като взимаше храната от лакираните подноси с пръчици. Деликатно хвана едно рулце суши и го подаде на Инге.

— Опитай това.

После наля в порцелановите купички топло саке. Вдигнаха наздравица.

— Хубаво е! — възкликна тя. — И преди съм опитвала саке, но студено не ми харесва. Топлото обаче... — Протегна купичката си към Стюарт, за да ѝ налее отново.

— Внимавай, японците казват, че след четвъртото саке човек не е отговорен за онова, което говори или прави.

— О, би било като манна небесна! За съжаление винаги съм наясно с всичко — и с мислите, и с думите.

— А желанията? Не са ли те по-важните? Трябва по-внимателно да се вслушваш и в тях.

— Рисковано е.

— Ти обаче въобще не им обръщаш внимание. По-точно е, че чуваш лошо.

Тя остави пръчиците, с които трудно боравеше. Изпи на един дъх още една купичка саке.

— Щях да ги чуя, уверявам те! — ядосано възкликна. — Щях да ги чуя, ако не слушах собствения си глас да ми говори. И защо ли трябва да го правя? Нещастна съм, Стюарт. Горда и нещастна. Винаги е било така, от мига, когато се омъжих за баща ти... сякаш потъвах в блато. Наистина, с вдигната глава останах госпожа Вайнес, надявах се да стана личност или поне човек, на когото да се разчита в „Ес Кей“. Трупах бижута и надежди. Естествено, заплатих за всичко с нощите, когато се разхождах напред-назад из спалнята гола, с дантелени бикини и ботуши, високи до бедрата ми. Докато баща ти прегладнееше — тя арогантно погледна Стюарт. — Май не ми вярваш? Беше дори забавно, докато Ленард искаше само шоу... Краят не бе чак толкова приятен. Моят съпруг бе опорочен от професионалистките на четири континента, а аз трябваше да се нагодя към техния стил. Превърнах се в проститутка!

Стюарт внимателно и тревожно я слушаше. Неприятно му беше, че говори така за баща му. Лъжеше ли? Или поне преувеличаваше?

Но Инге не бе в състояние да прекъсне възбуденото си излияние:

— Къде мислиш, че е сега този джентълмен — моят съпруг? Замина за Хонолулу за ежегодния турнир по голф. Не го пропуска не само заради голфа, но и заради екзотичните проститутки. Те много му

харесват... онези, които умеят да използват дори топките за удоволствие... — С отвращение тръсна черните си коси. — Гадост! Когато поиска от мен същото, го засипах с обиди!

— О, Господи! — Стюарт нервно се усмихна. — Изобщо не знаех за този еротичен вариант.

— А ти бе скандализиран, когато видя моите порносписания — предизвика го тя. — Работа за начинаещи в сравнение с баща ти.

— На никого нищо не си казала — след миг промърмори той.

— На кого? На онзи доктор Швайцер — брат ти ли? Или на теб през лятото, когато ме изостави... Да, харесвах ти. Но после избяга като разкаял се грешник.

— Бях много млад, Инге. Мисълта да причиня това на баща си едновременно ме очароваше и ужасяваше.

— А за мен, за мен изобщо ли не помисли? Изяждаше ме с поглед, но не ме виждаше.

— Сега те виждам, Инге. Ти все още си безкрайно желана.

— Сега? — Тя избухна в смях. — Сега, когато съм с десет, не с тринадесет години по-стара — това е невъзможно!

— Ела, ела по-близо. — Той я хвана за китката и я настани до себе си върху възглавницата, на която седеше. — Сега си още по-хубава. Повярвай ми, много по-хубава! Малко си пребледняла, малко си изплашена, но си хубава... И ми харесваш. Знаеш ли, онова лято, когато оставах сам в стаята си, те разсъбличах във въображението си... след това отивах до вратата на стаята ти и не се осмелявах да докосна бравата.

— А аз очаквах да го направя.

— Сега кой те спира? Какво ти даде баща ми, освен унижения, които подхранваха жаждата ти за власт?

— О, да, властта е в мои ръце!

— Ти имаш власт върху него, не го отричай! Власт върху Беате. Власт и върху „Бел Еър“, защото нито аз, нито Върнън сме твои врагове. Но това не ти стига. И щом поиска още, Саша те спря. Остави те на глада, който е подхранван от друг, по-фатален глад, по-дълбок и първичен — глада за секс. Това е гладът, за който здраво си се вкопчила. Това са амбициите, защото нямаш нищо друго. И аз рискувах подобна опасност, Инге. И още рискувам. Но имам предимството, че я познавам и я прогонвам.

— Ти?

— Нима не съм бил винаги вторият? Винаги последният? До вчера. Спасиха ме иронията и жените. Ти обаче пренебрегваш тялото си и когато прелистваш порносписанията си, може би вече не знаеш дали си чувствена или гневна. Не е ли така? — Докато ѝ говореше, той я галеше. Докосваше гърдите и мишниците ѝ под копринената блуза, след това бавно я съблече. Замайваше я с възбуждащи милувки, бе нежен и едновременно с това — жесток в думите си.

— Сега ми се иска да те ухапя така, че да ти остане белег, за да се почувстваш като затворничка и да се страхуваш... Страхът, Инге, ти пречи да изпиташ поразяващото удоволствие, за което мечтаят всички... Направи тази крачка, Инге! Отдай се на един мъж, който е по-силен от теб. Изпитай удоволствието, потопи се в нощта, в която се губиш... — Докато ѝ говореше, той я положи по гръб на пода и докосна врата ѝ. — Виждаш ли, мога да те стисна малко повече. Няма да умреш, но чувствеността ти ще се изостри докрай. Ще бъде една хубава игра... много опасна. Правила ли си някога любов по този начин, с мъж, който ти харесва? Отдавала ли си се изцяло в ръцете му, защото това ти харесва? Това ти е липсвало всъщност и без да знаеш, то те доведе тук, за да ми го поискаш... искаш го... ти го искаш...

Инге бе запленена от гласа му, от ръцете му, които я докосваха и я изпълваха със страст. Възбуждаха я и не ѝ даваха покой, докато не му отвърна с дълъг стон, неустоим, умоляващ и отчаян. В него се изливаше самотата ѝ. Отпуснаха се на дебелия килим, направен точно като че ли за да се въртят и да се търсят, да се вкопчват един в друг и да се вклиняват в този танц, който всеки от тях преживяваше със собствените си илюзии. Когато останаха неподвижни, останали без дъх, Инге имаше чувството, че се е измъкнала от някаква стара и люспеста кожа.

— Беше същото като първия път — прошепна тя след известно време.

— Какъв първи път?

— Не ми казвай, че не си спомняш. Не беше толкова пиян. Онази нощ, когато се любихме. Ти си я забравил. Аз обаче не можах.

[1] Fired (англ.) — Уволнена! — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Церемонията се състоя в Атина по залез-слънце. Един залез в края на лятото, когато небето се оцветява в розово. А докато разказваше за нея в последната глава на книгата, Клаудия се изкушаваше да пише от първо лице.

Заедно с Джеф Дейвисън беше в украсената с цветя лимузина, която взе Саша от къщата на Базил, разположена в съседния на царския палат квартал, и я заведе до малката църква „Света Капникарея“ в Монастириаки. Тези старинни имена поразяваха Клаудия. Когато минаваха с лимузината, на пазара затваряха магазините и прибираха сергиите. Хората лентяйстваха в равнодушното и жизнено спокойствие на Гърция. Саша мълчеше, а Клаудия се мъчеше да отгатне мислите ѝ.

Питаше се какъв ли е вкусът на щастието, дошло толкова късно? Откакто Саша я бе прегърнала на летището в Ница и бе прошепнала: „Отиваме в Атина, където утре ще се омъжа...“, ѝ се струваше, че се е превърнала в друг човек. Мълча по време на целия полет.

— Щеше да ми е приятно, ако и моите момчета бяха тук... — беше казала Саша.

После отново бе потънала в мълчание и в един миг, надвита от умората, тя бе заспала.

— Булката спи... — измърмори Силвия, която още не вярваше на тази приказка, на този полет с малкия самолет, чиито седалки бяха тапицирани с кожа и че точно на нея се бе паднало удоволствието да снима тази женитба, която слагаше край на една невероятна история. Запознали се, когато били на двадесет години, обичали се цял живот и се женеха на осемдесет. А Базил Андрос, който с още двама приятели ги чакаше на летището в Атина, сякаш не стъпваше по земята. Бе целунал ръката на Саша, а после двамата се бяха прегърнали нежно, почти ритуално. На Силвия ѝ приличаха на двама чужденци.

Лимузината бе украсена с бели рози и калии. И букетът на Саша бе от бели рози с една کالا по средата. Носеше светлосиня дреха, която

й бе ушила Жанин Бел, без да знае, че ще бъде булчинска рокля. Бе си сложила и прочутите огърлица, обици и гривна от диаманти и сапфири, принадлежали преди два века на една кралица. Когато видяха църквата, Саша разгъна един копринен бродиран шал, сложи го на главата си и го завърза под брадичката си. Така се скриха бръчките по шията ѝ, а остана само подмладеното лице.

Базил ги очакваше до украсения с цветя портал на малката църква. Силвия бе избързала, за да снима отвътре, докато църквата бе празна, и след това се съсредоточи върху булката, облежната на ръката на Джеф. Богомолците бяха изненадани. Може би си казваха: „Сигурно е сребърна или златна сватба“. Но щом Саша спря и се огледа бавно наоколо, по-бледа от цвета на византийския шал, и се усмихна, всички заръкопляскаха. Базил тръгна срещу нея. Изглеждаше спокоен. Клаудия си спомни деня, когато баща ѝ се ожени за Елена.

Сребърните икони в църквата бяха отрупани с цветята, а восъчните свещи с цвят на мед капеха върху белите листчета. Църквата бе толкова малка, че освен младоженците и свидетелите, събра много малко хора. На прага просякинята, която винаги стоеше пред входа, протестираше срещу онези, които влизаха, без да ѝ дадат една драхма.

Силвия, заета да снима, не успя да проследи целия ритуал. Един от синовете на Базил запечатваше с камера всеки момент, а Клаудия ги запазваше в паметта си. На прага на църквата Джеф отстъпи на Базил мястото до булката и двамата заедно преминаха разстоянието до малкия олтар. Свещеникът, с одежди в червено и златно, стоеше изправен между двама дякони и обръщаше главата си към една стойка, върху която бе отворен псалтирът с изящно изрисуваните си страници. След това се обърна към младоженците и като ги огледа, започна да чете на гръцки службата.

— Казаха ли вече „да“? — Силвия бе объркана от ритуала, който никога не бе виждала. — Размениха ли си пръстените?

— Не знам, не знам — измънка Клаудия.

— А ти защо плачеш?

По лицето ѝ се стичаха сълзи и падаха върху новата бяла копринена блуза, която си бе облякла сутринта.

— За теб и за Върнън ли мислиш? — Силвия стисна ръката ѝ.

Но Клаудия мислеше за младоженците, за тази двойка, която изживяваше последните си години. Мислеше за жената, която от два

дни получаваше сърдечни пристъпи и можеше да умре всеки момент, но въпреки това имаше кураж да осъществи мечтите си докрай. Клаудия, която сега започваше да обича, се страхуваше от силата на любовта, която ги бе довела дотук след толкова години. Повече от половин век, докато са били разделени, те са си принадлежали.

— Не мисля за Върнън и за мен — пое дълбоко дъх тя. — Мисля за тях. Такава любов ме плаши. Женитбата е тайнствен ритуал. Той може да бъде отправна точка или място на пристигане.

Двамата свидетели — Джеф Дейвисън и най-големият син на Базил, получиха короните от бели цветя и ги държах високо над главите на младоженците, като ги размениха три пъти. Тогава Базил хвана ръката на Саша и като я държеше здраво, двамата обиколиха три пъти малката маса до олтара, а другият син на Базил — Мат, бе оставил камерата и хвърляше върху младоженците шепи ориз.

— Това е танцът на Исая — каза Силвия, която снимаше като луда. — Мат ми я обясни снощи. Страшно е, ако младоженците не се държат здраво за ръцете. Ако се пуснат, до шест месеца бракът се разпада.

— Суеверия — заяви Клаудия, а младоженците бяха завършили третата обиколка. Мат Андрос отново се бе заел с камерата, а Клаудия се взираше в средиземноморските черти на петдесетгодишния атлет.

Синовете на Базил. За тях, за Джеф Дейвисън и за момичетата бяха запазени три апартамента в един от най-елегантните хотели на Атина. Предната вечер, докато Саша си почиваше в дома на Базил, отидоха заедно да вечерят в един ресторант под Акропола. Клаудия сподели с Джеф новината за предстоящото ѝ пътуване до Ню Йорк, за да се срещне с редактора, който щеше да се погрижи за книгата им със Саша. Непрестанно усещаше погледа на Мат.

— Толкова прилича на баща си — бе казала Саша, а Клаудия се питаше: „Нима е възможно никой от семейството на Базил да не знае?“.

— От нас, децата, само аз знам тази история — сякаш в отговор на въпроса ѝ изрече Мат. — Разказа ми я майка ми преди много години, когато се разболя.

— Розали Лучера? — Клаудия я назова с моминското ѝ име, с което бе влязла и в книгата със спомените.

— Да. Знаеше, че двамата отново са се намерили и всяко лято прекарват известно време заедно. Спомням си, че ми каза: „Това е съдбата. Нея той обичаше повече от мен. И ще се ожени за нея. Той държи на думата си“.

Малко по малко героите на тези спомени заемаха местата си и завършваха историите си. Всеки сам определяше собствения си път. Покланяше се като актьор в края на представлението: „Лека нощ, живот. Утре се започва отново, утре е нов ден и така нататък, и така нататък“. Има определено време, за да достигне човек до края на своята съдба. Днес бе денят на апотеоза на Саша и когато тя излезе от църквата, хванала под ръка съпруга си, така изправена, висока и красива, с блестящи коси и византийския шал върху раменете, отново избухнаха аплодисменти. Ръкопляскаха всички наоколо — хора, които не познаваше, не знаеше дали са бедни или богати, хора, които се питаха дали това е златна сватба, или изумителна ненавременна и непредвидена женитба по любов, защото любовта няма правила.

В този момент Мат Андрос прегърна баща си и го поздрави на гръцки: „Se' hereto...“, което означава: „Нека радостта да е с теб!“. Това е пожелание, но за да се сбъдне, трябва да бъде изречено от човек, който е свързан с кръвна връзка с теб.

Лимузината и другите коли с гостите обиколиха бавно града и почти по здрач стигнаха дома на Базил. Колата на младоженците спря пред стълбите. Някой отвори вратата и пред Саша неочаквано се появиха внуците ѝ.

— Това е моят сватбен подарък — каза Базил. — Днес трябваше да има и някой от твоята кръв, за да ти пожелае да бъдеш щастлива.

Тя се приведе и хвана ръцете на Стюарт и Върнън, за да слезе. После прегърна и двамата.

— Защо плака толкова в църквата? — попита Върнън Клаудия, която бе излязла на терасата.

Залата, където бе поднесена сватбената вечеря, запазена за семейството и неколцина приятели, блестеше като шлифован кристал. Преди да сервираг сватбената торта, Саша стана от масата и поведе всички към салона, където върху легло от бели цветове изпъкваше

трофеят от сметана и целувки. Тя вдигна чашата с шампанско към съпруга си.

— В чест на най-верния мъж, когото познавам — изрече.

В този момент Клаудия бързо излезе от залата. Върнън я забеляза и докато всички вдигнаха на здравица с пожелания за радост, той я последва на терасата с чаша в ръка.

— Видял си ме в църквата? Как така, като ти не беше там? Цял ден гледам Саша, опитвам се да разбера какви чувства изпитва и все не успявам.

— Защо не се опиташ да изясниш своите?

— Защото... — тя погледна към залата, после — към градината. — Защото са много объркани и болезнени. Кажете как пристигнахте.

— Базил изпрати да ни вземат със самолета му. Знаеш ли, че Стюарт ви е видял като сте тръгвали?

— Знаехте ли за сватбата?

— Не. Базил каза само, че баба има нужда и от двама ни. Страхувах се, че е зле. Ти обаче си знаела.

— Да, но разбрах, когато тръгнахме от Ница. Знаех, че трябва да направя някакъв репортаж и да го пазя в тайна.

— Запазването на тайната остава в сила до двадесет и първи септември, когато Саша ще се върне във вила „Палма“ — усмихна се той.

— Може би няма да се върне в онази къща.

— А ти?

— Аз? Какво общо имам аз? Трябва да завърша книгата, а и това не е моят дом.

— Клаудия, ти не искаш да ми отговориш.

— Да ти отговоря? — Тя отново се развълнува. — Колко от времето си можеш да ми отделиш, за да ти отговоря? Един час? Една вечер? Тази нощ? Още един ден и още една нощ? Толкова, а и много повече дни и нощи са нужни, за да говорим, да се слушаме, да се сбlijим, а не само за любов.

— Защо? Толкова много ли те разочаровах?

— Не, но... Получи ли факса ми? Онзи с хвърчилото?

— Да, трогна ме.

— Но не разбра, че аз съм онова хвърчило, което ти държиш, а вятърът ме отнася.

— Ти обаче искаш да те държа. Беше написано: „Не изпускай възето“.

— Искам също и да се оставя на вятъра и да избягам... да избягам, преди да отвориш ръка и да ме изпуснеш...

— Защо ми каза: „Не знам какво ще стане с нас?“.

— Защото нищо не е вечно, Върнън. Аз го знам, усещам го в себе си, в една черна дупка, която е на дъното. Ентусиазирам се, влюбвам се, вярвам, но там долу е дупката.

— Кой я издълба?

— Ами... Преди теб никой мъж не ми е казал, че ме обича. Въпреки това...

Той я прегърна.

— Ти не се боиш от любовта, тялото ти е прекрасно и откликва на ласките, не си ли спомняш?

— Да, но после? Ти имаше Дениз и „Бел Еър“. Коя бях аз? Тогава почувствах онзи вятър, който ме отнася, вятърът на всички възможности, на всичко непредвидено. Разбираш ли?

— Да.

— Искам те. Искам нещо сигурно, искам и този вятър, който е като същността на нещата. Те още не съществуват, нито се знаят... по същия начин искам и теб. Тази сутрин в църквата, докато си мислех за младоженците, ме обзе една отпадналост...

— Една отпадналост? — повтори той, защото не разбираше.

— Да, едно особено чувство, което ме накара да се разплача — не знам защо или може би заради всичко, което очакваме от живота.

— На колко години беше, когато баща ти и майка ти се разделиха? — попита Върнън.

— Какво общо има това сега? Дванадесет, тринадесет. Но битката помежду им продължаваше от години. Те ту се събираха, ту се разделяха.

— И ти бе по средата.

— Е, това е стара история — тази за разделените родители. Всички психоаналитици я използват, за да опростят нещата. Но те никога не са ми липсвали.

— Никога не може да се опрости страданието, но човек страда заради първичното: смърт, раздяла, самота. И аз знам нещо. Приключва и после се появява страхът.

— Аз не се страхувам. Напротив. Вътре в себе си усещам едно торнадо.

— Ти не се страхуваш да рискуваш, заради каквото и да е предизвикателство, което изключва чувствата — уверено каза той.

— Не е вярно. Влюбих се в теб, това вече е риск.

— Защо? — засмя се Върнън. — Виждаш ме по различен начин, а всъщност не съм ли аз онзи верен мъж, който държи връвта на твоето хвърчило?

Докато говореше, той видя Стюарт и Джеф Дейвисън до остъклената врата. Незабавно им махна с ръка, за да ги спре. Отново се обърна към Клаудия, като съзнаваше, че разполага само с няколко минути, за да реши и да я накара и тя да вземе решение.

— А сега ела с мен да се сбогуваме с булката. После ще минем през хотела ти, ще си вземеш багажа и веднага отиваме на летището.

— На летището? Не мога.

— Длъжна си да го направиш, защото те държа за ръка. Не искам да чакам повече, Клаудия. Няма да те оставя да мислиш, че между нас има нещо недоизказано. Не ти позволявам и разполагам с всичкото време за теб. Цялата тази нощ по време на полета, утре и още, и още.

— Трябва ли да се върнеш във вила „Палма“?

— Ще слезем в Ница, а самолетът продължава за Париж, откъдето Стюарт и Джеф ще хванат полета за Ню Йорк. Всичко е предвидено.

— И аз ли бях предвидена?

— Не. Ти си непредвидима. — Той я хвана за ръката и я поведе към салона, където Саша вече гледаше към тях.

Нощта бе много светла. От терасата на къщата на Базил погледът стигаше чак до Сан Джорджо ди Ликабето, а в ниското се виждаха градините на кралския дворец. Саша познаваше изгледа, защото бе отседнала за няколко дни в тази къща през последните две лета, прекарани с Базил. И въпреки това всичко бе като ново за нея и всеки път отново трябваше да го завладява.

А може би на това място тя нямаше корени. Но къде са корените й? Винаги се чувстваше като странник, който няма дом, където да се

върне. А сега? Беше ли нейна тази къща? А белият куб с колонадата на Андрос? А новата вила на Кап Фера, в която бе спала само една нощ?

„Моят дом е Базил“ — щастливо си помисли тя.

— Не си ли в състояние да спиш една нощ, без да ставаш да гледаш... и аз не знам какво — небето, звездите...

— Не и след ден като днешния.

— Наметни се с един шал, хладно е.

— Знаеш ли от колко време сме заедно, сами, без да мислим, че след малко ще настъпи мигът, когато трябва да се разделим?

— Да видим. Часовете ли искаш да преброиш?

— Женени сме, Базил. Наистина сме женени. Още не мога да повярвам.

— През целия си живот знаехме, че ще се случи, макар да не вярвахме напълно.

— Да, само се надявахме. От самото начало бе нещо като мираж.

— Не. В началото бяхме сигурни, че ще се възползваме от живота, без да чакаме — възрази той.

— Спомняш ли си добре какви бяхме като млади? — Саша се усмихваше, спомняйки си младия Базил. — Ти беше красив, слаб и подвижен като испански танцьор и тази твоя бронзова кожа бе така гладка, че ме влудяваше. Беше много красив, Базил. Но сега си похубав.

— Да, с десет кило повече и малко по-малко мускули.

— Но върху лицето ти е изписан животът ти! Беше добър живот.

— В началото живеех малко като пират, но ми допаднаше. Постепенно забогатях. Когато работата ми се разрасна, тогава у мен се появи безпокойството. Толкова пъти съм ти го разказвал. Имах всичко — деца, семейство, успех... но нито семейството, нито властта или парите успяха да ме затворят в клетка. Повтарях си, че бих могъл да си тръгна с раница на гърба като Нафтис от площада на Андрос. И за да си го докажа, отделях от времето си, пътувах сам. Неприятни пътешествия по места, където туристическите агенции не са стъпвали... И така години наред. Всичко това го знаеш.

— Харесва ми да го слушам отново, както правеше толкова пъти, когато стояхме под навеса на къщата в Андрос, свечеряваше се и наоколо запалваха светлините. Да говорим и да слушаме ни харесваше може би повече, отколкото да се любим.

— Не бих казал — засмя се Базил. — Тогава...

— А сега? — усмихна се и Саша. — Връщането назад в спомените не е ли като да правиш любов?

Базил замълча, а след това убедено потвърди:

— Мисля, че нищо не сме загубили, като се оженихме днес. Може би разстоянието, което ни делеше, подхранваше желанието ни да се съберем. Женитбата понякога може да даде голяма сигурност. Но не и с теб.

— Така ли мислиш? Кой знае как щеше да протече животът ни. Но и аз не изпитвам съжаление. Обаче през тези двадесет години, които преживяхме, без да се видим...

— Преди да се срещнем в Париж ли?

— Да. Изпитвах непрестанна мъка, сигурно съм ти казвала. Питях се какви деца бихме могли да имаме двамата. Един ден обаче си казах, че няма да мисля повече и че дъщерята, отредена от съдбата ми, е „Ес Кей“. Толкова.

— Ако Ленард не те бе разочаровал така — промърмори Базил.

— О, сега вече няма значение. Освен това Ленард бе последователен в безразличието си — стигаше му да живее като милиардер, без да си мръдне пръста, като принц, който предпочита да има богата издръжка вместо корона... — Тя се засмя. — И така, предполагам, че всички очакват двадесет и първи септември, за да прескоча едно поколение.

— Може би Ленард няма да се върне навреме за събранието.

— Ще се върне, ще се върне! Любопитен е като маймуна. Ще си дойде от Хаваите лустросан и почернял, ще довлече и Инге, макар че не съм я поканила.

— Надушвам битка. — Базил я прегърна. — Ще имаме време да поговорим. Сега заслужаваме две седмици само за нас. Решавай ти. Искаш ли да останеш тук за няколко дни и да си починеш? Или веднага да вървим на Андрос? Утре? Ще ти хареса ли едно пътешествие между островите и турския бряг? Нашият „Юпитер“ е готов на пристанището в Рафина.

Саша не отговори.

— Всички си тръгнаха — синовете ти, моите момчета, дори Клаудия. Сега сигурно летят над Италия.

— Самотна ли се чувстваш?

— Никога, Базил — тя го прегърна и положи глава на рамото му.
— Никога, когато съм с теб. Но... — засмя се, сякаш я забавляваше някаква мисъл — две нощи преди да тръгна, се почувствах зле и се изплаших.

— Повика ли кардиолог?

— Да, а преди това — внука ми. Беше само аритмия.

— Сигурна ли си?

— Да, а също и Върнън. Чуй ме — не се страхувах, че ще умра, а че няма да преживея днешния ден. И се помолих, наистина се помолих: „Господи, почакай поне до вдругиден, почакай, дори да е последният ми ден“. Сега обаче... се надявам, че не е чул думите ми.

— Ти си невероятна! — засмя се Базил. — Сключваш сделки с Бога и с дявола едновременно, за да постигнеш онова, което искаш.

— Не ми е достатъчно. Никога няма да ми стигне времето, за да бъда с теб.

Като в някакъв шемет мислите предхождаха бъдещето. Колко дълъг бе пътят пред тях двамата? Шест месеца, една, две, три или повече години? Или едно безкрайно дълго време, което минаваше отвъд границата. „Онази“ граница, през която влизаш в един друг живот — първо тя, а после Базил, който бе по-млад, или пък двамата заедно. „Господи, не! Стига. Защо не си стоя в настоящето, в този миг, тук и сега заедно с Базил и не попитам нещо друго?“

— Ела, хайде да лягаме. Уморена си.

Бавно се върнаха в стаята. Саша свали шала и халата си, огледа се и въздъхна.

— Какво правиш? — попита я Базил, като я видя права със сатенена нощница и затворени очи.

— Така се виждам като Саша преди много години, с руси коси и без бръчки. — Тя се усмихна, но не отвори очи. — Същата съм тук, вътре — докосна гърдите си.

Шестимата пътници в самолета се бяха настанили в удобните кресла с подвижни облегалки. Синовеите на Базил спяха. Стюарт и Джеф Дейвисън също дремеха. Самолетът бе излетял от Атина късно през нощта. Бяха чакали повече от час свободен коридор. Сега прелитаха над Тиренско море? Клаудия имаше чувството, че нощният

полет е вододелът на живота ѝ. Върнън седеше до нея и я слушаше как шепне.

— Когато за пръв път дойдох в Ница — довери ми тя, — сякаш получих предупреждение, че ще се сблъскам с редица показателни съвпадения. Същите, които ме доведоха дотук, до този полет.

Клаудия не го поглеждаше, докато говореше.

— Съвпадения? Можеш да ги наречеш неочаквани събития.

— Слушай, Върнън, не искам да разчитам на случайността. Нужно ми е да съм наясно къде отивам.

Дълго разговаряха. Всъщност говореше Клаудия, отначало думите ѝ се лееха неохотно, а после сякаш беше изпаднала в транс. Този транс изваждаше на бял свят забравени лица, места и факти, и важни, и незначителни, но свързани с невидими нишки. В този разговор, който представляваше последователност от образи, се появяваха също така Лудовико и Алма, Перикъл и Елена, къщата в полето и американските лета, преживени като хепънинг, красивите момчета, които ѝ бяха харесали. Липсваха раните на ревността и нуждата от някой определен човек сред всички други. Появяваха се и някои сезони от юношеството ѝ — месец май, когато ходеше на църква всеки ден, за да се моли да се случи нещо в живота ѝ, почивните дни в средата на лятото, прекарани с баща ѝ край морето.

— Дълго вървахме по една козя пътека, наричана „Виа дел Аморе“^[1]. Имаше такава светлина там горе, че само като говоря, ми прималява.

— Когато говориш за баща си, винаги се вълнуваш — кротко отбеляза Върнън.

— Възможно е. Лудовико е много специален. А майка ми ме караше да изпитвам вина, защото той ми липсваше. Уверена съм обаче, че и тя страдеше.

— Защо се разделиха? Заради Елена ли?

— Елена се появи по-късно, след развода — убедено заяви Клаудия. — Разделиха се, защото майка ми до известна степен е като мен. Прекалено различна.

— От него ли?

— Когато двама души се женят, те трябва да се движат паралелно, нали? А те бяха като остриетата на ножица, срещаха се, а

после тръгваха по различни пътища. Всеки път се срещаха, за да се наранят. Освен това ставаше дума и за пари.

— Проблеми ли имаше?

— Истински проблеми не сме имали, защото Лудовико печелеше достатъчно. И сега печели. Но парите не го интересуват. Все го чувах да повтаря: „Не искам само да работя, искам и да живея“. Майка ми обаче се стреми с парите да спечели още пари. Омъжи се повторно за много богат човек не защото искаше да се превърне в дама от Милано, а защото с парите на Перикъл създаде списанието си. Влюбена е в „Смарт“ и в милиардите, които успява да изкара.

— Милиарди?

— Да, от реклама. Но тя работи като някой чернокож, а когато се реши да пътешества, се връща една седмица по-рано от предвиденото. — Клаудия пое дълбоко дъх. — И двамата са луди, но по различен начин.

— А ти коя от двете лудости предпочиташ?

— Нито едната, нито другата. Бих искала да имам собствена лудост.

— Каква е тя?

— Ти например. Да пиша книги, да пътешествам, за да открия света. За съжаление човек не може да има всичко.

— Защо не? — възрази Върнън. — Стига да си в състояние да желаеш много. Почти всички си налагат ограничения. А и всъщност желанието би могло да ни приближи до онова, към което се стремим, да го направи част от живота ни.

— Да желаеш силно — повтори Клаудия. — Харесва ми. Трябва да се науча да го правя.

— Та ти вече го можеш! Не го ли направи, като прие предложението на Саша?

— А ако две желания те спират, защото са противоположни?

— Например? — учудено я погледна той.

Клаудия вече бе стъпила върху свличащи се камъни. Изглежда го напрегнато.

— Още ли не си го разбрал? Обичам те, Върнън. До лудост съм влюбена в теб и те желая. Но ако ми предложиш да се оженим... ще ти откажа. Какво значи да бъдеш съпруга? Видях майка ми и баща ми! Не, тази работа не е за мен.

Върнън се приближи до нея. Страната му докосваше нейната. Дъхът му бе изгарящ, сякаш се канеше да я целуне или да ѝ прошепне любовни слова.

— Аз не искам да се женя за теб, Клаудия — прошепна той. — Искам те такава, каквато си, готова да се оставиш на вятъра, на чувствата си, на проектите си, но завързана за мен с една нишка...

— Сигурно си вярваш, но не е така. Когато дойде в дома на баща ми, разбрах — ти искаш жена, която да е стъпила здраво на земята.

— Не искам такава съпруга — бавно повтори Върнън и се замисли за миналото. — Толкова заложих на една жена, която на всяка цена искаше това име и тази роля, но живя с тях като празна черупка. Затова, ако трябва да рискувам отново, предпочитам едно хвърчило, едно красиво хвърчило, понесено от вятъра. Може би то ще ми даде и на мен крила, за да се нося из въздуха, както правя в този миг. Ти, Клаудия, можеш да ме тласнеш нависоко. От това имам нужда...

— Да те тласна? А „Бел Еър“? А хирургията?

— Не искам само да режа и да шия богаташи. Вече правя само това. И както казва баща ти — искам и да живея.

— Ти смяташ ли, че можем да живеем заедно? Господи, Върнън! Не искай нищо от мен. Само ме прегърни силно.

В този миг Стюарт докосна рамото на Върнън и каза:

— Погледнете вдясно. Зората. Блажени са тези, които са я видели.

Във вила „Палма“ пееха птиците, но прозорците още бяха затворени. Върнън отключи блиндираната врата, която водеше от градината в коридора, и занесе багажа на Клаудия в стаята, в която обикновено отсядаше.

— Ето те у дома, мадмоазел. Добре дошла. Почини си.

— Тръгваш ли?

— Отивам да поспя няколко часа. В девет имам операция.

— Прав си. — Клаудия потърка буза в неговата.

Вече не ѝ се спеше. Чувстваше се неловко, нямаше намерение да идва тук и ѝ се струваше, че е попаднала на непознато място. Стаята, покрита с цветя, ѝ бе станала чужда. Остави саковете си на килима, свали блузата, която бе облякла за церемонията в църквата и за

вечерята. В Атина ли беше? Колко хиляди километри има дотам? Стана ѝ студено. Взе дългия халат, който висеше в банята и се сви в едно кресло. Беше изморена, чувстваше се изчерпана от многото изречени думи и сама не знаеше от какво има нужда.

„Не дойдох тук, за да остана сама в тази стая“ — помисли си тя. Не искаше да се люби, искаше само да бъде с него.

Спокойно отиде до края на коридор, натисна вратата, която Върнън не бе заключил, и прекоси градината. Спря пред къщата му. Бе затворена. Заобиколи и слезе в един от гаражите, за да се качи по вътрешната стълба. И така, влезе мълчаливо в къщата, която бе напуснала сутринта, когато в „Бел Еър“ избухна пожарът.

Върнън се бе съблякъл и бе захвърлил дрехите си. Спеше.

Лежеше в ниското широко легло само по слипове. Ръцете му бяха разперени като крила на самолет. Клаудия седна на пода и се загледа в заспалия мъж. „Това е мъжът, когото желая.“ Действаше ѝ успокоително да го съзерцава така. Гледаше го и запамяташе всяка подробност — главата с дълга коса, бузите, потъмнели от сянката на брадата, широкия гръб, силните ръце и краката, които помръдваха — сигурно сънуваше, че върви. Искеше да го докосне, да почувства кожата му, формата и топлината на тялото — без да го буди, само за да запомни и тези усещания.

Колко време е нужно, колко любов, колко докосвания, за да опознае човек едно тяло и да го разпознава сред хилядите? Сети се за *desaparecidos*^[2]. Жените вървяха и търсеха сред трупове телата на своите мъже. За част от секундата ѝ се стори, че спящият мъж е уязвим и много скъп за нея. Искеше да го защитава. Протегна ръка и докосна косата му. Той се обърна и въздъхна. След това отвори очи.

— Ела тук, съзерцателко.

— Спи, спи — тихо се засмя Клаудия. — Аз само те гледам. Изучавам те.

— Ела тук, не ме карай да говоря, иначе ще се събудя.

Тя легна до него и той я прегърна. Сложи глава на неговата възглавница, а равномерното му дишане започна да я унася.

[1] Виа дел Аморе (ит.) — Улица на любовта. — Б.пр. ↑

[2] *Desaparecidos* (исп.) — изчезнали. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Стюарт Вайнес караше своя стаж във властта по време на дългите и трудни събрания за генерално планиране. Слушаше и наблюдаваше и възрастните, и младите мениджъри. Първите бяха като неръждаем лост за управление и бяха съпровождали Саша през десетилетията, когато тя бе президент. В ръцете им бе решителната власт. Другите бяха привлечени наскоро от различните отдели на огромната и разклонена фирма. Но бяха малцина. Средната възраст на управляващите „Ес Кей“ надвишаваше шестдесет години. „Доста възрастни“ — мислеше си Стюарт, който стоеше встрани, слушаше и наблюдаваше.

Събранията приключваха в един на обяд, а следобед той работеше с Джеф Дейвисън и получаваше нови познания. Те щяха да му послужат за окончателния доклад, който трябваше да представи на Саша. Вечер продължаваше своите проучвания, като канеше на вечеря младите мениджъри, които бяха привлекли вниманието му по време на събранията. Изненадваше ги и ги очароваше с чувството си за хумор, с острия си ум и с бдителността си. По време на една от тези вечери поредният поканен се опита да премине границата.

— Кой ще бъде новият президент?

— Баща ми, предполагам — отвърна Стюарт.

— Значи е вероятно да настъпи някаква промяна.

— Не е сигурно. Ще се разбере.

— Защо Ленард не присъства на планирането? — попита младият мениджър с престорена невинност.

— Струва ми се, че участва в някакъв турнир по голф в Хонолулу, въпреки че турнирът вече трябва да е приключил.

Вероятността Ленард да стане президент, за всички представляваше много голяма опасност. Трябваше да се предотврати. А мисълта, че ще трябва да понасят и високомерието му, за най-способните бе обида, трудна за преглъщане. Съществуваше и възможността да отидат при конкуренцията.

В такъв случай на Стюарт щеше да се наложи да лавира между един неспособен баща и една мащеха кариеристка. Та дори и да се съюзи с нея. Освен ако Саша не вземеше решение да прескочи едно поколение. Тя беше достатъчно съобразителна, за да разбере ситуацията, и имаше достатъчно власт, за да действа.

„А ако Върнън е избраникът?“ Саша знаеше добре, че само един човек може да я замести в управлението на „Ес Кей“ и че властта има сила, когато я държи една справедлива ръка. Загадъчната и хитра кралица познаваше мъжете. От нея Стюарт бе наследил желанието да командва, а и удоволствието от богатството, способността ѝ без предразсъдъци да взема решения. „Това е моят миг, това е моят миг“ — повтаряше си Стюарт, който на тридесет и две години не мислеше нито за любов, нито за семейство, а само и единствено за „Ес Кей“ и за себе си. Несигурността го измъчваше.

Същата вечер, когато се прибра в големия апартамент на Саша пред Сентръл Парк, където семейството отсядаше, когато беше в Ню Йорк, намери странно съобщение, записано на телефонния секретар.

„Позвънете в хотел «Санди Лейн» в Барбадос.“ „Барбадос!?“ Следваше и телефонният номер. Беше късно. „Или е било грешка, или отново ще се обадят.“ Сутринта го събуди телефонът и непознатият глас, който изрече на безупречен английски:

— Бих искал да разговарям с някого от членовете на семейство Вайнес.

— Аз съм Стюарт Вайнес.

— Тук е директорът на хотел „Санди Лейн“ от Барбадос. Господине, много ми е трудно да ви съобщя тази новина от разстояние.

— Каква новина?

— Снощи господин Ленард Вайнес преживя едно произшествие.

— Баща ми? Не знаех, че е в Барбадос.

— Пристигна онзи ден. Идва тук всяка година, за да си почине. Имаме прекрасно игрище за голф.

— Какво е станало — Стюарт чуваше собствения си нормален и почти безизразен глас и сподавяше единственото чувство, което започваше да го тревожи — една кощунствена надежда, едно неустойимо облекчение. Може би баща му бе мъртъв и той, Стюарт бе щастливецът. Това бе знакът. Може би промяната бе станала от само себе си. И все пак един трепет го задържаше, за да не се отдаде на

ликуване — не изкушавай смъртта, не я приемай за съюзник, не знаеш какво крие.

— Господин Вайнес неочаквано си отиде — потвърди директорът на хотела с необходимата доза съжаление. — Снощи празнуваше с приятели и тъкмо се качваше към апартамента си, но... дори не стигна третия етаж. Лекарят предполага, че е инфаркт.

„Като баба — помисли Стюарт, — но този инфаркт сигурно е бил фатален.“

— Елате веднага, господине — продължи директорът. — Ще ви улесним при всички бюрократични формалности.

Барбадос е странен остров. Източният му бряг е див. Осеян е със скали, в които се разбиват вълните на Атлантическия океан, а другият му край е като рай от палми и екзотични градини, които ограждат лагуната. „Санди Лейн“ бе старинен колониален хотел. За реставрацията му бяха похарчени милиарди. Издигаше се на един склон. „Градината на птиците“ — каза си Стюарт иронично, докато я прекосяваха с Джеф Дейвисън, който бе пожелал да го придружи.

Ленард Вайнес бе преместен в едно отдалечено бунгало, в дъното на огромния парк.

— Трябва да ни разберете — заяви директорът, — краят му бе така неочакван и вулгарен, че потресе всички гости на хотела.

Стюарт гледаше баща си. През последните дванадесет часа лицето му бе леко брадясало и бузите му бяха потъмнели. Струваше му се непознат. Даже и сърцето му не го разпознаваше.

— Защо казахте, че смъртта на баща ми е вулгарна? — любопитно попита той.

— Елате. — Директорът поведе Стюарт и Джеф през терасите и белите арки в колониален стил до фойето на хотела, където властваше асансьорът с решетъчни стени, истинска антикварна ценност, блестящ от месингови украшения. Срещу него бе заседателната зала, а в дъното — барът.

— Бе празнувал със свои приятели и с някои от нашите момичета — повтори директорът. — Вече казах, че господин Вайнес идваше тук всяка година по същото време. Беше клиент, на когото много държахме. Разбирате ли? Излезе, хванат за две момичета и махна с ръка на приятелите си...

— Вие видяхте ли го? — Стюарт сякаш се забавляваше от разказа.

— Да, бях там случайно, говорех с нощния портиер.

— Предполагам, че баща ми е пил.

— Като всички. Влезе в асансьора с двете момичета...

— Две?

— Отиваха с него в апартамента му — поясни директорът. — Видях асансьорът да потегля нагоре, после внезапно настана паника. Викове, аларменият звънец... всички се изплашихме, защото не можехме да разберем какво става. След няколко минути асансьорът отново слезе. Момичетата още крещяха ужасено. Щом вратата се отвори, те излетяха, като едва не събориха портиера. Господин Вайнес още бе изправен, с отворени очи, но веднага рухна на земята. Вече бе мъртъв.

Малко по-късно Стюарт говореше с Инге, която се готвеше да тръгне за Ню Йорк.

— Била е една щастлива смърт. Мигновена. Без линейки, без болница. Той ги ненавиждаше.

Тази „щастлива“ смърт го освобождаваше от фалшива скръб.

Инге замълча.

— Бих искала да го погребем в Ню Йорк — предложи тя. — Дори не знаем къде е баба ти и няма да успеем да се свържем с нея.

— Докато не бъде уведомена баба ми, погребение няма да има. Ще се видим в Ню Йорк! — Тонът на Стюарт, забеляза Инге, бе на господар, а не на опечален син.

Във фойето на седалището на „Ес Кей“ Ленард получи повече почит и внимание, отколкото му бяха оказвани през живота. Бе предмет на възпоменателния разговор в продължение на два часа, който възнагради несъществуващата му личност с невероятни качества. Инге, облечена в черно, стоеше изправена до ковчега и държеше за ръка облечената в бяло Беате. Непрестанно я поглеждаше, защото бе неспокойна и изглеждаше изморена. Стюарт се досети. Приблужи се до Беате, хвана я за ръка и я отведе в една малка зала до неговия кабинет.

— Изморена ли си? — Накара я да седне. — След малко онези тромбони ще приключат — намигна ѝ той.

Тя нервно се усмихна и избухна в сълзи:

— А после какво ще стане? Стю, отведи ме оттук... не искам да го виждам, не искам да го виждам!

Той нежно я потупа по рамото и я остави да плаче. Беате продължаваше:

— Не искам, страх ме е. Мама каза, че ще накара да отворят ковчега, но аз не искам да виждам този мъртвец.

— Бъди спокойна. Няма да го направи. Но ти не бива да се страхуваш.

— От мъртвия? Страх ме е. — Погледна към него, преглъщайки сълзите си. — Вярно ли е, че никой не знае къде е баба?

— Сигурен съм, че ще я намерим в Ница.

Беате склони глава, сякаш още нещо тежеше на сърцето ѝ.

— Знаеш ли, искам да ти кажа нещо. Не ме интересува, че няма да го видя повече. Изобщо не съжалявам. Мама казва, че това е ужасно и че аз съм лоша.

„Майка ти е лицемерна“ — помисли си той.

— Не е ужасно и не си лоша — увери я Стюарт. — На твоята възраст, Беа, е трудно да се разбере смъртта. Когато умря майка ми и аз не почувствах нищо. След това е различно.

— Как така различно?

— Не знам как да ти го обясня, Беа. Трябва да мине време.

— Страхувам се да се кача на самолета с мъртвеца зад нас — прошепна момичето.

— Ще седнеш до мен.

„След време ще ти мине“ — повтаряше си Беате, но докато не спуснаха ковчега в гробницата в Ница, не се успокои. В този миг светът на живите отново се появи около нея с дърветата, с ясното небе, с облаците и хората, които вече не бяха застрашени от черната сянка, затворена там долу, отделена завинаги от тях.

Освен това там бе и баба ѝ. Баба ѝ, която ѝ бе дала обещание, а тя винаги спазваше обещанията си. Беате я поглеждаше крадешком, но рядко, за да не усети майка ѝ. От доста време момичето бе усетило засилващата се враждебност в семейството и инстинктивно долавяше кой е опасен, кой е неутрален и кой — съюзник. Чичо Върнън вече не беше същият като преди. Непрекъснато разговаряше с онази италианка Клаудия. Тя бе мила и любезна, но майка ѝ не я харесваше. Но тя не харесваше никого, а за баба ѝ винаги държеше извадено жилото си

като оса. Стюарт обаче се усмихваше дори и в този момент. В Америка се бе държал толкова мило с нея. От време на време майка ѝ го поглеждаше сърдито, но не го укоряваше, както правеше, когато говореше за баба ѝ или за Върнън.

На погребението Дениз бе в първата редица, близо до Стюарт. Носеше шапка с плътен воал, за да не се вижда, че е погрозняла. А близо до баба ѝ стоеше онзи възрастен господин, за когото казваше, че ѝ е съпруг.

Съобщението за женитбата бе предизвикало драматична сцена. Беате се забавляваше, като си я припомняше, докато хората, присъствали на погребението, доближаваха баба ѝ и изказваха съболезнованията си. Тя ги приемаше, свеждайки всеки път глава със снизхождението на кралица. Точно както и предната вечер, когато бе пристигнала. Седна в своя фотьойл и като се обърна към цялото семейство, обяви:

— Омъжих се. Двамата с Базил искахме да ви съобщим в момент на радост, но човек никога няма време в живота за малко щастие, защото веднага идва и скръбта.

„Сега ще се разплаче“ — уплаши се тогава Беате. Но с облекчение видя, че баба ѝ изправя глава и им се усмихва. После я повика при себе си:

— Беате, вече имаш и дядо. Ела да се запознаеш с него.

Тя се бе поклонила срамежливо пред високия и сериозен мъж, който обаче я гледаше с добри очи. После внезапно я вдигна и я прегърна.

— Всички, освен мен знаеха за тази женитба! — гневно бе казала майка ѝ на Дениз, когато двете се върнаха вкъщи. — Но ако дъртата смята да ме стъпче, много греша! До днес чаках, прикривах се, защото Ленард се боеше от майка си... Освен това бе толкова мекушав — свиваше рамене и казваше: „Аз съм наследник на всичко. Рано или късно ще умре“. Е, видяхме какво стана. Тя се омъжи, а той е мъртъв. Старата е здрава като дъб — и светкавиците не го изгарят.

Беате слушаше, защото никой не се интересува от присъствието ѝ. Представяше си Саша сред ужасна буря, изправена на върха на планината. Светкавица раздира небето, а баба ѝ — невредима и победоносна, сияе като богиня.

— Трябва да я победиш навреме, Инге — внушаваше ѝ Дениз. — Още сега, докато е уязвима от скръбта. — Тя се разхълца. — Видя ли как ме гледаше? Щеше да ме изпепели, ако можеше. А забеляза ли как всички ме поздравяваха? Толкова ми бе забавно да бъда на това погребение нежеланата, натрапничката на голямото семейство.

Саша обаче едва я бе погледнала. Откакто Върнън и Клаудия си бяха тръгнали заедно вечерта на нейната сватба, за нея Дениз вече не съществуваше. По време на погребението не продума. Бе застанала далеч, втренчила поглед в мраморната плоча и в тъмния гроб, който щеше да погълне ковчега. Първо Томас, а сега и Ленард — двама мъже от семейството я бяха изпреварили. Погребалната служба за сина ѝ измести погребалната служба за съпруга ѝ и докато пускаше едно цвете върху ковчега на Ленард, Саша отново чуваше смразяващата анатема на Елиза: „Не, убийца!“.

Какво бе похабило сина ѝ и го бе довело до един съвсем безсмислен живот и до един неблагоприятен край — пиян, между две проститутки? Вероятно това, че непрекъснато измъкваше от нея пари. Само от нея. Това го беше превърнало в лаком вампир, задоволяващ се с малката си спортна слава и продаващите се жени. Инге дори не беше първата от серията, но бе възнаградена скъпо и прескъпо. Поне бяха създали Беате. Саша изпитваше тревожна нежност към внучката си. Нищо, освен смъртта не може да ти покаже колко пренебрегваш живота.

Както подхожда на прочуто семейство, на погребението присъстваха много хора. Така много пъти Саша си бе представяла собственото си погребение. Но в пода на параклиса, построен по нейно желание, в който нависоко бе оставила ниша, за да сложат там урната с праха ѝ, пръв бе слязъл Ленард.

Очакваха от Ню Йорк да пристигне нотариусът Къмбърланд. „Играе ужасно голф, но е добър приятел“ — казваше за него Ленард. На него бе поверил последната си воля. Всички щяха да се съберат във вила „Палма“.

— В четири следобед — уточни Саша. Канеше се да тръгне, облегната на ръката на Базил, когато чу, че някой я вика:

— Бабо...

Обърна се, кимна и се усмихна:

— Беате! Защо не дойдеш утре сутринта при мен? Ще ти покажа новата си къща. Има и малък роял. Можеш да останеш и на закуска. В десет ще ти изпратя Никос.

— А аз ще дойда в два часа да я взема — намеси се Инге и застана между дъщеря си и противничката си. — Ние двете, мадам, трябва да поговорим преди събранието.

— Кога се оженихте, дядо Базил? И къде?

— Преди десет дни, в една църквица. Ще те заведа да я видиш, близо е до агората в Атина.

— Какво е агора?

— Място, където хората се срещат. Като площад.

— И защо точно там?

— Защото преди много години Саша обеща, че ще се оженим там, никъде другаде.

— Ти ли го реши, бабо?

— И двамата, но не си го казахме! — Саша се усмихна на внучката си. Изразът на лицето ѝ се промени — в спомените ѝ сияеше онова далечно лято и отразяваше младостта ѝ дори и в този момент.

— Щеше да ми хареса да ви видя как се жените — каза Беате.

— Ще ти покажа снимките. Силвия направи много и скоро ще ги изпрати. А когато се върнем в Атина, и ти ще дойдеш с нас, ако искаш.

— Няма ли да живееш вече във вила „Палма“? — Беате остави десерта си.

— Не ти ли харесва тук? Сега това е къщата ми.

— Мама казва, че навярно ще се върне в Америка.

— Наистина ли? А ти? Отказа ли се от консерваторията?

— Не, но мама ще иска да ме вземе със себе си и няма да се съгласи.

— Хайде да се договорим така — предложи Саша. — Когато след малко дойде майка ти, кажи ѝ, че днес следобед предпочиташ да се упражняваш тук, а аз ти обещавам, че ще поговоря с нея след събранието. И тя ще се съгласи.

Кой знае какво бе оставил Ленард на Инге, освен предполагаемото наследство от „Ес Кей“. Саша не искаше да допусне Беате да става свидетел на претенциите на майка си, нито пък на нейното отмъщение.

Инге пристигна точно навреме за кафето. Докато седяха в салона, чу от хола акордите и гамите, които сякаш бягаха по клавиатурата. Беате бе съвсем наясно, че тези звуци влудяват майка ѝ като мяукането на котки, но Саша бе тази, която се намеси:

— Не можеш ли да почакаш, Беате? Ще свириш по-късно.

Саша изчака Базил да се оттегли в библиотеката, за да си чете вестника. Затвори вратата на салона и двете жени останаха сами.

„Никога не започвай първа битката“ — напомни си Инге. Но тишината бе така смущаваща, че тя не издържа и като се оглеждаше, каза:

— Красива къща, кой е архитектът?

— Един грък, приятел на моя съпруг.

„Моя съпруг, казва го като че ли цял живот е била омъжена“ — помисли си Инге.

— Като стана дума за съпруг — тази покана бе адресирана до него. — Тя извади от чантата си плика с поканата за двадесет и първи септември. — Сега мога ли да смятам, че е отправена до мен?

— Не знам дали ще има събрание на двадесет и първи септември — отвърна Саша. — Освен това то бе само за членовете на семейството, които работят и за „Ес Кей“.

— Значи ще бъде изключена — от фирмата и от семейството. — Инге говореше хладно, но спокойно. Беше доволна. В никакъв случай нямаше да се моли. Дори се усмихна и Саша забеляза, че нещо в тази жена, която до момента я бе обезпокоявала, се бе променило. За пръв път ѝ оказваше съпротива. „По-скоро е тигрица, а не змия“ — прецени тя.

— Какво искаш от мен, Инге? — попита я направо.

— Само мястото си. Вие винаги сте били мой враг. Не вярвам, че причината е ревност, защото вие изобщо не се интересувате от сина си. Вие не обичате никого, мадам, вие командвате. И онзи, който не се подчинява, бива зачеркнат от ваше величество. Като Ленард, който през целия си живот не пожела и един ден да поработи, за да ви удовлетвори. Или като мен. Аз обаче обичах работата си, а вие пожелахте да ми я отнемете. Всичко е въпрос на власт. Нищо друго, освен власт — смисълът на живота ви. До последно. Не е ли вярно?

— До последно? Означава ли нещо, или са само думи?

— Не съм свършила, мадам, и това, което ще чуете, не са само думи. До вчера Ленард ме закриляше. Той се смееше на нашите противоречия и ги приемаше като разпри между снаха и свекърва... все едно няма омраза... между нас.

— Синът ми винаги намираше начин да приема нещата съвсем повърхностно — сериозно отбеляза Саша.

— Аз пък смятам, че когато имаш враг, трябва преди всичко да го познаваш добре, да му знаеш и зъбите — докато говореше, Инге измъкна една папка от чантата си.

— Копията от вестниците в Нюпорт и Бостън, които Флорет сложи в стаята на Клаудия? — Саша я изгледа ядосано и подигравателно.

— И едно друго интересно разследване, от което се появи известният съдия Пиърс, онзи, който своевременно отменил процеса за убийството на съпруга ви. Той не само е заподозрян в корупция, но със сигурност е получил пари от семейство Лучера.

— Съдията Пиърс е мъртъв от петнадесет години.

— Но има един посредник, който прави връзка между Пиърс — съдията, семейство Лучера и Джеф Дейвисън. Този посредник знае всичко и помни всичко. Освен това Лучера, които не правят нищо за нищо, тогава не са се появили на сцената. По-късно се върнали с гръм и трясък и останали завинаги, мадам, защото вие и настоящият ви съпруг винаги сте били в привилегировани отношения с този клан на пречистени мафиоти. Вероятно сенаторът Маслау е открил, че семейство Лучера използва вилата ви на Сан Лоренцо, за да прехвърлят в Канада онези, които е трябвало да сменят въздуха? Но сенаторът е бил неблагоприятен. Обвинил ви в съучастничество и ви е рекетирал. След това мистериозно се е самоубил. След един ваш телефонен разговор с Лучера.

— Твоето разследване би било забележително, ако резултатът не бе един делириум — Саша съчувствено поклати глава.

— Донесох ви копие от досието, което направиха двамата ми детективи. Струваше ми цяло състояние, но дори и Ленард признаваше, че разследването е първокласно — продължаваше Инге невъзмутимо.

Саша не докосна дори с пръст купчината, която снаха й плъзна към нея. Беше почервеняла, дишаше тежко, а сърцето й вече биеше

учестено. Инге разбра какво става и се уплаши, че е сама с тази жена, на която всеки миг можеше да ѝ прилошее. „Всички ще ме обвинят, че съм причинила смъртта ѝ...“

— Добре ли сте? — попита я със съчувствие.

Саша се облегна назад и затвори очи. След известно време погледна противничката си с ясни, но уморени очи. Изправи се бавно, влезе в библиотеката и попита Базил:

— Можеш ли да ни оставиш сами? Трябва да я накарам да изслуша записите.

Сложи една от касетите в касетофона. В тишината, която Инге усещаше като заплаха, се разнесе ясният и познат глас на Доти Холмс:

„Искам веднага да удостоверя, че това е самата истина за смъртта на госпожа Едуина Вайнес. Помагах ѝ в продължение на две години. Имаше рак на гърдата. Накрая, когато вече бе на смъртно легло, нощното дежурство бе поверено на една много млада медицинска сестра — Инге Бахофен, доведена лично от Ленард Вайнес. Спомням си съвършено точно фактите — две седмици преди да умре госпожа Едуина, забелязах, че сутрин, когато сменях сестра Бахофен, болната бе изключително изтощена. Един ден, пристигайки много по-рано от обичайния час, я заварих изоставена. Едва-едва дишаше и не можеше да говори. В кошчето за боклук забелязах една ампула от силно приспивателно, което в комбинация с морфина, даван много внимателно на болната, можеше да бъде опасно и да предизвика смърт. Това приспивателно никога не е било предписвано от лекаря. Веднага погледнах в съблекалнята, където държахме престилките си, и в чантата на Бахофен намерих една кутия с тези ампули. Бяха останали само две. В този момент Бахофен ме изненада, като влезе в съблекалнята с нощница и халат. Косите ѝ бяха разрошени и бе ясно, че излизаше от нечия спалня...“

— Достатъчно — прекъсна я Инге. — Не искам да слушам повече тези безсмислици.

— Дори и пълната изповед на вашия бивш иконом Карсън, който твърди, че е получил от Ленард десет хиляди долара, за да мълчи?

— Тези десет хиляди долара бяха всъщност проява на щедрост от страна на съпруга ми за прекрасната му служба.

— И двете изявления не само са записани, това са копия на оригиналите — добави Саша. — Разполагам и с писмените им

изявления, подписани от човека, пред когото са направени. Той е готов да свидетелства при един евентуален процес.

— Няма нито една дума в защита на тези лъжи — заяви Инге, но се бе изчервила.

— Но пред семейния съд са повече от достатъчни. Докато твоите параноични проучвания на миналото ми...

— О, достатъчно е тази папка да попадне в ръцете на пресата и журналистите канибали, които само това и чакат. Ще ви разкъсат на парчета...

— А ти ще бъдеш обвинена в още едно престъпление — за лекарствата, които Флорет ми даваше да пия, за да ме превърне в зомби.

— Лудост, това е чиста лудост! — извика Инге. Скочи и почти се нахвърли срещу Саша, която отстъпваше към стената, но не се изплаши.

— Внимавай! — предупреди я. — Зад вратата има човек, който е готов да се намеси.

Инге вдигна очи. Стори й се, че вижда силуета на Базил Андрос, който пушеше на терасата. Яростно просъска:

— Дърта склерозирала глупачка! Никой няма да ти повярва, никой! Половината „Ес Кей“ смята, че си мъртва. А аз имам доказателства, имам доказателства и срещу обожавания ти внук, който преправи лицето на онова момче от семейство Лучера, което е забъркано кой знае в какви престъпления!

— Ти искаш война!

— Не, но в ръцете си държа достатъчно оръжия, с които мога да ви обезвредя.

В този миг Саша се засмя. Инге Бахофен наистина бе достоен противник.

— Седни, тогава — нареди й тя. — Да поговорим. Досега и двете се държахме като воюващи по времето на Студената война, когато трупаха оръжия в арсеналите и никой не се осмеляваше да направи първата стъпка. Ти си много добра негодница, но за съжаление пред себе си имаше противник като мен. Говори. Какво искаш или по-точно — колко искаш?

— Искам мястото си в „Ес Кей“, искам правата си и искам вие да ми ги признаете — аз съм вдовицата на Ленард.

— Не се съмнявам, че синът ми ти е оставил непропиляното от него богатство, получено от „Ес Кей“. Това ще научим от завещанието му. Във всеки случай е по-добре да разчиташ на моята щедрост, а не на резултатите от една разрушителна война.

— За кого е разрушителна?

— За Беате например.

— Това е удар под кръста, но няма значение. Независимо от нашите противоречия Беате си остава ваша внучка.

— Мислиш за наследството, нали? За онова хубаво парче от „Ес Кей“, на което ще имаш право след моята смърт.

— Аз и сега имам право.

— Не можеш да мислиш за друго — поклати глава Саша и погледът ѝ омекна. — Дори не си забелязала, че между мен и внучката ми се породиха прекрасни отношения. Беате ме обича. Тя ми довери мечтите си, за които никога не се е осмелявала да говори нито с теб, нито с баща си. И аз ѝ дадох обещание.

— Какво?

— Иска да учи музика. И има талант. Не знам от кого го е наследила, като знам, че двамата с Ленард дори не сте разбрали, но тя има всички данни.

— Може би, но на нейната възраст човек още не знае какво иска.

— Беате обаче знае. Знае го.

— Е, и какво от това?

— Беате е първата точка от договора — смръщи вежди Саша и тъй като Инге явно не разбираше, объркана от онова, което смяташе за основен проблем, възрастната дама добави:

— Ще основа попечителски фонд за образованието ѝ. Ще учи в най-добрата консерватория и ще има най-способните преподаватели.

— Защо искате да ме изместите?

— Защото ѝ обещах.

— Но аз никога не съм отказвала на Беате да се посвети на музиката.

— Твоето разрешение е половинчато и пристрастно. Беате страда, когато я принуждаваш да свири, за да парадираш с нейния талант. И какво ѝ поиска в замяна на нищожното внимание? Малко и мизерно съучастие.

— Разбирам — захили се Инге. — Създавате си ореол на властна и щедра баба.

Леко почукване на стъклената врата привлече вниманието на дуелиращите се. Базил влезе и сложи край на първия рунд.

— Саша, часът е три. Трябва да си починеш поне половин час, преди да те придружа до вила „Палма“. Инге, искате ли да почакате тук и да се качите с нас?

— Трябва да си сложа вратовръзка — каза Върнън.

— Всички ще бъдат с официално облекло — кимна Клаудия и му подаде разкопчаната риза.

— Избери ми ти.

— Бих ти дала тази папагалската, но се съмнявам, че е подходяща за случая — усмихна се тя.

— Това е един случай, който ми се струва нереален — отварянето на завещанието на баща ми. За мен той все още обикаля по своите турнири.

— Така е по-несъществуващ, макар че явно няма разлика дали е жив или мъртъв.

— Мисля си, че животът му приличаше на сапунен мехур. Дори завещанието му не ме вълнува — добави Върнън. Закопча ръкавелите си. — Толкова се боеше от смъртта, че дори не пожела да види майка ми, след като почина. Имал е късмет, не е разбрал, че умира.

— Откъде знаеш?

— Има миг, когато човек предчувства, но той реагираше бавно.

Клаудия не се изненада от горчивината в думите на Върнън. Образът на майка му за него бе по-жив, отколкото бе Ленард приживе. Бе открила колко чувствителен и уязвим е този мъж. Бяха минали дванадесет дни от завръщането ѝ във вила „Палма“. Това бе една любовна ваканция, чийто край приближаваше, защото повече не можеше да лъже сама себе си: „Пиша за деня, когато той е вече в «Бел Еър». Аз почти завърших редакцията на последната глава“. Знаеше, че „Буз“ я очаква в Милано, а майка ѝ сигурно е разтревожена от думите ѝ: „Остави ме на мира, защото провеждам експеримент за съжителство. И никак не ми е неприятно“.

Всъщност краткото време ѝ се струваше прекрасно и абсурдно. През деня очакваше нощта, за да се любят, след това почти не спеше. Лежеше сгушена до гърдите на Върнън и се вслушваше в спокойното му и равномерно дишане. Тогава се връщаше към всички чувства, мисли, проекти и разкрития от последните месеци. Животът е безкраен празник, нещо като объркан лунапарк. Всичко може да се очаква в този лунапарк, където всички влизаха и излизаха с лица, които често не подозираха, че имат. И това „голямо семейство“! Тя не се чувстваше част от него, а негов свидетел. То бе като сарабанда от маски. Тя виждаше всяка една и я разбираше, разчиташе значението ѝ. Любовта ѝ бе дарила способността на пророчица — разгадаваше съмненията и тревогите по лицето на Саша, страха на Инге, сигурността в лицето на Базил, арогантността в очите на Стюарт и странната смесица от любовно внимание и страх в очите на Върнън. На погребението само Дениз се бе прикрила зад плътния черен воал.

След показното погребение на Ленард Клаудия изпита необходимост да опише всичко, което очите ѝ, подобно на скрита камера, бяха регистрирали. Усещането бе разтърсващо, съвсем непознато и сигурно. Думите излизаха, изпълнени с определено значение. Книгата, която ѝ бе възложила Саша, все повече се превръщаше в книга на Клаудия, особено главите с описаните случки, на които бе свидетел. Затова нямаше търпение да продължи работата си и да пренапише някои части с новопридобитата си способност да вижда и да говори.

— Искам да помоля Никос да ме придружи до „Бел Еър“ — каза тя. — Твоята секретарка ми е запазила място за Милано.

— За кога?

— За утре. Щом съм взела решение, не искам да чакам.

— Колко време ще отсъстваш?

— Ей, прибирам се у дома. Искам да отида да видя и Лудовико. Ще се върна след двадесет и първи, когато Прекрасната лейди ще е решила съдбата на всекиго. — Клаудия се смееше на тези думи, но съзнаваше, че бяха верни.

— А после?

— После отивам в Ню Йорк. Вече е решено — в началото на октомври.

— А Полинезия?

— Отлага се за пролетта. Не мислиш ли, че през зимата е по-подходящо да си на Лазурния бряг? — Тя го изгледа и му намигна.

— Ти всичко си решила.

— Не, не съм решила всичко — рязко реагира Клаудия. — Живея ден за ден, дори час за час. А моето хвърчило вече усеща вятъра.

Озова се в прегръдките му. След известно време Върнън я отдалечи от себе си, за да огледа лицето ѝ. Очите му не я гледаха предизвикателно, а с обич.

— Върви, Клаудия, а после се върни. И тръгни отново. И после се върни. Няма какво друго да ти кажа. Знаеш, че си свободна. Но дръж и ти своя край на връвта.

— Откога не си ходил в Ню Йорк? — Тя внимателно го оглеждаше. — Можеш да отделиш някой ден.

— Откакто придружих дотам Саша.

— А с мен би ли дошъл? Помисли. Ще ми се да прескоча за един ден и до Филадельфия. Там прекарах две лета. И със сигурност ще отида в Нюпорт и Бостън. Винаги трябва да познаваш местата, за които пишеш.

— Определи маршрута и ще видим.

— Може пък баща ти да ти е оставил някакво богатство, което да пропилееш в пътешествия — засмя се тя.

— Ти си моето богатство. Добре правиш, че от време на време побягваш. Иначе аз ще те пропилея, ще те прахосам и после?

— Да, а после?

В големия салон, където само няколко месеца по-рано бе честван осемдесетият рожден ден на Саша, нямаше цветя. Гладката черна повърхност на дългата маса блестеше като огледало. Вляво от Саша седеше Джеф Дейвисън, а до него — Инге. Вдясно бяха Базил Андрос, Стюарт и Върнън. Начело на масата, изолиран заради собствената си роля, бе адвокатът Къмбърланд, който отвори папка и измъкна оттам един плик.

— Това е документът, поверен ми от моя приятел Ленард Вайнес преди шест години на пети ноември, в деня на неговия петдесет и пети рожден ден. Предаде ми го в две запечатани копия, собственоръчно написани от него, както ми каза. Аз обаче не познавам съдържанието.

Едното копие се съхранява в касата ми, а другото е пред вас. Моля преди всичко да удостоверите, че печатите са недокоснати.

Бе странно въведение, което никой не бе очаквал. Обикновено завещанието се съставяше с помощта на адвоката, който след това го съхраняваше. В този тесен и дълъг плик с печати от черен лак имаше нещо странно и мрачно. Минаваше от ръка на ръка като чужд предмет, дошъл от друг свят.

Адвокатът счупи печатите и извади от плика два листа: единият бе изписан на ръка, а другият — на машина и имаше вида на документ.

— Започнете, моля — напрегнато го подкани Саша.

Къмбърланд прочете високо и ясно:

— „Това писмо не съдържа последната ми воля, нито разпореждане за личното ми имущество, каквото не притежавам, с изключение на няколко предмета, които оставям да се разпределят между всички. Никога не съм имал някаква собственост, дори къщата, в която живея, не е моя, а принадлежи на «Ес Кей». Моята майка благосклонно ми разреши да живея там, без да плащам наем. Заплатата, или по-точно личната издръжка, съм получавал винаги само поради факта че съм жив и без каквито и да е задължения да работя. Нещо повече, сигурен съм, че майка ми със свръхчовешката си мъдрост ми я отпусна, за да се занимавам колкото е възможно по-малко с «Ес Кей». Очевидно е, че не мога да я завещая никому.

Ето защо, скъпа Инге, ти остават само твоите бижута. Към тях можеш да добавиш и копчетата от масивно злато от сините ми сака и онова, което е останало по сметката в банката в Монако. Това е всичко. Не мога дори да ти кажа, че като свидетелство за моята любов оставям дъщеря ти Беате, защото тя не е моя дъщеря. И ти го знаеш, макар че до този момент бе убедена, че си успяла да скриеш едно черно пиленце (фигуративно казано, като се имат предвид русите коси на дъщеря ти) в гнездото на семейство Вайнес. Мога да потвърдя и да докажа с документи, че тя няма моята кръв.

Представям си как ще настояваш, че това е лъжа. Обаче ще бъде достатъчно всички да погледнат приложения към това писмо лист, където се удостоверява моята неспособност да създам поколение, която се появи две години преди да се ожения за теб. Ти очевидно не си знаела и когато се питаше защо не забременяваш, никога не споменах, че вината е моя. Не ми се иска да ти обяснявам мотива си. Всеки има

право на своите тайни. Ако наистина не можеш да се примириш, обърни се към клиниката на професор Джей Х. Нюланд в Бостън. Те имат добре поддържан архив и документът, който без съмнение всички си предавате от ръка на ръка, обзети от съмнение, че може да е фалшив, е издаден оттам. Това ли е всичко? А, не, не е всичко. Ще се питате защо не съм го казал по-рано. Причината е, че съм бил свидетел на достатъчно позорни моменти в това семейство, за да нямам желание да присъствам и на този. Не би ми доставило никакво удоволствие. А всъщност многократно си представях лицата ви в този момент — скандализирани, ужасени и съзнаващи, че съм изиграл всички ви. Сбогом.“

Всички седяха като зашеметени. Инге се бе втренчила в сплетените си пръсти, Върнън притискаше плътно очи и отказваше да приеме чутото, а Стюарт бе заслепен от една светкавица: „Не изкушавай смъртта, ето какво е запазила“.

Саша протегна ръка към Къмбърланд.

— Искам да видя това писмо.

Когато го взе, стори й се, че написаното от сина й се разпада в поредица от досадни насекоми. Изпусна го, сякаш изпитваше отвращение.

Отчаяна, потърси погледа на Базил и се окуражи.

Мога ли да разчитам на дискретността на всички? — попита. — Няма какво да се добави. Трябва да се съвземем от този удар.

Всички се изправиха, като безшумно отместиха столовете. В празния салон останаха само Саша и Инге.

— Наистина ли не знаеше, че Ленард не може да има деца? — това не бе въпрос. Саша бе сигурна. Инге мълчеше и не бе в състояние да реагира. — Дори и да ти беше казал, пак щеше да се омъжиш за него. Искаше да имаш богат съпруг.

Другата жена едва дишаше, обзета от ужас.

— Кой е бащата на Беате?

Тя не отговори.

— Как можа... — едва промълви тя и най-сетне вдигна глава. В очите й се четеше такова смущение, че Саша се сепна. — Как можа Ленард да ми причини това... Не вярвах... не вярвах, че е толкова жесток.

Саша не се осмели да повтори въпроса си. Струваше й се, че отново изживява жестокостта на сина си, когато я бе заплюл и я бе засипвал с обиди и развалени яйца. За пръв път виждаше в очите на Инге сълзи. Парещи сълзи, каквито навремето бяха и нейните. „Не може да се плаче така, освен ако не се къса сърцето ти.“

— Не искаш ли да кажеш кой е бащата?

Инге едва се изправи.

— Какъв е смисълът? Ще стане още по-лошо. — Направи няколко крачки. — Имаш право — обърна се и махна с ръка, — всички трябва да се съвземем от този удар.

ГЛАВА 18

— Кажи ми поне какво се е случило? Тръгна на война, а се връщаш с трагична физиономия — възбудено питаше Дениз, докато изпразваше чекмеджетата и гардеробите в стаята за гости и трупаше всичко в двата големи куфара. Бе така възбудена, че изкривеният червен белег изпъкваше върху бузата ѝ. Дъртата ли те нареди така? Или всички от семейството ще обжалват завещанието на Ленард? В такъв случай е достатъчно да си намериш нов адвокат и ще ги накараш да се изпотят. Ти имаш право на цялата собственост на съпруга ти и дори ако те...

— Ако можеше да замълчиш... Млъкни!

От гърлото на Инге излязоха не думи, а пискливо стенание, което уплаши Дениз. Инге се строполи на един стол.

— Точно той го направи! Той, този отвратителен предател, с когото прекарах двадесет години от живота си! — Тя болезнено се задъха, преди да извика като обезумяла: — Проклетата да съм и аз, и мигът, в който го срещнах! Проклето да е всичко, което направих, за да се омъжа за него и да го задържа на всяка цена! Проклет да е всеки миг, прекаран с този гнусен и жалък мъж, с този паразит... проклет да е той, който ме използваше като проститутките си, а е таял омразата си като скорпион! Да гори в пъкъла дано! Да гори през цялата си проклета вечност... и пак няма да е достатъчно за това, което ми причини! Не стига!

Дениз се приближи до нея, хвана я за раменете и я разтърси, като че ли бе в състояние да накара чудовищната ярост на Инге да излезе от тялото ѝ.

— Успокой се! Успокой се и говори. Какво ти направиха?

— Съблечена, гола... това ми направиха! В завещанието на Ленард пише, че не ми оставя нищо, защото никога нищо не е притежавал, дори и тази къща.

— А какво?

— Бижутата ми и наличните пари по сметката му в банката на Монако, ето какво ми остава.

— А за Беате?

— Мисля, че баба й ще бъде по-щедра — измънка тя, като се съвзе и благоразумно премълча.

— Не е възможно! Не е възможно при милиардите на Вайнес, на „Ес Кей“ — възкликна Дениз. В поведението на Ленард нямаше логика. Познаваше го като притворен и повърхностен човек, но бе прекалено ленив, за да е отмъстителен. И после — за какво да си отмъщава?

— Сигурна ли си, че той е написал онзи документ — попита Дениз. — На твое място аз бих се усъмнила. Щях да поискам експертиза.

— Да, вярвам, че е негов.

— Никой добър адвокат няма да бъде толкова сигурен — увери я Дениз, погледна крадешком часовника си и прибра последните дрехи.

— А ти какво правиш? — Инге чак сега забеляза куфарите.

— Нали виждаш — заминавам. Обади се агентът ми. Отивам в Париж да подпиша договора за сериала. Следващата седмица започват снимките, които трябва да направя без грим — грозна, обезобразена, ужасна. Със сигурност ще ме изкарат по-голямо чудовище, отколкото съм...

Погледна се в огледалото, напълно забравила за Инге и онова, което й се бе случило.

— Завръщането на снимачната площадка ме плаши. Гади ми се при мисълта за прожекторите. Една актриса застава и гола, прави всичко. Даже дава вид, че се чука... но това е по-лошо отколкото да съм гола. Не знам. Отвращавам се, струва ми се, че съм се принизила до онези просяци, които показват чуканчетата на отрязаните си ръце. Но нямам избор. Ужасно е! Светът е отвратителен. Ако си красива, застилат пътя под краката ти с червени килими. Но загубиш ли хубостта си, трябва да си я върнеш със зъби и нокти, защото не ти остава нищо друго — тя се обърна към Инге, която изобщо не я слушаше. Започна да я оплаква така, както оплакваше и себе си: — Погледни себе си, виж докъде те докара този престъпник — съпругът ти. Макар и мъртъв, той се изплю върху тебе. А ти им дай да се разберат на всички — прати Беате в колеж, който ще плаща баба й. Ти

си способна, красива жена, ти си вдовицата на Ленард Вайнес. Ще си намериш добър адвокат и ще им докажеш, че завещанието е фалшиво. Засрами ги всички!

Инге обаче не я слушаше. Дениз усети и се обиди, а освен това вече нямаше желание да я утешава. Затвори нервно куфарите, завърза шала си и си сложи тъмни очила.

— В колко часа излита самолетът ти?

— В седем, но не искам да отивам прекалено рано на летището, за да не ме забележат.

— Да вървим. Аз ще те закарам — предложи Инге.

Искаше да ускори заминаването на Дениз и да се отърве от нея. Струваше ѝ се, че само ако остане насаме със себе си, би могла да се изправи пред невероятната истина — Ленард е знаел и хладнокръвно е подготвил това унижително наказание за единственото ѝ предателство. Той, който винаги я мамеше. Никой от семейството не можеше да го надмине по проклетия. Той бе на върха! Беше маестрото.

Със силата на човек, който намира отдушник на напрежението си във физическото усилие, Инге натъпка двата куфара на Дениз в багажника. Седна зад волана с яростта на човек, който използва колата си за изкупителна жертва.

— Не карай като луда, моля те!

Но Инге не я чу. Шофираше бързо и уверено. Спря на площадчето пред летището и докато Дениз викаше един носач, ѝ каза:

— Късмет! Така или иначе, имаш го повече от мен.

После, без да дочака отговор, се отдалечи. На връщане пое по едно отклонение, което след няколко километра ѝ позволи да стигне до Корниш. Караше, без да мисли. Изписваше кръгове в една или друга посока според завоите, следвани от прави отсечки, когато включваше на по-висока предавка с такъв натиск, сякаш искаше да тласне колата напред. С периферното си зрение следеше пътя, доволна от липсата на движение. Това ѝ предоставяше достатъчно пространство да маневрира. Едва когато стигна върха на хребета, си даде сметка, че на едно от разширенията на пътя бе спряла кола и пътниците бяха слезли, за да се насладят на панорамата. Засмя се горчиво, като си припомни червената микра и колко се бе забавлявала да я преследва, и колко глупаво и безполезно бе да изплаши двете момичета, за да си тръгнат, преди да са намерили скелетите, които Саша искаше да измъкне от

миналото. А самата тя бе като прикована от мълчаливото и неумолимо отмъщение на Ленард.

Нямаше смисъл да бяга, нито пък да форсира двигателя, нито да удря глава във волана, както би искала да направи в знак на протест, защото бе свързала съдбата си с един мъж, който я отхвърляше дори и от гроба, и с друг, който дори не си спомняше, че е била негова. Но имаше още една врата, която трябваше да отвори. Щеше да го направи заради Беате. Една последна тътнеща експлозия, която щеше да наруши фалшивото равновесие на клана Вайнес и на „Ес Кей“.

По-бавно и дори благоразумно тя отново потегли надолу. Премина последната отсечка на Корниш към Монте Карло и пое по улицата към къщата. Беате още не се бе върнала, не се чуваше пианото, което издаваше присъствието ѝ. Така беше по-добре. Нека остане с баба си, за да ѝ напомня за жестокостта на Ленард.

Инге се затвори в стаята и набра номера на лабораторията в „Бел Еър“. Беше късно и никой не отговори. След това позвъни на Върнън във вила „Палма“, но Флорет ѝ каза, че всички са си тръгнали. Накрая опита в къщата с терасата над пристанището. Бе включен телефонен секретар и след звуковия сигнал тя имаше чувството, че за миг се губи в празно пространство. Веднага се съвзе и без да съобщава името си, изрече уверено: „Познаваш ли гласа ми? Добре. Има нещо, което трябва да знаеш — не съм скрила черно пиленце в гнездото на Вайнес. Така или иначе, дъщеря ми е една от вас. И мога да го докажа“.

Да заповядваш на съдбата, дори да се въплъщаваш в нея! Саша се бе опитала да го направи. Беше само илюзия. Достатъчен е един завой във времето, какъвто е смъртта, и всички очаквания се разместват. Черният камък, който Ленард хвърли от оня свят, поразил не само Беате. Той предизвика такова вълнение, каквото Саша не знаеше как да успокои.

— Не бива да се измъчваш така. Напрежението ти вреди. — Базил държеше съпругата си, която се бе научил как да утешава. Дните минаваха. Инге мълчеше от страх, а Върнън и Стюарт — от благоразумие, Базил мълчеше, защото разбираше. Както винаги тя бе съдницата.

— Трябва да разбере причината за написването на това писмо. Знам, че не му е хрумнала по времето, когато се роди Беате. Тогава той веднага е разбрал, че тя не е негова дъщеря.

— Ти не познаваше отношенията на Ленард с втората му съпруга — отбеляза Базил. — Те вероятно са съучастници, които са били в състояние да създадат много здрава връзка, а в случай на предателство — да се озлобят един към друг.

— Но защо през тези години Ленард не каза на жена си, че е стерилен? И това щеше да е жестоко.

— Саша, Саша, не е трудно да се досети човек. — Базил вдигна гъстите си вежди. — Защо е трябвало Ленард да се унижава пред нея? Инге му е харесвала. Тя беше красива, но бе обикновено момиче. Той е осъзнавал превъзходството си — един богат мъж, който я издига до нивото си.

Саша мълчеше, унесена в мислите си.

— Колко години минаха обаче от женитбата им до раждането на Беате? — продължи Базил. — Не бяха малко. Как е възможно в такъв случай Инге да не се запита защо не забременява?

— Жените често обвиняват себе си — рязко отвърна Саша. — И Инге се е страхувала, че тя не е в състояние да създаде дете. Може би. Това са само предположения. Но не това е важното. Писмото е изпълнено с омраза — към съпругата му, към Беате и определено към мен — неговата майка. Той не е знаел, че ще го надживея, но въпреки това аз съм мишената на коварното му решение. Защото аз сега трябва да намеря изход, без да се превърна в палач.

С безпокойство, с което не бе в състояние да се пребори, тя се измъкна от прегръдките на Базил, изправи се и тръгна към терасата.

— Искаш ли да се поразходим из градината? Тук имам чувството, че се задушavam.

Мъчно му беше да я гледа как се терзае. Кълбото от настоящето и миналото, омразата на Ленард, подхранвана дълги години, и хладнокръвно замисленото отмъщение — всичко това бе решителният последен удар върху нея.

— Яростта, която изпитваше като дете — размишляваше тя на глас, — злобата и омразата са завладели душата му и са се превърнали в пасивна жестокост, която се е подхранвала от само себе си. Нищо не ми прости.

Седна на един камък до басейна и се загледа във водата, която в здрача ставаше виолетова, а после — синя.

— А сега? Бях подготвила и подробностите за оттеглянето си — промяната във високите нива на „Ес Кей“, разпределението на собствеността след моята смърт, за да избегна несправедливостта или отмъщението, за да запазя фирмата... Всичко това бях планирала за събранието на двадесет и първи септември. Колко съм глупава! Чувствах се сигурна и всесилна. Смъртта промени всичко.

— Не, Саша, не е смъртта на Ленард. Направи го онова момиченце — Беате.

Въпреки лошото си настроение Саша се усмихна, стоплена от една утешителна мисъл.

— Чу ли я как свири? Малък гений. Толкова страдаше, че баща ѝ никога не я слуша. Както не слушаше и Едуина.

Едуина. При споменаването на това име една мисъл я порази. Едуина! Едуина и Беате. Дори не се познаваха. Беате и Едуина. И Милстайн. Не ѝ ли каза той след концерта в къщата ѝ в Ню Йорк: „Когато един музикален талант се прояви за трети път в едно семейство, той се превръща в гений“. Е, добре, Едуина, Върнън и сега — Беате. Беате! Кой бе бащата на Беате? „Какъв е смисълът? Ще стане още по-лошо“ — каза Инге. По-лошо от предателството? По-лошо от това да скриеш черно пиленце в гнездото на Вайнес? Или...

— Базил, боя се, че се досещам за истината — промълви Саша.

— Каква истина?

— Искам да почакам до утре.

— Каква истина? — повтори той и съжали. — Не, не ми я казвай. Обаче внимавай, не я насилвай, почакай истината да изплува сама.

— Имаш право — кимна Саша.

Прибраха се. Тя се облягаше на Базил и сви ръка в юмрук, който предизвикателно размаха към сина си в отвъдното: „Това не си си го и представял, нали? Ще се почувстваш добре“.

Тази нощ тя си припомни миналото. Казват, че така прави всеки, когато прекрачва отвъд смъртта. Един спомен, в който бяха събрани и доброто, и злото. Двама неми обвинители се появиха от миналото — Томас и Маслау. Може би те компенсираха престъплението на Инге? „Кой няма грехове...“ Самата тя бе простила всичко — егоизма, равнодушието, арогантността, злобата, пропуските. В съзнанието ѝ те

се събираха в една неумолима картина, която кристализира във времето. „Господи — каза си тя в порив на неизбежна искреност, — въпреки всичко бих започнала отначало, като закоравелите грешници.“

Не след дълго заспа. Спеше така дълбоко, че се потопи в един невероятен сън. Видя килията на монаха от Ламаджуро. И той я гледаше с нежност, която можеше да се нарече единствено милосърдие. Каза ѝ: „Ти пожела луната и я получи, прости си амбицията, която причини смъртта на Томас, и липсата на любов, която беляза живота на сина ти. Оправда се заради смъртта на Маслау, но не умееш да прощаваш“.

„На кого да простя, на Инге?“

„Това ти си знаеш.“

„А лекарството, което всеки ден отнемаше живота ми? Върнън е убеден, че е било кошмар, но аз знам истината.“

Той не отговори. Стоеше със затворени очи и мълчаливо чакаше. След малко каза: „Състраданието е за всички“.

А тя в съня си се питаше: „Какво е състраданието? Мъка, опрощение или проява на разбиране към отклоненията на другите, които може би са се загубили? Разбиране на терзанията им? Защитата не е ли позволена? Да запазя себе си, онези, които обичам, всичко, което създадох?“.

„От кого се защитаваш? — питаше отгоре опечаленият глас. — От Беате ли? Или искаш ръката ти като ръката на Ленард да хвърли голяма сянка от отвъдното?“

Една сянка.

— Базил! Базил, помогни ми! — Саша се събуди задъхана с вика, който бе останал да тежи като камък в сърцето ѝ. Но вече нямаше никакъв камък, никаква опасност. Нямаше я и абсолютната тъмнина. Съпругът ѝ държеше отворени щорите заради нея, защото тя се боеше от тъмнината. Чуваше само дишането му, тялото, което познаваше така добре. Чувстваше незаслужен покой. Безшумно заплака. Освобождаваше се от нерешителността. Няма от какво да се страхува. Мъртвите са си мъртви, а живите трябва да имат свободата да избират. Те, не тя.

На двадесет и първи септември, както бе предвидено, Саша Колмар събра семейството си. Обади се лично на всекиго.

— Датата е същата, но ви очаквам в новия си дом в Кап Фера. В шест вечерта. С вечерно облекло. Има празник.

Пространството около басейна и под колонадата бе осветено и украсено с цветя. Водата блестеше от десетки плаващи свещи. Бе сервиран голям студен бюфет. Масичките блестяха от кристал, сребро и свещи.

От отварянето на завещанието на Ленард бяха минали само десет дни, а вече се празнуваше. През изминалото време Саша не се бе срещала с никого, освен с Беате, която идваше да ѝ посвири. Саша я слушаше и внимателно я наблюдаваше. Беате беше красиво момиче, но лицето ѝ не приличаше на никой от семейството... Сякаш комбинацията от гените ѝ трябваше да остане в тайна. Тази вечер Беате бе облечена в рокля от бяла батиста, правите ѝ руси коси бяха сплетени на плитки.

— За кого е празникът? — попита тя, като се хвърли към Базил.
— За теб или за баба?

— За къщата е — отвърна той. — Новите къщи имат право на тържествено откриване, това е празник за тях.

— Вече всички сме тук — каза Саша. — Но след час ще дойдат другите гости — няколко приятели от Монако и други, които пристигнаха сутринта от Ню Йорк и Милано. Ще дойде Клаудия с майка си и баща си, няма да липсва и Силвия с нейните фотоапарати... Накратко — разполагаме точно с един час, за да се качим в библиотеката и да си кажем нещо много важно.

Инге смело срещна погледа на Саша. След това се приведе към Беате и ѝ каза:

— Ти ще чакаш тук.

— Не — възрази баба ѝ. — Искам и тя да присъства.

Когато насядаха около масата в библиотеката, Саша огледа всички един по един: Върнън, Стюарт, Инге, Беате, Джеф Дейвисън и Базил, седнал до нея.

— Реших да се оттегля — обяви Саша и се усмихна. — Като се има предвид, че направих промяна в живота си и не ми остава много време да ѝ се наслаждавам. Една година? Две? Шест месеца? Може би повече, но аз искам да прекарвам всеки ден със съпруга си и да

компенсирам времето, когато живях далеч от него. Далеч, но никога без него!

Всички мълчаха. Не откъсваха погледите си от нея. Тя блестеше в диаманти и сапфири, лицето ѝ бе спокойно, царствено и уверено. Думите — ясни, претеглени и обмислени, както когато говореше по време на пленарните заседания на „Ес Кей“ и налагаше волята си.

— Затова реших да предоставя президентското място на фирмата на Джеф Дейвисън. Той поне три години ще управлява капиталите и ще заема креслото, което до днес бе мое — замълча и добави: — Досега Джеф изпълняваше длъжността генерален директор и съм убедена, че ще бъде прекрасен наставник за последователя си. И тъй като имаме нужда от млади сили, смятам, че внукът ми Стюарт може да опита силите си.

— Аз?! — Той пребледня и се изправи. — В управлението с президент Джеф?

— Възразяваш ли?

— Не, още утре бих тръгнал с него.

Всички около масата заговориха с облекчение. Само Саша и Инге останаха сериозни, както и Беате. Тя следеше със сините си очи лицата и жестовете на всеки един.

От папката пред себе си Саша извади лист и го подаде на Джеф.

— Това са последните ти задължения като генерален директор и главен специалист по финансите. Става дума за разпореждания, които отстраняват несправедливостите, съдържащи се в завещанието на сина ми.

— Разпореждам — започна да чете Саша — къщата, в която живееше със семейството си да стане собственост на вдовицата му, а две трети от годишното възнаграждение, което получаваше Ленард, са предназначени за нея и за Беате. Освен това от личното си богатство заделям стипендия, която ще бъде управлявана от фирмата, за да може Беатрис Вайнес да учи в консерваторията „Санта Чечилия“ в Рим, както тя пожела и изрази пред мен лично — пое си дъх и изгледа нежно внучката си, която се бе изчервила, защото се споменаваше името ѝ. — Майка ѝ — бавно завърши Саша, — майка ѝ е съгласна с мен.

— Бабо! — възкликна Беате. — Прекрасна бабо!

Инге я стисна за лакътя и я укроти. Лошото щеше да дойде всеки миг.

— Колкото до това писмо — в наситената с напрежение и някак враждебна тишина властната жена вдигна завещанието на Ленард, — убедена съм, че неговото назначение е следното.

Обърна се и взе зад себе си една запалка. Доближи листа до пламъците. Когато той пламна, го хвърли в една метална ваничка, където за няколко секунди стана на пепел.

— Това е всичко.

Беате скочи и я прегърна. После изтича навън, като в радостта си повлече и Базил. Инге остана неподвижна, втренчила се в пепелта от писмото на Ленард. Другите се размърдаха и тя се изправи, като с жест привлече вниманието им.

— Бяхте много щедра — обърна се тя към Саша. — Мога ли да ви кажа, че нищо не разбирам?

— Няма значение. Ще имаш време да разбереш.

— Заради Беате е, нали? Тогава това не е достатъчно. Има още едно писмо.

— Къмбърланд ми го изпрати. Ще остане в касата ми. Тези дни, Инге, проумях, че трябва да спася Беате, но и истината. Копието от писмото съдържа истината, в случай че някой ден бъде открит бащата на Беате. Сега не би било справедливо да заставаме на пътя ѝ.

— Вие знаете кой е.

Възрастната жена предизвикателно вдигна глава.

— Аз знам всичко, Инге, дори и когато не ми се казва нищо.

Тази вечер Алма Ленци бе най-елегантно облечената от поканените. За неудоволствие на майка си Клаудия носеше светлорозова рокля, която предизвика усмивки у Саша и Върнън. Дори Силвия бе облечена в коприна, естествено синя. Най-сетне Базил Андрос събра у дома си приятелите си от Монако, а Саша се забавляваше с тях и с гостите, пристигнали от Ню Йорк.

Стюарт покани Клаудия да танцуват и лукаво я попита:

— Следващият празник за теб и Върнън ли ще е или за новата книга?

След това потанцува с Инге и ѝ прошепна:

— Какво искаше да кажеш с онези думи, които бе записала на телефонния ми секретар? Много мислих, но нямах време да те потърся.

— Забрави ги. — Тя леко се отдръпна и предизвикателно го изгледа. — Забрави ги! Нали много те бива да забравяш?

— Приемът бе много елегантен — каза Лудовико на бившата си съпруга. Никос ги караше към вила „Палма“, където гостуваха с Клаудия. — Надявам се да съм ти помогнал да се представиш добре, макар че от цял век не съм слагал смокинг. Но, старата! Каква личност!

— Аз съм ужасна — тихо каза Алма, — но видя ли какви бижута носеше? За един милиард, Лудовико, поне за един милиард!

— Не са само тези! — захили се Клаудия.

— Ти помисли и се омъжи за твоя хирург — каза майка ѝ. — Винаги ли е толкова мълчалив?

— Затова ми харесва. Предпочита да слуша. Може би след време ще го приема за мой втори съпруг.

— Какво искаш да кажеш?! — разтревожи се Алма.

Клаудия седеше до Лудовико, плъзна ръката си под неговата и положи глава на гърдите му.

— Още ли не си разбрала, че той е първата ми любов — ето този хубав господин със смокинга, който преди дванадесет години ме заряза.

Под колонадата, застанала между масите, от които бяха прибрани чашите и порцелана, Саша гледеше как отслабват свещите върху огледалото на басейна. Една по една те завършваха празника и нощта отново поемаше върховната власт, която ѝ се полагаше до утрото.

— Дори не вдигнахме наздравица един за друг. — Базил взе бутилка и наля шампанско.

— За какво ще пием?

— Знаеш ли какво си мислех? Самият Бог след шест дни си е починал. Сега и аз имам това право. Да пием за нашия седми ден.

Той кимна. Гледеше жената пред себе си — беше велика и в старостта си. Господарката на красотата, жената, която от нулата натрупа власт и милиарди с товар от добро и зло на гърба си. Беше го обичала и го обичаше така, както страстно обичаше и живота.

Виждаше бръчките и побелелите ѝ коси, бижутата и ръцете ѝ, изпъстрени със старчески петна, виждаше очите ѝ, които още прозираха истината, и повехналите ѝ устни. Бе властна и трогателна, много силна и измъчена от живота. Винаги я бе обичал и ако наистина има душа, ще я обича и на оня свят, а ако е истина, че има и друг живот, ще я обича в този друг живот — нея, с безсмъртната ѝ човешка загадка. Бе невероятно, че Бог ги бе събрал.

— Знаеш ли — каза Базил — хората вече не вярват, че е възможно да обичаш цял живот.

— Така е — с усмивка призна съпругата му. — Те вече не вярват в чудеса.

— Значи ние с теб сме едно чудо? — пошегува се той и добави сериозно: — Ти обаче извърши истинско чудо, като запази самообладание и изгори писмото на Ленард, без да кажеш името на бащата на Беате.

— О, рано или късно ще се разбере. Сигурна съм. А чудесата ги прави единствено Бог — усмихна се Саша. — Но предпочита да си служи с нас.

Издание:

Автор: Габриела Магрини

Заглавие: Диамантената лейди

Преводач: Екатерина Кузманова

Година на превод: 2000

Език, от който е преведено: италиански

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2000

Тип: роман

Националност: италианска

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-585-087-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2442>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.